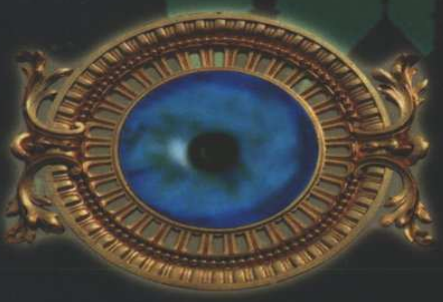
GOLEMOVO OKO

JONATHAN STROUD

BARTIMAEOVA TRILOGIE

KNIHA DRUHÁ

KNIŽNÍ KLUB

Já, rabi Jehuda Loew ben Bezalel, těmito slovy dle pravdy vypisuji, kterak sobě zhotoviti věrného služebníka, něměho a silného převelice, odolného vůči démonům ohně a vzduchu...

„Napadneme golema prostřednictvím jeho pána," pokračovala paní Whitwellová. „Když zjistíme, odkud kouzlo pochází, odhalíme svého nepřítele. A pak budeme nemilosrdně jednat."

„Ano, paní."

„Ten tvůj džin se zdá docela užitečný..." Zamyšleně se podívala na pantera, který si zády k nim olizoval tlapy a okázale jejich rozhovor ignoroval.

Nathaniel váhavě připustil: „Docela ujde."

„Přežil golema, což je víc, než dokázal kdokoli jiný. Vezmi si ho s sebou."

Nathaniel se zarazil. „Promiňte, paní, asi jsem vás správně nepochopil. Kam chcete, abych jel?"

Jessica Whitwellová vstala a obrátila se k odchodu. „Kam myslíš? Do rodného města všech golemů. Do míst, kde je nejpravděpodobnější, že se tam tajemství výroby zachovalo. Chci, abys jel do Prahy."

ISBN 80-242-1546-2

9 788024 215464

knižníweb
www.knizniweb.cz
on-line knižní svět

Doporučená cena 249 Kč

www.euromedia.cz

BARTIMAEUS *je zpátky! Stejně, drzý, hádavý, smělý a vynalézavý jako dřív, a taky pořádně zuřivý, protože sice předpokládal, že se na něj za čas nějaký pitomec ve špičatém klobouku rozpomene a povolá ho na Zemi, aby ho mohl sekýrovat, ale fakt nečekal, že to bude stejný pitomec jako posledně…*

NATHANIEL *se stal po vítězství nad Lovelacem významným členem vlády, ale jeho pozice je hodně nejistá. Marně se snaží potlačit Odboj, který podniká stále odvážnější útoky proti mágům, a kromě toho začal Londýn pustošit další, velmi silný a zdánlivě nepolapitelný nepřítel…*

KITTY*, členka Odboje, která se kdysi krátce střetla s Bartimaem a Nathaniela připravila o jeho jasnovidecké zrcátko, má vzácnou schopnost – vrozenou odolnost proti magii. Ona a její přátelé plánují akci, která má mágům zasadit drtivou ránu, ale jejich protivníci jsou silnější, než čekali, a všude číhá zrada…*

Na londýnských náměstích i v pražských uličkách, v kancelářích Whitehallu i v kryptě hluboko pod zemí ohrožují naše hrdiny nejen démoni, politické intriky, členové Noční policie a vzájemná rivalita, ale také tajemný golem a šílený ifrít. Zdá se, že nadcházejí zajímavé časy…

GOLEMOVO OKO

Jonathan Stroud

BARTIMAEOVA TRILOGIE

KNIHA DRUHÁ

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Petra Diestlerová

JONATHAN STROUD: THE GOLEM'S EYE
Copyright © 2004 by Jonathan Stroud
Translation © 2005 by Petra Diestlerová
Jacket design © 2005 by Miloslav Disman
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group, k. s

ISBN 80-242-1546-2

Hlavní postavy

MÁGOVÉ

Pan Rupert Devereaux	*předseda vlády Velké Británie a impéria*
Pan Carl Mortensen	*ministr vnitra*
Paní Jessica Whitwellová	*ředitelka Státní bezpečnosti*
Pan Henry Duvall	*policejní prezident*
Pan Marmeduke Fry	*ministr zahraničních věcí*
Paní Helen Malbindiová	*ministryně informací*
Pan Julius Tallow	*vedoucí Oddělení vnitřních záležitostí*
Pan John Mandrake	*asistent vedoucího Oddělení vnitřních záležitostí*
Pan George Ffoukes	*mág čtvrté úrovně Oddělení vnitřních záležitostí*
Slečna Jane Farrarová	asistentka policejního prezidenta
Pan Šolto Pinn	*obchodník, majitel Pinnova starožitnictví na Piccadilly*
Pan Quentin Makepeace	*dramatik, autor* Labutí z Arábie *a dalších divadelních her*

A různí jiní mágové, policisté a špioni

PLEBEJCI

Kitty Jonesová
Jakub Hyrnek
Pan T. E. Pennyfeather
Anne Stephensová

Fred Weaver
Stan Hake
Nicholas Drew
Clem Hopkins
A další členové Odboje

DUCHOVÉ

Bartimaeus	*džin ve službách pana Mandraka*
Queezle	*džinna ve službách pana Ffoukese*
Šubit	*džin ve službách paní Whitwellové*
Nemiades	*džin ve službách pana Tallowa*
Simpkin	*džin ve službách pana Pinna*

A mnozí další ifríti, džinové, folioti a šotci

Prolog

Praha, 1868

Bartimaeus

Za soumraku vzplály v nepřátelském ležení ohně, jeden po druhém, ve větším počtu než kteroukoli předchozí noc. Na šedivých pláních ta světla jiskřila jako žhnoucí drahokamy a bylo jich tolik, že to vypadalo, jako by se ze země vynořilo čarovné město. Domy za hradbami však měly zavřené okenice a zatemněné lucerny. Jako by se svět podivně obrátil – Praha byla temná a mrtvá, zatímco krajina venku se rozhořela životem.

Krátce poté začal vítr ustávat. Už celé hodiny silně dul od západu a přinášel s sebou zprávy o pohybech útočníků – rachocení obléhacích strojů, křik vojáků a zvířat, sténání zajatých duchů, vůně zaklínacích kadidel. Všechny ty zvuky nepřirozeně rychle umlkly a vzduch zhoustl těžkým tichem.

Vznášel jsem se vysoko nad Strahovským klášterem, těsně u vnitřní strany velkolepých městských hradeb, které jsem před třemi sty lety zbudoval. Mocně jsem máchal velkými kožnatými křídly a důkladně zkoumal všech sedm rovin[*] až k obzoru. Nebyl to veselý

[*] *Sedm rovin:* sedm rovin vnímání přístupných džinům se vzájemně překrývá a každá odhaluje určité úhly skutečnosti. Na první rovině jsou zřetelné pouze materiální předměty (stromy, budovy, lidé, zvířata a tak podobně), které vidí všichni, dalších šest rovin zahrnuje nadpřirozené bytosti nejrůznějšího druhu, které si chodí po svém. Vyšší bytosti (jako já) mohou vnitřním zrakem sledovat všech sedm rovin zároveň, méně dokonalá stvoření si musejí vystačit s náhlými záchvaty jasnozřivosti. Lidé jsou v tomto ohledu mimořádně omezení. Mágové používají kontaktní čočky, aby viděli na druhé až třetí rovině, ale většina lidí vnímá jen rovinu první, takže o magickém dění, které kolem nich probíhá, netuší ani ň.

pohled. Britskou armádu skrývala Zahalení, ale vlnky energie, které vyzařovala, už narážely do úpatí Hradčan. V šeru se daly matně rozeznat aury nesmírného množství duchů a každou minutu další krátká zachvění rovin oznamovala příchod nových jednotek. Skupinky lidských vojáků rázovaly za svým cílem po tmavé zemi. V jejich středu stál shluk bílých stanů, oblých jako vejce ptáka Rocha a opředených hustými pavučinami Štítů a dalších ochranných zaklínadel.*

Zvedl jsem zrak ke ztemnělé obloze. Po ní se vztekle honily černé mraky, na západě protínané žlutými pruhy. Ve velké výšce jsem rozeznal šest matných teček kroužících daleko za dostřelem Detonace – v houstnoucím šeru nebyly téměř vidět. Postupovaly pravidelným tempem proti směru hodinových ručiček, naposledy prohlížely hradby a zkoumaly sílu naší obrany.

A když už o tom mluvíme… totéž jsem měl dělat já.

U Strahovské brány, nejvzdálenějšího a nejzranitelnějšího výběžku hradeb, byla zvýšena a posílena věž. Starobylá vrata zajišťovala trojitá bezpečnostní kouzla doplněná nesčetným množstvím pojistek a chmurné ochozy na vrcholku věže se ježily bdělými strážnými.

Tak to aspoň vypadat *mělo.*

Letěl jsem k věži, sokolí hlavu nataženou, kožnatá křídla v pohybu, ukrytý v chomáčovitém oblaku. Čekal jsem okamžitou, bdělou výzvu k zastavení, názorný příklad bojové pohotovosti.

Nic se nestalo. Sňal jsem Zahalení a očekával aspoň nějaký umírněný, opožděný projev ostražitosti. Hlasitě jsem si odkašlal. Pořád nic.

Například právě TEĎ se vám za zády nejspíš vznáší něco neviditelného se spoustou chapadel.

* Tam se nepochybně schovávali britští mágové, v bezpečné vzdálenosti od akce. Moji čeští páni byli úplně stejní. Ve válce si mágové s oblibou vyhrazují ty nejnebezpečnější úkoly, jako třeba udatně střežit bohaté zásoby jídla a pití několik kilometrů za frontou.

Část hradeb zajišťoval jiskřící Štít a za ním se krčilo pět strážných.* Štít byl uzoučký, určený pro jednoho lidského vojáka nebo maximálně tři džiny. A proto se to za ním dost mlelo.

„Nechceš do mě přestat strkat?“

„Au! Dávej pozor s těmi drápy, pitomče!“

„Tak se šoupni. Povídám ti, už mám zadek úplně venku. Mohli by si ho všimnout.“

„To by nejspíš stačilo, abysme tu bitvu vyhráli.“

„Koukej, kam cpeš to křídlo! Málem jsi mi vypíchnul oko.“

„Tak se proměň v něco menšího. Doporučoval bych nějakýho červa.“

„Jestli do mě ještě jednou vrazíš loktem, tak…“

„Já za to nemůžu. To ten Bartimaeus, co nás sem nacpal. To je tak nafouka –“

Stručně řečeno, šlo o bolestnou ukázku lajdáctví a neschopnosti, kterou nemá smysl zaznamenávat v úplnosti. Válečník se sokolí hlavou složil křídla, klesl níž a upoutal pozornost strážných tím, že jim hbitě srazil hlavy dohromady.† Vydaly docela zajímavý zvuk.

„Tomuhle vy říkáte *hlídka*?“ houknul jsem na ně. Neměl jsem náladu na zdvořilůstky; šest měsíců nepřetržité služby mi ošoupalo esenci do tenka. „Krčíte se za Štítem, hádáte se jako trhovkyně… Nařídil jsem vám *hlídkovat*.“

Mezi trapným mumláním, šoupáním nohou a sklápěním hlav, které následovalo, nesměle zvedla nohu žába.

„Prosím, pane Bartimae,“ kvikla, „k čemu je to hlídkování? Britové jsou všude – na obloze i na zemi. A slyšel jsem, že mají celou kohortu ifrítů. Je to pravda?“

Přimhouřil jsem oči a otočil zobák k obzoru. „Možná.“

Žába fňukla. „A my nemáme ani jednoho, že ne? Už co to koupil Phoebus. Taky jsem slyšel, že tam jsou máridové, a ne jenom jeden.

---

* Všechno to byli džinové nižší úrovně, stěží lepší než obyčejný foliot. Na Prahu přišly těžké časy, mágům chyběli otroci a kontrola kvality nebyla zdaleka taková, jaká by měla být. To na první pohled dokazovaly podoby, které si moji strážní zvolili. Místo nějakých skutečně děsivých, bojovných stvoření jsem měl před sebou dva roztěkané netopýry obecné, lasičku, ještěrku s vypoulenýma očima a malou, dost ubohou žábu.

† Pět lebek v rychlém sledu narazilo jedna do druhé. Jako kuželky.

A kromě toho má jejich vůdce hůl – a ta je fakt mocná. Povídali, že cestou sem rozdrtila Paříž i Kolín nad Rýnem. Je *tohle* pravda?“

Pera na hlavě se mi ve vánku zachvěla. „Možná.“

Žába úzkostlivě kvákla. „Ale to je přece hrůza, ne? Nemáme žádnou naději. Celý odpoledne tam probíhalo jedno povolávání za druhým, a to znamená jen jedno. Dneska v noci zaútočí. Do rána bude po nás.“

No, tak tyhle řeči rozhodně neprospívaly morálce mužstva.[*] Položil jsem žábě pařát na bradavičnaté rameno. „Poslouchej, synku… Jak se jmenuješ?“

„Nubbin, pane.“

„Nubbin, dobrá. Nemůžeš věřit všemu, co slyšíš, Nubbine. Jistě, britská armáda je silná. Vlastně jsem málokdy viděl silnější. Ale řekněme, že prostě je. Řekněme, že má máridy, celé legie ifrítů a hromady horel. Řekněme, že ti všichni se na nás v noci vrhnou, přímo tady u Strahovské brány. Tak jen ať přijdou. Máme v zásobě dost triků, abychom je odrazili.“

„A to, pane?“

„Triky, které srazí ty ifríty a máridy přímo z oblohy. Triky, které jsme se všichni naučili v tuctech bitev. Triky, které znamenají jedno sladké slovo: *přežití*.“

Žába na mě zamrkala vypoulenýma očima. „Tohle je moje první bitva, pane.“

Netrpělivě jsem mávl rukou. „Když nevyjde tohle, císařův džin mi prozradil, že jeho mágové na něčem pracují. Na poslední obranný linii. Určitě mají v záloze nějaký šíleně odvážný plán.“ Znovu jsem ho chlapácky poklepal po rameni. „Už se cítíš líp, synku?“

„Ne, pane. Cejtím se hůř.“

No dobrá. Tyhle motivační kecy mi nikdy moc nešly. „Tak jo,“ zavrčel jsem. „Radím vám rychle uhejbat, a když to jen trochu půjde, zdrhat. S trochou štěstí vaši páni chcípnou dřív než vy. Já osobně s tím počítám.“

Doufám, že *tenhle* povzbudivý výrok jim k něčemu byl, protože právě v tu chvíli začal útok. Daleko od nás proběhl všemi sedmi rovinami prudký záchvěv. Cítili jsme ho všichni: jediný tón

[*] Byly totiž pravdivé.

zřetelného povelu. Prudce jsem se obrátil, zahleděl se do tmy a hlavy pěti strážných jedna po druhé vykoukly nad ochozem.

Venku na pláni se dala do pohybu velká armáda.

V čele, nesení poryvy náhlého prudkého vichru, letěli džinové v červeno-bílé zbroji, v rukou štíhlá kopí se stříbrnými hroty. Pod svistem jejich křídel a ohlušujícím řevem se věže roztřásly. Pod nimi pěšky kráčel přízračný dav: horly s trojzubci vyřezanými z kostí, které cestou odbočovaly do chýší a domů za hradbami a hledaly kořist.[*] Vedle nich se vznášely nezřetelné stíny – ghúlové a zmory, mrazivé přízraky nesoucí bolest, nehmotné na všech rovinách. A potom země zaduněla a z ní se vynořila jako písečná bouře nebo obrovský včelí roj tisícovka šotků a foliotů, hrozivě cvakajících čelistmi. Všichni tihle a mnozí další se vrhli ke Strahovské bráně.

Žába mě zatahala za křídlo. „Fajn, že jste si s námi tak pěkně od srdce promluvil, pane," řekla. „Teď cejtím obrovský sebevědomí, díky vám."

Stěží jsem ji vnímal. Hleděl jsem daleko za ty hrůzné hordy, k nízkému návrší poblíž kupolovitých bílých stanů. Stál na něm muž, který držel v ruce nějakou tyč. Byl příliš daleko, abych rozeznal podrobnosti, ale moc, která z něj sálala, jsem cítil úplně zřetelně. Jeho aura osvětlovala kopec za ním. Po chvilce jsem spatřil, jak z mraků, které se převalovaly po obloze, vyletělo několik blesků a zarazilo se do hrotu zdvižené hole. Kopec, stany, čekající vojáky a všechno ostatní na okamžik zalilo jasné, téměř denní světlo. Pak potemnělo, energii pohltila hůl. Nad obleženým městem zahřmělo.

„To je on?" zamumlal jsem. „Ten slavný Gladstone?"

Džinové se už blížili k hradbám, překonávali holou pláň a trosky nedávno stržených budov. Přitom se spustila nastražená magická past a vzhůru k obloze vyšlehly modrozelené plameny, které okamžitě

[*] Nikoho nenašly, jak brzy ukázalo jejich zklamané kvílení. Předměstí byla vylidněná. Prakticky ve chvíli, kdy britská armáda překročila kanál La Manche, se české úřady začaly připravovat na nevyhnutelný útok na metropoli. A prvním opatřením bylo stáhnout veškeré obyvatelstvo do bezpečí hradeb – které byly tenkrát čistě náhodou nejpevnější v Evropě, zázrak magického inženýrství. Říkal jsem už, že jsem se podílel na jejich stavbě?

zpopelnily první řady útočníků. Oheň však rychle odumřel a zbylí džinové pokračovali dál.

To byl povel pro obránce: na hradbách se zvedla stovka šotků a foliotů, kteří povykovali tenkými hlásky a vysílali proti letícím nájezdníkům Detonace. Ti palbu opětovali. Inferna a Fluxy se ve vzduchu srážely a proplétaly se v pološeru, stíny se kroutily a svíjely v jasných záblescích světla. Předměstí Prahy za nimi už hořela, první z horel se valily pod námi a snažily se vyřadit bytelná vázací kouzla, kterými jsem zpevnil základy hradeb.

Rozvinul jsem křídla a chystal se vrhnout do vřavy; po mém boku žába nadula vole a vzdorně zakvákala. V následujícím okamžiku z hole mága na vzdáleném kopci vyletěl obloukem energetický blesk, proťal oblohu a zabořil se do věže Strahovské brány těsně pod ochozem. Náš Štít se roztrhl jako hedvábný papír. Všude létaly kusy malty a kameny, střecha věže se propadla. Vyhodilo mě to do vzduchu –

– a dopadl jsem skoro až na zem. Můj pád zastavil vůz naložený senem, který branou projel těsně před začátkem obléhání. Dřevěná kostra věže nade mnou se ocitla v plamenech. Nikoho ze strážných jsem neviděl. Po obloze se zmateně hemžili šotci a džinové a vrhali po sobě magické zbraně. Těla padlých duchů pršela z nebe a zapalovala střechy. Z nejbližších domů vybíhaly s nářkem ženy a děti. Strahovská brána se třásla, jak se do ní zatínaly trojzubce horel. Dlouho nevydrží.

Obránci potřebovali mou pomoc. S typickou dychtivostí po akci jsem se vyhrabal ze sena.

„Až si z bederní roušky sundáš i to poslední stéblo, Bartimae," řekl nějaký hlas, „máš se dostavit na Hradčany."

Válečník se sokolí hlavou vzhlédl. „Jé – ahoj, Queezle."

Uprostřed ulice seděla půvabná levhartice a pozorovala mě průzračně zelenýma očima. Jakmile upoutala mou pozornost, líně se zvedla, udělala pár kroků stranou a znovu se posadila. Vzápětí na dlažební kostky v místě, kde byla předtím, dopadl kus hořícího dehtu a vypálil v nich doutnající kráter. „Koukám, že máš napilno," prohodila.

„Jo. Tady jsme skončili." Seskočil jsem z vozu.

„Vypadá to, že vázací kouzla v hradbách povolují,“ podotkla levhartice a mrkla ke kymácející se bráně. „Dost mizerná práce. Zajímalo by mě, který džin to má na svědomí.“

„Nemám tušení,“ odpověděl jsem. „Takže – náš pán volá?“

Levhartice přikývla. „Radši sebou hoď, nebo nás zasvorkuje. Půjdeme pěšky, na obloze je trochu moc velký provoz.“

„Jdi první.“

Změnil jsem podobu a proměnil se v pantera černého jako půlnoc. Běželi jsme úzkými uličkami nahoru na Hradčanské náměstí. Byly liduprázdné; vyhýbali jsme se místům, kam se lidé zachvácení panikou sbíhali jako dobytek. Hořelo stále víc a víc domů, štíty se propadaly a boční stěny hroutily. Kolem střech poskakovali malí šotci a mávali doutnajícími oharky.

Nahoře na hradním náměstí císařští vojáci pod mihotavými lampami nakládali na vozy narychlo posbírané kusy nábytku; vedle nich se podkoní snažili zapřahat vyplašené koně. Nebe nad městem vybuchovalo záblesky barevných světel, zdálky, od Strahovské brány a kláštera, sem doléhala dutá ozvěna výbuchů. Bez obtíží jsme proklouzli dovnitř hlavním vchodem.

„Císař se chce vytratit, co?“ zafuněl jsem. Kolem pobíhali vyděšení šotci s hromadami prádla na hlavách.

„Nejvíc starostí si dělá o svoje milované ptáky,“ opáčila Queezle. „Chce, aby je naši ifríti přenesli do bezpečí.“ Zelené oči po mně pobaveně blýskly.

„Všichni naši ifríti jsou přece mrtví.“

„Přesně tak. No, už tam budeme.“

Dorazili jsme do severního křídla hradu, kde sídlili mágové. Těžký pach magie tu čišel ze samotných kamenů. Levhart s panterem seběhli po dlouhém schodišti, prohnali se po venkovním balkonu nad Jelením příkopem a pak pod kamenným obloukem do Dolní pracovny. Byla to rozlehlá kruhová místnost, která zabírala téměř celé přízemí Bílé věže. Během staletí mě tam často povolávali, ale teď byly obvyklé tretky mágů – knihy, kalíšky kadidla, svícny – odsunuty stranou, aby se uvolnilo místo pro řadu deseti židlí a stolů. Na každém stole stála křišťálová koule, v níž se mihotalo světlo, a na

každé židli se k té kouli skláněl nějaký mág. Uvnitř vládlo naprosté ticho.

Náš pán stál u okna a dalekohledem pozoroval černou oblohu.[*] Všiml si nás, gestem si vyžádal ticho a pak nás povolal do předpokoje. Během posledních několika týdnů mu šedé vlasy úplně zbělely; zahnutý nos se ztenčil a zašpičatěl a oči měl rudé jako šotek.[†] Podrbal se na šíji. „Nemusíte mi nic vykládat," prohlásil. „Já vím. Kolik času nám zbývá?"

Queezle se ohlédla zpátky do hlavní místnosti, kde se mágové tiše věnovali své práci. „Chcete povolat golemy, jak vidím," podotkla.

Mág krátce přikývl. „Způsobí nepříteli značné škody."

„Nebude to stačit," upozornil jsem. „I kdybyste jich poslal deset. Všiml jste si, jak *velká* je ta armáda?"

„Jako vždy, Bartimae, je tvůj názor neuvážený a nikdo o něj nestojí. Golemové poslouží jenom jako zástěrka. Máme v úmyslu mezitím odvést Jeho Veličenstvo pryč po Východním schodišti. Na řece už čeká člun. Golemové obklopí hrad a budou krýt náš ústup."

Queezle pořád ještě upřeně hleděla na mágy, kteří se skláněli nad křišťálovými koulemi a nehlasně vydávali příkazy svým stvořením. Mlhavé pohyblivé obrázky v koulích ukazovaly to, co jednotliví golemové viděli. „Britové se s těmi obludami nebudou zdržovat," podotkla Queezle. „Najdou mágy, kteří je ovládají, a zabijí je."

Můj pán vycenil zuby. „Tou dobou už bude císař pryč. A přesně tohle je náhodou další úkol, který pro vás dva mám – budete střežit Jeho Veličenstvo na útěku. Rozumíte?"

Zvedl jsem tlapu. Mág si ztěžka povzdechl. „Ano, Bartimae?"

---

[*] Dalekohled obsahoval šotka, jehož zrak umožňoval lidem vidět za tmy. Jsou to užitečná zařízení, ačkoli vrtošiví šotci někdy obraz zkreslují nebo k němu přidávají vlastní zvrhlé nápady: proudy zlatého prachu, podivné snové vize či přízračné postavy z minulosti uživatele.

[†] Porovnávat mágy je trochu jako porovnávat si beďary na obličeji: některé vypadají hůř než jiné, ale ani ty nejlepší vás nenadchnou. Tohle byl dvanáctý český mág, jemuž jsem sloužil. Nebyl přehnaně krutý, ale trochu zakyslý, jako by mu v žilách kolovala citrónová šťáva. Takový zapšklý hnidopich, posedlý svou povinností vůči císařství.

„No, pane,“ začal jsem, „jestli můžu něco navrhnout. Praha je obklíčená. Když se pokusíme opustit s císařem město, všichni zahyneme hroznou smrtí. Tak co takhle na toho starého pitomce zapomenout a vyklouznout sami? V Karlově ulici je jedna pivnice s vyschlou studnou. Ne moc hlubokou. Bylo by to tam trochu těsný, ale –“

Zamračil se. „Ty se opovažuješ naznačit, že bych se tam měl schovat?“

„No, jak říkám, bylo by to stísněnější, ale myslím, že bychom vás tam vmáčkli. S tím pupkem by mohla být trochu potíž, ale není to nic, co by se nedalo napravit pořádným postrčením – au!“ V srsti mi zapraskalo statickou elektřinou a umlkl jsem v půlce věty. Když se do mě zarývají Rozpálené svorky, moc mi to nemyslí.

„Na rozdíl od tebe,“ prskl mág, „já vím, co znamená slovo věrnost. Mě nemusí nikdo nutit násilím, abych se ke svému pánovi zachoval čestně. Opakuji: oba dva budete bránit jeho život svým vlastním. Je to jasné?“

Váhavě jsme přikývli a v tu chvíli podlahou otřásl výbuch, k němuž muselo dojít někde blízko.

„Tak pojďte za mnou,“ nařídil mág. „Nemáme času nazbyt.“

# # #

Vrátili jsme se po schodišti nahoru a kráčeli vysokými chodbami hradu. Okna zářila barevnými blesky a kolem se rozléhalo děsivé kvílení. Pán se dal na svých tenkých nohách do běhu a při každém kroku mu v prsou hvízdalo, zatímco Queezle a já jsme elegantně poklusávali vedle něj.

Konečně jsme dorazili na terasu, kde měl císař už celá léta svou voliéru. Byla veliká, postavená z umělecky tepaného bronzu, s kupolemi, minarety, krmítky a dvířky, kudy mohl císař vejít dovnitř a procházet se mezi ptáky. Uvnitř rostla spousta stromů a keřů v květináčích a poletovalo tam pozoruhodné množství rozličných papoušků, jejichž předky do Prahy přivezli ze vzdálených exotických končin. Císař byl těmi opeřenci posedlý; poslední dobou, když moc Londýna vzrostla a jemu se císařství začalo rozpadat pod rukama, mezi svými ptačími přáteli ve voliéře vysedával celé hodiny. Nyní,

když na obloze probíhala magická bitva, byli ptáci rozrušení, v panice zběsile poletovali po kleci a z jejich křiku až zaléhalo v uších. Císař, pomenší zavalitý pán v saténových kalhotách a zmuchlané bílé košili, na tom nebyl o moc lépe – dohadoval se s ošetřovateli ptáků a nevšímal si poradců, kteří se kolem něj nahrnuli.

Za rukáv ho tahal ministerský předseda Meyrink, bledý muž se smutnýma očima. „Vaše Veličenstvo, prosím. Britové se už valí na Hradčany. Musíme vás dostat do bezpečí –“

„Nemohu opustit své ptáky! Kde jsou moji mágové? Zavolejte je.“

„Pane, všichni se účastní bitvy.“

„Tak ifrítové? Můj věrný Phoebus…“

„Pane, jak už jsem vás několikrát upozorňoval –“

Můj pán se prodral až k císaři. „Pane, představuji vám Queezle a Bartimaea, kteří vás na odchodu doprovodí a poté se vrátí zachránit vaše nádherné ptáky.“

„Dvě kočky, člověče? Dvě *kočky?*“ Císařovy rty úplně zbělely a stáhly se do pohoršeného kroužku.[*]

Queezle i já jsme udělali obličej. Ona se vzápětí proměnila v mimořádně přitažlivé děvče a já na sebe vzal Ptolemaiovu podobu. „Takže, Vaše Veličenstvo,“ řekl můj pán, „po Východním schodišti…“

Město se otřáslo prudkou sérií výbuchů; teď už hořela polovina předměstí. Přes parapet na konci terasy se překulil malý šotek, kterému hořel ocas. Zastavil se vedle nás.

„Žádám o svolení podat hlášení, pane. Velký počet divokých ifrítů se probojovává nahoru k hradu. Útok vedou Honorius a Patterknife, Gladstoneovi osobní sluhové. Jsou opravdu hrozně hrozní, pane. Naše jednotky se před nimi rozprchly.“ Šotek se odmlčel a ohlédl se na svůj doutnající ocas. „Mám svolení vyhledat vodu, pane?“

„A co golemové?“ zeptal se Meyrink.

Šotek se otřásl. „Ano, pane. Právě se srazili s nepřítelem. Držel jsem se od toho oblaku dál, samozřejmě, ale soudím, že britští ifríti o něco ustoupili, a to neuspořádaně. A teď k té vodě…“

[*] To taky trochu připomínalo kočku, jestli víte, co tím myslím.

Císař jásavě zvolal: „Výborně, výborně! Vítězství je naše!“

„Získali jsme pouze dočasnou výhodu,“ upozornil ho Meyrink. „Pojďte, pane, je nejvyšší čas.“

Navzdory námitkám dostrkali císaře od klece k postranní brance. Meyrink a můj pán celou skupinu vedli, císař klopýtal za nimi a jeho malá postava se mezi dvořany téměř ztrácela. Queezle a já jsme průvod uzavírali.

Záblesk světla. Přes parapet za námi skočily dovnitř dva temné stíny. Vlály za nimi cáry plášťů, zpod kápí žhnuly žluté oči. Velkými pružnými skoky se hnaly po terase a jen zřídka se přitom dotýkaly země. Ptáci ve voliéře naráz umlkli.

Podíval jsem se na Queezle. „Moji, nebo tvoji?“

Krásná dívka na mě blýskla v úsměvu ostrými zoubky. „Moji.“ Vyrazila vstříc blížícím se ghúlům a já se rozběhl za císařovým doprovodem.

Za brankou vedla severně podél vodního příkopu pod hradní zdí úzká stezka. Hluboko pod námi hořelo Staré město. Viděl jsem, jak ulicemi postupují britské jednotky a Pražané před nimi prchají, bojují s nimi, padají. Všechno jako by se to odehrávalo někde v dáli, protože jsme neslyšeli nic kromě tlumených vzdechů. Tu a tam poletovala hejna šotků jako ptáci.

Císař už přestal hlasitě lamentovat. Celá skupinka tiše spěchala nocí pryč. Zatím to šlo dobře. Dorazili jsme k Černé věži nad Východním schodištěm a cesta před námi byla volná.

Zavíření křídel: vedle mě přistála Queezle, ve tváři popelavá. Měla poraněný bok. „Potíže?“ zeptal jsem se.

„S ghúly jsem si poradila. Tohle byl ifrít. Ale přišel tam golem a zničil ho. Nic mi není.“

Dolů po schodišti v úbočí kopce. Světlo z hořícího hradu se odráželo na hladině Vltavy pod námi a propůjčovalo celé scéně melancholickou krásu. Nikoho jsme nepotkali, nikdo nás nepronásledoval a nejhorší vřavu jsme nechali za sebou.

Když jsme se přiblížili k řece, vyměnili jsme si s Queezle pohled plný naděje. Město bylo ztracené, říše také, ale úspěšný útěk nám vrátí aspoň trochu osobní hrdosti. Přestože jsme vynucenou službu

nesnášeli, stejnou měrou jsme nesnášeli porážku. A teď to vypadalo, že se nám přinejmenším podaří vyklouznout.

Počíhali si na nás skoro až na úpatí kopce.

Na schody pod námi dopadlo s rámusem šest džinů a skupina šotků. Císař s dvořany polekaně vykřikli a začali zděšeně couvat. Queezle i já jsme se napjali a připravili se ke skoku.

Za námi se ozvalo tiché zakašlání. Otočili jsme se jako jeden muž.

Na schodišti nad námi stál štíhlý mladík. Měl husté světlé kučery, velké modré oči a oblečený byl v sandálech a tóze pozdně římského střihu. Tvářil se poněkud přihlouple, takový mouchysněztesimě. Neuniklo mi ovšem, že v ruce svírá obrovskou kosu se stříbrným ostřím.

Prověřil jsem si ho na dalších rovinách, s nepatrnou nadějí, že je to výstřední člověk mířící na maškarní bál. Jenže smůla. Byl to docela mocný ifrít. Ztěžka jsem polkl. Nevypadalo to s námi dobře.[*]

„Pan Gladstone posílá císaři své nejuctivější pozdravení," promluvil mladík, „a přeje si, aby ho Jeho Veličenstvo laskavě navštívilo. Vy ostatní můžete vypadnout."

To znělo rozumně. Vrhl jsem na svého pána prosebný pohled, ale ten mě vztekle pobídl k útoku. S povzdechem jsem váhavě vykročil k ifrítovi.

Mladík pohrdavě zamlaskal. „Vzdej to, mrňousi. Nemáš šanci."

Ta urážka mi hnula žlučí. Napřímil jsem se. „Dej si pozor," varoval jsem ho chladně. „Nepodceňuj mě, je-li ti život milý."

Ifrít s okázalou bezstarostností zamrkal dlouhými řasami. „Vážně? Máš nějaké jméno?"

„Jméno?" vykřikl jsem. „Mám *mnoho* jmen! Jsem Bartimaeus! Jsem Sakhr al-Džinni! Jsem N'Gorso Mocný a Had se stříbrným peřím!"

[*] I tomu nejmenšímu ifrítovi je lepší se vyhnout, a tenhle byl opravdu velmi silný. Na vyšších rovinách měl celou řadu děsivých podob, takže zjevovat se na první rovině v téhle trapné formě nejspíš vyhovovalo jeho zvrhlému smyslu pro humor. Ne že bych se zasmál.

Dramaticky jsem se odmlčel. Mladík se na mě pořád tupě koukal. „Je mi líto. Nikdy jsem o tobě neslyšel. Takže kdybys laskavě –“

„Rozprávěl jsem se Šalamounem –“

„Ale prosím tě!“ Ifrít bez zájmu mávl rukou. „S ním jsme si pokecali všichni. Přiznej si to; byl to čipera.“

„Znovu jsem zbudoval hradby Uruku, Karnaku a Prahy –“

Mladík se ušklíbl. „Cože, tyhle? Ty, které Gladstone zdolal za pět minut? Nestavěl jsi náhodou taky Jericho?“

„Jasně že jo,“ ozvala se Queezle. „To byl jeden z jeho prvních úkolů. On se o tom radši moc nešíří, ale –“

„Podívej, Queezle –“

Ifrít pohladil svou kosu. „Poslední šance, džinové,“ řekl. „Ztraťte se. Tady nemůžete vyhrát.“

Rezignovaně jsem pokrčil rameny. „Uvidíme.“

A taky jsme bohužel viděli. Dost rychle. Vířící kosa smetla první čtyři z mých Detonací. Pátá, a byla to pořádná dělovka, se odrazila zpátky přímo na mě a srazila mě z cesty, takže jsem se ve víru esence skutálel ze svahu. Pokusil jsem se zvednout, ale s bolestí jsem se zase zhroutil. Zranění bylo příliš velké, nestihnu se zotavit včas.

Šotci na stezce se vrhli na dvořany. Zahlédl jsem Quezzle, která se kolem mě skutálela v objetí s mohutným džinem – jeden druhého drželi pod krkem.

Ifrít sešel s urážlivou ledabylostí po svahu ke mně. Mrkl na mě a pozvedl stříbrnou kosu.

V tu chvíli začal můj pán jednat.

Celkem vzato to nebyl moc dobrý pán – například si až moc oblíbil Rozpálené svorky – ale z mého pohledu byl jeho poslední čin tím nejlepším, co v životě udělal.

Šotci se motali kolem něj, skákali mu přes hlavu, proplétali se mu mezi nohama, sápali se po císaři. Mág rozzuřeně vykřikl a z kapsy pláště vytáhl detonační hůlku, jednu z těch nových, které vytvořili alchymisti ze Zlaté uličky jako reakci na britskou hrozbu. Byly to nekvalitní, sériově vyráběné šunty, které obvykle vybuchovaly buď příliš rychle, nebo vůbec ne. Každopádně bylo při jejich užívání nejlepší hodit je co nejrychleji přibližně směrem k

nepříteli. Jenže můj pán jako typický mág vůbec nebyl zvyklý na boj zblízka. Příkazové slovo sice vykoktal správně, ale potom zaváhal a mával hůlkou nad hlavou na útočící šotky, jako by se nedokázal rozhodnout, kterého si vybrat.

Váhal o zlomek vteřiny déle, než měl.

Výbuch utrhl polovinu schodiště. Šotci, císař a dvořané vyletěli do vzduchu jako semínka pampelišky. Můj pán zmizel úplně, jako by nikdy neexistoval.

A s ním se rozplynula i pouta, která mě vázala k Zemi.

Čepel ifrítovy kosy dopadla přesně na místo, kde ležela moje hlava, ale naprázdno se zaryla do země.

# # #

Tak byla po několika staletích a tuctu pánů moje pouta k Praze konečně zlomena. Když se však moje vděčná esence rozplývala do všech stran a já se díval na hořící město, pochodující vojsko, naříkající děti a jásající šotky, na smrtelné křeče jedné velké říše a krvavý křest další, musím přiznat, že jsem se necítil příliš vítězoslavně.

Měl jsem pocit, že bude ještě mnohem, mnohem hůř.

První část

Nathaniel

1

Londýn: velká, vzkvétající metropole, která doufala, že se s pomocí svých mágů stane pupkem světa. Přinejmenším rozlohou se jí to podařilo. Na kořisti z celého impéria nehezky zbytněla a rozlezla se do šířky.

Město se táhlo několik kilometrů po obou stranách Temže, strup domů pod stoupajícím kouřem, tu a tam zdobený palácem, věží, kostelem či tržištěm. Neustále v něm vládl čilý ruch. V přecpaných ulicích se hemžili turisté, dělníci a další smrtelníci, zatímco vzduch bzučel neviditelnými šotky, kteří vyřizovali pochůzky pro své pány.

Na rušných nábřežích vybíhajících do šedivých vod Temže čekaly pluky vojáků a úředníků, aby se mohly nalodit a odplout na druhý konec světa. Ve stínech bitevních plachetnic pobitých železnými pláty chvátala po řece všemi směry nesčetná obchodní plavidla všech tvarů a velikostí. Spěchající evropské karaky; arabské dau se špičatými plachtami, naložené kořením; čínské džunky s tupými příděmi a elegantní americké klipry se štíhlými stěžni – všem se pak do cesty pletly drobné říční čluny temžských lodivodů, kteří se hlasitě dohadovali, kdo kterou loď doprovodí ke kotvišti.

Metropole měla dvě tepající srdce. Na východě leželo City, kde si vyměňovali zboží obchodníci z dalekých zemí, na západě, za ostrým obloukem řeky, pak ležela politická oblast Westminsteru, kde mágové dřeli do úmoru, aby zabezpečili a rozšířili zahraniční území říše.

Chlapec byl v centru Londýna pracovně a teď se pěšky vracel do Westminsteru. Šel volným krokem, neboť ačkoli bylo stále časně

ráno, už se oteplilo a on cítil, jak se pod límcem začíná potit. Dlouhý černý plášť za ním povlával v mírném vánku. Dobře věděl, jak to působí, a zamlouvalo se mu to. Výsledný efekt byl temně impozantní a on si byl dobře vědom, že se za ním lidé otáčejí. Za *skutečně* větrného dne, kdy se za ním plášť nadouval téměř vodorovně, to zdaleka tak elegantně nevypadalo.

Přešel Regent Street a mezi bíle omítnutými domy z doby regentství se začal proplétat směrem k Haymarketu, kde už před divadly zametali pouliční metaři a mladé prodavačky ovoce nabízely své zboží. Jedna žena nesla podnos plný pěkných, zralých pomerančů z kolonií, které se od začátku válek v jižní Evropě do Londýna moc často nedostávaly. Když ji chlapec míjel, obratně hodil minci do cínové misky, kterou měla pověšenou na krku, a stejným pohybem sebral z vrcholku pyramidy jeden pomeranč. Nevšímal si jejích díků a šel dál; ani nezpomalil. Plášť za ním pořád důstojně povlával.

Na Trafalgar Square nedávno vztyčili několik vysokých tyčí zdobených pestrobarevnými spirálami; skupiny dělníků mezi nimi právě natahovaly provazy. Na každém visela spousta zářivě červených, žlutých a bílých praporků. Chlapec se zastavil, aby si oloupal pomeranč, a chvilku pozoroval hemžení před sebou.

Minul ho dělník, celý zpocený pod vahou dalšího balíku praporků.

Hoch ho oslovil. „Hej, ty! Proč všechna ta sláva?“

Muž se k němu otočil, všiml si dlouhého černého pláště a okamžitě se pokusil o neobratné zasalutování. Polovina svazku mu přitom vyklouzla z rukou na chodník. „To je na zítřek, pane,“ vysvětlil. „Den Zakladatele. Národní svátek, pane.“

„Aha, ano. Jistě. Gladstoneovy narozeniny. Úplně jsem zapomněl.“

Chlapec odhodil slupku z pomeranče do kanálu a odešel, zatímco dělník se pokoušel posbírat praporky a tiše přitom nadával.

Hoch kráčel dál směrem k Whitehallu, oblasti velkolepých šedivých budov, nad nimiž se vznášel pach starobylé důstojné moci. Náhodného pozorovatele tu dokázala zastrašit už sama architektura: mohutné mramorové sloupy, vysoké bronzové brány, stovky a stovky oken, za nimiž se bez přestání svítilo, žulové sochy

Gladstonea a dalších význačných osobností, jejichž zachmuřené vrásčité tváře hrozily nelítostnou spravedlností všem nepřátelům státu. Ale chlapec kolem toho všeho prošel lehkým krokem a loupal si pomeranč s nezájmem člověka, který je v tomto prostředí jako ryba ve vodě. Kývl na kolemjdoucího policistu, na strážného u brány mávl průkazkou, postranním vchodem prošel na nádvoří před Oddělením vnitřních záležitostí a zastavil se ve stínu vzrostlého ořešáku. Tam zhltl zbytek pomeranče, otřel si ruce do kapesníku a upravil si límec, manžety a vázanku. Nakonec si ještě pročísl vlasy. Hotovo. Je připravený. Může jít do práce.

# # #

Od Lovelaceova pokusu o převrat, který Nathaniela katapultoval mezi elitu, už uplynuly více než dva roky. Teď mu bylo čtrnáct a byl o hlavu větší než v době, kdy vrátil Amulet Samarkandu pod ochranu vděčné vlády. Také zmohutněl, ačkoli zůstal štíhlý, a dlouhé černé vlasy mu podle poslední módy zplihle visely kolem obličeje. Tvář měl bledou a pohublou od dlouhých hodin studia, ale oči mu plály a ze všech jeho pohybů čišela stěží potlačitelná energie.

Nathaniel měl vždycky dobré pozorovací schopnosti a rychle pochopil, že mezi pracujícími mágy je vzhled důležitým faktorem, pokud si chcete udržet postavení. Nedbalý úbor se stával terčem opovržení, neboť to byl jasný projev podprůměrných schopností. A tak on rozhodně působit nechtěl. Za stipendium, které obdržel od svého oddělení, si koupil přiléhavý černý oblek s úzkými nohavicemi a dlouhý italský plášť, což se obojí považovalo za nebezpečně módní. Nosil úzké, trochu zašpičatělé boty a v náprsní kapse se mu střídala řada pestrobarevných kapesníků. V tomto oděvu pak procházel po Whitehallu rázným, klátivým krokem jako nějaký brodivý pták, a v rukou svíral složky s dokumenty.

Své rodné jméno choval podle obyčeje v tajnosti. Jeho kolegové a známí znali pouze to oficiální, John Mandrake.

Před ním už žili dva mágové tohoto jména, ale žádný z nich se ničím příliš nevyznamenal. Prvním byl alchymista z doby královny Alžběty, jenž při proslulém experimentu, který předvedl před celým dvorem, proměnil olovo ve zlato. Později se ukázalo, že zlaté ingoty

pokryl tenkou vrstvou olova, která se po mírném zahřátí vypařila. Jeho vynalézavosti se sice dostalo uznání, ale stejně ho sťali. Druhý John Mandrake byl synem výrobce nábytku a celý svůj život zasvětil zkoumání nesčetných druhů démonických roztočíků. Sestavil seznam 1703 čím dál bezvýznamnějších poddruhů, než ho jeden z nich, zelený okružnatý křídlatec sršník menší, bodl do nechráněné části těla, následkem čehož se mág nafoukl do velikosti pohovky a zemřel.

Neslavné konce jeho předchůdců však Nathanielovi starosti nedělaly. Vlastně ho potají uspokojovaly. To jméno chtěl proslavit sám, a jenom sám.

# # #

Nathanielovým mistrem byla Jessica Whitwellová, čarodějka neurčitého věku, která nosila bílé vlasy ostříhané nakrátko a byla tak hubená, že připomínala kostru. Patřila mezi čtyři nejmocnější mágy současné vlády a její vliv sahal daleko. Rozpoznala talent svého učně a rozhodla se ho naplno rozvinout.

V prostorném bytě v jejím velkém domě na nábřeží vedl Nathaniel pečlivě organizovaný, účelný život. Moderní dům s bíle natřenými stěnami byl stroze zařízený světle šedými koberci a nábytkem zhotoveným převážně ze skla a postříbřeného kovu nebo ze světlého norského dřeva. Celé to místo působilo chladně, profesionálně, téměř antisepticky, což se Nathanielovi okamžitě zalíbilo: naznačovalo to vládu nad událostmi, pronikavost myšlení a výkonnost, tedy nejdůležitější vlastnosti moderního mága.

Styl paní Whitwellové se projevil i v její knihovně. Ve většině mágských domácností knihovny představovaly šerá, ponurá místa, kde se kupily knihy vázané v kůžích exotických zvířat, s vyšitými pentagramy či zaklínacími runami na hřbetech. Ale Nathaniel rychle zjistil, že tohle už patří do minulého století. Paní Whitwellová požádala firmu Jaroslav, tiskaře a knihvazače, aby její svazky opatřili jednotnými bílými obálkami, které byly poté zkatalogizovány a očíslovány černým inkoustem.

Uprostřed místnosti, kde čisté bílé stěny lemovaly dlouhé úhledné řady bílých knih, stál obdélníkový skleněný stůl, u nějž dva dny v týdnu Nathaniel studoval tajemství vyššího řádu.

V prvních měsících po svém příchodu k paní Whitwellové se vrhl do intenzivního studia a k jejímu překvapení a potěšení v rekordním čase zvládl všechny stupně povolávání. Během pouhých několika dnů přešel od nejnižšího druhu démonů (roztočíků, mouláků a goblinů) ke střední úrovni (všem typům foliotů) a od nich pak k pokročilé (džinům nejrůznějších kategorií).

Když jeho učitelka viděla, jak propouští svalnatého džina pomocí improvizace, která démona pleskla po modrém zadku, vyjádřila svůj obdiv. „Jsi přirozený talent, Johne," řekla, „přirozený talent. V Heddleham Hall jsi sice projevil značnou odvahu a dobrou paměť, když jsi tam propustil toho démona, ale vůbec jsem nečekala, že budeš tak zručný v obecném povolávání. Když budeš tvrdě pracovat, dotáhneš to daleko."

Nathaniel jí skromně poděkoval, ale zatajil přitom, že většina těchto věcí pro něj není žádnou novinkou, protože už ve dvanácti letech povolal džina střední úrovně. Svůj vztah s Bartimaem si nechal pro sebe.

Paní Whitwellová ocenila jeho úspěchy tím, že mu odhalila nové vědomosti a dopřála mu hlubší výcvik, což si Nathaniel odjakživa přál. Pod jejím vedením se naučil připoutat démona k mnohočetným nebo téměř trvalým úkolům, aniž se musel uchylovat k neohrabaným prostředkům jako Adelbrandův pentagram. Zjistil, jak se chránit před nepřátelskými špehy tím, že kolem sebe utká senzorické sítě; jak odrazit útoky ze zálohy vyvoláním rychlých Fluxů, které pohltí útočnou magii a odnesou ji pryč. Zanedlouho vstřebal všechny vědomosti, které znali mágové o pět či šest let starší. Byl připraven na svůj první pracovní úkol.

# # #

Všichni slibní mágové tradičně dostávali zpočátku práci na nejnižších pozicích, aby se naučili magickou moc prakticky používat. Věk, kdy k tomu došlo, závisel na talentu učně a vlivu jeho mistra. V Nathanielově případě hrál roli ještě jeden faktor, neboť v kavárnách Whitehallu se dobře vědělo, že na jeho kariéru hledí vstřícně a se zájmem sám předseda vlády. Proto se chlapec stal od samého začátku středem značné pozornosti.

Jeho učitelka ho předem varovala. „Nechávej si svá tajemství pro sebe," doporučila mu, „hlavně rodné jméno, pokud ho znáš. Ústa měj na zámek. Jinak z tebe tvoje tajemství vypáčí."

„Kdo?" zeptal se.

„Nepřátelé, které sis ještě neudělal. Rádi plánují dopředu."

Mágovo rodné jméno mohlo dotyčného velmi oslabit, pokud je někdo odhalil, a Nathaniel to své střežil s velkou péčí. Zpočátku ho však ostatní dost podceňovali. Na večírcích ho oslovovaly hezké čarodějky, které ho zahrnovaly lichotkami a pak se ho vždycky začaly vyptávat na minulost. Tyhle útoky odrážel poměrně snadno, ale pak mágové začali používat nebezpečnější metody. Jednou ho ve spánku navštívil šotek, který mu do ucha šeptal něžná slovíčka a ptal se ho, jak se jmenuje. Pouze hlasité odbíjení Big Benu za řekou Nathaniela tehdy zřejmě zachránilo. Když odbila celá, zavrtěl se, vytrhl se ze spaní a všiml si šotka usazeného na sloupku postele; ve vteřině povolal zkroceného foliota, který šotka lapil a proměnil ho v kámen.

V tomto stavu šotek bohužel nemohl prozradit nic o mágovi, který ho úkolem pověřil. Po této zkušenosti Nathaniel přikázal svému foliotovi, aby každou noc svědomitě hlídkoval v jeho ložnici.

Brzy se ukázalo, že John Mandrake se tak snadno obelstít nedá, a k žádným dalším pokusům nedošlo. Krátce poté, v necelých čtrnácti letech, byl mladý mág jmenován do funkce a nastoupil v Oddělení vnitřních záležitostí.

2

V kanceláři Nathaniela přivítal rozzuřený pohled tajemníka a vysoká hromada nových dokumentů v přihrádce na přijatou poštu.

Tajemník, upravený, pěstěný mladý muž s ulízanými zrzavými vlasy, se na odchodu z místnosti zastavil. „Jdeš *pozdě*, Mandraku," řekl a postrčil si rychlým, nervózním gestem brýle na nose výš. „Na co se vymluvíš tentokrát? Víš, máš taky nějaké povinnosti, stejně jako my, co děláme na *plný úvazek*." Otálel ve dveřích a zuřivě se mračil přes svůj tupý nos.

Nathaniel se ležérně rozvalil na židli. Byl v pokušení dát si nohy na stůl, ale to mu přece jen připadalo moc okázalé, takže se spokojil s líným úsměvem. „Byl jsem s panem Tallowem prohlédnout jedno místo činu," řekl. „Pracuju už od šesti. Klidně se ho zeptej, až přijde, třeba ti něco prozradí – *tak* tajné to zase není. A cos dělal *ty*, Jenkinsi? Tvrdá makačka u kopírky, ne?"

Tajemník ostře sykl mezi zuby a znovu si posunul brýle. „Jen tak dál, Mandraku," zavrčel. „Jen tak dál. Možná jsi teď premiérův zlatý hoch, ale jak dlouho to vydrží, když nebudeš mít *výsledky?* Další incident? Tenhle týden už druhý? Brzo budeš zase umývat nádobí a pak uvidíme." Chůzí, která byla něčím mezi cupitáním a rázováním, odešel.

Chlapec se zašklebil na zavírané dveře, chvíli zůstal sedět a jen se díval do prázdna. Unaveně si zamnul oči a mrkl na hodinky. Teprve tři čtvrtě na deset. A už teď má za sebou pěkně dlouhý den.

Jeho pozornosti se dožadovala vysoká hromada papírů na stole. Zhluboka se nadechl, urovnal si manžety a sáhl po vrchní složce.

# # #

Z čistě osobních důvodů se Nathaniel už dlouho zajímal o vnitřní záležitosti, pododdělení velkého úřadu Státní bezpečnosti, který řídila Jessica Whitwellová. Zaměstnanci vnitřních záležitostí vyšetřovali nejrůznější kriminální protistátní činnost, především záškodnické útoky ze zahraničí a domácí terorismus. Když do oddělení nastoupil, pověřili ho těmi nejjednoduššími úkoly – zakládal spisy, kopíroval dokumenty a vařil čaj. Ale dlouho to netrvalo.

Za svůj rychlý postup nevděčil (jak roztrušovali jeho nepřátelé) pouhé protekci. Pravda, těžil z přízně předsedy vlády a nesmírného vlivu své učitelky, paní Whitwellové, kterou si nikdo ze zaměstnanců vnitřních záležitostí nechtěl znepřátelit. Ale to by mu nepomohlo, kdyby byl ve svém řemesle neschopný nebo třeba jen průměrný. Nathaniel měl talent a navíc tvrdě pracoval. Postupoval rychle. Během několika měsíců prošel řadou běžných úřednických zaměstnání, aby se – ještě než mu bylo patnáct – stal asistentem vedoucího Oddělení vnitřních záležitostí Julia Tallowa.

Pan Tallow, nevysoký, ale rozložitý muž s býčí postavou i náturou, byl i v nejlepším rozpoložení strohý a drsný a měl sklon k náhlým výbuchům zuřivosti, které jeho poskoky upřímně děsily. Kromě prchlivé povahy se vyznačoval nezvykle žlutou barvou kůže, zářivou jako narcisy za poledne. Nikdo z personálu netušil, jak k tomu postižení přišel; někteří tvrdili, že je to dědičné, protože pan Tallow je plodem spojení mága a succuby. Jiní tuto teorii z biologických důvodů zavrhovali a byli přesvědčení, že se stal obětí útočné magie. Nathaniel se přikláněl ke druhému názoru. Ale ať už byla příčina jakákoli, pan Tallow maskoval svůj problém, jak nejlépe dokázal. Límce nosil upnuté až po bradu, vlasy dlouhé. Nikdy nevycházel bez klobouku se širokou krempou a dával dobrý pozor, zda na to téma nezaslechne od podřízených nějaké poznámky.

V oddělení pracovalo kromě Nathaniela a pana Tallowa osmnáct lidí, počínaje dvěma plebejci pověřenými administrativní prací, která se netýkala magie, a konče panem Ffoukesem, mágem čtvrté úrovně. Nathaniel se od začátku rozhodl jednat se všemi s odtažitou zdvořilostí, s výjimkou Clivea Jenkinse, tajemníka oddělení. Od

začátku bylo zřejmé, že Jenkinse rozčiluje, jakého postavení Nathaniel dosáhl v tak mladém věku, a Nathaniel se k němu na oplátku choval s pohrdavou drzostí. To bylo naprosto bezpečné. Jenkins postrádal jak styky, tak schopnosti.

# # #

Pan Tallow si brzy uvědomil šíři talentu svého asistenta a pověřil ho významným a náročným úkolem: rozprášením podzemního hnutí zvaného Odboj.

Motivy těchto fanatiků byly zjevné, i když zvrhlé. Bouřili se proti laskavému vedení mágů a toužili po návratu do anarchistických časů, kdy vládli plebejci. V průběhu let byly jejich záškodnické kousky stále odvážnější. Neopatrným či smolařským mágům kradli magické předměty všeho druhu a později je používali k náhodným útokům na zaměstnance a majetek vlády. Několik budov bylo poškozeno a určitý počet lidí přišel o život. Při svém zatím nejsmělejším útoku se Odboj pokusil o atentát na předsedu vlády. Následovala tvrdá odveta: spousta plebejců byla zatčena pro podezření ze spiknutí, došlo k několika popravám a značný počet podezřelých odvezly vězeňské lodě do kolonií. Ale přes tato rozumná opatření, která měla vzbouřence zastrašit, se podobné incidenty množily a pan Tallow začal pociťovat nespokojenost nadřízených.

Nathaniel se nového úkolu ujal s velkým elánem. Před lety mu Odboj zkřížil cestu a mladý mág od té doby soudil, že chápe, jak jeho systém funguje. Jedné temné noci narazil na tři nedospělé plebejce, kteří se přiživovali na černém trhu s magickými předměty. Pro Nathaniela to nebyl příjemný zážitek. Ti tři mu ukradli jeho vzácné jasnovidecké zrcátko a poté ho málem zabili. Proto dychtil po pomstě.

Jenže se ukázalo, že to vůbec nebude snadné.

O těch třech nevěděl vůbec nic, znal pouze jejich křestní jména: Fred, Stanley a Kitty. Fred a Stanley pracovali jako kolportéři, takže Nathaniel nejdřív ze všeho poslal miniaturní pátrací koule, aby vystopovaly všechny pouliční prodavače novin ve městě. Ale pátrání

nevedlo k žádným výsledkům: ti dva mezitím zjevně změnili zaměstnání.

Poté Nathaniel přesvědčil svého šéfa, aby poslal pár pečlivě vybraných dospělých agentů pracovat do Londýna v přestrojení. Ti se několik měsíců pokoušeli proniknout do místního podsvětí. Jakmile je ostatní plebejci přijali mezi sebe, agenti měli nařízeno nabídnout „kradené artefakty“ každému, kdo o ně projevil zájem. Nathaniel doufal, že se tím členové Odboje prozradí.

Ale jeho naděje byla marná. Většina nastrčených špehů nedokázala vzbudit sebemenší zájem o své magické tretky a ten jediný, který měl úspěch, zmizel, aniž podal hlášení. K Nathanielovu rozčilení později vylovili jeho tělo z Temže.

Nejnovější strategie, od níž si Nathaniel zpočátku hodně sliboval, spočívala ve vyslání dvou foliotů, kteří na sebe vzali podobu sirotků z ulice, aby ve dne bloumali po městě. Nathaniel měl silné podezření, že se Odboj skládá převážně z dětských pouličních gangů, a předpokládal, že dřív nebo později se některý z nich pokusí naverbovat nově příchozí do svých řad. Ale zatím na návnadu nikdo nezabral.

# # #

V kanceláři toho rána vládlo ospalé dusno. Do okenních tabulek narážely bzučící mouchy. Nathaniel zašel tak daleko, že si sundal sako a vyhrnul široké rukávy košile. Stěží potlačoval zívání, když se prokousával množstvím dokumentů, které se povětšinou týkaly posledního drzého kousku Odboje: přepadení obchodu v jedné z bočních uliček Whitehallu. Za svítání dovnitř kdosi střešním okénkem vhodil jakési výbušné zařízení, patrně malou energetickou kouli, která vážně zranila vedoucího. Obchod zásoboval mágy tabákem a kadidlem, což byl patrně důvod, proč se stal terčem útoku.

Nenašli se žádní svědci a v oblasti se nepohybovala ani jedna pátrací koule. Nathaniel tlumeně zaklel. Bylo to beznadějné. Neměl se čeho chytit. Odhodil listinu a chopil se dalšího hlášení. Na zdech po celém městě se opět objevily protivládní nápisy očerňující premiéra. Povzdechl si a podepsal nařízení okamžitě zdi očistit,

ačkoli dobře věděl, že jakmile natěrači odejdou, graffiti se objeví znovu.

Konečně nastal čas oběda a Nathaniel se vypravil na zahradní slavnost v zahradě Byzantského velvyslanectví, která se konala k poctě zítřejšího dne Zakladatele. Toulal se mezi hosty, rozmrzelý a neklidný. Problémy s Odbojem ho trápily.

Když si nabíral ze stříbrné mísy v rohu zahrady silný ovocný punč, všiml si mladé ženy, která postávala poblíž. Chvilku se na ni ostražitě díval a pak na ni mávl gestem, o němž doufal, že působí nonšalantně. „Jak jsem vyrozuměl, dosáhla jste nedávno jistých úspěchů, slečno Farrarová. Prosím, přijměte mé blahopřání."

Jane Farrarová zamumlala poděkování. „Byla to jen *malá* skupinka českých špionů. Předpokládáme, že sem pronikli na rybářském člunu z Nizozemí. Šlo o neobratné amatéry, kteří se dali snadno chytit. Upozornilo na ně několik plebejců věrných vládě."

Nathaniel se usmál. „Jste příliš skromná. Slyšel jsem, že ti vyzvědači vodili policii za nos přes půlku Anglie a stihli přitom připravit o život několik mágů."

„Došlo k pár drobným nehodám."

„Přesto jde o významné vítězství." Nathaniel si dal malý doušek punče, potěšený dvojsečností své lichotky. Mistrem slečny Farrarové byl policejní prezident pan Henry Duvall, významný rival Jessiky Whitwellové. Při podobných příležitostech se oba učni často obcházeli jako dvě kočky, předli lichotky, pod nimiž se skrývaly pečlivě zatažené drápky, a odhadovali se navzájem.

„Ale co vy, Johne Mandraku?" opáčila Jane Farrarová sladce. „Skutečně vás pověřili odhalením toho otravného Odboje? To taky není žádná maličkost."

„Pouze sbírám informace. Máme celou síť informátorů, kterou je třeba nějak zaměstnat. Nic moc vzrušujícího na tom není."

Jane Farrarová se natáhla po stříbrné naběračce a zlehka zamíchala punč. „Možná ne, ale stejně je neslýchané, aby podobný úkol dostal někdo tak nezkušený jako vy. Jen tak dál. Nedáte si ještě trochu?"

„Děkuji, nechci." Nathaniel cítil, jak mu hoří tváře, a popudilo ho to. Jistě, byl mladý a nezkušený a všichni číhali, až udělá chybu.

Potlačil touhu se na dívku zamračit. „Věřím, že Odboj rozdrtíme do šesti měsíců," zavrčel chraptivě.

Jane Farrarová si nalila punč do skleničky a povytáhla obočí ve výrazu, který se blížil pobavení. „Udělal jste na mě dojem," prohodila. „Pátrání probíhá už tři roky, a dosud nedošlo k jedinému významnějšímu průlomu. A vy je chcete rozdrtit do šesti měsíců! Víte, Johne, věřím, že *vy* byste to dokázat mohl. Už je z vás opravdový malý muž."

Další ruměnec! Nathaniel se snažil ovládnout své emoce. Jane Farrarová byla o tři nebo čtyři roky starší než on a stejně vysoká, možná i o něco vyšší. Dlouhé rovné, světle hnědé vlasy jí sahaly po ramena a její oči, které měly znepokojivě zelený odstín, jiskřily jízlivou inteligencí. Vždycky si vedle ní bezděky připadal neohrabaný a směšný, navzdory eleganci plisovaného červeného šátku v náprsní kapce. Přistihl se, že se snaží své tvrzení zdůvodnit, ačkoli mnohem rozumnější by bylo mlčet.

„Víme, že Odboj se skládá převážně z mladistvých," vysvětlil. „Potvrdily to mnohé z obětí a těch pár útočníků, které se nám podařilo zlikvidovat, nebylo starších než my." Poslední slovo mírně zdůraznil. „Řešení je prosté. Pošleme agenty, aby se k organizaci připojili. Jakmile si získají důvěru zrádců a proniknou k jejich vůdci… no, pak s tím rychle skoncujeme."

Znovu po něm vrhla pobavený úsměv. „Víte *určitě*, že to bude tak snadné?"

Nathaniel pokrčil rameny. „Sám jsem mezi ně před lety málem pronikl. Dá se to provést."

„*Skutečně?*" Oči se jí rozšířily nepředstíraným zájmem. „Povězte mi o tom víc."

Ale Nathaniel se už ovládl. *Bezpečí, síla, tajemství.* Čím méně prozradí, tím lépe. Zadíval se na druhý konec trávníku.

„Vidím, že paní Whitwellová se dostavila bez doprovodu," prohodil. „Jako její učeň bych jí měl nabídnout své služby. Omluvíte mě, slečno Farrarová?"

# # #

Nathaniel odešel ze slavnosti brzy a plný hněvu se vrátil do kanceláře. Rychle zamířil do své soukromé povolávací místnosti a vychrlil zaříkávání. Objevili se před ním oba folioti, stále v podobě zanedbaných sirotků. Tvářili se sklesle a rozpačitě.

„Tak co?“ vyštěkl na ně.

„Není to k ničemu, pane,“ ozval se světlovlasý. „Děcka z ulice nás neberou na vědomí.“

„V tom lepším případě,“ přidal se rozcuchaný. „Když si nás všimnou, házejí po nás věci.“

„Co?!“ Nathaniel zuřil.

„No, plechovky, kameny a tak.“

„To mě nezajímá. Ptám se, co se stalo s lidským soucitem? Ty holomky by měli v řetězech poslat do kolonií! Co to s nimi je? Oba jste roztomilí, hladoví, k politování – vysloveně si říkáte o to, aby vás vzali pod ochranu.“

Oba sirotci zavrtěli hezkými hlavičkami. „Ne. Chovají se k nám s odporem. Skoro jako by viděli naše pravé podoby.“

„To je vyloučeno. Nemají přece čočky, ne? Určitě to děláte špatně. Dáváte si pozor, abyste se neprozradili? Nevznášíte se náhodou, nenecháváte si narůst růžky nebo neprovádíte nějakou podobnou pitomost, když je potkáte?“

„Ne, pane, vážně ne.“

„Ne, pane. Ačkoli tady Chlodvík jednou zapomněl schovat ocas.“

„Ty podrazáku! On lže, pane.“

Nathaniel se unaveně pleskl do čela. „Ticho! Vaše malicherné hádky mě nezajímají. Ale jestli brzy nedosáhnete nějakého úspěchu, čekají vás Svorky. Zkuste jiný věk, zkuste chodit každý zvlášť, zkuste nějaké drobné postižení, abyste vzbudili soucit – ale hlavně žádné nakažlivé choroby, to jsem vám už říkal. Nyní vás propouštím. Ztraťte se mi z očí.“

Když se vrátil k pracovnímu stolu, zachmuřeně hodnotil situaci. Bylo zjevné, že folioti nemají šanci. Patřili k nižšímu řádu démonů… možná v *tom* je ten problém… Nejsou dost chytří, aby dokázali věrohodně napodobit lidské chování. Představa, že by plebejci jejich

převlek prokoukli, byla naprosto nesmyslná; Nathaniel ji okamžitě zavrhl.

Ale jestli selžou, co má dělat dál? Každý týden Odboj páchal nové a nové zločiny. Vloupání do mágských domácností, vykradená auta, útoky na obchody a kanceláře. Systém byl zřejmý: opatrné záškodnické činy prováděné malými skupinkami schopnými rychlých přesunů, které se zjevně dokázaly vyhnout hlídkujícím pátracím koulím i dalším démonům. No dobrá. Ale pořád žádný pokrok.

Nathaniel věděl, že panu Tallowovi už dochází trpělivost. A jedovaté poznámky od lidí jako Clive Jenkins nebo Jane Farrarová naznačovaly, že je to jasné i ostatním. Poklepal tužkou na zápisník a v duchu se vrátil k těm třem členům odboje, s nimiž se kdysi setkal. Fred a Stanley… při vzpomínce zaskřípal zuby a zaťukal tužkou ještě důrazněji. Jednoho dne je chytí, určitě ano. A taky tam byla ta holka, Kitty. Tmavovlasá, odvážná, tvář skrytá ve stínech. Vedla celou trojici. Jsou pořád ještě v Londýně? Nebo uprchli někam daleko, mimo dosah zákona? Stačilo by mu jediné vodítko, jediná maličká stopa. Pak by po nich skočil dřív, než by se stihli vzpamatovat.

Ale neměl se čeho chytit.

„Co jste zač?“ zamumlal si pro sebe. „Kde se schováváte?“ Tužka se mu zlomila v prstech.

Kitty

3

Byla to čarovná noc. Na pouštní obloze visel úplněk hrající barvami meruněk a pšenice a obklopený mihotavým prstencem. Několik drobných mráčků prchlo před jeho majestátní tváří a nebe zůstalo nahé, leskle černomodré jako břicho nějaké vesmírné velryby. V dálce měsíční svit stříbřil duny; dole ve skrytém údolíčku jeho zlatá zář pronikala mezi rozeklanými útesy až na písčité dno.

Ale *vádí* bylo hluboké a úzké a skalnatý převis halil jednu jeho část inkoustově černou tmou. Právě tam kdosi zapálil ohníček. Plameny byly narudlé a nízké, vrhaly jen slabé světlo. Stoupal z nich proužek dýmu unášený pryč chladným nočním vzduchem.

Na okraji kruhu měsíčního světla seděl u ohně se zkříženýma nohama svalnatý muž s holou lebkou a lesklou, naolejovanou kůží. Z ucha mu visel těžký zlatý kruh a obličej měl zcela bez výrazu. Zavrtěl se, z váčku u pasu vytáhl lahvičku uzavřenou kovovou zátkou. Líným pohybem, který nicméně naznačoval dravčí, sebejistou sílu pouštního lva, odzátkoval láhev a napil se. Pak ji odhodil stranou a zadíval se do plamenů.

Po chvilce se údolím rozlila zvláštní vůně doprovázená vzdálenými tóny citery. Muži klesla hlava. Nyní byla vidět jen bělma jeho očí, spal vsedě. Hudba zesílila a jako by se linula z útrob země.

Z temnoty kdosi vykročil, prošel kolem ohně i spícího muže a zastavil se uprostřed údolí. Hudba stále sílila a samo měsíční světlo snad vzdávalo čest té kráse. Otrokyně: mladá, oslnivá, příliš chudá, aby si mohla dovolit slušné oblečení. Dlouhé tmavé kučery se jí při každém klopýtavém kroku rozvlnily. Tvář měla bledou a hladkou

jako porcelán, oči rozšířené a lesklé slzami. Zprvu váhavě, ale pak jako by náhle odhodila všechny zábrany, začala tančit. Její tělo se zmítalo a vířilo, chatrné šaty se s ní marně pokoušely držet krok. Štíhlé paže se vyzývavě vlnily ve vzduchu, zatímco z úst se jí linul podivný rytmický zpěv, ztěžklý osamělostí a touhou.

Dívka dotančila. Zoufale a zároveň vzdorně pohodila hlavou a zahleděla se do tmy směrem k měsíci. Hudba dozněla. Ticho.

Pak se ozval vzdálený hlas, nesený větrem. „Amaryllis…“

Dívka sebou trhla a rozhlédla se kolem. Nebylo tam nic než skály, obloha a měsíc jako kulička jantaru. Půvabně si povzdechla.

„Má Amaryllis…“

Chraptivým, roztřeseným hlasem odpověděla: „Drahý Bertilaku? Jsi to ty?“

„Jsem to já.“

„Kde jsi? Proč se mi tak posmíváš?“

„Skrývám se za tváří měsíce, má Amaryllis, neboť mám strach, aby mi tvá krása nespálila esenci. Zahal si tvář tím cárem, který ti nyní zbůhdarma spočívá na ňadrech, abych se k tobě mohl přiblížit.“

„Ach, Bertilaku! S radostí!“ Dívka udělala, co po ní žádal, a ze tmy se ozvalo pár pochvalných zamručení. Někdo si odkašlal.

„Drahá Amaryllis! Ustup stranou. Přicházím na zem.“

Dívka vzdychla a přitiskla se zády k nejbližší skále. Opět pohodila hlavou, pyšně a s očekáváním. Ozvalo se zahřmění, které by dokázalo vzbudit i mrtvé. Dívka se s otevřenými ústy podívala nahoru. Z oblohy se důstojně snášela impozantní postava. Muž měl na sobě široké kalhoty, dlouhý vlající plášť, elegantní střevíce do špičky a stříbrnou kazajku nataženou na holém těle. Za zdobeným pásem měl zastrčenou velkou zahnutou šavli. Sestoupil dolů – hlavu měl zvrácenou dozadu, v očích mu blýskalo a pod orlím nosem hrdě vystrkoval bradu. Z hlavy mu těsně nad čelem trčely zahnuté, slonovinově zbarvené rohy.

Zlehka přistál vedle dívky přitisknuté ke skále a nonšalantně po ní blýskl bílými zuby. Všude kolem se ozvaly tiché ženské vzdechy.

„Copak, Amaryllis – že bys oněměla? Tak rychle jsi zapomněla tvář svého milovaného ducha?“

„Ne, nejdražší Bertilaku! I kdyby uplynulo sedmdesát let, ne sedm, nikdy nezapomenu na jediný napomádovaný vlas na tvé hlavě. Ale hlas mi selhává a srdce buší strachem, aby se mág neprobudil a nepřistihl nás! Potom by opět spoutal mé štíhlé bílé nožky řetězy a tebe uzavřel do své lahve!“

Po těch slovech se duch dunivě rozesmál. „Čaroděj spí. Má kouzla jsou silnější než ta jeho, a vždycky budou. Ale noc už stárne a za rozednění musím se svými bratry ifríty vyrazit na cestu a prohánět se na vzdušných proudech. Pojď do mé náruče, drahá. Ať se v těch krátkých chvílích, kdy si mohu zachovat lidskou podobu, měsíc stane svědkem naší lásky, která překoná nenávist našich rodů a bude nad ní vítězit do skonání světa.“

„Ach, Bertilaku!“

„Ach, Amaryllis, má labuti z Arábie!“

Duch popošel kupředu a sevřel otrokyni ve svalnatých pažích. V tu chvíli už Kitty zadek bolel tak, že to nemohla vydržet. Trochu se na sedadle zavrtěla.

Duch a dívka zahájili složitý tanec vyznačující se rozevlátými kusy oděvu a máchajícími končetinami. Z publika se ozval nadšený potlesk. Orchestr začal hrát s obnoveným elánem. Kitty zívla jako kočka, sklouzla na sedadle níž a zamnula si dlaní jedno oko. Zašmátrala po papírovém sáčku, vysypala z něj pár posledních solených arašídů a bez nadšení je schroupala.

Neklid, který ji vždycky zachvacoval těsně před splněním úkolu, v ní narůstal; bodal ji do boku jako nůž. To bylo normální – očekávala to. Ale pořád převažoval pocit nudy z té nekonečné hry. Samozřejmě, jak říkala Anne, tímhle si zajistí dokonalé alibi. Jenže Kitty by se raději zbavovala napětí v ulicích, zůstávala v pohybu a unikala před hlídkami, než aby se dívala na ten příšerný sentimentální blábol.

Na jevišti teď Amaryllis, misionářka z Chiswicku, z níž se stala otrokyně, zpívala píseň, jíž (už zase!) vyjadřovala nehynoucí lásku k nadpřirozenému milenci ve své náruči. Do vysokých tónů vkládala takový důraz, že Bertilakovi na hlavě vlály vlasy a náušnice se mu v uších protáčely. Kitty se otřásla a těkala pohledem po nezřetelných siluetách v předních řadách, dokud neobjevila Freda a Stanleyho.

Zdálo se, že dění na jevišti je oba zcela pohltilo. Kitty se ušklíbla. Patrně obdivují Amaryllis.

Hlavně když nezapomenou, co mají za úkol.

Sklouzla pohledem do ztemnělé uličky vedle sebe. U nohou jí ležela kožená kabela. Při tom pohledu se jí sevřel žaludek; zavřela oči a instinktivně si položila ruku na kapsu kabátu, aby se ujistila, že její spolehlivý ostrý nůž je na svém místě. Klid… Dopadne to dobře.

Copak se té přestávky nedožije? Zvedla hlavu a zahleděla se k tmavým okrajům hlediště, kde se po obou stranách nacházely mágské lóže zdobené pozlacenými řezbami a zakryté tlustými červenými závěsy, aby bylo jejich osazenstvo chráněno před zraky plebejců. Jenže tuhle hru všichni mágové ve městě viděli už před lety, dávno předtím, než se začala uvádět pro masy dychtící po vzrušujících zážitcích. Dneska byly závěsy roztažené a lóže prázdné.

Kitty mrkla na zápěstí, ale ve tmě na hodinky neviděla. Do přestávky bude muset nepochybně ještě přetrpět mnohá bolestná loučení, krutá týrání a radostná shledání. A publikum si bude užívat každou minutu. Lidé sem táhli jako ovce, večer co večer, rok co rok. *Labutě z Arábie* už jistě viděl celý Londýn a mnozí z jeho obyvatel víc než jednou. Ale stále se sem sjížděly autobusy zdaleka i zblízka a dovážely další diváky, kteří se chtěli pokochat vší tou falešnou nádherou.

„Drahá! Tiše, prosím!“ Kitty pochvalně přikývla. Výborně, Bertilaku. Umlčel ji v polovině árie.

„Co se děje? Cítíš snad něco, co mi uniká?“

„Pst! Nemluv. Jsme v nebezpečí…“ Bertilak pootočil ušlechtilý profil. Podíval se nahoru, podíval se dolů. Zdálo se, že větří. Nikde se nic nehýbalo. Oheň téměř dohořel, mág u něj dřímal, měsíc zahalil mrak a na obloze poblikávaly chladné hvězdy. Z publika se neozval ani hlásek. K vlastnímu znechucení se Kitty přistihla, jak zadržuje dech.

Znenadání, s jadrnou kletbou a zasvištěním kovu, tasil duch šavli a přitiskl si roztřesenou dívku na hruď. „Amaryllis! Přicházejí! Vidím je svým vnitřním zrakem.“

„Co, Bertilaku? Co vidíš?“

„Sedm zuřivých šotků, má nejdražší, vyslaných královnou ifrítů, aby mě zajali. Naše láska se jí protiví: oba nás svážou a přivlečou nás nahé před její trůn, aby nás vydali na milost jejím ohavným hrátkám. Musíš prchnout! Ne – není čas na něžná slůvka, byť mě tvé vlahé oči zapřísahají! Běž!“

Dívka se s mnoha tragickými gesty vyvinula z jeho náruče a odplížila se na levou stranu jeviště. Duch odhodil plášť i kazajku a s holou hrudí se připravil na boj.

Z orchestřiště se ozval dramatický nelibozvučný tón. Zpoza skal vyskočilo sedm děsivých šotků. Hráli je trpaslíci oblečení v kožených bederních rouškách, s kůží natřenou světélkující zelenou barvou. S jekem a příšernými škleby tasili tenké dýky a vrhli se na ducha. Následovala bitka doprovázená zběsilým skřípotem houslí.

Zlovolní šotci… Zlý čaroděj… Tyhle *Labutě z Arábie* byly pozoruhodné dílo, to Kitty poznala okamžitě. Ideální propagandistický kousek, který vycházel z běžných obav a představ plebejců, místo aby je za každou cenu popíral. Ukažte nám něco málo z toho, čeho se bojíme, ale připravte to o zuby.

Přidejte k tomu hudbu, bojové scény, prokletou lásku. Vyděste nás démony a pak nás nechte přihlížet jejich smrti. My nad nimi máme vládu. A na konci nepochybně všechno dobře dopadne. Zlého černokněžníka zničí dobří mágové. Zákeřní ifríti budou rovněž potrestáni. Pokud jde o Bertilaka, tragického ducha, určitě se ukáže, že je to vlastně člověk, nějaký princ z Východu začarovaný v obludu pomocí krutého kouzla. A s Amaryllis pak budou žít šťastně až do smrti, pod laskavým dohledem moudré rady dobrých mágů…

Kitty se najednou zvedl žaludek. Tentokrát to nezpůsobilo napětí před akcí; tohle pramenilo hlouběji, z té studně hněvu, která v ní neustále bublala. Nevolnost se zrodila z vědomí, že všechno, co dělají, je v konečném důsledku zbytečné a marné. Nikdy se jim nepodaří nic změnit. Reakce diváků ji v tom utvrdily. Pozor! Amaryllis byla polapena: jeden ze šotků ji nese pod paží, plačící a kopající, a unáší ji pryč. Diváci lapají po dechu. Ale hleďme! Hrdinský duch Bertilak si přehodil jednoho šotka přes rameno rovnou do doutnajícího ohně! A teď pronásleduje toho s krásnou

zajatkyní a – raz dva – svou šavlí s ním dělá krátký proces. Hurá! Diváci jásají!

Nezáleželo na tom, jak moc se ona a její přátelé snaží; bylo lhostejné, co se jim podaří uloupit, jak odvážné útoky provedou. Nic tím nedokážou. Zítra se budou před Metropolitním divadlem zase tvořit fronty, pátrací koule budou všechny sledovat ze vzduchu a mágové si budou někde jinde užívat pohodlí a požitky plynoucí z moci.

Tak tomu bylo vždycky. Ničím z toho, co kdy Kitty udělala, se vůbec nic nezměnilo.

4

Hluk na jevišti jako by se vytratil a Kitty místo něj uslyšela ptačí zpěv a vzdálený šum dopravy. Neviděla už setmělé jeviště, ale v duchu se vrátila do jednoho letního dne.

Před třemi lety. Park. Míč. Jejich smích. A hrozící katastrofa, stejně nečekaná jako blesk z čistého nebe.

Jakubův úsměv, když běžel k ní, váha suché dřevěné pálky v dlani.

Zásah! Ta radost. Roztančila se nadšením. A pak v dálce něco zařinčelo.

K smrti vyděšení utíkali pryč. A pak se jim na mostě postavila do cesty ta věc…

Zamnula si oči. Ale začalo to vážně až toho hrozného dne? Prvních třináct let svého života Kitty netušila nic o pravé podstatě mágské vlády. Nebo si to spíš neuvědomovala, neboť při zpětném pohledu jí bylo jasné, že už dřív jí do mysli pronikaly jisté pochybnosti.

# # #

Mágové se drželi u moci už dlouho a nikdo si nepamatoval dobu, kdy tomu bylo jinak. Obyčejní plebejci s nimi převážně vůbec nepřicházeli do styku, neboť vládnoucí mágové se shlukovali v centru města a na vybraných předměstích, kde se mezi vilami ztracenými v zeleni táhly široké ulice lemované stromy. Prostor mezi tím patřil všem ostatním – ulice s malými krámky, průmyslové zóny, továrny a nekonečné řady cihlových domků. Mágové tudy sice čas od času projížděli ve velkých černých vozech, ale jinak o sobě dávali

vědět jen prostřednictvím pátracích koulí, které se tu a tam vznášely nad ulicemi.

„Ty jsou tu kvůli našemu bezpečí," vysvětlil Kitty otec jednou večer poté, co ji velká červená koule tiše doprovodila ze školy až domů. „Neboj se jich. Když budeš hodná, neublíží ti. Bát se jich musí jen špatní lidé, zloději a vyzvědači." Jenomže Kitty se bála a zářící barevné koule ji pak často pronásledovaly ve snech.

Její rodiče podobným strachem netrpěli. Ani jeden z nich neměl velkou představivost, ale byli si vědomi velikosti a slávy Londýna a svého vlastního malého místa v něm. Nadřazenost mágů považovali za jasný a nezvratný fakt a svým způsobem je to snad i uklidňovalo.

„Za předsedu vlády bych dal život," říkával Kittyin otec. „Je to velký člověk."

„Odkazuje Čechy do patřičných mezí," dodávala matka. „Bez něj by nám po Clapham High Road pochodovali husaři, a to bys přece nechtěla, že ne, zlatíčko?"

Kitty připustila, že asi ne.

Všichni tři bydleli v řadovém domku na předměstí Balham v jižním Londýně. Nevelký dům měl v přízemí obývací pokoj a kuchyni, vzadu maličkou koupelnu a nahoře dvě ložnice – v jedné spali rodiče, ve druhé Kitty. Na odpočívadle nad schodištěm viselo dlouhé úzké zrcadlo, kde se ve všední dny ráno střídali všichni členové rodiny, aby si učesali vlasy a upravili oblečení. Zejména otec si vždycky donekonečna rovnal vázanku. Kitty nechápala, proč ji pořád rozvazuje a zase zavazuje, a to vrchem, spodem nebo dokola, protože rozdíly mezi jednotlivými způsoby vázání byly zanedbatelné.

„Na vzhledu hodně záleží, Kitty," prohlašoval s oblibou, když si s nakrčeným čelem uvazoval další z nekonečného počtu uzlů. „V mé branži člověk nikdy nedostane druhou příležitost udělat první dojem."

Kittyin otec byl vysoký šlachovitý muž, který měl pevné názory a mluvil bez okolků. Pracoval jako vedoucí oddělení ve velkém obchodním domě v centru Londýna a na své postavení byl jaksepatří hrdý. Vedl oddělení kůže a kožených výrobků, které tvořila rozlehlá hala s nízkým stropem, matně osvětlená oranžovými světly a plná

drahých kabelek a aktovek z pravé kůže. Kožené zboží bylo luxusní, což znamenalo, že většina zákazníků patřila mezi mágy.

Kitty otce v práci párkrát navštívila a z těžkého, pronikavého pachu vydělané kůže se jí vždycky točila hlava.

„Mágům jdi radši z cesty," varoval ji otec. „Jsou to velmi zaměstnaní lidé a nemají rádi, když se jim někdo plete pod nohy, i když je to taková hezká holčička jako ty."

„Jak poznám, kdo je mág?" zeptala se Kitty. Bylo jí teprve sedm a nebyla si jistá.

„Jsou vždycky pěkně oblečení, tváří se přísně a moudře a někdy nosí hezké vycházkové hole. Používají drahé parfémy, ale občas pod nimi ucítíš stopy jejich magie: podivná kadidla, zvláštní chemikálie… Ale kdybys to ucítila, byla bys až moc blízko! Drž se od nich dál."

Kitty mu to slíbila. Kdykoli do oddělení kůže vešel zákazník, utekla do nejvzdálenějšího rohu a odtamtud si ho prohlížela vykulenýma zvědavýma očima. Otcovy informace jí moc nepomáhaly. Všichni, kdo do obchodu zavítali, jí připadali dobře oblečení, mnozí z nich měli špacírky a pronikavý odér kůže maskoval všechny neobvyklé pachy. Ale mágy začala brzy rozeznávat podle jiných vodítek: jisté tvrdosti v očích, pánovitého postoje a hlavně podle toho, jak v jejich přítomnosti otec vždycky strnul.

Když s nimi mluvil, choval se rozpačitě a neohrabaně, oblek se mu muchlal úzkostí, kravatu měl nakřivo nervozitou. Během hovoru pokyvoval hlavou a maličko se ukláněl na souhlas. Všechno to bylo velmi nenápadné, ale Kitty to úplně stačilo. Otcova náhlá podlézavost v přítomnosti mágů ji zarážela a dokonce trochu děsila, přestože nevěděla proč.

# # #

Kittyina matka pracovala jako recepční v obchodě jménem *Palmerovy bust brky*, což byla stará zavedená firma, která sídlila mezi nespočetnými výrobnami pergamenu a knihvazačstvími jižního Londýna. Dodávala mágům speciální psací pera, která používali na svá zaklínadla. Brky však hrozně špinily a psalo se s nimi špatně a

pomalu, takže se téhle tradice drželo čím dál méně mágů. Palmerovi zaměstnanci psali propiskami.

Kittyina matka občas v práci vstupovala do přímého kontaktu s mágy, kteří si přišli osobně prohlédnout novou kolekci brků. Jejich blízkost v ní vyvolávala nadšení.

„Byla tak *elegantní*," vzdychala potom doma. „Šaty měla z toho nejjemnějšího rudozlatého taftu – určitě si je nechala dovézt přímo z Byzance! A jakou měla *autoritu!* Jen luskla prsty, všichni skákali jako kobylky, aby jí vyhověli."

„To mi připadá dost hrubé," podotkla Kitty.

„Ty jsi ještě strašně mladá, zlatíčko," mínila matka shovívavě. „Ne, byla to velká žena."

Jednoho dne, když bylo Kitty asi deset let, přišla ze školy a našla matku s pláčem sedět v kuchyni.

„Mami! Co se stalo?"

„Nic. Ale co to říkám? Opravdu se mě to trochu dotklo. Kitty, oni… Oni mě propustili. Ach bože, co jen řekneme tatínkovi?"

Kitty matku usadila zpátky ke stolu, uvařila jí čaj a přinesla jí sušenku. Mezi vzlykáním, popotahováním, usrkáváním a vzdechy vyšla najevo celá pravda. Starý pan Palmer šel do penze. Jeho firmu koupila trojice mágů, kteří nechtěli zaměstnávat obyčejné plebejce: sehnali si vlastní lidi a vyhodili polovinu starých zaměstnanců, včetně Kittyiny matky.

„Ale to přece nemůžou udělat," rozhořčila se Kitty.

„Samozřejmě že můžou. Je to jejich právo. Chrání naši zemi, udělali z nás největší národ na světě, mají spoustu výsad." Matka si otřela oči a znovu upila čaje. „Ale přece jen je mi to trochu líto, po tolika letech…"

Líto nebo ne, byl to poslední den, co Kittyina matka pracovala u Palmera. O několik týdnů později jí její přítelkyně paní Hyrneková, kterou také propustili, sehnala práci uklízečky v tiskárně a život se vrátil do zajetých kolejí.

Ale Kitty nezapomněla.

# # #

Kittyini rodiče byli horlivými čtenáři listu *The Times,* který každý den přinášel zprávy o nových a nových vítězstvích britské armády. Zdálo se, že už celé roky se válka vyvíjí dobře; území říše se každou sezonu rozšiřovalo a bohatství z celého světa plynulo do hlavního města. Úspěch však měl svou cenu a noviny pravidelně doporučovaly všem čtenářům, aby se měli na pozoru před špehy a sabotéry z nepřátelských států, kteří mohou nenápadně žít v sousedství a přitom tiše rozvíjet zlovolné plány, které by mohly národu uškodit.

„Měj oči otevřené, Kitty," nabádala ji matka. „Takové holčiny si nikdo nevšimne. Co ty víš, třeba něco odhalíš."

„Hlavně tady u nás," dodával otec kysele. „V Balhamu."

Čtvrť, kde Kitty bydlela, byla totiž známá silnou českou komunitou, jejíž předkové se tu usadili už před mnoha lety. Na hlavní ulici bylo pár hospůdek vyhlášených knedlíky a zelím. Měly husté záclony a za okny truhlíky s pestrobarevnými květinami. Opálení staříci s dlouhými svěšenými kníry hráli v uličkách před kavárnami šachy a kuželky a mnohé místní firmy vlastnili vnuci přistěhovalců, kteří do Anglie dorazili za Gladstoneových časů.

Ačkoli čtvrť celkem prosperovala (sídlilo v ní několik významných tiskáren, včetně vyhlášené firmy Hyrnek a synové), velký počet přistěhovalců z Evropy přitahoval neustálou pozornost Noční policie. Když Kitty trochu vyrostla, přivykla raziím, k nimž docházelo během dne a policisté v šedých uniformách vyráželi dveře a vyhazovali majetek obyvatel na ulici. Někdy muži zákona odvezli v policejních vozech pár mladíků, jindy odjeli s prázdnou a nechali rodiny, aby daly trosky svých domovů zase dohromady. Navzdory otcovu vysvětlování Kitty tyhle scény děsily.

„Policie o sobě musí dávat vědět," přesvědčoval ji. „Aby odradila možné vzbouřence. A věř mi, Kitty, rozhodně by nejednali bez přesvědčivých důkazů."

„Ale tati, to byli přece přátelé pana Hyrneka."

Pohrdavé odfrknutí. „Tak by si měl dávat větší pozor, s kým se přátelí, nemyslíš?"

Kittyin otec se ve skutečnosti choval k panu Hyrnekovi vždycky zdvořile – jeho žena koneckonců sehnala Kittyině matce novou práci. Hyrnekovi byli významná místní rodina a jejich firma přijímala zakázky od mnoha mágů. Tiskárna zabírala velký pozemek těsně vedle domu Kittyiných rodičů a poskytovala zaměstnání spoustě zdejších lidí. Přesto Hyrnekovi zjevně nikdy příliš nezbohatli: bydleli ve velkém zchátralém domě kousek stranou od ulice, za přerostlou zahradou plnou vysoké trávy a vavřínových keřů. Tu Kitty brzy prozkoumala velmi dobře díky svému přátelství s Jakubem, nejmladším z Hyrnekových synů.

# # #

Kitty byla na svůj věk vysoká a pořád ještě rostla. Pod pytlovitým školním sáčkem a širokými kalhotami skrývala štíhlé tělo a byla také silnější, než vypadala. Hodně chlapců trpce litovalo drzých poznámek, které před ní pronesli; Kitty neplýtvala slovy tam, kde stačila dobře mířená rána. Vlasy měla tak tmavě hnědé, že byly skoro černé, a úplně rovné, i když na koncích se rozpustile vlnily. Nosila je kratší než většina ostatních dívek; sahaly jí sotva k bradě.

Měla tmavé oči a výrazné černé obočí. Její názory se jí jasně zrcadlily ve tváři, a protože jich měla spoustu, její obočí a ústa byla neustále v pohybu.

„Tvůj obličej nevypadá ani chvilku stejně," řekl jí jednou Jakub. „Hele – to byla lichotka!" dodal rychle, když se na něj Kitty hrozivě zamračila.

Několik let chodili do stejné třídy, aby z nesourodé směsi předmětů nabízených plebejským dětem načerpali takové vzdělání, jaké bylo možné. Přednost měla řemesla, neboť budoucnost těchto dětí ležela v továrnách a dílnách; žáci se učili hrnčířství, řezbářství, kovotepectví a kupecké počty. Vyučovalo se také technické kreslení, vyšívání a vaření, ačkoli žáci jako Kitty, kteří měli rádi slova, se mohli věnovat rovněž čtení a psaní, s podmínkou, že tuto dovednost jednou řádně využijí například v sekretářských profesích.

Dalším důležitým předmětem byl dějepis a studenti se každý den dozvídali nové a nové věci o slavné minulosti britské říše. Kitty historie bavila, protože se v ní dozvídala spoustu příběhů o magii a

vzdálených zemích, ale brzy vycítila, že jim učitelé neprozrazují všechno. Často zvedala ruku, aby se na něco zeptala.

„*Ano*, Kitty, co je to tentokrát?“ Z tónu jejích učitelů často čišela špatně zastíraná únava.

„Prosím, pane, povězte nám něco víc o té vládě, kterou svrhl pan Gladstone. Říkal jste přece, že už tehdy jsme měli parlament. Nyní ho máme taky. Tak co bylo na tom starém tak špatného?“

„Kdybys poslouchala pořádně, Kitty, slyšela bys, jak říkám, že starý parlament nebyl ani tak špatný, jako spíš slabý. Řídili ho plebejci jako ty a já, kteří neměli žádné magické schopnosti. Jen si to představ! Samozřejmě to znamenalo, že museli neustále čelit útokům jiných, silnějších zemí, a nemohli je zastavit. A který z ostatních států představoval v té době nejnebezpečnější velmoc, nám poví… no tak… třeba Jakub.“

„Já nevím, pane.“

„Nahlas, chlapče, nemumlej! Překvapuje mě, že to nevíš zrovna ty, Jakube. Samozřejmě Svatá říše římská. Tvoji předkové! Český císař vládl ze svého hradu v Praze většině Evropy; byl tak tlustý, že musel mít trůn z oceli a zlata na kolečkách, a po chodbách ho tahal vůl s bělostnou srstí. Když si přál vydat se z hradu ven, museli ho spouštět dolů pomocí vyztužené kladky. Měl voliéru plnou různobarevných papoušků a každý večer si zastřelil jednoho z nich k večeři. Ano, chápu vaše znechucení, děti. *Takový* člověk vládl tehdy v Evropě a náš starý parlament byl proti němu bezmocný. Tento vládce totiž řídil nesmírně mocnou skupinu mágů, kteří byli všichni krutí a zkažení a jejich vůdce, Hans Meyrink, byl údajně upír. Jejich vojska plenila – *ano*, Kitty, co chceš teď?“

„No, pane, jestli byl ten starý parlament tak neschopný, jak to, že ten tlustý císař do Británie nikdy nevtrhl, protože to přece neudělal, nebo ano, pane? A proč –?“

„Kitty, jenom jednu otázku! Neumím odpovídat na několik otázek najednou, nejsem mág! Británie měla prostě štěstí. Vždycky dlouho trvalo, než se Praha rozhoupala k činu; císař koneckonců trávil většinu času pitím piva a odporným hýřením. Ale nakonec by jistě obrátil svůj krutý zrak k Londýnu, to mi věř. Naštěstí pro nás tu tehdy přece jen zůstala hrstka mágů, s nimiž se nebozí bezmocní

ministři někdy chodili radit. A k těm mágům patřil také pan Gladstone. Uvědomil si, v jak nebezpečné jsme situaci, a rozhodl se pro preventivní útok. Vzpomínáte si, co udělal, děti? Ano, Sylvestře?“

„Přesvědčil ministry, aby nechali vládnout jeho, pane. Jednou večer za nimi zašel a mluvil tak přesvědčivě, že ho na místě zvolili předsedou vlády.“

„Správně, Sylvestře, šikovný chlapec, dostaneš hvězdičku. Ano, byla to takzvaná Noc dlouhé rady. Po nekonečné diskusi v parlamentu Gladstoneova výmluvnost slavila vítězství a ministři jako jeden muž podali demisi v jeho prospěch. Následujícího roku zorganizoval obranný útok na Prahu a císaře svrhl. Ano, Abigail?“

„Osvobodil ty papoušky, pane?“

„Určitě ano. Gladstone byl velmi laskavý člověk. Ve všech ohledech byl střídmý a umírněný a nosil každý den stejnou naškrobenou košili, kromě neděle, kdy mu ji matka prala. Poté moc Londýna vzrostla, zatímco význam Prahy klesl. A jak by možná Jakub věděl, kdyby se nehoupal na židli a dával pozor, právě tehdy mnozí čeští občané, jako třeba jeho rodina, emigrovali do Británie. Přišlo sem také hodně z nejlepších pražských mágů, aby nám pomohli vytvořit moderní stát. A teď možná –“

„Ale neříkal jste, že všichni čeští mágové byli zlí a zkažení, pane?“

„Předpokládám, že všichni ti opravdu zlí přišli ve válce o život, Kitty. Ti ostatní se od nich jenom nechali svést na scestí a pak prohlédli a pochopili své pochybení. A vida, zvoní! Přestávka na oběd. A ne, Kitty, nezdržím se tu teď, abych ti odpovídal na další otázky. Všichni vstanou, zastrčí židle pod lavici a *tiše* odejdou ze třídy!“

# # #

Po takových debatách ve škole býval Jakub často zasmušilý, ale špatná nálada mu málokdy vydržela dlouho. Měl veselou, energickou povahu, štíhlou postavu, tmavé vlasy a upřímnou, šibalskou tvář. Bavily ho všechny možné hry a odmalička si s Kitty celé hodiny hrával v přerostlé trávě v zahradě jejich domu. Kopali si s míčem,

cvičili se v lukostřelbě, pokoušeli se o kriket a jeho početné hlučné rodině šli z cesty.

Hlavou domácnosti byl oficiálně pan Hyrnek, ale ve skutečnosti mu stejně jako všem ostatním velela jeho manželka, paní Hyrneková. Mohutná dáma s velkými ňadry a širokými rameny vyzařovala nekonečnou zásobu mateřské energie, když plachtila po domě jako galeona zmítaná sem a tam poryvy větru, neustále se smála nebo na své čtyři neposlušné syny pokřikovala české nadávky. Jakubovi starší bratři Karel, Robert a Alfréd zdědili postavu po matce a jejich mohutnost, síla a hluboké zvučné hlasy naháněly Kitty trochu strach. Pan Hyrnek byl jako Jakub, malý a drobný, ale měl vrásčitou kůži, která Kitty připomínala scvrklé jablíčko. Kouřil vyřezávanou dýmku z jeřabinového dřeva a po celém domě i zahradě se vznášel nasládlý dým jeho tabáku.

Jakub byl na otce velmi hrdý. „Je to génius," vykládal Kitty, když spolu odpočívali pod stromem po partii kriketu, kterou si zahráli u boční zdi domu. „Nikdo jiný nedokáže s kůží a pergamenem to, co on. Měla bys vidět ty miniaturní brožurky se zaklínadly, na kterých teď pracuje – jsou na nich vyražené zlaté filigránské ozdoby ve starém pražském stylu, ale úplně neuvěřitelně zmenšené! Zapracovává tam maličké obrysy zvířat a květin, do posledního detailu, a uvnitř jsou vykládané drobounkými úlomky slonoviny a drahých kamenů. Něco takového dokáže jenom táta."

„Takové knížky musí stát celé jmění," prohodila Kitty.

Jakub vyplivl rozžvýkané stéblo trávy. „Děláš si legraci?" zeptal se suše. „Mágové mu neplatí tolik, kolik by měli. Ti nikdy nedávají poctivou cenu. Tiskárna se sotva uživí. Podívej se na tohle…" Kývl hlavou k domu, který měl střechu plnou uvolněných tašek, křivé, zašpiněné okenice a oprýskaný nátěr na dveřích verandy. „Myslíš, že bychom jinak bydleli v něčem takovém? Prosím tě!"

„Je to tu mnohem větší než u nás doma," namítla Kitty.

„Hyrnekova tiskárna je druhá největší v Londýně," vysvětlil Jakub. „Větší je jenom Jaroslavova. A *tam* vyrábějí ve velkém obyčejné kožené vazby, výroční almanachy a rejstříky, nic zvláštního. My se specializujeme na jemnou práci, na skutečné umělecké řemeslo. Proto chodí tolik mágů za námi, když si chtějí

nechat svoje nejlepší knihy převázat a ozdobit tak, aby byly luxusní a unikátní. Zrovna minulý týden táta dokončil knihu, která měla na přední straně obálky pentagram z drobounkých diamantů. Směšné, samozřejmě, ale přesně to ta ženská chtěla.“

„Proč teda mágové tvému tátovi nezaplatí pořádně? To nemají strach, že přestane dělat všechno tak dobře a kvalita se zhorší?“

„Táta má svoji hrdost. Ale hlavně jde o to, že si nemůže moc vyskakovat. Kdyby se ozval, mohli by nám tiskárnu zavřít a chodit jinam. Nezapomínej, že jsme Češi – takže jsme automaticky podezřelí. Nedá se nám věřit, přestože Hyrnekova tiskárna už v Londýně působí sto padesát let.“

„Cože?“ rozhořčila se Kitty. „Ale to je hloupost. Musejí vám důvěřovat – jinak by vás přece vyhostili.“

„Trpí nás tady, protože nás potřebují. Ale když teď v Evropě začaly všechny ty potíže, důkladně nás sledují pro případ, že bychom se spolčili s nějakými špehy. V tátově dílně je například jedna permanentní pátrací koule, a když jdou Karel nebo Robert někam ven, vždycky je sledují. Za poslední dva roky u nás udělali čtyři policejní razie. Při té poslední nám obrátili dům vzhůru nohama. Babička se právě koupala a oni ji vynesli na ulici i s tou starou plechovou vanou.“

„To je hrůza.“ Kitty vyhodila kriketový míček vysoko do vzduchu a zachytila ho do nastavené dlaně.

„Takoví jsou prostě mágové. Nenávidíme je, ale co se dá dělat? Hele, na co myslíš? Špulíš rty. To vždycky znamená, že si s něčím lámeš hlavu.“

Kitty rychle přestala špulit pusu. „Jenom mě napadlo: vy mágy nenávidíte, ale celá vaše rodina je podporuje – tvůj táta i bráchové, kteří s ním pracují v dílně. Všechno, co děláte, je svým způsobem pro mágy. A oni s vámi přesto zacházejí tak zle. Mně to nepřipadá správné. Proč nezačne tvoje rodina dělat něco jiného?“

Jakub se nevesele pousmál. „Táta vždycky říká: ‚Nejbezpečnější místo na plavání je těsně za zadkem žraloka.‘ Děláme pro mágy krásné věci a oni jsou spokojení. To znamená, že nás nechávají na pokoji – víceméně. Kdybychom to nedělali, co by se stalo? Okamžitě by se na nás vrhli, to je jasné. Hele, ty se zase mračíš.“

Kitty si nebyla jistá, jestli s tímhle názorem souhlasí. „Ale když nemáte mágy rádi, neměli byste s nimi spolupracovat,“ naléhala. „To je nemorální.“

„Cože?“ Jakub ji kopl do nohy s opravdovým vztekem. „Tohle mi nevykládej! Tvoji rodiče s nimi taky spolupracují! *Všichni* spolupracují. Žádnou jinou možnost přece nemáme. Když nespolupracuješ, přijde si pro tebe v noci policie – nebo něco horšího – a už tě nikdy nikdo neuvidí. Není jiná možnost než spolupracovat – nebo ano? Nebo snad ano?“

„Asi ne.“

„Určitě ne. Ne, když chceš zůstat naživu.“

5

K tragédii došlo, když bylo Kitty třináct let.

Stalo se to uprostřed léta, o prázdninách. Do střech řadových domků pražilo slunce, ptáci zpívali, místnosti zalévalo světlo. Kittyin otec si pobrukoval, když si před zrcadlem upravoval vázanku. Matka jí v lednici nechala k snídani bochánek s cukrovou polevou.

Jakub se pro Kitty zastavil hned ráno. Když otevřela dveře, zjistila, že přítel zvesela mává pálkou.

„Kriket," oznámil. „Je na něj skvělé počasí. Můžeme jít do toho nóbl parku. Všichni budou v práci, takže nás nikdo nevyhodí."

„Dobrá," řekla Kitty. „Ale odpalovat budu já. Počkej, jenom si vezmu boty."

Park ležel na západním konci Balhamu, daleko za továrnami a dílnami. Začínal jako pustina plná starých cihel, zrezavělých ostnatých drátů a přerostlých trnitých keřů. Mezi nimi si Jakub, Kitty a spousta dalších místních dětí pravidelně hrávali. Ale když jste se vydali směrem na západ a přešli po staré kovové lávce nad tratí, zjistili jste, že tahle část parku je daleko hezčí, plná vzrostlých buků, stinných cestiček a jezírek, kde plavaly divoké labutě – to všechno mezi velkými plochami hladce zastřiženého zeleného trávníku. Na druhé straně parku vedla široká ulice a řada velkých domů za vysokou zdí naznačovala přítomnost mágů.

Plebejcům se nedoporučovalo vstupovat do té příjemnější části parku; na hřištích se vyprávělo o dětech, které se tam odvážily a nikdy se nevrátily. Kitty jim tak úplně nevěřila a s Jakubem jednou či dvakrát přeběhli lávku a odvážili se až k jezírkům. Při jedné příležitosti na ně houkl přes vodní hladinu nějaký pěkně oblečený pán, na což Jakub odpověděl výmluvným gestem. Pán vůbec

nezareagoval, ale jeho společník, kterého si předtím nevšimli – velmi drobný a nenápadný mužík – se k nim po břehu rozběhl překvapivou rychlostí. Kitty a Jakubovi se taktak podařilo uniknout.

Ale většinou, když se dívali přes trať, bývala zakázaná část parku prázdná. A byla škoda nechat ji ležet ladem, obzvlášť za tak krásného dne, kdy bude většina mágů v práci. Kitty a Jakub neztráceli čas.

Za chvíli už jejich nohy bušily do asfaltového povrchu kovové lávky.

„Nikdo tu není," oznámil Jakub. „Já ti to říkal."

„Nestojí támhle někdo?" Kitty si zastínila oči a zamžourala ke kruhu dubů, mezi něž nebylo kvůli ostrému slunci dobře vidět. „Tam u toho stromu? Nedokážu to rozeznat."

„Kde? Ne… To jsou jenom stíny. Jestli máš nahnáno, půjdeme tam k té zdi. Tak na nás nebude vidět z domů za silnicí."

Rozběhl se přes cestičku do husté trávy a obratně si přitom nadhazoval míček na plochém konci pálky. Kitty postupovala opatrněji. Z druhé strany park lemovala vysoká cihlová zeď; za ní se táhla ulice s vilami mágů. Pravda, střed trávníku byl nepříjemně vystavený pohledům z temných oken vyšších pater těch domů, ale když se budou držet při zdi, dostanou se ze zorného úhlu. Jenomže to znamenalo přejít park po celé šířce, velmi daleko od kovové lávky, což Kitty nepovažovala za rozumné. Byl však krásný den a kolem ani živáčka, takže se rozběhla za Jakubem a vychutnávala si mírný vánek i modré nebe nad sebou.

Jakub se zarazil pár metrů od zdi, vedle postříbřené fontánky s pitnou vodou. Vyhodil míč do vzduchu a odpálil ho do výšky. „Tady to půjde," oznámil, zatímco čekal, až míček spadne zpět. „Tady bude branka. Jsem na pálce."

„Slíbils, že budu odpalovat já!"

„A čí je to pálka? Čí je to míč?"

Navzdory Kittyiným námitkám převládl přirozený řád věcí a Jakub se postavil před pítko. Kitty popošla o kousek dál a poválela si míček na stehně jako profesionální nadhazovač. Otočila se a podívala se směrem k Jakubovi přimhouřenýma, hodnotícíma očima. Ten poklepal pálkou o trávník, ušklíbl se a urážlivě na ni zavrtěl zadkem.

Kitty se rozběhla. Nejdřív pomalu, pak rychleji, míč pevně sevřený v ruce. Jakub poklepával o zem.

Kitty máchla paží ve vysokém oblouku a ďábelskou rychlostí míček hodila. Odrazil se od asfaltu na cestičce a vystřelil směrem k fontánce.

Jakub mávl pálkou. Zásah. Míč zmizel Kitty nad hlavou, vysoko, vysoko ve vzduchu, až vypadal jen jako tečka na obloze – a nakonec spadl zpátky, někam doprostřed parku.

Jakub poskakoval nadšením a Kitty si ho zamračeně měřila. S těžkým procítěným povzdechem se odloudala pro míček.

O deset minut později měla za sebou pět nadhozů a pětkrát musela utíkat pro míč přes park. Slunce nemilosrdně pražilo. Byla rozpálená, zpocená a naštvaná. Když se konečně vrátila zpět, okázale mrskla míčkem do trávy a svalila se vedle něj.

„Utahaná?“ zeptal se Jakub soucitně. „Ten poslední jsi skoro chytla.“

Odpovědělo mu jen pohrdavé odfrknutí.

„Tak to teď zkus sama.“

„Za chvíli.“ Pár minut mlčky seděli, dívali se, jak se na stromech kývají listy, a poslouchali auta, která tu a tam za zdí projela. Nad parkem s krákáním proletělo hejno vran a usadilo se na dubu daleko od nich.

„Ještě že tu není babička,“ prohodil Jakub. „Tohle by se jí nelíbilo.“

„Co?“

„Ty vrány.“

„Proč?“ Kitty měla z Jakubovy babičky, maličké scvrklé osůbky s pichlavýma černýma očima v neuvěřitelně vrásčité tváři, vždycky trochu strach. Stará paní nikdy nevstávala ze svého křesla v nejteplejším koutě kuchyně a byla cítit paprikou a kysaným zelím. Jakub tvrdil, že jí je sto dva let.

Shodil ze stébla trávy broučka. „Myslela by si, že to jsou duchové. Sluhové mágů. Podle ní je to jedna z jejich oblíbených podob. Tyhle věci jí vyprávěla její máma, která sem přišla z Prahy. Nesnáší, když se v noci nechávají otevřená okna, ať je sebevětší

horko.“ Nasadil starý, roztřesený hlas: „‚Zavři to, hochu! Pustil bys sem démony.’ Pořád vykládá takovýhle věci.“

Kitty se zamračila. „Ale ty na démony nevěříš, že ne?“

„Samozřejmě že jo. Kde si myslíš, že by mágové jinak brali svou moc? Všechno se to píše v těch knihách zaklínadel, které u nás nechávají tisknout nebo vázat. To je celá magie. Čaroděj prodá svou duši a démon mu na oplátku pomáhá – *když* použije zaklínadla správně. Když udělá chybu, démon ho zabije. Kdo by se chtěl stát mágem? Já teda ne, ani za všechny jejich poklady.“

Kitty pár minut beze slova ležela na zádech a dívala se do mraků. Pak ji něco napadlo. „Takže, jestli to chápu správně…,“ začala. „Jestli tvůj táta a před ním jeho táta vždycky pracovali na knihách zaklínadel pro mágy, museli si ta zaklínadla přečíst, ne? A to znamená –“

„Vím, kam tím míříš. Jo, určitě toho viděli dost – rozhodně dost na to, aby se od toho drželi dál. Ale spousta těch knih je psaná v divných jazycích a kromě toho potřebuješ víc než jenom slova. Myslím, že když chceš ovládnout démony, musíš něco kreslit a naučit se namíchat spoustu elixírů a potřebuješ spoustu dalších strašlivých nástrojů. Slušný člověk by se do ničeho takového rozhodně nepouštěl; táta si prostě jen dává pozor a dělá knihy.“ Povzdechl si. „Víš, lidi si vždycky mysleli, že moje rodina ví o magii všechno. Když mágové v Praze ztratili moc, jednoho z dědečkových strýčků rozzuřený dav honil ulicemi a nakonec ho vyhodili z okna. Spadl na nějakou střechu a zabil se. Dědeček brzy potom odjel do Anglie a obnovil firmu. Tady to pro něj bylo bezpečnější. Každopádně…,“ posadil se a protáhl si ruce, „dost pochybuju, že tamty vrány jsou nějaký démoni. Proč by tady jenom tak seděli na stromě? Pojď –,“ hodil jí míček – „teď jsi na řadě ty a vsadím se, že dostanu už tvůj první odpal.“

Ke Kittyinu rozčilení přesně to taky udělal. I podruhé a potřetí. Parkem se rozléhaly kovové údery míčku o fontánku a Jakubovo jásání. Nakonec Kitty pálku vztekle odhodila.

„To není *fér*!“ vykřikla. „Tys tu pálku zatížil nebo tak něco.“

„Kdo umí, umí. Jsem na řadě.“

„Ještě jeden pokus.“

„Dobrá.“ Jakub jí míček hodil urážlivě nízkým obloukem. Kitty zoufale máchla pálkou a k vlastnímu překvapení zasáhla míček tak tvrdě, že úder cítila až v lokti.

„Jo! Zásah! Zkus to chytit, jestli to dokážeš!“ Vítězně se roztančila a očekávala, že Jakub vyrazí přes trávník…, ale on zůstal nejistě stát a díval se do nebe kamsi za její hlavu.

Kitty se ohlédla. Míček, který neobratně poslala vysoko za své rameno, zvolna padal k zemi, níž a níž, za zeď, mimo park, na ulici.

Pak se ozvalo hlasité zařinčení skla, skřípot pneumatik a příšerný zvuk mačkaného kovu.

Ticho. Zpoza zdi se linul tichý sykot, jako by z rozbitého stroje unikala pára.

Kitty se podívala na Jakuba. On se podíval na ni.

A pak se dali do běhu.

Řítili se přes trávník ke vzdálené lávce. Utíkali bok po boku, hlavy měli sklopené, máchali rukama a ani jednou se neohlédli. Kitty pořád svírala pálku. Tížila ji tak, že ji nakonec s povzdechem odhodila. V tu chvíli Jakub zajíkavě vykřikl a na místě se zastavil.

„Ty káčo! Je na ní moje jméno –“ Rozběhl se zpátky, Kitty zůstala stát, obrátila se, dívala se, jak Jakub pálku zvedá, a vtom si všimla, jak se ve zdi, která dělila park od ulice, otvírá branka. Vynořila se v ní kulhající postava v černém, zastavila se a zadívala se do zeleně.

Jakub zvedl pálku a nanovo se rozběhl. „Pospěš si!“ supěla Kitty, když se k ní přidal. „Někdo je…“ Nedopověděla, protože jí došel dech.

„Už tam budeme.“ Jakub utíkal před ní kolem břehu jezírka, kde se po hladině s polekaným kácháním rozletěla hejna divokých vodních ptáků. Pokračovali po cestičce ve stínu dubů a nahoru do mírného svahu k lávce. „Na druhé straně… budeme v bezpečí… schováme se v křoví… není to daleko…“

Kitty potlačila touhu se ohlédnout; v duchu viděla, jak se postava v černém žene po trávníku za nimi. Z té představy ji mrazilo v zádech. Ale oni běží rychle, nechytí je, dopadne to dobře, zachrání se.

Jakub vletěl na lávku s Kitty v patách. Jejich nohy bušily do asfaltu jako kladiva, kov pod nimi duněl. Nahoru a na druhé straně dolů.

Na druhý konec lávky cosi vkročilo z čistého vzduchu.

Jakub i Kitty vykřikli zděšením. Naráz zabrzdili v bezhlavém úprku a vrazili jeden do druhého v instinktivní snaze vyhnout se srážce s tou obludou.

Byla vysoká jako člověk a vlastně měla i lidský postoj: stála na dvou nohách, ruce měla rozpřažené a svírala a rozvírala prsty. Ale člověk to nebyl; nejvíc ze všeho se příšera podobala znetvořené opici, přerostlé a vytažené do výšky. Tělo měla porostlé světle zelenou srstí, kromě hlavy a tlamy, kde byla srst tmavozelená, téměř černá. Zlovolné oči se žlutě leskly. Obluda naklonila hlavu ke straně, usmála se a protáhla si prsty. Ve vzduchu za ní svištěl jako bič tenký vroubkovaný ocas.

Obě děti ten pohled na chvilku připravil o řeč. Pak Kitty vyhrkla: „Zpátky, zpátky, zpátky!“ Jakub byl tak strnulý hrůzou, že se nedokázal pohnout. Popadla ho za límec, škubla a přitom se obrátila.

Na druhém konci lávky stál pán v černém obleku, s rukama v kapsách a vázankou úpravně zastrčenou do moleskinové vesty. Nebyl ani trochu zadýchaný.

Kitty dál zatínala prsty do Jakubova límce. Nedokázala ho pustit. Ona se dívala jedním směrem, on druhým. Cítila, jak natáhl ruku, vyděšeně jí zašmátral po tričku a pevně se ho chytil. Nebylo slyšet nic kromě jejich přerývaného dechu a svištění démonova ocasu. Nad nimi s hlasitým krákáním přeletěla vrána. Kitty slyšela, jak jí v uších buší krev.

Pán si dával na čas, než promluvil. Byl poměrně malý, ale zavalitý a rozložitý. Z kulatého obličeje mu trčel neobvykle dlouhý a tenký nos, který Kitty bezděky připomněl sluneční hodiny. Tvář měl naprosto bezvýraznou.

Jakub se vedle ní třásl jako osika a Kitty bylo jasné, že on se na obranu nezmůže.

„P-p-prosím, pane,“ vypravila ze sebe tedy chraptivě, „c-co po nás chcete?“

Dlouhá pauza; zdálo se, že pán v černém o rozhovor nestojí. Když konečně odpověděl, byl jeho hlas děsivě klidný. „Před několika lety," začal, „jsem si na aukci koupil rolls-royce. Potřeboval rozsáhlé opravy, ale přesto jsem za něj vydal značnou částku. Od té doby jsem do něj investoval mnohem víc: do nové karoserie, pneumatik, motoru a především originálního předního skla z tónovaného křišťálu, abych ze svého vozu udělal ten nejlepší historický kousek v celém Londýně. Je to takový můj koníček, drobné rozptýlení od práce. Teprve včera, po mnoha měsících pátrání, jsem objevil originální porcelánovou poznávací značku a připevnil ji dopředu. Konečně byl můj vůz dokonalý. Dneska jsem ho vzal na projížďku. A co se nestane? Zničehonic na mě zákeřně zaútočí dva plebejští spratci. Rozbili jste mi přední sklo, takže jsem nad vozem ztratil vládu; vrazil jsem do pouliční lampy a pomačkal tak karoserii, pneumatiky i motor a vzácná poznávací značka se roztříštila na kusy. Auto je zničené. Už nikdy nebude jezdit…" Nadechl se a přejel si po rtech tlustým růžovým jazykem. „Co chci? No, především by mě zajímalo, co mi k tomu můžete říct."

Kitty těkala pohledem ze strany na stranu v zoufalé naději, že ji něco napadne. „Ehm… nemohli bychom začít tím, že se omlouváme?"

„Omlouváte?"

„Ano, pane. Byla to nehoda, víte, nechtěli jsme –"

„Po všem, co jste napáchali? Po té škodě, kterou jste způsobili? Dva zlomyslní malí plebejci –"

Kitty vhrkly do očí slzy. „To není pravda!" vyjekla zoufale. „Nechtěli jsme zasáhnout váš vůz! Jenom jsme si hráli! Na ulici jsme ani neviděli!"

„Hráli jste si? V tomhle soukromém parku?"

„Není soukromý. A jestli je, tak by být neměl." Kitty věděla, že nedělá dobře, ale už skoro křičela. „Nikdo jiný tu přece není! Nedělali jsme nic špatného. Proč bychom sem neměli chodit?"

„Kitty," zachraptěl Jakub. „Buď zticha."

„Nemiade –," obrátil se důstojný pán k té opičí potvornosti na opačné straně mostu – „mohl bys postoupit o něco blíž? Chtěl bych, abys mi tu něco vyřídil."

Kitty uslyšela tiché zacvakání drápů po kovu a ucítila, jak se Jakub vedle ní přikrčil.

„Pane," řekla tiše, „je nám líto vašeho auta. Opravdu."

„Proč jste tedy," namítl mág, „utíkali a nepřiznali se?"

Tichý, tichounký hlásek: „Prosím, pane… My jsme měli strach."

„To od vás bylo velmi rozumné. Nemiade… Myslím, že by tu byl vhodný Černý buben, co ty na to?"

Kitty zaslechla zapraskání obrovských kloubů a hluboký, zádumčivý hlas. „Jakou rychlostí? Mají podprůměrnou velikost."

„Řekl bych, že dost velkou, nemyslíš? Byl to drahý vůz. Postarej se o to." Mág očividně usoudil, že jeho role v záležitosti skončila; obrátil se a začal kulhat zpět ke vzdálené brance.

Možná kdyby se rozběhli… Kitty zatahala Jakuba za límec. „Hni sebou!"

Obličej měl smrtelně bledý a jeho slovům téměř nerozuměla. „Nemá to smysl. Nedokážeme –" Pustil její tričko a bezmocně svěsil ruce podél těla.

Další cvakání drápů po kovu. „Podívej se na mě, dítě."

Na okamžik Kitty napadlo, že by mohla Jakuba pustit a utéct sama přes lávku daleko do parku. Pak se za tu myšlenku i sama za sebe zastyděla a otočila se k té věci čelem.

„Tak je to lepší. Přímý čelní kontakt je pro Buben ideální." Opičí tvář nevypadala zvlášť zlovolně; bytost se zdála spíš trochu znuděná.

Kitty potlačila strach a prosebně vztáhla ruku. „Prosím… neubližujte nám!"

Žluté oči se rozšířily a černé rty se stáhly do smutného kroužku. „Bohužel nemohu vyhovět. Dostal jsem rozkaz – konkrétně použít na vás Černý buben – a nemohu se mu vzepřít, aniž bych ohrozil vlastní osobu. Chtěla bys snad, abych skončil ve Svrašťujícím ohni?"

„Upřímně řečeno, byla bych radši."

Démon mrskl ocasem jako podrážděná kočka; pokrčil jednu nohu a podrbal se drápy pod kolenem té druhé. „To věřím. No, celá ta situace je velmi nepříjemná. Doporučoval bych ukončit ji co nejrychleji."

Zvedl ruku.

Kitty objala Jakuba kolem pasu. Cítila, jak mu divoce tluče srdce.

Z démonových natažených prstů vyletěl kruh šedého dýmu a zamířil k nim. Kitty slyšela Jakuba křičet. Na okamžik spatřila červené a oranžové plameny blikající uprostřed kouře, potom ji zasáhly do tváře prudkým žárem a všechno kolem zčernalo.

6

„Kitty… Kitty!“

„Hmmm?“

„Probuď se. Je čas.“

Zvedla hlavu, zamrkala a zaslechla kolem sebe šum typický pro divadelní přestávku. Světla v hledišti se rozsvítila, jeviště zahalila obrovská purpurová opona, publikum se roztříštilo do stovek zarudlých jednotlivců, kteří se zvolna trousili ze sedadel. Kitty zalilo moře zvuků a bušily jí do spánků jako přívalová vlna. Potřásla hlavou, aby si ji vyčistila, než se podívala na Stanleyho, který se s úšklebkem nakláněl přes sedadlo v řadě před ní.

„Aha,“ zamumlala zmateně. „Ano. Ano. Jsem připravená.“

„Ta taška. Nezapomeň na ni.“

„Snad bys nevěřil, že na ni zapomenu?“

„Taky bych nevěřil, že tu usneš.“

Kitty zprudka vydechla a odhodila si vlasy z očí. Pak zvedla kabelu a postavila se, aby se kolem ní mohl protáhnout nějaký muž. Zařadila se za něj a přitom na okamžik zahlédla Freda: z jeho matných očí se jako obvykle nedalo nic vyčíst, ale Kitty se zdálo, že v nich zahlédla náznak pohrdání. Stiskla rty a vyšourala se do uličky.

Každý kousek prostoru mezi sedadly vyplňovaly davy lidí, kteří se vrhali k barům, k toaletám nebo ke zmrzlinářce stojící u stěny v kuželu světla. Prodrat se mezi nimi nebylo snadné a Kitty to trochu připomínalo dobytčí trh, kde stádo pomalu ženou bludištěm betonových a kovových ohrad. Zhluboka se nadechla, vrhla se do vřavy a používala střídavě mumlané omluvy a ostré lokty, aby konečně pronikla až ke dvoukřídlým dveřím ven.

Cestou jí kdosi poklepal na rameno. Zahlédla Stanleyho úšklebek. „Koukám, že ta hra na tebe dojem zrovna neudělala.“

„Samozřejmě že ne. Je to ubohost.“

„Podle mě měla pár světlých chvilek.“

„To mě nepřekvapuje.“

Zamlaskal s předstíraným rozhořčením. „*Já* jsem aspoň v práci neusnul.“

„Práce,“ vyštěkla Kitty, „začíná teď.“

Se zachmuřenou tváří a rozcuchanými vlasy vyklouzla ze dveří do širší uličky, která se táhla kolem celého hlediště. Zlobila se teď na sebe za to, že podřimovala, i za to, že tak divoce reagovala na Stanleyho popichování. Vždycky u ostatních hledal slabiny a snažil se jich využít; tohle bude voda na jeho mlýn. Netrpělivě potřásla hlavou. Musí na to zapomenout: teď není vhodná doba.

Propletla se mezi diváky až do divadelního foyer, odkud se hodně návštěvníků divadla přesunulo na ulici, aby si vypili něco studeného a vychutnali si letní večer. Kitty se k nim přidala. Nebe mělo temně modrou barvu; soumrak houstl. Na protějších domech vlály pestré vlajky a transparenty na oslavu státního svátku. Cinkaly skleničky, lidé se smáli; trojice ostražitě procházela mezi spokojenými davy.

Na rohu Kitty mrkla na hodinky. „Máme patnáct minut.“

Stanley podotkl: „Je tu dneska i pár mágů. Vidíš tu babku, co do sebe leje gin? Tu v zeleném? Má něco v kabelce. Cítím pořádnou auru. Mohli bysme to šlohnout.“

„Ne. Držíme se plánu. Pojď, Frede.“

Fred přikývl. Z kapsy kožené bundy vylovil cigaretu a zapalovač. Odloudal se na místo, odkud měl dobrý výhled do boční ulice, a zatímco si zapaloval, zkoumavě si prohlížel prostor před sebou. Výsledek ho zřejmě uspokojil, protože bez ohlédnutí vyrazil pryč. Kitty se Stanleym zamířili za ním. V ulici byly obchody, bary a restaurace; venku se procházelo celkem hodně lidí. Na dalším rohu Fredovi cigareta podle všeho zhasla. Zastavil se, aby ji znovu zapálil, a pozorně se přitom rozhlížel do všech stran. Tentokrát přimhouřil oči a vrátil se zpátky. Kitty se Stanleym mezitím nakukovali do výloh jako milenecký párek a láskyplně se drželi za ruce. Fred prošel

kolem nich. „Míří sem démon," prohodil přitom tiše. „Drž tu tašku z dohledu."

Uplynula minuta. Kitty a Stanley tlumenými hlasy obdivovali perské koberce v jedné výloze. Fred zkoumal květinová aranžmá ve vedlejším obchodě. Koutkem oka Kitty pozorovala konec ulice. Kolem rohu prošel drobný starý pán s bílými vlasy, úpravně oblečený, a pobrukoval si vojenskou písničku. Přešel ulici a zmizel v dálce. Kitty se podívala na Freda. Téměř neznatelně zavrtěl hlavou. Kitty se Stanleym zůstali na místě. Za rohem se vynořila dáma středního věku v klobouku zdobeném spoustou květů – kráčela pomalu, jako by přemítala nad všemi nešvary světa. Na rohu zůstala stát, ztěžka si povzdechla a zahnula k nim. Kitty ucítila její parfém, když je míjela: silnou, trochu vulgární voňavku. Její kroky po chvilce dozněly.

„Vzduch je čistý," prohlásil Fred. Vrátil se na roh, rychle omrkl situaci, přikývl a zmizel ve vedlejší ulici. Kitty se Stanleym se odlepili od výlohy, vydali se za ním a okamžitě od sebe odskočili, jako by se dotkli něčeho odporného. Kitty vytáhla kabelu, kterou dosud schovávala pod kabátem.

Následující ulička byla užší a zcela liduprázdná. Nalevo se za černým zábradlím rozkládal opuštěný tmavý zadní dvorek obchodu s koberci. Fred se líně opíral o zábradlí a rozhlížel se kolem. „Kolem právě proletěla pátrací koule," řekl. „Ale jinak je tu čisto. Jsi na řadě, Stane."

Bránu do dvora jistil visací zámek. Stanley si ho zblízka prohlédl. Odněkud zpod oděvu vytáhl ocelovou pinzetu. Zatlačit, zakroutit: zámek povolil. Vpadli do dvora se Stanleym v čele. Soustředěně se zahleděl do prostoru před nimi.

„Je tu něco?" zeptala se Kitty.

„Tady ne. Ale na zadních dveřích cítím nějakou mlhu, asi jsou jištěný kouzlem. Radši se jim vyhneme. Tamto okno je v pohodě."

„Dobrá." Kitty se přikradla blíž a nakoukla dovnitř. Spatřila nějaké skladiště – v místnosti ležel jeden koberec na druhém, všechny srolované a zabalené v plátně. Obrátila se k ostatním. „Tak co?" sykla. „Vidíte něco?"

„Právě kvůli tomuhle,“ prohodil Stanley zlehka, „je pitomost svěřovat velení právě tobě. Bez nás jsi bezmocná. Slepá. Ne – nejsou tu žádný pasti.“

„Ani démoni,“ doplnil Fred.

„Tak jo.“ Kitty teď měla na rukou černé rukavice. Sevřela pěst a uhodila do spodní skleněné tabulky. Ozvalo se zapraskání, na parapetu zacinkalo sklo. Kitty sáhla dovnitř, uvolnila západku a vytáhla okno nahoru. Pak se přehoupla dovnitř, zlehka dopadla na nohy a těkala pohledem ze strany na stranu. Nečekala na ostatní a prošla mezi pyramidami plátěných válců. Když se zastavila u pootevřených dveří, do nosu ji udeřil zatuchlý pach zabalených koberců. Z kabely vytáhla baterku a kužel světla vzápětí ozářil velkou, přepychově vybavenou kancelář s několika psacími stoly a obrazy na stěnách. V tmavém rohu se krčil trezor.

„Počkej.“ Stanley ji chytil za loket. „Na úrovni podlahy je tu nenápadný zářící vlákno – vede mezi stoly. Zaklínadlo, který se spouští pohybem. Vyhni se mu.“

Vztekle se mu vyškubla. „Neměla jsem v úmyslu do ničeho šlápnout. Nejsem hloupá.“

Pokrčil rameny. „Jasně.“

Kitty zvysoka překročila neviditelné vlákno, došla k sejfu, otevřela tašku, vytáhla z ní malou bílou kouli a položila ji na zem. Pak opatrně ustoupila. Zpátky u dveří pronesla jediné slovo, ozvalo se tiché syknutí, zavál vítr a pak koule vybuchla a rozplynula se. Při explozi strhla obrazy ze zdí, koberec z podlahy a dveře trezoru z pantů a vsála všechno do sebe. Kitty opět klidně překročila neviditelné vlákno a poklekla u bezpečnostní schránky. Rychlými pohyby začala přesouvat její obsah do tašky.

Stanley skoro nadskakoval netrpělivostí. „Co máme?“

„Sklenice s mouláky, pár elementálních koulí…, nějaké dokumenty a… peníze. Spoustu peněz.“

„Fajn. Hoď sebou. Zbývá nám pět minut.“

„Já vím.“

Kitty zavřela kabelu a beze spěchu vyšla z kanceláře. Fred a Stanley už vyklouzli oknem a netrpělivě čekali venku. Kitty přešla přes sklad, vyskočila do dvora a vydala se k bráně. O chvilku později

ji něco přimělo mrknout přes rameno – právě včas, aby viděla, jak Fred do skladiště něco hází.

Na místě se zastavila. „Co to sakra bylo?“

„Na povídání není čas, Kitty.“ Fred a Stanley proběhli kolem ní. „Představení začíná.“

„Co jste to udělali?“

Když vyběhli na ulici, Stanley na ni mrkl. „Hůlka s Infernem. Takový malý dárek.“ Vedle něj se Fred pochechtával.

„To nebylo v plánu! Měli jsme provést jenom loupež!“ Už ucítila ve vzduchu kouř. Odbočili za roh a ocitli se před přední částí obchodu.

„Koberce sebrat nemůžeme, ne? Tak proč je tu nechávat, aby si je mágové mohli koupit? Nemůžeme mít slitování s kolaboranty, Kitty. Zaslouží si to.“

„Mohli by nás chytit…“

„Nechytí. Uklidni se. A navíc, běžná nudná vloupačka by se asi na titulní stránky nedostala, nemyslíš? Zato vloupání a požár tam bude určitě.“

Kitty, bledá vzteky, křečovitě svírala držadlo tašky, když rázovala po ulici k divadlu. Vůbec nešlo o publicitu – Stanley prostě zase jednou zpochybnil její autoritu, tentokrát mnohem vážněji než kdy dřív. Byl to *její* plán, její strategie, a on ji úmyslně narušil. Bude s tím muset něco udělat, nebo jednou přijdou kvůli těmhle Stanleyho kouskům o život.

Před Metropolitním divadlem drnčel zvonek a poslední diváci se trousili zpátky do dveří. Kitty, Stanley a Fred se k nim beze slova připojili a za okamžik vklouzli zpět na sedadla. Orchestr už hrál a bezpečnostní opona na jevišti se začínala zvedat.

Kitty, která se pořád třásla hněvem, si postavila kabelu mezi nohy. Stanley se po ní ohlédl a ušklíbl se. „Věř mi,“ sykl. „Budeme na prvních stránkách. Zítra ráno nebude nic většího než my.“

Simpkin

7

Půl míle na sever od temných vod Temže, v srdci City, se dennodenně shromažďovali obchodníci z celého světa, aby smlouvali, nakupovali a prodávali. Kam oko dohlédlo, táhly se do dálky stánky se zbožím, schoulené pod podloubími starobylých domů jako kuřata pod křídly kvočny. Z vystavených skvostů až přecházel zrak: zlato z jižní Afriky, stříbrné valouny z Uralu, polynéské perly, úlomky baltského jantaru, drahokamy všemožných barev, mihotavé hedvábí z Asie a tisíce dalších úžasných věcí. Ale nejcennější tu byly magické předměty uloupené ve starých říších a přivezené do Londýna na prodej.

Přímo v srdci City, na křižovatce Cornhill a Poultry Street, bylo vyvolávání trhovců ohlušující. Sem měli přístup pouze mágové a vchody hlídali policisté v šedivých uniformách.

Všechny stánky přetékaly zbožím, které jeho majitelé označovali za mimořádné. Při zběžném pohledu byly vidět řecké čarovné flétny a lyry; kalíšky se hřbitovní hlínou z královských pohřebišť Uru a Nimrudu; křehké zlaté artefakty z Taškentu, Samarkandu a dalších měst na Hedvábné cestě; kmenové totemy ze severoamerických plání; polynéské masky a figuríny; podivné lebky s krystaly zasazenými v ústech; kamenné dýky nasáklé krví obětí, objevené ve zbořených chrámech Tenochtitlánu.

Právě na toto místo se jednou týdně, vždy v pondělí večer, důstojným krokem vydával význačný mág Šolto Pinn, aby obhlédl konkurenci a nakoupil tretky, které ho zaujmou.

Byla polovina června a slunce už klesalo za štíty domů. Přestože tržiště zaklíněné mezi budovami zcela halily modré stíny, ulice stále sálala teplem a pana Pinna čekala příjemná procházka. Měl na sobě bílý plátěný oblek a na hlavě mu seděl slamák se širokou krempou. Pohazoval si slonovinovou hůlkou a v druhé ruce držel velký žlutý kapesník, kterým si čas od času otíral pot.

Pan Pinn byl prostě švihák až po špičky naleštěných bot, neposkvrněných navzdory špinavým chodníkům, které pokrývaly pozůstatky stovek chvatných obědů – odhozené ovoce, obaly od rychlého občerstvení, slupky ořechů, skořápky ústřic a kousky špeku a chrupavek. Panu Pinnovi to však nevadilo, neboť veškeré odpadky mu z cesty odstraňovala neviditelná ruka.

Zvolna kráčel a prohlížel si přitom přes silný skleněný monokl stánky po obou stranách. Jako obvykle měl ve tváři výraz znuděného pobavení, což ho chránilo před dorážením prodejců, kteří ho dobře znali.

„Seňor Pinn! Mám tady nabalzamovanou ruku záhadného původu! Našel jsem ji na Sahaře – mám podezření, že jde o ostatek nějakého světce! Odmítl jsem všechny zájemce a čekám jen na vás…“

„Prosím, podívejte se, monsieur, pohleďte, co mám v téhle zvláštní obsidiánové krabičce…“

„Koukněte se na tenhle útržek pergamenu, jaké podivuhodné runy…“

„Pane Pinne, neposlouchají ty šejdíře. Jejich vybraného vkusu je hodna jenom…“

„… tahle nádherná socha…“

„… tyto dračí zuby…“

„… tento kalich…“

Pan Pinn se neurčitě usmíval, klouzal po nabízeném zboží pohledem, nereagoval na vábení prodavačů a pomalu postupoval dál. Málokdy tu něco koupil, protože obchod mu zásobovala osobní síť obchodních agentů rozesetých po celém impériu. Ale stejně, jeden nikdy neví. Porozhlédnout se po tržišti vždycky stálo za to.

Řada končila stánkem, kde se vršila spousta skleněného a kameninového zboží. Většinou to byly na první pohled moderní

padělky, ale pan Pinn mezi nimi zahlédl maličkou modrozelenou nádobku s uzávěrem zalitým voskem. Lhostejně se obrátil na prodavačku: „Tahle věc. Co to je?“

Stánek obsluhovala mladá žena s pestrým šátkem na hlavě. „Pane! To je fajánsový flakon z Ombu ve starém Egyptě. Byl objeven v hlubokém hrobě pod těžkým kamenem, vedle kostry vysokého muže s křídly.“

Pan Pinn povytáhl obočí. „Skutečně? A máte ten zázračný skelet?“

„Bohužel ne. Kosti rozprášil rozrušený dav domorodců.“

„Jak příhodné. Ale k té nádobě: nikdo ji neotevřel?“

„Ne, pane. Myslím, že obsahuje džina, nebo možná nějaký druh Morové rány. Kupte si ji, otevřete ji a uvidíte sám!“

Pan Pinn zvedl nádobku a chvilku ji obracel v bledých prstech. „Hmmm,“ mumlal. „Na tu velikost je to podivně těžké. Možná stlačené kouzlo… Ano, mohlo by to být do jisté míry zajímavé. Jaká je cena?“

„Pro vás, pane, sto liber.“

Pan Pinn se srdečně zasmál. „Jsem sice majetný, má milá, ale taky se mnou nejsou žerty.“ Luskl prsty, zarachotila kamenina, zašustila látka, po jedné z tyčí, které stánek podpíraly, vyšplhala neviditelná postava a zlehka ženě skočila na záda. Prodavačka vyvřískla. Pan Pinn nevzhlédl od nádobky, kterou stále držel v ruce. „Smlouvání je úplně v pořádku, má milá, ale člověk by měl začínat nějakou rozumnou sumou. Takže co kdybys navrhla jiné číslo? Můj asistent pan Simpkin ti dá rychle najevo, zda ta cena stojí za úvahu.“

O několik minut později trhovkyně, zmodralá ve tváři a napůl udušená neviditelnými prsty, které ji držely za krk, vykoktala zanedbatelnou částku. Pinn hodil na pult několik mincí, strčil si svou trofej do kapsy a v dobrém rozmaru odešel z tržiště po Poultry Street k místu, kde stál jeho vůz. Každého, kdo se mu připletl do cesty, bez okolků odstrčila neviditelná ruka.

Pinn s námahou vpravil své mohutné tělo do automobilu a kývl na šoféra, aby vyjel. Pak se na sedadle opřel a oslovil vzduch před sebou: „Simpkine.“

„Ano, pane?“

„Dneska nebudu pracovat až do noci. Zítra je Gladstoneův svátek a pan Duvall pořádá slavnostní večeři k poctě Zakladatele. Bohužel se musím té otravné záležitosti účastnit.“

„Dobře, pane. Krátce po obědě dorazilo několik beden z Persepole. Přejete si, abych začal s vybalováním?“

„Přesně tak. Roztřiď a zapiš všechno méně důležité zboží. Balíčky označené červeným plamínkem neotvírej; ta značka znamená významný objev. Také tam bude bedna plná prken ze santalového dřeva – s tou opatrně, skrývá se v ní rakev s dětskou mumií ze Sargonových časů. Perští celníci jsou čím dál bdělejší a můj agent musí hledat stále nové způsoby pašování. Je to jasné?“

„Ano, pane. Poslechnu vás na slovo.“

Vůz zastavil před zlatými sloupy a pronikavě osvětlenými výlohami Pinnova starožitnictví. Zadní dvířka se otevřela a zavřela, ale pan Pinn zůstal sedět. Vůz se opět rozjel a zařadil se do proudu aut na Piccadilly. Krátce poté cvakl v zámku hlavních dveří obchodu klíč; otevřely se a opět tiše zaklaply.

O několik minut později celou budovu na čtvrté a páté rovině zahalil rozsáhlý systém modrých bezpečnostních sítí, které se nad střechou uzavřely. Pinnovo starožitností bylo na noc zajištěno.

# # #

Večer pokračoval. Provoz na Piccadilly zeslábl a kolem výloh procházelo jen pár chodců. Foliot Simpkin zvedl ocasem bidlo s hákem na konci a stáhl na výlohách dřevěné okenice. Jedna z nich přitom tiše zaskřípala. Simpkin podrážděně sykl a zviditelnil se jako drobná bytůstka s křivýma nohama a uštvaným výrazem. Zpoza pultu vylovil plechovku a natáhl ocas, aby zrezavělý pant naolejoval. Pak zametl podlahu, vysypal odpadkové koše, upravil figuríny ve výloze, a jakmile byl obchod uklizený k jeho spokojenosti, vytáhl ze zadní místnosti několik rozměrných beden.

Než se pustil do svého úkolu, ještě jednou pečlivě ověřil, zda magický poplašný systém funguje. Přede dvěma lety během jeho služby pronikl dovnitř zlovolný džin a mnoho vzácných předmětů přitom bylo zničeno. Měl velké štěstí, že mu pán odpustil, mnohem

větší, než si vůbec zasloužil. Ale když si vzpomněl na tehdejší trest, jeho esence se zachvěla. Už nikdy se to nesmí opakovat.

Sítě byly neporušené a varovně zabzučely, kdykoli se přiblížil ke stěnám. Všechno bylo v pořádku.

Otevřel první bednu a začal odstraňovat ochranné vrstvy vlny a pilin. Jako první vyndal nevelký předmět zabalený v podehtované gáze. Odstranil obal a pochybovačně si artefakt prohlédl. Byla to jakási panenka z kostí, slámy a škeblí. Simpkin do účetní knihy naškrábal dlouhým husím brkem poznámku: „Středomořská oblast, cca čtyři tisíce let staré. Pouhá kuriozita. Cena zanedbatelná.“ Odložil panenku na pult a hrabal dál.

Čas plynul. Simpkin se už dostal k předposlední bedně. Byla to ta se santalovým dřevem a on je právě opatrně odstraňoval, aby se dostal k ukryté mumii, když poprvé zaslechl ty brumlavé zvuky. Co to je? Auta zvenku? Ne – končilo a začínalo to příliš náhle. Že by vzdálené hřmění?

Zvuky sílily a znepokojovaly ho pořád víc. Simpkin odložil pero a zaposlouchal se s hlavou nakloněnou ke straně. Divné, skřípavé praskání… doprovázené těžkým bušením. Odkud to jde? Odněkud mimo obchod, to bylo zřejmé, ale z jakého směru?

Vyskočil na nohy, opatrně popošel k nejbližší výloze a maličko povytáhl roletu. Za modrými bezpečnostními sítěmi bylo Piccadilly tmavé a liduprázdné. Na protější straně ulice se svítilo jen v několika oknech a auta skoro nejezdila. Neviděl nic, co by ten rámus vysvětlovalo.

Znovu se zaposlouchal… Sílilo to; vlastně se to rozléhalo kdesi za ním, v hloubi budovy… Simpkin zase spustil roletu a nervózně zašvihal ocasem. Trochu ucouvl, natáhl se pod pult a zvedl velkou sukovici. Takto ozbrojený přešel ke dveřím skladu a nakoukl dovnitř.

Místnost vypadala jako obvykle; vyrovnané řady přepravních beden a police s artefakty připravovanými do výlohy či do vitrín. Elektrická zářivka na stropě tiše bzučela. Simpkin se vrátil do přední části obchodu a zmateně se zamračil. Zvuky byly teď zcela zřetelné – někde se něco rozbíjelo. Neměl by upozornit pána? Ne, to je hloupý nápad. Pan Pinn nesnáší, když ho někdo zbytečně obtěžuje. Raději by ho neměl rušit.

Další hlasitá rána a tříštění skla; v tu chvíli se Simpkinova pozornost obrátila k pravé stěně Pinnova starožitnictví, která obchod dělila od lahůdkářství a vinotéky. Velmi podivné. Popošel blíž, aby to prozkoumal. Vtom se staly tři věci naráz.

Polovina zdi se zřítila dovnitř.

Do místnosti vstoupilo něco obrovského.

Všechna světla v obchodě zhasla.

Simpkin, strnulý uprostřed místností, nedokázal udělat nic – ani na první rovině, ani na jiné z dalších čtyř, k nimž měl přístup. Obchod zalila ledově chladná temnota a hluboko v ní se cosi hýbalo. Uslyšel těžké kročeje a pak hrozivé řinčení ze směru, kde se nacházel starožitný porcelán pana Pinna. Další zadusání a zvuk trhané láky, jenž mohl pocházet pouze od řad elegantních obleků, které Simpkin zrovna ten den ráno pečlivě pověsil.

V Simpkinovi převládlo profesionální rozhořčení nad strachem: zuřivě zamručel, máchl svou sukovicí a nechtěně s ní zavadil o pult.

Kroky se zastavily. Vycítil, jak se čísi pohled stáčí k němu. Foliot strnul. Temnota se kolem něj svíjela.

Těkal pohledem sem a tam. Vybavoval si, že je jen pár metrů od nejbližšího zakrytého okna. Kdyby teď začal couvat, možná se k němu dostane dřív, než –

Něco vyrazilo přes místnost k němu. Podlaha se pod těmi kroky chvěla. Simpkin po špičkách ustupoval.

Uprostřed místnosti se ozval hlasitý praskot. Foliot se zastavil a otřásl se děsem. Ta mahagonová skříňka, na kterou byl pan Pinn tolik hrdý! Pocházela z doby regenství, měla na dvířkách ebenové kličky a byla vykládaná lazuritem! Taková katastrofa!

Musel se nutit k soustředění. K výloze zbývají jen dva metry. Dál, dál… už tam bude. Těžké kroky ho sledovaly a každý z nich na podlaze zaduněl ozvěnou.

Hlasitý rachot a skřípění trhaného kovu. Ne – to už je příliš! Trvalo věčnost, než ty magické stříbrné náhrdelníky roztřídil!

V rozrušení se znovu zastavil. Kroky teď zněly blíž. Foliot spěšně popoběhl o kus dál a šmátrajícími prsty se dotkl kovových okenic. Cítil varovné vibrace sítí za oknem. Stačilo jenom prorazit ven.

Jenže pan Pinn mu nařídil, aby neopouštěl obchod, aby ho chránil vlastním životem. Jistě, nebyl to oficiální příkaz, vyslovený v pentagramu. Takový nedostal už roky. Takže by *mohl* neposlechnout, kdyby se tak rozhodl… Ale co by řekl pan Pinn, kdyby opustil své místo? Nechtěl na to ani pomyslet.

Šouravý krok zazněl těsně vedle něj. Ovanul ho chladný vzduch páchnoucí hlínou, červy a jílem.

Kdyby Simpkin poslechl instinkt, obrátil se a prchal, mohl se ještě zachránit. Rozbít okenice, prorazit bezpečnostní síť a vyskočit do ulice. Jenomže léta dobrovolné poníženosti před panem Pinnem ho připravila o veškerou iniciativu. Z vlastní vůle už nedokázal udělat nic. Zůstal bezmocně stát, třásl se a chraptivě, stále pronikavěji pištěl, když vzduch kolem něj zledovatěl a vyplnila ho ona nespatřená bytost.

Simpkin zády narazil do stěny.

Těsně nad ním se roztříštilo sklo; cítil, jak se kolem něj sype na podlahu.

Nádobky s fénickým kadidlem! Mají nevýslovnou cenu!

Rozhořčeně vykřikl a v posledním okamžiku svého bytí si vzpomněl na sukovici. Vší silou s ní naslepo mávl směrem k temnotě, která se nad ním tyčila a nyní se sklonila, aby ho pohltila.

Nathaniel

8

Když v den Zakladatele konečně vyšlo slunce, vyšetřovatelé z Oddělení vnitřních záležitostí už byli na Piccadilly v plné práci. Ačkoli o tomto svátku se občané podle tradice oblékali neformálně, všichni ministerští úředníci byli v tmavošedých oblecích. Když neúnavně přelézali trosky zničených obchodů, zdálky připomínali mravence hemžící se v mraveništi. Muži i ženy měli plné ruce práce, shýbali se, zase se zvedali, pinzetou vkládali úlomky trosek do igelitových sáčků nebo si podrobně prohlíželi skvrny na zdech. Zapisovali si poznámky do notýsků a kreslili náčrtky na kousky pergamenu. A co bylo ještě podivnější – alespoň podle čumilů, kteří se potloukali za páskou ozdobenou řadou žlutých varovných vlaječek – mágové vydávali příkazy a gestikulovali do prázdna. Rozkazy často doprovázely nečekané prudké závany vzduchu nebo tiché šustivé vzduchy, jako by se něco rychle a hbitě pohybovalo – což nepříjemně hlodalo v mysli přihlížejících, kteří si pak většinou radši náhle vzpomněli, že někam spěchají, a šli si po svém.

Z vrcholku hromady suti, která zbyla z Pinnova starožitnictví, Nathaniel sledoval, jak se plebejci rozcházejí. Neměl jim jejich zvědavost za zlé.

Piccadilly bylo vzhůru nohama. Všechny obchody v řadě od Grebeho po Pinna byly v troskách a jejich zpřeházený obsah se řinul na ulici rozbitými dveřmi a výklady. Potraviny, knihy, oděvy a magické artefakty ležely zubožené a zničené uprostřed rozbitého skla, kusů dřeva a rozsypaných kamenů. Uvnitř to vypadalo ještě hůř. Každý ze zdejších obchodů měl důstojnou, starobylou tradici a

všechny byly hrůzně zpustošené. Regály a pulty, výklady a draperie, všechno bylo na kusy, vzácné zboží rozdrcené a zadupané do prachu.

Byl to zdrcující, ale zároveň dost zvláštní obraz zkázy. Vypadalo to, jako by něco prošlo zdmi, které jednotlivé obchody oddělovaly, a to prakticky v přímé lince. Když se člověk postavil na jeden konec zdemolované zóny, mohl skrze skořápky všech zničených podniků dohlédnout na druhý konec bloku a sledovat vyšetřovatele, kteří se tam prohrabávali sutinami. A navíc utrpěla jen přízemí budov, vyšší patra zůstala nedotčená.

Nathaniel si zaťukal propiskou na zuby. Divné… Nepodobalo se to žádnému útoku Odboje, který kdy viděl. Především rozsah škod byl mnohem větší. A nedalo se na první pohled poznat, co je způsobilo.

V prázdném rámu nejbližší výlohy se objevila mladá žena. „Hej, Mandraku!“

„Co je, Fennelová?“

„Chce s vámi mluvit Tallow. Je uvnitř.“

Chlapec se trochu zamračil, ale otočil se a opatrně, aby si příliš nezašpinil lakýrky cihlovým prachem, sestoupil do nitra zničené budovy. V místě, kde byl kdysi střed obchodu, stál pomenší rozložitý muž v klobouku se širokou krempou. Nathaniel k němu přistoupil.

„Přejete si, pane Tallowe?“

Jeho nadřízený zprudka máchl rukou. „Chci znát váš názor. Co byste řekl, že se tady stalo?“

„Nemám tušení, pane,“ odpověděl Nathaniel zpříma. „Ale je to velice zajímavé.“

„Je mi jedno, jak moc vám to připadá *zajímavé*,“ odsekl pan Tallow. „Neplatím vás za *zájem.* Chci vysvětlení. Co myslíte, že to znamená?“

„To ještě nemůžu říct, pane.“

„A k čemu mi to je? K ničemu! Lidi budou chtít odpovědi, Mandraku, a my jim je musíme dát.“

„Ano, pane. Kdybych se tu mohl ještě trochu porozhlédnout, pane, možná bych –“

„Prozraďte mi jednu věc,“ řekl Tallow. „Co tohle podle vás způsobilo?“

Nathaniel si povzdechl. Neuniklo mu zoufalství v hlase staršího muže. Tallow byl pod tlakem; takový drzý útok zrovna o Gladstoneových narozeninách neponesou jejich nadřízení dobře. „Démon, pane," odpověděl. „Něco takového by dokázal napáchat ifrít. Nebo možná márid."

Pan Tallow si unaveně přejel žlutavou rukou přes obličej. „Žádná podobná bytost se tu nepohybovala. Naši chlapci sem poslali pátrací koule v době, kdy byl útočník stále uvnitř. Nehlásily žádnou démonickou aktivitu."

„Odpusťte, pane Tallowe, ale musela se stát nějaká chyba. Taková zkáza nemůže být dílem lidské ruky."

Nathanielův nadřízený zaklel. „To tvrdíte *vy*, Mandraku. Ale zcela na rovinu, co jste zatím zjistil o tom, jak Odboj pracuje? Odpověď zní: nic moc." V hlase se mu ozval nepříjemně ostrý tón.

„Proč si myslíte, že jde o dílo Odboje, pane?" Nathaniel se donutil hovořit klidně. Jasně viděl, kam to směřuje: Tallow se pokusí svalit co největší podíl viny na svého asistenta. „Nápadně se to odlišuje od dosavadních útoků," pokračoval. „Tohle je akce úplně jiných rozměrů."

„Dokud nezískáme důkazy o opaku, Mandraku, Odboj patří k nejpravděpodobnějším podezřelým. Soustředí se přece na přesně takový druh násilných činů."

„Ano, ale obvykle používají sklenice s mouláky a podobné drobnosti. Nedokázali by zničit celý blok, a už vůbec ne bez demoliční magie."

„Třeba mají jiné metody, Mandraku. A teď mi prosím zopakujte průběh včerejšího večera."

„Ano, pane, s radostí." Naprostá ztráta času. Nathaniel v duchu zuřil, když mrkl na svůj svitek pergamenu. „Takže, pane, krátce po půlnoci svědci obývající byty na druhé straně Piccadilly povolali Noční policii a nahlásili, že se od Grebeova lahůdkářství na konci bloku linou podivné zvuky. Když policisté dorazili, objevili v obvodové zdi rozměrný otvor a zjistili, že nejlepší kaviár a šampaňské pana Grebea se válí všude kolem na chodníku. Strašná škoda, jestli to můžu říct, pane. Tou dobou se hlasité rány a praskot ozývaly z Dashellova domu hedvábí o dva vchody dál; policisté

nahlédli dovnitř, ale všechna světla byla zhasnutá a zdroj zvuků nerozeznali. Možná by stálo za zmínku, pane," dodal chlapec a vzhlédl od svých poznámek, „že dneska všechna elektrická světla v budově fungují."

Vedoucí oddělení jen podrážděně mávl rukou a kopl do zbytků panenky z kostí a škeblí, která se povalovala mezi troskami. „A to znamená co?"

„Že to, co sem vstoupilo, dokázalo zhasnout všechna světla. To je další zvláštnost, pane… No nic… Velitel Noční policie poslal dovnitř své muže. Bylo jich šest, pane. Dokonale vycvičených a zocelených službou. Pronikli do budovy výlohou Dashellova obchodu nedaleko místa, odkud se rozléhaly ty zvuky, jeden za druhým. Pak všechno ztichlo. Vzápětí uvnitř obchodu šestkrát bliklo modravé světlo. Jeden záblesk po druhém. Žádné známky zápasu, nic. Uvnitř opět nastala tma. Velitel čekal, ale jeho muži se nevrátili. O chvilku později se rány ozvaly nanovo, tentokrát z blízkosti Pinnova starožitnictví. Tou dobou, přibližně v jednu hodinu dvacet, již na místo dorazili mágové z Bezpečnosti a uzavřeli celý blok do bezpečnostní kupole. Jak jste se již zmínil, poslali tam pátrací koule, pane. Ty okamžitě zmizely… Krátce poté, v jednu hodinu pětačtyřicet minut, něco prorazilo kupoli vzadu za starožitnictvím. Nevíme, co to bylo, protože démoni, kteří tam hlídkovali, zmizeli rovněž."

Chlapec zaklapl zápisník. „A to je všechno, co víme, pane. Ztráty na životech: šest policejních důstojníků, osm démonů ve službách Bezpečnosti… jo, a asistent pana Pinna." Mrkl k zadní zdi budovy, kde tiše doutnala malá zuhelnatělá hromádka. „Finanční ztráty jsou samozřejmě mnohem větší."

Nedalo se posoudit, zda panu Tallowovi hlášení v něčem pomohlo; podrážděně si odfrkl a odvrátil se. Mezi troskami procházel černě oblečený mág s vyzáblým bledým obličejem a v ruce nesl malou zlatou klícku, v níž seděl šotek. Ten každou chvilku sevřel drápy kolem mříží a zuřivě s nimi zalomcoval.

Pan Tallow muže zastavil. „Ffoukesi, už se ozvala paní Whitwellová?"

„Ano, pane. Požaduje okamžité výsledky. To jsou přesně její slova, pane.“

„Chápu. Naznačuje stav toho šotka přítomnost nějaké přetrvávající nákazy nebo jedu ve vedlejším obchodě?“

„Ne, pane. Je čilý jako fretka a dvakrát tak zlomyslný.“

„Dobrá. Děkuji, Ffoukesi.“

Když se Ffoukes obracel k odchodu, koutkem úst utrousil směrem k Nathanielovi: „Na tomhle budeš muset pracovat přesčas, Mandraku. Podle toho, co jsem slyšel, předseda vlády není ani trochu spokojený.“ Ušklíbl se, a když odcházel, chřestění šotkovy klece zvolna sláblo.

Nathaniel si s kamenným výrazem odhrnul vlasy za ucho a zamířil za Tallowem, který se už prodíral mezi sutinami pryč. „Mandraku, půjdeme si teď prohlédnout ostatky těch policistů. Snídal jste?“

„Ne, pane.“

„To je dobře. Projdeme to přes Cootsovy delikatesy.“ Povzdechl si. „Kupoval jsem tam výtečný kaviár.“

Do sousedního obchodu prošli dělící zdí, v níž zela obrovská díra. Tallow se zastavil.

„No, Mandraku,“ začal. „Zkuste použít ten svůj mozek, o kterém jsem toho tolik slyšel, a povězte mi, co z tohoto otvoru vyvozujete.“

Nathaniela takové zkoušky v hloubi duše docela bavily. Urovnal si manžety a zamyšleně stiskl rty. „Poskytuje nám to určitou představu o velikosti a tvaru pachatele,“ začal. „Místnost je čtyři metry vysoká, ale ta díra měří jen tři metry – ať už ji způsobilo cokoli, nebude to tedy patrně větší. Otvor je široký zhruba metr a půl, takže vezme-li se v úvahu poměr výšky a šířky, řekl bych, že to mělo přibližně tvar lidské postavy, i když samozřejmě v mnohem větším měřítku. Ale zajímavější je způsob, jakým otvor vznikl –“ Odmlčel se a zamnul si bradu gestem, o němž doufal, že vypadá chytře a přemýšlivě.

„To všechno je zatím zcela zřejmé. Pokračujte.“

Nathaniel nevěřil, že pan Tallow už také stihl dospět k těmto závěrům. „No, pane, kdyby útočník použil Detonaci či nějakou podobnou výbušnou magii, cihly by se vypařily nebo roztříštily na

kousíčky. Ale jsou tu všechny, sice na okrajích uražené a polámané, ale hodně z nich stále pevně drží v maltě. Řekl bych, že to, co se sem vloupalo, zdí prostě prošlo a razilo si cestu přes všechny překážky.“

Odmlčel se, ale pan Tallow pouze přikývl, jako by ho to celé strašně nudilo. „Takže…“

„Takže, pane…“ Chlapec zaťal zuby; bylo mu naprosto jasné, že ho nadřízený nutí, aby odvedl veškerou práci za něj, a strašně ho to dráždilo. „Na ifríta nebo márida to moc nevypadá. Ti by si uvolnili cestu výbuchy. Nemáme tu co do činění s žádným běžným démonem.“ Tak, a teď už z něj Tallow nevypáčí ani slovo.

Nadřízeného to však zřejmě prozatím uspokojilo. „Přesně to si myslím také, Mandraku, přesně. Tolik, tolik otázek… A tady se nám nabízí další.“ Vyškrabal se po hromadě suti a protáhl se dírou ve zdi do vedlejšího domu. Chlapec ho zachmuřeně následoval. Julius Tallow je hlupák. Chová se sice sebejistě, ale jako špatný plavec v hluboké vodě pod hladinou zuřivě kope nohama, aby nešel ke dnu. A ať se stane cokoli, Nathaniel neměl v úmyslu potopit se s ním.

V Cootsových delikatesách se vznášel pronikavý pach, štiplavý a nepříjemný. Nathaniel sáhl do náprsní kapsy pro svůj velký barevný kapesník a přitiskl si ho k nosu. Opatrně si razil cestu matně osvětleným obchodem. Všude ležely převržené soudky oliv a ančoviček a do jejich odéru se ohavně mísilo něco hutnějšího, nakyslého. Zápach spáleniny. Nathaniela začaly pálit oči a tiše si do kapesníku odkašlal.

„Tak tady je máme: Duvallovy nejlepší muže.“ Tallowův tón zněl jízlivě.

Po obchodě bylo rozmístěno šest kuželovitých hromádek uhlově černého popele a kostí. V té nejbližší bylo jasně vidět pár ostrých psích zubů a trčel z ní konec tenké kosti, zřejmě policistovy holeně. Většina těla zcela zuhelnatěla. Chlapec se kousl do rtu a ztěžka polkl.

„Na takové výjevy si jeden musí u nás ve vnitřních záležitostech zvyknout,“ prohodil starší mág srdečně. „Klidně běžte na chvíli ven, jestli se vám dělá slabo, Johne.“

Chlapci blýsklo v očích. „Ne, děkuji. Cítím se docela dobře. Tohle je velice –“

„Zajímavé? To ano. Naprosté zuhelnatění – tedy téměř naprosté, zůstal jen tu a tam nějaký zub. A každá z těch hromádek nám vypráví příběh. Podívejte se například na tu poblíž dveří, je rozsypaná trochu víc než ostatní. Vyplývá z toho, že se policista pohyboval rychle, možná se snažil uskočit do bezpečí. Ale zjevně nebyl dost rychlý."

Nathaniel neřekl nic. Tallowova lhostejná otrlost mu připadala horší než ty ostatky, které byly koneckonců srovnané docela úhledně.

„Takže, Mandraku," oslovil ho Tallow, „nějaké nápady?"

Chlapec se bez nadšení zhluboka nadechl a rychle zalistoval svou dobře zásobenou pamětí. „Nebyla to Detonace," začal. „Ani Miasma, ani Morová rána – ty by nadělaly větší nepořádek. Mohlo by jít o Inferno –"

„Myslíte, Mandraku? Co vás k tomu vede?"

„Chystal jsem se říct, pane, že by mohlo jít o Inferno, nebýt toho, že kolem ostatků nedošlo k žádným dalším škodám. Na prach shořeli jen ti policisté, nic jiného."

„Aha. Takže co?"

Nathaniel se na něj podíval. „To skutečně netuším, pane. Co myslíte vy?" Pochyboval, že by se pan Tallow vzmohl na nějakou teorii, ale toho před nutností odpovědět zachránilo cinknutí neviditelného zvonku a zavlnění vzduchu vedle nich. Oznamovalo příchod sluhy. Pan Tallow pronesl příkaz a démon se zhmotnil úplně. Z neznámých důvodů na sebe vzal podobu malé zelené opičky, která seděla se zkříženýma nohama na zářivém obláčku. Pan Tallow si ji změřil pohledem. „Hlášení?"

„Jak jste žádal, prozkoumali jsme trosky a všechna patra budovy na všech rovinách, a to co nejpodrobněji," sdělila mu opička. „Nenašli jsme žádné přetrvávající stopy magické aktivity, až na několik následujících drobností.

Za prvé: slabé jiskření ochranné kupole, kterou tým z Bezpečnosti vztyčil kolem místa činu.

Za druhé: zbytkové stopy tří demi-ifrítů, kteří byli vysláni na místo činu. Jejich esence byla podle všeho zničena v podniku pana Pinna.

Za třetí: četné aury artefaktů z Pinnova starožitnictví. Většina z nich se válí na chodníku, ačkoli několik drobných předmětů značné hodnoty si přivlastnil váš asistent pan Ffoukes, když jste se nedíval.

To je konečný výsledek našeho průzkumu.“ Opička spokojeně mávla ocasem. „Potřebujete v této fázi nějaké další informace, pane?“

Mág mávl rukou. „To bude všechno, Nemiade. Můžeš jít.“

Opice se uklonila, vystrčila dlouhý ocas kolmo do vzduchu, chytila se ho všemi čtyřmi tlapami, jako by to byl provaz, bleskově po něm vylezla a zmizela jim z očí.

Pan Tallow a jeho asistent chvíli mlčeli. Nakonec se ozval starší mág. „Vidíte, Mandraku?“ řekl. „Je to záhada. Nejde o práci mágů: každý démon vyšší úrovně by tu po sobě nechal stopy. Například aura ifríta přetrvává na místě, které navštívil, i několik dní. Ale tady nezůstaly žádné stopy, vůbec žádné! Dokud nenajdeme důkazy o opaku, musíme předpokládat, že zrádci z Odboje si našli nějaký nemagický prostředek útoku. Musíme pracovat ze všech sil, než zaútočí znovu.“

„Ano, pane.“

„Ano… No, myslím, že na jeden den už jste toho viděl dost. Vydejte se někam na nějaký průzkum, zamyslete se nad tím problémem.“ Pan Tallow na něj úkosem pohlédl a dodal: „Koneckonců, oficiálně jste vyšetřováním tohoto případu pověřen vy, neboť jde o útok Odboje.“

Nathaniel plně chápal, co to prohlášení znamená. Prkenně se uklonil. „Ano, pane.“

Pan Tallow mávl rukou. „Máte mé svolení odejít. A mohl byste cestou prosím požádat pana Ffoukese, aby sem na chvilku zašel?“

Nathaniel se slabě usmál. „Jistě, pane. Bude mi potěšením.“

9

Toho večera zamířil Nathaniel domů v ponuré, poraženecké náladě. Neměl za sebou dobrý den. Záplava otázek, které se na něj sypaly celé odpoledne, naznačovala, že členové vlády jsou vážně znepokojeni. Jaký je poslední vývoj vyšetřování útoku na Piccadilly? Byli už zatčeni nějací podezřelí? Bude v důsledku toho vyhlášen zákaz vycházení, právě v den celonárodních oslav? Kdo přesně to vyšetřování řídí? Kdy dostane policie větší pravomoci, aby skoncovala se zrádci v našich řadách?

Při práci celou dobu cítil, jak na něj kolegové vrhají postranní pohledy a Jenkins se mu za zády pošklebuje. Nikomu z nich nedůvěřoval; všichni by měli radost, kdyby padl. Byl jako kůl v plotě, bez spojenců, neměl ani pořádného sluhu, na něhož by se mohl spolehnout. Ti dva folioti byli úplně k ničemu. Odpoledne je definitivně propustil, příliš otrávený, aby je před odchodem potrestal tak, jak si zasloužili.

Potřebuju, říkal si, když bez ohlédnutí odcházel z kanceláře, *pořádného* sluhu. Něco mocného. Něco, o čem vím, že mě to bude poslouchat. Něco, jako je Tallowův Nemiades nebo Šubit paní Whitwellové.

Jenže to se snadno řekne, ale hůř udělá.

# # #

Všichni mágové měli jednu či několik démonických bytostí, které jim sloužily jako osobní otroci, a povaha těchto sluhů zřetelně odrážela postavení jejich pánů. Význační mágové jako Jessica Whitwellová využívali služeb mocných džinů, které dokázali přivolat

lusknutím prstů. Předsedovi vlády nesloužil nikdo menší než modrozelená ifrítka, ačkoli k jejímu spoutání a ovládnutí potřeboval pomoc několika svých pobočníků. Pro každodenní použití se většina mágů spoléhala na folioty nebo silnější či slabší šotky, kteří obvykle doprovázeli své pány na druhé rovině.

Nathaniel se dlouho snažil najít si vhodného osobního sluhu. Nejprve povolal jednoho goblina, který se zjevil ve žlutém sírovém oblaku, a připoutal ho k sobě, ale brzy zjistil, že mu jeho obličejové tiky a příšerné šklebení nesnesitelně lezou na nervy, takže ho opět propustil.

Potom zkusil foliota, který byl sice ve svých projevech umírněný, ale také chorobně prolhaný a snažil se překroutit každý Nathanielův rozkaz ve svůj prospěch. Mladý mág byl nucen formulovat i ty nejjednodušší pokyny složitým právnickým jazykem, aby bytost nemohla předstírat, že je špatně pochopila. Když jednou zjistil, že mu zabralo patnáct minut pouze přikázat sluhovi, aby mu napustil vanu, došla mu trpělivost: zasypal foliota žhavými Palpitacemi a zapudil ho nadobro.

Následovalo pár dalších pokusů, při nichž Nathaniel neopatrně povolával stále mocnější démony ve snaze objevit ideálního otroka. Měl nezbytnou energii i schopnosti, ale chyběly mu zkušenosti: nedokázal odhadnout povahu vybraných bytostí dřív, než bylo pozdě. V jedné z bíle vázaných knih své učitelky objevil džina jménem Castor, naposledy povolaného během italské renesance. Při povolávání se okamžitě dostavil, vystupoval zdvořile, působil výkonně a (což Nathaniela potěšilo) měl mnohem větší přirozenou eleganci než neohrabaní šotci jeho kolegů z kanceláře. Castor byl však také přemrštěně citlivý na svou hrdost.

Jednoho dne se na perském velvyslanectví konala důležitá společenská akce, což byla pro všechny mágy dobrá záminka předvést své sluhy a dokázat tím své schopnosti. Zpočátku šlo všechno dobře. Castor se vznášel Nathanielovi u ramene v podobě baculatého cherubínka s růžovými tvářemi, a dokonce měl přes sebe řízu, která ladila s kravatou jeho pána. Ale jeho roztomilý zjev znechutil ostatní démonky, a ti ho šeptem uráželi, kdykoli se ocitli na doslech. Takovou provokaci nedokázal Castor snášet: vyletěl od

Nathanielova ramene, sebral z podnosu šiškebab, a aniž se namáhal sundat ze špízu zeleninu, vrazil ho jako kopí do hrudi nejdrzejšího šotka. Do následné rvačky se zapojilo několik dalších šotků a druhou rovinu vnímání zaplavily vířící končetiny, poletující stříbrné nádobí a zkřivené znetvořené tváře. Mágům trvalo hodně dlouho, než opět nastolili pořádek.

Nathaniel naštěstí Castora na místě propustil, a navzdory důkladnému vyšetřování se nikdy uspokojivě nevysvětlilo, který z démonů rvačku rozpoutal. Nathaniel by ze srdce rád džina za tu ostudu potrestal, ale povolat ho znovu bylo příliš riskantní. Vrátil se tedy k méně mocným služebníkům.

Ale ať se snažil, jak chtěl, nic, co povolal, nemělo tu správnou kombinaci iniciativy, moci a poslušnosti, jakou potřeboval. Vlastně si k vlastnímu překvapení nejednou téměř s lítostí vzpomněl na svého prvního sluhu…

Byl však pevně rozhodnutý Bartimaea už nikdy znovu nepovolat.

# # #

Whitehall se hemžil davy dychtivých plebejců, kteří se všichni hnali k řece, aby mohli zblízka zhlédnout slavnostní přehlídku vyzdobených lodí a ohňostroj. Nathaniel se zašklebil; celé odpoledne, zatímco se hrbil za psacím stolem, k němu otevřeným oknem doléhalo vyhrávání vojenských dechovek a hlasy bavících se lidí, což ho vytrhovalo z práce. Ale tohle obtěžování bylo úředně povoleno, takže s tím nemohl nic udělat. O dni Zakladatele se vyžadovalo, aby obyčejní lidé slavili, zatímco mágové, od nichž se neočekávalo, že budou věřit propagandě tak neochvějně, pracovali jako obvykle.

Všude kolem Nathaniel viděl zrudlé, lesklé obličeje, spokojené úsměvy. Plebejci se už celé hodiny cpali a popíjeli u stánků rozestavěných speciálně pro tuto příležitost po celé metropoli a sledovali pouliční vystoupení pořádaná ministerstvem zábavy. Ve všech londýnských parcích byly k vidění hotové divy: akrobati na chůdách, polykači ohně z Paňdžábu, řady klecí – některé obsahovaly exotická zvířata a jiné zase zasmušilé vzbouřence zajaté při severoamerických taženích – hromady pokladů posbíraných po

celém impériu či přenosné vitríny a otočné stojany s vojenskou kořistí.

Po ulicích se pohybovali příslušníci Noční policie, ale dokonce i oni se snažili přizpůsobit náladě oslav. Nathaniel si všiml, že pár z nich drží špejle s cukrovou vatou a jeden, se zuby vyceněnými v nepřesvědčivém úsměvu, pózoval po boku starší dámy, zjevně turistky, zatímco je její manžel fotografoval. Atmosféra v davu se zdála uvolněná, což byla úleva – noční události na Piccadilly tedy lidi příliš nerozrušily.

Když Nathaniel přecházel Westminsterský most, slunce ještě zářilo vysoko nad jiskřícími vodami Temže. Zamžoural nahoru a skrze kontaktní čočky mezi kroužícími racky spatřil démony, kteří sledovali dav a pátrali po nebezpečí útoku. Kousl se do rtu a vztekle nakopl odhozený obal od hamburgeru. Tohle byl přesně den, jaké si Odboj s oblibou vybíral ke svým kouskům: maximální publicita, maximální znemožnění vlády… Bylo by *možné*, že útok na Piccadilly provedli oni?

Ne, tomu nedokázal uvěřit. Příliš se to lišilo od jejich obvyklých zločinů, útok byl daleko ničivější a rozsáhlejší. Tu zkázu nezpůsobili lidé, ať si Tallow říká co chce.

Dorazil na jižní břeh a odbočil doleva, stranou od davů, do obytné čtvrti s omezeným přístupem. U nábřeží se pohupovaly opuštěné zábavní jachty patřící mágům; *Požární bouře* paní Whitwellové z nich byla největší a nejstíhlejší.

Když se přiblížil k domu, nadskočil úlekem při pronikavém zvuku klaksonu. U chodníku stála limuzína paní Whitwellové se zapnutým motorem. Mohutný řidič hleděl přímo před sebe. Ze zadního okénka se vynořil ostře řezaný obličej jeho učitelky. Kývla na něj.

„No konečně. Poslala jsem za tebou šotka, ale už tě v práci nezastihl. Nastup. Jedeme do Richmondu.“

„Předseda vlády –?“

„Nás chce okamžitě vidět. Pospěš si.“

Nathaniel doběhl k vozu a srdce se mu v hrudi divoce rozbušilo. Tak náhlé předvolání nevěstilo nic dobrého.

Stěží stihl zabouchnout dvířka, když paní Whitwellová kývla na šoféra. Vůz vyrazil po nábřeží Temže tak rychle, až to s Nathanielem trhlo. Snažil se uklidnit, neboť dobře věděl, že ho jeho učitelka bedlivě sleduje.

„Víš asi, oč jde, že?“ zeptala se suše.

„Ano, paní. O ten ranní incident na Piccadilly?“

„Přirozeně. Pan Devereaux chce vědět, co s tím děláme. Povšimni si, že jsem řekla ‚my‘, Johne. Jako ředitelka Státní bezpečnosti se kvůli téhle věci ocitnu pod jistým tlakem. Moji nepřátelé se budou pokoušet získat nade mnou navrch. Co jim mám o té katastrofě říct? Zatkli jste někoho?“

Nathaniel si odkašlal. „Ne, paní.“

„Kdo to spáchal?“

„Ne-nejsme si úplně jistí, paní.“

„Hmmm. Dnes odpoledne jsem mluvila s panem Tallowem. Celkem jasně z toho obvinil Odboj.“

„Ach. Je… totiž, přijede pan Tallow také do Richmondu, paní?“

„Nikoli. Vzala jsem s sebou tebe, protože tě má pan Devereaux v oblibě, což by nám mohlo prospět. Pan Tallow není tak společensky přijatelný. Připadá mi domýšlivý a neschopný. Pche, vždyť ani nedokáže správně provést zaklínání, jak dokazuje barva jeho kůže.“ Odfrkla si dlouhým tenkým nosem. „Jsi chytrý mladík, Johne,“ pokračovala. „Jistě chápeš, že pokud předseda vlády ztratí trpělivost se mnou, ztratí ji i s mými podřízenými. Pan Tallow si tedy dělá starosti. Třese se strachy, když uléhá na lůžko. Ví, že ve spánku můžou člověka navštívit horší věci než noční můry. Momentálně tě chrání před dopadem mé nelibosti, ale nebuď si sám sebou tak jistý. Jsi mladý, takže by byla hračka obvinit tě z jakéhokoli selhání. Pan Tallow se už snaží přesunout odpovědnost na tebe.“

Nathaniel neřekl nic. Paní Whitwellová se na něj chvilku mlčky dívala a pak se zahleděla na řeku, kde už s hlasitou hudbou vyplouvala směrem k moři flotila menších námořních lodí. Byla mezi nimi obrněná plavidla mířící do vzdálených kolonií, jejichž dřevěné přídě zakrývaly kovové pláty. Následovaly menší hlídkové čluny určené pro evropské vody, ale všechny měly rozvinuté plachty a vlály na nich pestré vlaječky. Na březích jásaly davy a vysoko do

nebe vystřelovaly barevné fábory, které pak klesaly na řeku jako déšť.

# # #

Tou dobou byl pan Rupert Devereaux předsedou vlády už skoro dvacet let. Byl to veskrze průměrný mág, ale zdatný politik, jemuž se podařilo udržet si moc tím, že obratně štval své kolegy do vzájemných sporů. Došlo k několika pokusům o jeho svržení, ale měl výkonnou síť špehů, jimž se téměř vždy podařilo spiklence ochromit dřív, než udeřili.

Pan Devereaux si od počátku uvědomoval, že jeho pozice do značné míry závisí na tom, aby si od méně významných členů své vlády z Londýna udržoval důstojný odstup, a proto přesunul svůj dvůr do Richmondu, dobře patnáct kilometrů od srdce hlavního města. Každý týden si zval hlavy jednotlivých ministerstev na porady, nadpřirození kurýři pravidelně nosili příkazy a zprávy sem a tam, takže předseda vlády neztrácel kontakt s děním. A navíc mohl plně rozvinout svou zálibu v luxusu, k čemuž bylo richmondské panství mimořádně vhodné. Kromě jiného měl pan Devereaux v oblibě divadlo. Už několik let udržoval styky s nejslavnějším soudobým dramatikem Quentinem Makepeacem, mužem plným elánu a nadšení, který pravidelně jezdil do Richmondu, aby před předsedou vlády inscenoval soukromá představení pro jednoho herce.

K stáru, jak jeho energie slábla, pan Devereaux opouštěl Richmond stále řidčeji. Když už tak učinil – například aby přehlédl jednotky odplouvající do Evropy nebo se zúčastnil divadelní premiéry – vždycky ho doprovázela suita tělesných strážců složených z mágů deváté úrovně a na druhé rovině pluk horel. Bezpečnostní opatření ještě zesílila po Lovelaceově pokusu o převrat, při němž pan Devereaux málem přišel o život. Jeho paranoia bujela jako plevel v úrodné půdě, plazila se do šířky a pevně opřádala všechny, kdo mu sloužili. Žádný z jeho podřízených si nemohl být zcela jistý ani zaměstnáním, ani životem.

# # #

Štěrková cesta se vinula několika vesnicemi, které zbohatly díky štědrosti pana Deverauxe, než skončila přímo v Richmondu. Tvořil ho hlouček dobře vybavených chalup rozmístěných kolem široké louky porostlé tu a tam vysokými duby a kaštany. Na jedné straně louky se tyčila vysoká cihlová zeď s tepanou bránou, kterou zpevňovaly běžné magické bezpečnostní prvky. Za ní se pak táhla mezi dvěma řadami zastřižených tisů krátká příjezdová cesta končící na nádvoříčku z červených cihel před richmondským sídlem.

Limuzína tiše zastavila u schodiště před hlavním vchodem a okamžitě k ní přiběhli čtyři lokajové v šarlatových uniformách. Přestože bylo ještě světlo, nad vchodem i v několika vysokých oknech jasně svítily lampy. Někde v dálce melancholicky hrálo smyčcové kvarteto.

Paní Whitwellová nedala okamžitě pokyn, aby jim otevřeli dvířka.

„Sejde se tam celá rada," řekla, „takže ti jistě nemusím vykládat, jak se máš chovat. Pan Duvall bude nepochybně ještě útočnější než obvykle. To, co se stalo v noci, považuje za skvělou příležitost získat pro sebe rozhodující výhodu. Musíme se tomu oba postavit s jasnou hlavou."

„Ano, paní."

„Nezklam mě, Johne."

Zaťukala na okénko, jeden z lokajů přiskočil a podržel jí dvířka. Společně vystoupali po pískovcovém schodišti a vešli do vstupní haly. Tady zněla hudba hlasitěji a melodie se líně vznášela mezi těžkými závěsy a zařízením v orientálním stylu, chvilkami zesilovala a pak opět slábla. Zněla odněkud zblízka, ale hudebníky nebylo vidět. Nathaniel ani nečekal, že je uvidí. Při jeho předchozích návštěvách tu vždycky hrála podobná hudba a sledovala vás, kamkoli jste se pohnuli, jako trvalá kulisa zdůrazňující krásu domu i jeho okolí.

Lokaj je provedl řadou luxusně zařízených sálů a pak prošli vysokým bílým klenutým vchodem do dlouhé světlé místnosti s okny od podlahy ke stropu, očividně zimní zahrady. Po obou stranách se

táhly úhledné čisté záhony, zdobené jen růžovými keři. Tu a tam neviditelní zahradníci kypřili půdu hráběmi.

Teplý vzduch v zahradě vířil pomalý větrák zavěšený pod stropem. Pod ním, na nízkých pohovkách a divanech rozestavěných do půlkruhu, seděl předseda vlády se svým doprovodem. Upíjeli kávu z malých bílých byzantských šálků a naslouchali stížnostem obézního muže v bílém obleku. Nathanielovi se sevřel žaludek, když ho zahlédl: byl to Šolto Pinn, majitel jednoho ze zničených obchodů.

„Považuji to za neuvěřitelnou urážku," říkal právě pan Pinn. „Plivnutí do tváře naší říši. Utrpěl jsem obrovské ztráty…"

Pohovka nejblíž ke dveřím byla prázdná. Paní Whitwellová se na ni posadila a Nathaniel ji po krátkém zaváhání napodobil. Rychle klouzal pohledem po přítomných.

Za prvé Pinn. Nathaniel přistupoval k obchodníkovi s podezíravostí a nechutí, neboť kdysi patřil k blízkým přátelům zrádce Lovelace. Ale nikdy se nic neprokázalo a v tomto případě byl zjevně obětí on. Lamentoval dál: „…z kterých se možná už nikdy nevzpamatuji. Moje sbírka nenahraditelných relikvií je zničena. Zůstala mi jen fajánsová lahvička obsahující nějakou vyschlou pastu. Nemohu ani…"

Rupert Devereaux seděl na pohovce s vysokým opěradlem. Byl to muž průměrné postavy, kdysi snad hezký, ale nyní měl tváře i břicho ztěžklé přemírou různorodých potěšení, která si dopřával. Zatímco poslouchal pana Pinna, v obličeji se mu střídalo podráždění a nuda.

Policejní prezident Henry Duvall byl usazený opodál, ruce měl složené na prsou a šedou čapku položenou na klíně. Na sobě měl nápadnou uniformu Šedých hřbetů, elitní jednotky Noční policie, které velel: bílou košili s krejzlíkem, kouřově šedé sako, rovné, pečlivě vyžehlené a zdobené zářivě červenými knoflíky. Šedivé kalhoty si zastrčil do vysokých černých holínek a ramena mu jako dravčí spáry svíraly blýskavé mosazné epolety. V takovém úboru vypadala jeho rozložitá postava ještě větší a širší – i mlčky a vsedě jako by se nad ostatními tyčil.

Schůzky se účastnili ještě tři další ministři. Bezvýrazný muž středního věku se zplihlými světlými vlasy, který si soustředěně

prohlížel vlastní nehty, byl Carl Mortensen z ministerstva vnitra. Vedle něj okázale zívala Helen Malbindiová, ministryně informací, proslulá tím, že nikdy nezvyšovala hlas. Ministr zahraničí Marmeduke Fry, vyhlášený obdivuhodnou chutí k jídlu, se ani nenamáhal předstírat, že Pinna poslouchá, a hlasitě si objednával u úslužného lokaje svačinku navíc.

„…šest bramborových kroket, zelené fazolky nakrájené po délce…“

„…šestatřicet let jsem firmu budoval. Každý z vás těžil z mých zkušeností…“

„…a ještě jednu omeletu s trescím mlíčím, zlehka posypanou černým pepřem.“

Na stejné pohovce jako pan Devereaux, oddělený pouze vysokou hromadou perských polštářů, trůnil drobný mužík s rusými vlasy. Měl na sobě smaragdově zelenou vestu, přiléhavé černé kalhoty s flitry a ve tváři zářivý úsměv. Zdálo se, že se výborně baví. Nathaniel u něj chvilku prodlel pohledem. Quentin Makepeace byl autorem více než dvacítky úspěšných divadelních kusů a poslední z nich, *Labutě z Arábie*, lámal kasovní rekordy po celém impériu. Jeho přítomnost v této společnosti byla sice poněkud nevhodná, ale nikoli zcela nečekaná. Vědělo se, že je premiérovým nejbližším důvěrníkem, a ministři ho obcházeli s jistou ostražitou zdvořilostí.

Pan Devereaux si všiml příchodu paní Whitwellové a zvedl na pozdrav ruku. Zlehka si odkašlal a v tu chvíli proud lamentací páně Pinna jako zázrakem ustal.

„Děkuji ti, Šolto,“ řekl předseda vlády. „Jsi nesmírně výmluvný. Tvá ztráta nás všechny hluboce zasáhla. Možná se teď dozvíme nějaké vysvětlení. Dostavila se Jessica Whitwellová s mladým Mandrakem, kterého si nepochybně všichni pamatujete.“

Pan Duvall zabručel jízlivým tónem: „Kdo by neznal slavného Johna Mandraka? Sledujeme jeho kariéru se zájmem, zejména pokud jde o jeho snahu vykořenit ten únavný Odboj. Doufám, že nese zprávy o nějakých úspěších při řešení tohoto případu.“

Všechny pohledy se upřely na Nathaniela. Krátce, prkenně se uklonil, jak žádala zdvořilost. „Dobrý večer, dámy a pánové. Ehm,

zatím nemám žádné potvrzené informace. Důkladně jsme prozkoumali místo činu a –“

„Já to věděl!“ Medaile na hrudi policejního prezidenta se zahoupaly a rozcinkaly. „Slyšíš to, Šolto? ‚Žádné potvrzené informace.‘ Nemají nic.“

Pan Pinn si Nathaniela změřil přes svůj monokl. „Vskutku. To je velké zklamání.“

„Nejvyšší čas ten případ vnitřním záležitostem odebrat,“ pokračoval Duvall. „Policie si s tím poradí lépe. Je načase, aby byl Odboj konečně rozdrcen.“

„Pravda.“ Pan Fry na okamžik vzhlédl a pak se otočil zpátky k lokajovi. „A jako moučník jahodovou roládu…“

„Souhlasím,“ připojila se vážným tónem Helen Malbindiová. „Sama jsem utrpěla nějaké ztráty – nedávno mi byla odcizena cenná sbírka afrických šamanských masek.“

„Někteří z mých obchodních partnerů,“ připojil se Carl Mortensen, „také hlásili vloupání. A včera v noci někdo vypálil sklad mého dodavatele perských koberců.“

Pan Makepeace se ze svého rohu laskavě usmál. „Ale většina těch zločinů se přece omezuje jen na drobnou kriminalitu, ne? Ve skutečnosti nám příliš neškodí. Odboj řídí hlupáci: těmi bombovými útoky si znepřátelili plebejce a lidé se jich bojí.“

„Drobná kriminalita?“ zvolal pan Duvall. „Jak to můžete říct, když byla obrácena v trosky jedna z nejslavnějších ulic v centru Londýna? Naši nepřátelé z celého světa se můžou přetrhnout, aby domů předali skvělou zprávu, že britské impérium je příliš slabé, aby zabránilo útokům v samém svém srdci. To se bude na americkém venkově dobře poslouchat, věřte mi. A navíc k tomu došlo v Gladstoneův den.“

„Ty oslavy jsou stejně zbytečné a přemrštěné,“ ozval se Mortensen. „Plýtváme vzácnými finančními prostředky. Nechápu, proč toho starého hlupáka pořád tak uctíváme.“

Pan Makepeace se zasmál. „Do tváře byste mu to neřekl, Mortensene.“

„Pánové, pánové…“ Předseda vlády se pohnul. „Dost toho handrkování. V jistém ohledu má Carl pravdu. Den Zakladatele je

významný svátek a musí proběhnout co nejlépe. Pomáhá nám ovládnout populaci, ukonejšit ji zábavou a okouzlit úspěchy. Ze státní pokladny proudí miliony na financování jídla a her pro plebejce. Dokonce i Čtvrtá flotila odložila vyplutí do Ameriky, aby zpestřila průběh oslav. Všechno, co narušuje atmosféru – a navíc poškozuje tady pana Pinna –, je třeba urychleně zlikvidovat. Momentálně je vyšetřování zločinů tohoto druhu úkolem vnitřních záležitostí. Takže, Jessiko, kdybys mohla podat hlášení…“

Paní Whitwellová mávla na Nathaniela. „Vyšetřováním případu je pověřen pan Mandrake s panem Tallowem. Ještě neměl příležitost, aby mi podal hlášení. Navrhuji, abychom ho vyslechli společně.“

Předseda vlády se na Nathaniela vlídně usmál. „Do toho, Johne.“

Nathaniel polkl. Paní Whitwellová ho nechá, aby tuhle bitvu vybojoval sám. No dobrá. „Ještě nedokážeme určit, co přesně způsobilo tu noční výtržnost,“ začal. „Možná –“

Šoltu Pinnovi vypadl z oka monokl. „Výtržnost?“ zařval. „Byla to katastrofa! Jak se opovažuješ, hochu?“

Nathaniel si ho nevšímal. „Je příliš brzy, pane,“ řekl, „abychom určili, zda jde vlastně o dílo Odboje. Možná tomu tak vůbec není. Mohlo jít o záškodnický akt nepřátelských agentů nebo o pomstu místního zrádce z řad mágů. Ten případ má jisté nezvyklé rysy –“

Pan Duvall zvedl chlupatou ruku. „Směšné! Samozřejmě že je to útok Odboje. Má to jasný rukopis jejich zločinů.“

„Ne, pane.“ Nathaniel se přiměl pohlédnout policejnímu prezidentovi do očí. Nebude se už před ním krčit. „Útoky Odboje probíhají v malém měřítku, obvykle za použití nějaké jednoduché magické zbraně – sklenic s mouláky či elementálních sfér. Jejich terč je vždycky politický – zaměřují se na mágy nebo obchodníky, kteří s mágy obchodují – a útoky provádějí velmi opatrně. Pachatel zaútočí a okamžitě zmizí. Incident na Piccadilly byl jiný. Probíhal velmi intenzivně, způsobil rozsáhlé škody a trval dlouhé minuty. Budovy byly zničeny *zevnitř* – vnější zdi jsou víceméně neporušené. Stručně řečeno, domnívám se, že tu zkázu řídilo něco, co dokázalo situaci kontrolovat magickými prostředky vysoké úrovně.“

V tu chvíli se ozvala paní Whitwellová. „Ale nenašly se žádné stopy šotků nebo džinů.“

„Ne, paní. Metodicky jsme prošli místo činu, hledali jsme vodítka, ale nic jsme neobjevili. Nezůstaly tam žádné *konvenční* magické stopy, což zdánlivě vylučuje přítomnost démonů, ale také se nenašly stopy lidského působení. Osoby, které byly během útoku přítomny, zabil nějaký druh silné magie, ale dosud se nám nepodařilo určit její zdroj. Pokud mohu hovořit upřímně, pan Tallow je velice pečlivý a důsledný, ale jeho metody nepřinesly žádná nová vodítka. Kdyby nepřítel zaútočil znovu, obávám se, že bychom opět zmateně klopýtali v jeho stopách – pokud nezměníme taktiku.“

„Musíme dát větší pravomoci Šedým hřbetům,“ ozval se pan Duvall.

„Se vší úctou,“ odvětil Nathaniel, „šest vašich vlků na to včera v noci nestačilo.“

Rozhostilo se krátké ticho. Duvall si malýma černýma očkama měřil Nathaniela od hlavy k patě. Nos měl krátký, ale mimořádně široký, vystupující brada se ježila namodralým strništěm. Neřekl nic, ale výraz v jeho očích byl zcela srozumitelný.

„To bylo jasně řečeno,“ prohlásil nakonec pan Devereaux. „Takže co byste navrhoval, Johne?“

Bylo to tady. Musí se chopit příležitosti. Všichni dychtivě čekají na to, že selže. „Myslím, že existují všechny důvody se domnívat, že včerejší útočník udeří znovu,“ řekl Nathaniel. „Právě napadl Piccadilly – jednu z nejznámějších turistických oblastí v Londýně. Možná se nás snaží pokořit, vyvolat nejistotu mezi návštěvníky z ciziny a podrýt naše mezinárodní postavení. Ať už je důvod jakýkoli, potřebujeme džiny vysoké úrovně, kteří budou hlídkovat po celém centru. Doporučoval bych je umístit do oblastí, kde se nacházejí vyhlášené obchody, a kolem turistických atrakcí, jako jsou muzea a galerie. Pokud k něčemu dojde, budeme mít možnost reagovat rychle.“

Mezi přítomnými to šumělo nesouhlasem a pobouřením. Ten nápad je směšný: v ulicích poletují pátrací koule, policisté také posílili hlídky, džinové vysoké úrovně vyžadují značný výdaj energie… Pouze předseda vlády se debaty neúčastnil – společně s panem Makepeacem, který se na pohovce opřel a potěšeně se rozhlížel kolem sebe.

Pan Devereaux požádal o ticho. „Připadá mi, že důkazy jsou nejednoznačné. Šlo tentokrát o útok Odboje? Možná ano, možná ne. Pomůže nám, když posílíme dohled? Kdo ví? Já jsem se každopádně už rozhodl. Mandraku, v minulosti jste prokázal své schopnosti. Udělejte to znovu. Zorganizujte posílení hlídek a vystopujte toho zločince. A rozdrťte Odboj. Chci výsledky. Pokud vnitřní záležitosti selžou," – v tu chvíli si Nathaniela i paní Whitwellovou změřil hodnotícím pohledem – „předáme celou věc jiným oddělením. Navrhuji, abyste teď vyrazili a velmi pečlivě si vybrali démony, které použijete. Pokud jde o nás ostatní – máme den Zakladatele a měli bychom oslavovat. Jde se na večeři!"

# # #

Paní Whitwellová promluvila, až když nechali osadu Richmond daleko za sebou. „Udělal sis z Duvalla nepřítele," poznamenala. „A myslím, že ostatní si tě také moc neoblíbili. Ale to je teď z tvých starostí ta nejmenší." Zahleděla se ven na tmavé stromy a soumračnou krajinu, která kolem nich ubíhala. „Spoléhám na tebe, Johne," pokračovala. „Ten tvůj nápad by mohl přinést nějaké ovoce. Promluv si s Tallowem, rozhýbej to vaše oddělení, vyšli své démony." Pročísla si dlouhou tenkou rukou vlasy. „Sama se tomu věnovat nemůžu. Mám spoustu práce s přípravou amerického tažení. Ale *jestli* se ti podaří odhalit nepřítele, *jestli* přineseš vnitřním záležitostem výsledky, odměna tě nemine…" Z toho prohlášení jasně vyplývalo, co se stane, jestli se to Nathanielovi nepovede. Větu nechala nedokončenou; nebylo třeba to rozvádět.

Nathaniel měl pocit, že se od něj očekává nějaká reakce. „Ano, paní," odpověděl chraptivě. „Děkuji."

Paní Whitwellová pomalu přikývla. Podívala se na Nathaniela, a navzdory tomu, že svou učitelku velmi obdivoval a respektoval, navzdory tomu, že už pár let žil v jejím domě, měl náhle pocit, že si ho měří lhostejně, jako z velké dálky. Byl to pohled, kterým se kroužící sokol dívá na hubeného králíka, zatímco zvažuje, jestli mu stojí za námahu. Nathaniel si náhle palčivě uvědomil své mládí a nedostatek zkušeností, svou zranitelnost ve srovnání s její mocí.

„Nezbývá nám moc času,“ uzavřela paní Whitwellová. „Ve tvém vlastním zájmu doufám, že máš po ruce schopného démona.“

Bartimaeus

10

Jako vždycky jsem se samozřejmě pokoušel vzdorovat.

Veškerou silou jsem se vzpíral tahu, ale poutací slova byla příliš mocná; každá slabika se jako harpuna zabodávala do mé esence, přitahovala si ji blíž, vlekla mě pryč. Tři krátké vteřiny mi mírná gravitace Onoho světa pomáhala odolávat… a pak náhle zeslábla a vyrvali mě odtamtud jako děcko z matčiny náruče.

Moje esence se naráz smrštila, roztáhla do nekonečné délky a vzápětí se ocitla na Zemi, ve známém a nenáviděném vězení pentagramu.

Kde jsem se podle věčných zákonů okamžitě zhmotnil.

Těžké rozhodování. Jakou podobu na sebe vzít? Povolání v sobě mělo autoritu – neznámý mág byl nepochybně zkušený, takže bych ho těžko zastrašil řvoucí obludou nebo přízrakem s pavučinovýma očima. Rozhodl jsem se tedy pro rafinovaný, delikátní převlek, abych na věznitele udělal dojem svým vkusem.

Musím se pochválit, odvedl jsem vynikající práci. Ve vzduchu se zvolna otáčela velká průsvitná bublina s perleťovým leskem. Linuly se z ní jemné vůně aromatických dřev a zjevení doprovázela tichá, jakoby vzdálená, nadpozemská melodie harf a houslí. Uvnitř seděla překrásná dívka s roztomilými kulatými brejličkami na špičce půvabného nosíku.* Klidně vyhlédla ven. A vykřikla úžasem a rozhořčením.

---

* Její tvář inspirovala jistá vestálka, s níž jsem se seznámil v Římě; žena s pozoruhodně nezávislými názory. Julia po večerech často vyklouzla z chrámu, aby si šla vsadit na závody vozů v Cirku Maximu. Brýle samozřejmě nenosila. Přidal

„Ty!“

„Počkej, Bartimae –“

„*Ty!*“ Nadpozemská hudba s nepříjemným zaskřípěním ustala, jemné vůně zkysly a zhořkly. Dívka zrudla v obličeji, oči se jí vypoulily jako dvě ztracená vejce, sklo v brýlích popraskalo. Růžové rtíky se otevřely a pod nimi se objevily ostré žluté zuby, které zuřivě skřípaly. V bublině se roztančily plameny a roztáhla se, jako by měla vybuchnout. Vířila tak rychle, že se kolem rozebzučel vzduch.

„Poslouchej mě chvilku –“

„Měli jsme dohodu! Oba jsme přísahali!“

„No, vzato kolem a kolem to není přesně pravda –“

„Ne? To jsi tak rychle zapomněl? A teda fakt dost brzo, co? Na Onom světě jeden trochu ztrácí pojem o čase, ale vypadáš skoro stejně jako předtím. Jsi ještě prcek!“

Napřímil se. „Jsem významným členem vlády –“

„Prosím tě, ještě ses ani nezačal holit. Jak je to dlouho – dva roky? Tři?“

„Dva roky a osm měsíců.“

„Takže teď je ti čtrnáct. A už mě zase povoláváš.“

„Ano, ale počkej chvilku – já jsem tehdy nepřísahal. Jenom jsem tě nechal jít. Nikdy jsem neřekl –“

„– že mě nepovoláš zpátky? To se rozumělo samo sebou. Já zapomenu tvoje pravé jméno, ty zapomeneš moje. Domluveno. Ale teď…“ Uvnitř vířící bubliny obličej krásné dívky postupoval na vývojové křivce zpět – objevilo se vystouplé čelo, křivý nos, rudé dravčí oči… Kulaté brejličky začaly vypadat poněkud nemístně, a tak po nich sáhl jeden spár, uchopil je, nacpal je do tlamy a ostré zuby je rozdrtily na prach.

Chlapec zvedl ruku. „Přestaň blbnout a zkus mě chvilku poslouchat.“

„*Poslouchat* tě? Proč bych měl, když mě od posledně ještě skoro nepřestala bolet esence? Můžu ti říct, že jsem čekal delší pauzu než dva roky –“

„Dva roky a osm měsíců.“

---

jsem je, abych tomu obličeji propůjčil větší vážnost. Můžete tomu říkat umělecká licence.

„– dva ubohý lidský roky, abych se vyrovnal s traumatem ze setkání s tebou. Jasně, věděl jsem, že mě nějaký pitomec ve špičatým klobouku zase někdy zavolá, ale fakt jsem nečekal, že to bude stejný pitomec jako posledně!“

Dotčeně našpulil rty. „Já *nemám* špičatý klobouk.“

„Ale jsi pitomec! Znám tvoje rodný jméno, a ty mě proti mé vůli povoláš na tento svět. A to je bezva, protože než tady skončím, budou si to jméno štěbetat vrabci na střeše!“

„Ne… přísahals…“

„Moje přísaha je tímto zrušená, anulovaná, neplatná, vrácená odesilateli bez otevření. Tuhle hru můžou hrát dva, chlapečku.“ Dívčí tvář zmizela. Místo toho po obvodu koule chňapala zvířecí morda se spoustou zubů a ježatou srstí, jako by se chtěla prokousat ven.

„Kdybys mě to jen nechal vysvětlit! Já se ti snažím prokázat službu!“

„Službu? Tak tohle bude k nezaplacení! To si *musím* poslechnout.“

„V tom případě zkus na půl vteřiny zmlknout a nech mě mluvit.“

„Dobrá! Fajn! Už mlčím.“

„Výborně.“

„Mlčím jako hrob. Přesně řečeno tvůj hrob.“

„V tom případě –“

„A jsem zvědavý, jestli přijdeš s něčím, co by aspoň vzdáleně připomínalo něco, co by stálo za vyslechnutí, protože pochybuju –“

„Budeš už konečně držet zobák?“ Mág zvedl ruku a já ucítil tlak na vnější stranu bubliny. Okamžitě jsem přestal kverulovat.

Zhluboka se nadechl, přičísnul si vlasy a naprosto zbytečně si urovnal manžety. „Tak jo,“ řekl. „Jsem o dva roky starší, jak jsi správně uhodl. Ale taky jsem o dva roky *moudřejší*. A měl bych tě varovat, že když se nebudeš chovat slušně, nepoužiju Systémový skřipec. Ani náhodou. Zažil jsi někdy Obrácenou kůži? Nebo Drtič

esence? Samozřejmě zažil. S tvou povahou je to prakticky zaručené.[*] Takže teď radši nepokoušej moji trpělivost.“

„Tohle už přece máme za sebou,“ upozornil jsem ho. „Vzpomínáš? Znáš moje jméno, já znám tvoje. Ty na mě vypálíš zaklínadlo, já ti ho pošlu zpátky. Nikdo nevyhraje. Oba přijdeme k úrazu.“

Kluk s povzdechem přikývl. „Pravda. Asi bychom se oba měli uklidnit.“ Založil si ruce na hrudi a chvilku s ponurou hloubavostí hleděl na moji bublinu.[†]

Taky jsem ho nevesele pozoroval. Pořád měl ten pobledlý a hladový výraz, aspoň pokud jsem viděl, protože polovinu obličeje mu zakrývala hříva dlouhých vlasů. Přísahám, že se nedostal na míli k nůžkám od chvíle, kdy jsem ho viděl naposledy; lokny se mu vlnily po krku jako mastná černá Niagára.

Pokud jde o zbytek, už nebyl takový třasořitka, to je pravda, ale do šířky moc nenabral, spíš se podivně protáhl do délky. Vypadalo to, jako by ho nějaký obr chytil za hlavu a za nohy, jednou s ním prudce škubl a pak toho znechuceně nechal: tělo bylo hubené jako tyčka, paže a nohy protáhlé a klátivé a chodidla i ruce něčím připomínaly lidoopa.

Ten čahounský vzhled ještě podporoval jeho výběr oblečení: hogofogo kvádro, tak těsné, jako by ho na něj někdo namaloval, směšný dlouhý černý plášť, špičaté boty a hejskovský kapesník o rozměrech malého stanu v náprsní kapse. Evidentně si o sobě myslel, že je štramák.

Tady se nabízelo pár tutových záminek k urážkám, ale schoval jsem si je na vhodnější příležitost. Rychle jsem omrkl místnost, kde jsme se nacházeli – vypadala jako formální povolávací komora, nejspíš ve vládní budově. Podlahu kryla nějaká imitace dřeva, dokonale hladká, bez suků a nerovností, zřejmě určená přímo pro kreslení pentagramů. V jednom rohu stál prosklený sekretář, v němž

[*] Bohužel měl pravdu. Během let jsem zažil obojí. Obrácená kůže je mimořádně nepříjemná. Ztěžuje pohyby a prakticky znemožňuje konverzaci. A taky to hrozně škodí čalouněnému nábytku.

[†] Která teď nehybně visela asi tak metr nad podlahou. Její povrch byl matný a obluda uvnitř dotčeně zmizela.

ležely úhledně srovnané křídy, pravítka, kružítka a papíry. Ve vedlejším byly zase kalíšky a lahve se spoustou druhů kadidla. Jinak byla komora naprosto holá. Zdi měla vybílené a za čtvercovým okénkem se rýsovalo černé noční nebe. Osvětloval ji deprimující shluk holých žárovek visících od stropu. Jediné dveře byly ze železa a zevnitř je zajišťovala závora.

Kluk se vytrhl ze zamyšlení, znovu si srovnal manžety a nakrčil čelo. Nasadil trochu bolestný výraz: buď se pokoušel tvářit slavnostně, nebo ho ošklivě rozbolelo břicho – to se nedalo poznat. „Bartimae," oslovil mě důstojně, „poslouchej dobře. Věř mi, skutečně hluboce lituju toho, že jsem tě sem opět povolal, ale neměl jsem příliš na vybranou. Situace se tu změnila a z obnovení našeho vztahu můžeme mít oba jen prospěch."

Odmlčel se, jako by čekal, že k tomu dodám něco konstruktivního. Ani náhodou. Bublina zůstala matná a nehybná.

„V zásadě je situace jednoduchá," pokračoval. „Vláda, jejímž členem jsem se stal,* plánuje letos v zimě rozsáhlou pozemní ofenzivu do amerických kolonií. Boj patrně přijde obě strany draho, ale protože se kolonie odmítají sklonit před vůlí Londýna, nezbývá bohužel jiná možnost než úředně schválené krveprolití. Vzbouřenci jsou dobře organizovaní a mají vlastní mágy, některé i schopné. Abychom je porazili, vysíláme tam velký kontingent mágů-bojovníků s doprovodem jejich džinů a nižších démonů."

To mě vyprovokovalo k odpovědi. V jedné straně bubliny se otevřela ústa. „Tu válku prohrajete. Byl jsi někdy v Americe? Já tam s přestávkami pobýval dvě stě let. Celý ten světadíl je divočina – táhne se zdánlivě donekonečna. Vzbouřenci budou ustupovat, zavlečou vás do vyčerpávající partyzánské války a postupně vás odrovnají."

„Neprohrajeme, ale máš pravdu v tom, že to bude obtížné. Zahyne tam mnoho lidí i džinů."

„Lidí určitě."

„Džinové padají stejně rychle. Nebylo to tak vždycky? Už jsi přece zažil dost bitev. Víš, jak to chodí. A právě proto ti prokazuju

* V tu chvíli si zase uhladil vlasy. Těmi marnivými gesty mi někoho připomínal, ale nebyl jsem si jistý koho.

službu. Hlavní archivář prošel záznamy a sestavil seznam démonů, kteří by mohli být při americkém tažení užiteční. Tvoje jméno je mezi nimi.“

Velké tažení? Seznamy démonů? Připadalo mi to nepravděpodobné. Ale měl jsem se na pozoru a snažil se z něj vytáhnout víc. Bublina sebou škubla ve slušné nápodobě pokrčení rameny. „Fajn,“ zabublala. „Já měl Ameriku vždycky rád. Lepší než ten dusný špinavý Londýn, kterému ty říkáš domov. Žádná odporná přecpaná města – jen nekonečná obloha a pláně, nad nimiž se tyčí hory s bělavými vrcholky…“ Abych zdůraznil svou spokojenost, udělal jsem uvnitř bubliny veselou bizoní hlavu.

Kluk se usmál tím známým tenkým úsměvem, který jsem tak nesnášel přede dvěma lety. „Aha. Ty už jsi Ameriku nějakou dobu nenavštívil, co?“

Bizon si ho úkosem měřil. „Proč?“

„Protože tam taky vyrostla velkoměsta, po celém východním pobřeží. Pár se jich dokonce velikostí blíží Londýnu. A právě ta jsou semeništěm nepokojů. Za zcivilizovaným pobřežím se skutečně táhne pustina, o které mluvíš, ale ta nás nezajímá. Bojovat se bude ve městech.“

Bizon se s předstíranou lhostejností zadíval na vlastní kopyto. „To mi neva.“

„Opravdu? Nepracoval bys raději tady pro mě? Můžu tě nechat vyškrtnout ze seznamu odvedenců. Šlo by o časově omezenou službu, jen pár týdnů. Dozor a sledování. Daleko méně nebezpečné než otevřený boj.“

„Dozor a sledování?“ Můj tón byl jedovatý. „O to si řekni šotkovi.“

„Američani mají ifríty.“

Tohle už na mě bylo moc. „Prosím tě,“ odfrkl jsem, „*já* si dokážu poradit. Dostal jsem se z bitvy u Al-Ariše i z obležený Prahy a nepotřeboval jsem, abys mě přitom držel za ručičku. Přiznej to, určitě máš průšvih, jinak bys mě znovu nevolal. Hlavně když vím to, co vím – viď, *Natoušku*?“

Chvilku to vypadalo, že kluk vybuchne vzteky, ale ovládl se včas. Prudce, unaveně vydechl. „No dobrá," řekl. „Připouštím. Nepovolal jsem tě jenom proto, abych ti prokázal službu."

Bizon zakroutil očima. „To je překvápko."

„Jsem teď pod docela velkým tlakem," pokračoval Nathaniel. „Potřebuju rychle získat výsledky. Jestli se mi to nepodaří," – zaskřípal zuby – „tak mě možná… odstraní. Věř mi, velmi rád bych povolal nějakého dé– džina, který má lepší chování než ty, ale nemám čas na nezbytný průzkum."

„Tak tohle už mi připadá pravděpodobnější," řekl jsem. „Ta historka s Amerikou byly jen kecy, viď? Chtěl sis předem pojistit moji vděčnost. Jenže smůla. Já ti na to neskáču. Mám tvoje rodný jméno a jsem odhodlaný ho použít. Jestli ti zbyla aspoň půlka mozku, okamžitě mě propustíš. Náš rozhovor skončil." Na důraz otočila bizoní hlava tlamu ke stropu a povýšeně se v bublině odvrátila.

Kluk skoro nadskakoval rozčilením. „Ale no tak, Bartimae…"

„Ne! Škemrej si jak chceš, tenhle bizon neposlouchá."

„Já *nikdy* o nic neškemrám!" Teď se jeho zuřivost uvolnila v plné síle. Páni, ale že to byl ochromující proud trucovitosti. „Dávej pozor!" štěkl. „Když mi nepomůžeš, nepřežiju. To pro tebe možná nic neznamená –"

Bizon se ohlédl přes rameno s očima rozšířenýma úžasem. „Jaká fantastická schopnost! Ty mi čteš myšlenky!"

„– ale *tohle* by mohlo. Americké tažení se skutečně chystá. Připouštím, že žádný seznam neexistuje, ale jestli mi nepomůžeš a já přijdu o život, ještě předtím se postarám, aby tě jednotkám odplouvajícím za moře někdo jmenovitě doporučil. Pak můžeš moje rodné jméno vykřikovat široko daleko, a k ničemu ti to nebude. Už mi neuškodíš. Takže tohle jsou tvoje možnosti," dokončil a zase si založil ruce na prsou. „Buď prostá a jednoduchá hlídková služba, nebo boj na život a na smrt. Je to na tobě."

„Vážně?" zeptal jsem se.

Ztěžka oddechoval a vlasy mu padaly do obličeje. „Ano. Když mě zradíš, bude to tvoje zkáza."

Bizon se obrátil a tvrdě, dlouze se na něj zadíval. Po pravdě řečeno, hlídková služba byla daleko lepší než válka – bitvy mají

nepříjemný zvyk vymykat se lidem z rukou. A ačkoli jsem měl na kluka vztek, vždycky mi připadal jako nepatrně snesitelnější pán než většina ostatních. Jestli takový zůstal, nebylo ovšem zdaleka jisté. Ale protože uběhl jen krátký čas, třeba ho ještě nestihli úplně zkazit.

Otevřel jsem přední stranu bubliny a vykoukl ven, tlamu podepřenou kopytem.

„Hmm, vypadá to, že jsi zase vyhrál," řekl jsem tiše. „Zdá se, že nemám na vybranou."

Pokrčil rameny. „Moc ne."

„V tom případě," pokračoval jsem, „bys mě aspoň mohl trochu uvést do souvislostí. Koukám, žes to dotáhnul daleko. Kde děláš?"

„Pracuju pro vnitřní záležitosti."

„Vnitřní záležitosti? Nebylo to Underwoodovo oddělení?" Bizon povytáhl obočí. „Aha… *Někdo* tu kráčí ve stopách svého bývalého mistra…"

Kluk se kousl do rtu. „To ne. S tím to vůbec nesouvisí."

„Možná se *někdo* pořád cítí trošičku provinile kvůli jeho smrti…"

Kluk zrudl. „Pitomost. Je to úplná náhoda. Moje nová učitelka navrhla, abych tu práci vzal."

„Ale ano, samozřejmě. Něžná paní Whitwellová. Rozkošná osůbka."[*] Pozorně jsem si ho prohlížel; dostával jsem se do ráže. „Radí ti taky v oblíkání? Proč máš na sobě proboha tyhle komediantský našponovaný kalhoty? Můžu přes ně přečíst značku na tvých spodkách. A pokud jde o ty manžety –"

Naježil se. „Ta košile byla velice drahá. Milánské hedvábí. A velké manžety se teď nosí."

„Vypadají jako krajkové zvony na ucpaný odpad. Je div, že to s tebou v průvanu nehází dozadu. Proč je neustřihneš a neušiješ si z nich další oblek? Nemohl by být horší než ten, co už máš na sobě. Nebo bys z nich mohl mít pěknou stuhu do vlasů."

Stojí za zmínku, že pošklebky ohledně vkusu ho očividně zasáhly víc než moje poznámka o Underwoodovi. Jeho priority se

[*] Prostřednictvím složité série loupeží a podvodů Nathaniel způsobil (víceméně) nechtěně přede dvěma lety smrt svého mistra. Tenkrát z toho měl výčitky svědomí. Jen jsem chtěl zjistit, jestli mu to vydrželo.

během let rozhodně změnily. Snažil se ovládnout vztek, nervózně se škubal za manžety a opakovaně si uhlazoval vlasy.

„Jen se na sebe koukni," vzdychl jsem. „Tolik nových roztomilých zvyků. Vsadím se, že se opičíš po některém ze svých vzácných kolegů mágů."

Ruka mu zase vyletěla k vlasům. „To není pravda."

„Nejspíš se i dloubeš v nose stejně jako paní Whitwellová, když se jí tolik toužíš podobat."

Ačkoli se mi vůbec nelíbilo, že jsem zase zpátky, docela mě těšilo dívat se, jak se zase jednou vaří vzteky. Chvilku jsem ho nechal poskakovat v jeho pentagramu. „Přece jsi na to nezapomněl," prohodil jsem zvesela. „Když mě povoláš, odmlouvání máš k tomu zdarma. Součást nabídkovýho balíčku."

Zasténal do dlaní. „Náhlá smrt mi najednou přestává připadat tak děsivá."

Hned se mi zvedla nálada. Aspoň jsme si jasně stanovili základní pravidla. „Tak mi pověz něco o tom hlídkování," vyzval jsem ho. „Říkáš, že je to lehká práce?"

Trochu se sebral. „Jo."

„A tvoje zaměstnání i život kvůli tomu přesto visí na vlásku."

„To je pravda."

„Takže na tom není nic ani trochu složitýho nebo nebezpečnýho?"

„Ne. Totiž…" Zarazil se. „Ne zas tolik."

Bizon zachmuřeně poklepal kopytem. „Pokračuj…"

Kluk si povzdechl. „V Londýně se pohybuje něco, co má dost velkou ničivou sílu. Není to márid, ifrít ani džin. Nenechává to žádné magické stopy. Včera v noci to zbouralo polovinu Piccadilly a způsobilo obrovské škody. Pinnovo starožitnictví je v troskách."

„Fakt? Co se stalo se Simpkinem?"

„S tím foliotem? Ten zahynul."

„Ale? To je škoda."[*]

Kluk pokrčil rameny. „Nesu určitý díl odpovědnosti za bezpečnost ve městě a oni se rozhodli hodit vinu na mě. Předseda vlády zuří a paní Whitwellová mě odmítá chránit."

[*] Myslel jsem to upřímně. Přišel jsem tak o svoji pomstu.

„A ty se divíš? Já tě před ní varoval.“

Nathaniel udělal obličej. „Bude své věrolomnosti litovat, Bartimae. Teď ale zbytečně ztrácíme čas. Potřebuju, aby ses vydal do města a vystopoval toho útočníka. Dávám dohromady i další mágy, kteří vyšlou svoje džiny. Co ty na to?“

„Tak spusť,“ vyzval jsem ho. „Jak zní tvůj rozkaz a jaký jsou podmínky?“

Zamračil se na mě zpod těch hustých kučer. „Navrhuju podobnou dohodu jako posledně. Slíbíš, že mi budeš sloužit, aniž odhalíš mé pravé jméno. Když se budeš snažit a urážlivé poznámky omezíš na minimum, tvá služba bude relativně krátká.“

„Chci přesně stanovit termín. Dost mlžení.“

„Dobrá. Šest týdnů. To je pro tebe sotva zlomek okamžiku.“

„A co přesně budu mít za úkol?“

„Všeobecnou víceúčelovou ochranu tvého pána (mě). Sledování určitých vybraných míst v Londýně. Pronásledování a identifikace neznámého nepřítele značné síly. Jak ti to zní?“

„Sledování v poho. Ten paragraf o ochraně je trochu otrava. Proč to nevynecháme?“

„Protože pak bych se nemohl spolehnout, že mě neohrozíš. V tomhle by neriskoval žádný mág.[*] Bodl bys mě při první příležitosti do zad. Takže – souhlasíš?“

„Jo.“

„Připrav se tedy přijmout svůj úkol!“ Zvedl paže a vystrčil bradu v póze, která nebyla zdaleka tak působivá, jak zamýšlel, protože mu pořád padaly vlasy do očí. Vypadal přesně na svých čtrnáct let.

„Vydrž. Já ti trochu pomůžu. Je pozdě, už jsi měl jít dávno na kutě.“ Bizon si na tlamu nasadil brejličky své dívčí podoby. „Co třeba takhle…?“ Znuděným, úřednickým hlasem jsem zaintonoval: „‚Budu ti znovu sloužit, a to po dobu plných šesti týdnů. Pod hrozbou trestu slibuju, že neodhalím v průběhu doby tvoje jméno –’“

„*Rodné* jméno.“

[*] Omyl: jeden mág tyhle doložky o ochraně přeskočil a důvěřoval mi. To byl samozřejmě Ptolemaios. Jenže ten byl jedinečný. Nic podobného se už nikdy nestane.

„No jo, jasně: ‚– tvoje rodné jméno žádnému člověku, kterého potkám.' Co ty na to?"

„To mi tak úplně nestačí, Bartimae. Ne že bych ti nevěřil, čistě pro úplnost. Navrhuju: ‚…v průběhu té doby žádnému člověku, šotkovi, džinovi či jinému vnímajícímu duchovi, ať na tomto světě, či na jiném, na žádné rovině neprozradím to jméno, nenechám si uklouznout slabiky toho jména tak, aby mohla být zaslechnuta ozvěna, ani je nezašeptám do láhve, dutiny či jiného tajného místa, kde by jejich stopy mohly být rozpoznány magickými prostředky, ani je nezapíšu či jiným způsobem nezaznamenám v žádném známém jazyce tak, aby mohl být odhalen jejich význam.'"

No dobrá. Znechuceně jsem to po něm zopakoval. Šest dlouhých týdnů. Ale přece jen mu unikla jedna skulinka ve formulaci, kterou jsem zvolil: jakmile těch šest týdnů vyprší, budu moct mluvit. A taky to udělám, jestli k tomu dostanu sebemenší příležitost.

„Dobrá," řekl jsem. „Hotovo. Pověz mi o tom svým neznámým nepříteli víc."

Druhá část

Kitty

11

Ráno po dni Zakladatele se počasí prudce zhoršilo. Nad Londýnem visely těžké šedé mraky a začalo mrholit. Do ulic vyšel jen ten, kdo skutečně musel, a členové Odboje, kteří by normálně byli dávno venku a hledali nové cíle, se shromáždili na základně.

Jejich hlavní stan tvořil malý, ale dobře zásobený obchůdek uprostřed Southwarku. Prodávaly se tam barvy, štětce a podobné náčiní a mezi umělecky založenými plebejci se těšil značné oblibě. O pár set metrů dál směrem na sever, za řadou zchátralých krámů, se valily vlny Temže a za řekou se pak rozkládal střed Londýna, kde sídlili mágové. Southwark však byla poměrně chudá čtvrť, obývaná převážně drobnými řemeslníky a obchodníky, a mágové sem zavítali jen málokdy.

Osazenstvu obchodu s malířskými potřebami tohle dokonale vyhovovalo.

Kitty stála za skleněným pultem a třídila hromádky papíru podle velikosti a váhy. Vedle se kupily roličky pergamenu převázané provázkem a byl tam i malý stojan se skalpely a šest velkých sklenic, v nichž se ježily štětce z koňských žíní. Z druhé strany, nepříjemně blízko, se rozvaloval Stanleyho zadek. Mladík seděl na pultě se zkříženýma nohama, hlavu zabořenou do ranních novin.

„Víš, že z toho obviňují nás?“ zeptal se.

„Z čeho?“ opáčila Kitty. Věděla to naprosto přesně.

„Z tý záležitosti v centru.“ Stanley složil noviny napůl a uhladil si je na koleni. „Cituju: ‚Po teroristickém útoku na Piccadilly mluvčí

Oddělení vnitřních záležitostí John Mandrake doporučil všem loajálním občanům, aby se měli na pozoru. Zrádci odpovědní za tento zločin se stále volně pohybují po Londýně. Podezření padá na skupinu, která již dříve provedla sérii útoků ve Westminsteru, Chelsea a na Shaftesbury Avenue.' Shaftesbury Avenue… Hej, to jsme my, Frede!"

Fred jenom něco zabručel. Houpal se na proutěné židli mezi dvěma malířskými stojany, zády se opíral o zeď a přední nohy židle trčely do vzduchu. Už tam takhle seděl hodinu a tupě civěl do prázdna.

„‚Takzvaný Oboj se podle všech známek skládá z mladistvých delikventů,'" pokračoval Stanley. „Jsou velmi nebezpeční, fanatičtí a vyžívají se v násilí,' – sakra, Frede, nepsala to náhodou tvoje máma? Zdá se, že tě výborně znají – ‚…nepřibližujte se k nim beze zbraně a o setkání s nimi neprodleně informujte Noční policii…' bla bla bla… ‚pan Mandrake bude velet posíleným nočním hlídkám… zákaz vycházení po deváté hodině večerní z důvodů ohrožení veřejné bezpečnosti…' Všechno jako vždycky." Odhodil noviny na pult. „To je hnus. Naše poslední akce jim skoro nestála za zmínku. Ta sranda na Piccadilly nás připravila o všechnu slávu. Bylo to málo. Musíme podniknout něco většího."

Podíval se na Kitty, která se soustředila na počítání papírů. „Nemyslíš, šéfko? Měli bysme si vzít pár těch hračiček ze sklepa a podívat se s nima třeba do Covent Garden. To by byl tanec."

Zvedla hlavu a zamračila se na něj. „Proč? Někdo už to přece udělal za nás."

„Jo, někdo… Zajímalo by mě kdo." Stanley si nadzdvihl čapku v týle a soustředěně se pod ní poškrabal. „Osobně si myslím, že za tím budou Češi." Po očku ji sledoval. Zase se ji snažil vyprovokovat, znevážit její autoritu, odhalit slabá místa. Kitty zívla. Tak to se bude muset snažit víc. „Možná," odpověděla lhostejně. „Nebo Maďaři nebo Američani… nebo stovka jiných. Kandidátů máš spoustu. Jenomže ať to byl kdokoli, zaútočil na veřejném místě, a to není náš styl, *jak dobře víš*."

Stanley si odfrkl. „To tě *pořád* tak žere ten požár v obchodě s kobercema? Pcha. Nebýt toho, ani by se o nás nezmínili."

„Přišlo tam k úrazu pár lidí, Stanley. Plebejců.“

„Řekni kolaborantů. Mohli se přetrhnout, aby zachránili šéfovy vzácný koberečky.“

„Nemohl bys prostě –?“ Odmlčela se, protože dveře obchodu se otevřely. Dovnitř vešla tmavovlasá žena středního věku, s obličejem už poznamenaným vráskami, a oklepávala si deštník. „Ahoj, Anne,“ pozdravila Kitty.

„Ahoj.“ Příchozí se rozhlédla a okamžitě vycítila napjatou atmosféru. „To na vás tak působí to počasí? Je tu pěkně dusno. Co se děje?“

„Nic. Jsme v pohodě.“ Kitty se pokusila o nonšalantní úsměv. Nemělo smysl spor dál rozvířovat. „Jak to včera šlo?“

„Bohatá žeň,“ odpověděla Anne. Pověsila si deštník na jeden z malířských stojanů a cestou pocuchala Fredovi vlasy. Oblečená byla ošuměle a chodila trochu kolébavým krokem, ale oči měla bystré a jasné, jakoby ptačí. „Všichni mágové z města včera večer u řeky sledovali tu přehlídku lodí. Zvláštní, jak málo z nich si hlídalo kapsy.“ Zvedla ruku a předvedla rychlé chňapnutí. „Posbírala jsem pár šperků s docela silnou aurou. Šéfa to bude zajímat. Může je ukázat panu Hopkinsovi.“

Stanley ožil. „Máš je tady?“ zeptal se.

Anne se ušklíbla. „Cestou jsem se zastavila ve dvoře a šoupla je do sklepa. Myslíš, že jsem tak pitomá, abych je brala sem? Běž mi radši uvařit čaj, pitomečku.“

Když Stanley seskočil z pultu a zmizel v zadní části obchodu, Anne dodala: „Možná teď nějakou dobu nic nového neseženu. Ten útok na Piccadilly byl vážně síla, ať už za ním stojí kdokoli. Jako hodit kámen do vosího hnízda. Podívali jste se včera v noci na oblohu? Hemžila se démony.“

Fred ze své židle zabručel na souhlas. „To je fakt.“

„To dělá zase ten Mandrake,“ podotkla Kitty. „Aspoň podle novinářů.“

Anne zachmuřeně přikývla. „Rozhodně je vytrvalý. Ta falešná děcka –“

„Počkej.“ Kitty kývla ke dveřím, jimiž právě z lijáku venku vcházel do obchodu hubený vousatý muž. Chvilku se probíral

tužkami a skicáři, zatímco Kitty a Anne dávaly prodejnu do pořádku, a dokonce i Fred se přemohl k předstírání činnosti. Nakonec zákazník zaplatil vybrané zboží a odešel.

Kitty pohlédla na Anne, a ta zavrtěla hlavou. „Byl čistý."

„Kdy se má vrátit šéf?" zeptal se Fred a okamžitě pustil krabici, kterou držel v rukou.

„Doufám, že brzo," odpověděla Anne. „Dělají s Hopkinsem průzkum kvůli nějaké velké akci."

„To je dobře. Tady se jen dusíme ve vlastní šťávě."

Když se Stanley vrátil a donesl podnos s čajovými šálky, doprovázel ho podsaditý mladík s vlasy jako koudel a jednou rukou zavěšenou v dlaze. Usmál se na Anne, Kitty poplácal po zádech a vzal si z tácu šálek.

Anne se zamračila směrem k té dlaze. „Jak?" zeptala se stručně.

„Porval jsem se." Napil se čaje. „Včera večer, na schůzi v zadním sále hospody U Černýho psa. *Takzvaná* plebejská akční skupina. Snažil jsem se je přesvědčit k nějaký opravdový akci. Dostali nahnáno a okamžitě odmítli. Tak jsem se trochu naštval a pověděl jim, co si o nich myslím. Nelíbilo se jim to." Udělal obličej. „Nic to není."

„Ty jsi pitomec, Nicku," vzdychla Kitty. „Tímhle způsobem nové lidi neseženeš."

Zamračil se. „Mělas je slyšet. Jsou vyděšení jako králíci."

„Zbabělci." Stanley hlasitě usrkl čaj.

„Čeho se bojí?" zeptala se Anne.

„Všeho: démonů, mágů, špehů, pátracích koulí, magie všeho druhu, policajtů, odvetných opatření… Jsou k ničemu."

„No, není divu," řekla Kitty. „Nemají přece naše výhody, ne?"

Nick zavrtěl hlavou. „Kdo ví? Nebudou riskovat, aby to zjistili. Nadhodil jsem něco o tom, co děláme – zmínil jsem například ten obchod s kobercema –, ale všichni jen koukali do piva a mlčeli jako ryby. Nikdo v sobě nemá *zápal*." Vztekle odložil šálek na pult.

„Potřebujeme, aby se vrátil šéf," prohlásil Fred. „Ten nám řekne, co máme dělat."

Kittyin vztek zase překypěl. „Nikdo se nechce zaplítat s věcma, jako byla ta akce v obchodě s kobercema – je to násilný, nebezpečný

a především to postihuje plebejce hůř než mágy. V tom to vězí, Nicku: musíme jim ukázat, že umíme víc než jen vyhazovat věci do povětří. Že někam směřujeme –“

„Jen si ji poslechněte,“ houkl Stanley. „Kitty nám měkne.“

„Hele, ty slizkej hajzle…“

Anne cinkla svým šálkem o skleněný pult tak silně, až praskl. Dívala se ke dveřím. Pomalu, bez ohlédnutí se všichni rozptýlili kolem. Kitty vklouzla za pult, Nick se vrátil dozadu, Fred opět zvedl svou krabici.

Dveře se otevřely a dovnitř se protáhl hubený mladík v pršiplášti zapnutém až po bradu. Shodil kapuci a odhalil tak hřívu tmavých vlasů. S trochu nesmělým úsměvem přistoupil k pultu, kde Kitty prohlížela účtenky. „Dobré ráno,“ řekla. „Čím můžeme posloužit?“

„Dobré ráno, slečno.“ Muž se podrbal na nose. „Pracuju pro Státní bezpečnost. Rád bych vám položil pár otázek.“

Kitty odstrčila účtenky a věnovala mu plnou pozornost. „Ale jistě.“

Znovu se usmál. „Děkuji vám. Možná jste poslední dobou četla v novinách o jistých nepříjemných incidentech. Výbuchy a další teroristické akce v okolí.“

Noviny ležely na pultě vedle ní. „Ano,“ přitakala Kitty. „Četla.“

„Tyhle ničemné útoky poškodily mnoho slušných pracujících lidí a způsobily škody na majetku našich vznešených vůdců,“ pokračoval návštěvník. „Je zásadně důležité, abychom pachatele dopadli, než zaútočí znovu.“

Kitty přikývla. „Rozhodně.“

„Proto žádáme řádné občany, aby dávali pozor, zda se kolem neděje něco podezřelého – pohyb cizích lidí v okolí, nezvyklá aktivita a podobně. Nevšimla jste si něčeho takového, slečno?“

Kitty se zamyslela. „To máte těžké. Tady pořád chodí cizí lidi. Jsme kousek od nábřeží. Cizí námořníci, obchodníci… dá se to těžko sledovat.“

„A nic konkrétního vás nenapadá?“

Kitty usilovně přemýšlela. „Bohužel ne.“

Muž posmutněl. „No, kdybyste si něčeho takového všimla, obraťte se prosím na nás. Za informace se štědře odměníme.“

„To určitě udělám.“

Ještě chvíli se na ni díval a pak se odvrátil. Za okamžik už byl venku a rázoval přes ulici k dalšímu obchodu. Kitty postřehla, že navzdory prudkému lijáku si kapuci znovu nenatáhl.

Z uliček mezi regály se jeden po druhém vynořili ostatní. Kitty se tázavě podívala na Anne a Freda. Oba byli bledí a zpocení. „Takže to asi nebyl člověk, co?“ zeptala se suše.

Fred zavrtěl hlavou.

Anne řekla: „Věc s černou broučí hlavou a červenými tykadly. Ta se tě skoro dotýkala. Fuj, jak to můžeš *nevidět*?“

„Tohle k mým schopnostem nepatří,“ řekla Kitty úsečně.

„Už se stahujou kolem,“ zamumlal Nick. Oči měl vytřeštěné a znělo to, jako by mluvil jen pro sebe. „Musíme co nejdřív udělat něco zásadního, nebo nás dostanou. Stačí jediná chybička…“

„Myslím, že Hopkins má plán.“ Anne se je snažila uklidnit. „Ten vymyslí něco, čím opravdu prorazíme. Uvidíte.“

„To doufám,“ řekl Stanley a doplnil to vzteklou nadávkou. „Strašně rád bych *viděl* jako ty, Anne.“

Sevřela rty. „Není to příjemná schopnost. Ale teď, démon nedémon, chci zaevidovat věci, které jsem sehnala. Kdo se mnou půjde do sklepa? Vím, že prší, ale není to daleko…“ Rozhlédla se po ostatních.

„Rudá tykadla…“ Fred se otřásl. „Měli jste je vidět. A na nich spousta hnědých chloupků…“

„To bylo fakt těsný,“ řekl Stanley. „Kdyby nás to slyšelo mluvit…“

„Jedna jediná chybička. Jediný šlápnutí vedle, a budeme –“

„Zmlkni už, Nicku!“ Kitty zabouchla pokladnu a vyrazila ke dveřím. Věděla, že všichni cítí to, co ona: stísněnost kořisti, která má lovce v patách. V takový den, kdy venku neúnavně padal déšť, museli všichni bezmocně trčet doma, což jen zvyšovalo neustálý hlodavý strach a osamělost. Byli odtrženi od zbytku rušného města a stáli proti mocné, všudypřítomné síle.

Pro Kitty ten pocit nebyl nový. Poprvé ho zažila před třemi lety a už nikdy se ho úplně nezbavila, ani na chvilku. V den toho útoku v parku se její svět obrátil vzhůru nohama.

12

Uplynula asi hodina, než člověk, který šel do parku vyvenčit psa, objevil na lávce děti v bezvědomí a oznámil to úřadům. Krátce poté přijela ambulance a odstranila Kitty a Jakuba z dohledu veřejnosti.

Kitty se probrala už v sanitce. Daleko od ní se objevilo malé světlé okénko a ona chvilku vnímala, jak se po dlouhé křivce zvolna přibližuje temnotou. Pohybovaly se v něm nějaké drobné věci, ale nedokázala je rozeznat. V uších jí hučelo, jako by v nich měla ucpávky. Světlo se vytrvale blížilo, pak ji zalilo a ona otevřela oči. S bolestivým zapraskáním se jí vrátil sluch.

Skláněla se nad ní nějaká žena. „Zůstaň ležet. Bude to dobré."

„Co – co –?"

„Nesnaž se mluvit."

S hrůzou se jí vrátila vzpomínka: „Ta obluda! Ta opice!" Zazmítala se a zjistila, že má paže připoutané k lehátku.

„Prosím, holčičko. Lež klidně. Bude to dobré."

Znovu položila hlavu; všechny svaly měla ztuhlé. „Jakub…"

„Tvůj kamarád? Je tu taky."

„Nestalo se mu nic?"

„Zkus teď odpočívat."

A ať už to způsobil rytmus jízdy, nebo hluboká únava, která Kitty zalila, opravdu brzy usnula a probrala se až v nemocnici, když na ní ošetřovatelky stříhaly oblečení. Předek trička i šortek měla úplně zčernalý, zuhelnatělý, a odletovaly z něj lupínky připomínající spálené noviny. Jakmile na ni navlékli krátkou bílou košili, na chvíli se stala středem pozornosti: lékaři se kolem ní hemžili jako vosy

kolem marmelády a měřili jí puls, dech i teplotu. Pak se všichni vytratili a Kitty zůstala sama v prázdném nemocničním pokoji.

Ležela tam dlouho, než dovnitř nakoukla sestra. „Dali jsme vědět tvým rodičům," oznámila jí. „Odvezou si tě domů." Kitty na ni nechápavě zírala. Žena se zarazila. „Jsi celkem v pořádku," dodala. „Černý buben tě zřejmě těsně minul a zachytily tě jen jeho dozvuky. Měla jsi velké štěstí."

Chvilku trvalo, než jí to došlo. „A co Jakub? Ten je taky v pořádku?"

„Ten bohužel takové štěstí neměl."

Kitty se zděsila. „Co se mu stalo? Kde je?"

„Kousek odsud. Neboj se, starají se o něj."

Kitty se rozplakala. „Ale on stál vedle mě. Musí na tom přece být stejně jako já."

„Přinesu ti něco k jídlu, zlato. To ti udělá dobře. Nechceš si něco přečíst, abys přišla na jiné myšlenky? Na stolku jsou nějaké časopisy."

Kitty si časopisů ani nevšimla. Jakmile sestra zmizela, vyklouzla z postele a nejistě se postavila na studenou dřevěnou podlahu. Pak, krůček po krůčku, ale se stále větší důvěrou ve vlastní sílu, prošla výsečemi jasného světla pod vysokými okny přes dlouhý prázdný pokoj na chodbu.

Přímo naproti sobě měla zavřené dveře; záclonka na vnitřní straně okénka v horní části byla zatažená. Kitty se rychle rozhlédla na obě strany, přeletěla chodbu jako duch a zastavila se s rukou na klice. Zaposlouchala se, ale uvnitř bylo ticho. Stiskla kliku a vešla dovnitř.

Byl to malý vzdušný pokojík s jediným lůžkem a velkým oknem, z něhož se nabízel výhled na střechy jižního Londýna. Slunce dopadalo šikmo na postel a pruh světla ji roztínal na dvě části. Horní polovina lůžka tonula ve stínu, stejně jako spící postava na něm.

V pokoji se vznášely všechny běžné nemocniční pachy – léků, jódu a dezinfekce –, ale pod nimi byl cítit ještě jiný, trochu kouřový odér.

Kitty zavřela dveře, po špičkách se přikradla k lůžku, zastavila se a podívala se na Jakuba. V očích ji začaly pálit slzy.

První, co ucítila, byl vztek – proč mu doktoři oholili hlavu?

Proč ho museli ostříhat? Bude trvat věčnost, než mu vlasy zase narostou, a paní Hyrneková byla tak pyšná na ty jeho dlouhé černé kučery. Vypadal hrozně divně, zvlášť když mu na obličej padaly ty podivné černé stíny… Teprve pak si uvědomila, co je to za stíny.

V místech, kde ho chránily vlasy, měla Jakubova pokožka normální olivový odstín. Ale všude jinde, od krku až po čelo, byla sežehlá nebo potřísněná zhruba kolmými vlnitými šedočernými pruhy v odstínech popela a spáleného dřeva. Na tváři mu nezůstal ani kousíček normální barvy, snad kromě malého flíčku u obočí. To mu také oholili a místo něj měl jen dva růžovohnědé obloučky. Ale rty, oční víčka i uši byly šedočerné. Vypadalo to spíš jako nějaká kmenová nebo karnevalová maska než lidský obličej.

Hruď se mu pod pokrývkou ztěžka zvedala a zase klesala. Ze rtů mu unikalo tiché sípání.

Kitty se dotkla dlaně ležící na pokrývce. Jakubovy ruce, kterými se chránil proti útoku, byly poznamenané stejně jako jeho tvář.

Zareagoval na její dotek: zazmítal hlavou ze strany na stranu a znetvořený obličej se mu stáhl bolestí. Šedé rty se rozevřely a pohnuly, jako by chtěl něco říct. Kitty odtáhla ruku, ale naklonila se k němu blíž.

„Jakube?“

Otevřel oči tak prudce, že sebou úlekem trhla, odskočila a narazila si bok o hranu nočního stolku. Znovu se předklonila, ačkoli už pochopila, že ji Jakub nevnímá. Hleděl přímo před sebe prázdnýma, nevidomýma očima. Proti té černošedé kůži vypadaly bledé a průzračné jako dva mléčně bílé opály. V tu chvíli ji napadlo, jestli není slepý.

Když přišli lékaři v doprovodu pana a paní Hyrnekových, s Kittyinou matkou v patách, našli ji klečet vedle lůžka s Jakubovýma rukama ve svých a s hlavou položenou na pokrývce. Jen s námahou ji od něj odtrhli.

# # #

Doma Kitty odrazila úzkostlivé otázky rodičů a vyvlekla se po schodech na odpočívadlo toho malého domku. Dlouhé minuty stála

před zrcadlem a dívala se na sebe, na svůj obyčejný, neposkvrněný obličej. Viděla hladkou pleť, lesklé černé vlasy, oči a obočí, pihy na rukou, mateřské znaménko po jedné straně nosu. Ten obličej byl úplně stejný jako vždycky, ačkoli na to neměl žádné právo.

# # #

Kola oficiální spravedlnosti se s námahou roztočila. Ještě když Jakub ležel v bezvědomí na nemocničním lůžku, přišli Kitty vyslechnout policisté, k velkému znepokojení jejích rodičů. Kitty stručně a bez přikrášlování vylíčila, co věděla, a mladá policistka si dělala poznámky.

„Doufám, že z toho nebudeme mít žádné potíže, seržantko," ozval se Kittyin otec, jakmile s výslechem skončila.

„To si rozhodně nepřejeme," přidala se matka. „Opravdu ne."

„Případ vyšetříme," odpověděla policistka, aniž zvedla hlavu od svých poznámek.

„Ale jak ho najdete?" zeptala se Kitty. „Nevím, jak se jmenuje, a jméno té… *věci* jsem zapomněla."

„Vystopujeme ho přes ten vůz. Jestli měl autonehodu, jak říkáš, automobil se objeví v některém servisu. Pak zjistíme pravdu."

„Já jsem vám řekla pravdu," namítla Kitty hluše.

„Nechceme žádné potíže," opakoval její otec.

„Ještě se vám ozveme," řekla policistka a zaklapla blok.

# # #

Automobil, rolls-royce typu Silver Thruster, objevili celkem rychle a vzápětí zjistili totožnost majitele. Byl to jistý pan Julius Tallow, mág pracující pro pana Underwooda v Oddělení vnitřních záležitostí. Ačkoli jeho postavení nebylo zrovna vysoké, měl vlivné kontakty a ve městě byl dost známý. Ochotně přiznal, že nedávno skutečně vypustil Černý buben na dvě děti ve Wandsworth Parku, a byl na to náležitě hrdý. Mírumilovně projížděl kolem, když ho ti malí ničemové bezdůvodně napadli. Rozbili mu nějakou zbraní přední sklo, takže ztratil kontrolu nad vozidlem, a pak se k němu rozběhli se dvěma dlouhými dřevěnými holemi. Bylo zjevné, že mají v úmyslu

ho oloupit. Jednal v sebeobraně a srazil je dřív, než ho stihli napadnout. Vzhledem k okolnostem považoval svou reakci za více než umírněnou.

„Pochopitelně lže," prohlásila Kitty. „Především jsme vůbec nebyli blízko u silnice, a jestli jednal v sebeobraně, jak chce vysvětlit, že nás našli až na lávce? Zatkli jste ho?"

Policistka se zatvářila překvapeně. „Je to mág. To není tak snadné. Popírá tvoje obvinění. Případ bude předložen soudu příští měsíc. Pokud chceš tu věc rozmazávat, musíš se k jednání dostavit a promluvit proti panu Tallowovi."

„Výborně," řekla Kitty. „Už se nemůžu dočkat."

„Nikam nepůjde," ozval se rázně otec. „Už toho napáchala až dost."

Kitty si odfrkla, ale neřekla nic. Její rodiče děsila pouhá představa střetu s mágy a důrazně ji pokárali za to, že vůbec do parku vstoupila. Po návratu z nemocnice se zdálo, že se zlobí víc na ni než na Tallowa, což ji zklamalo a podráždilo.

„Je to na tobě," řekla jí policistka. „Stejně ti pošlu podrobnější informace."

# # #

Celý týden měli jen málo zpráv o Jakubově stavu. Nesměly k němu žádné návštěvy. Nakonec to Kitty nevydržela a konečně sebrala odvahu vypravit se poprvé od té události do domu Hyrnekových, aby se dozvěděla něco nového. Váhavě prošla po známé cestičce a nebyla si jistá, jak ji přivítají: užíraly ji výčitky svědomí.

Ale paní Hyrneková byla docela milá; dokonce si přitiskla Kitty na rozměrnou hruď a pevně ji objala, než ji postrčila dovnitř. Odvedla ji do kuchyně, kde se jako vždycky vznášel těžký a pronikavý pach jídla. Uprostřed dlouhého stolu na kozách stály misky s napůl nakrájenou zeleninou a u zdi se roztahoval obrovský dubový příborník plný pestře malovaných talířů. Na tmavých stěnách viselo kuchyňské náčiní nejrůznějšího druhu. Ve vysokém křesle u velkého černého sporáku seděla jako vždycky Jakubova babička a

dlouhou vařečkou míchala v hrnci polévku. Všechno tu bylo jako vždycky, až po poslední prasklinu ve stropě. Scházel jenom Jakub.

Kitty si sedla ke stolu a přijala hrnek voňavého čaje. Paní Hyrneková se s těžkým povzdechem posadila naproti ní; židle pod ní zapraskala. Několik minut mlčela – což bylo samo o sobě mimořádné. A Kitty se neodvažovala začít rozhovor sama. Jakubova babička dál míchala na sporáku vroucí polévku.

Nakonec paní Hyrneková hlasitě usrkla čaje, polkla a zničehožnic promluvila. „Dneska se probral," řekla.

„Ach! Je –?"

„Je mu tak, jak se dalo čekat. Což není nic moc."

„Ne. Ale je dobře, že se probral, ne? Uzdraví se?"

Paní Hyrnekova udělala obličej. „Pcha! Byl to Černý buben. Jeho obličej se z toho nevzpamatuje."

Kitty cítila, jak se jí do očí derou slzy. „Nikdy?"

„Popáleniny jsou příliš hluboké. Ale to bys měla vědět. Vidělas to."

„Ale proč…?" Kitty nakrčila čelo. „Totiž – já jsem přece v pořádku, a mě to zasáhlo taky. Oba jsme –"

„Ty? Tebe to nezasáhlo!" Paní Hyrnekova si poklepala prsty po tváři a podívala se na Kitty s tak hluboce odsuzujícím výrazem, že se dívka na židli přikrčila a už se neodvážila nic říct. Paní Hyrnekova na ni dlouho upírala ten baziliščí pohled, než se zase napila čaje.

„J-j-já se moc omlouvám, paní Hyrneková," pípla Kitty.

„Nemusíš. *Ty* jsi mému synovi neublížila."

„Ale nedá se to nějak spravit?" zeptala se Kitty. „Doktoři na to přece určitě mají nějaký lék, mágové by mohli něco udělat, nebo ne?"

Paní Hyrneková zavrtěla hlavou. „Účinky jsou trvalé. A i kdyby nebyly, mágové by nám nepomohli."

Kitty se zamračila. „*Musejí* nám pomoct! Proč by neměli?

To, co jsme udělali, byla nešťastná náhoda. To, co udělal on, byl promyšlený zločin." Vzedmul se v ní hněv. „Chtěl nás zabít, paní Hyrneková! To přece soudu musí být jasné. Jakub a já jim to povíme, příští měsíc při soudním jednání – to už mu bude líp, ne? Dokážeme jim, jak je ta Tallowova historka chatrná, a oni ho můžou zavřít do

Toweru. A potom najdou nějaký způsob, jak Jakubovi uzdravit obličej, paní Hyrneková, uvidíte.“

I přes svůj zápal si uvědomovala, jak dutě její slova znějí. Ale to, co paní Hyrneková řekla potom, ji přesto překvapilo.

„Jakub k soudu nepůjde, dítě. A ty bys tam taky neměla chodit. Tvoji rodiče si to nepřejí a mají k tomu dobrý důvod. Není to moudré.“

„Ale my tam musíme jít, jestli jim máme říct –“

Paní Hyrneková se naklonila nad stůl a zakryla Kittyinu ruku svou velkou růžovou dlaní. „Co si myslíš, že se stane s firmou Hyrnek a synové, když Jakub půjde do soudního sporu proti mágům? No? Pan Hyrnek přijde během čtyřiadvaceti hodin o všechno. Zavřou nám podnik nebo přesunou všechny zakázky k Jaroslavovým či k nějakému jinému z našich konkurentů. Kromě toho…“ Smutně se usmála. „Proč se namáhat? Neměli bychom sebemenší šanci *vyhrát*.“

Kitty se dlouho nezmohla na odpověď. „Ale požádali mě přece, abych přišla,“ namítla potom. „A Jakuba taky.“

Paní Hyrneková pokrčila rameny. „Pozvání se dá lehko odmítnout. U soudu budou jen rádi, že se nemusejí zabývat takovou malicherností. Dvě plebejské děti? Ztráta jejich vzácného času. Nech si poradit, holčičko. Nechoď k soudu. Nic dobrého z toho nevzejde.“

Kitty sklopila oči k poškrábané stolní desce. „Ale to znamená, že on – pan Tallow – vyvázne bez trestu,“ řekla tiše. „To nemůže – to by nebylo správné.“

Paní Hyrneková vstala tak prudce, že židle na dlažbě zaskřípala. „Nejde o to, co je správné, dítě,“ prohlásila. „Je to otázka zdravého rozumu. A kromě toho,“ zvedla misku s nakrájeným zelím a popošla s ní ke sporáku, „není vůbec jasné, že z toho pan Tallow vyvázne tak lehko, jak si myslíš.“ Vyklopila zelí do hrnce vroucí vody, kde okamžitě zasyčelo a začalo bublat. Jakubova babička pokývla hlavou a usmála se přes páru jako skřítek, zatímco dál, dál a dál míchala polévku kloubnatýma kostnatýma rukama.

13

Uplynuly tři týdny, během nichž díky směsi umíněnosti a hrdosti Kitty vzdorovala všem pokusům odradit ji od toho rozhodnutí. Čím víc ji rodiče zastrašovali a přemlouvali, tím víc se zatvrzovala: byla odhodlaná vydat se ve stanovený den k soudu a zajistit, že bude vykonána spravedlnost.

Její odhodlání ještě posílily informace o Jakubově stavu: zůstával v nemocnici, byl při vědomí, dokázal myslet a mluvit, ale neviděl. Jeho příbuzní doufali, že se mu zrak časem vrátí. Při představě, že by se to nestalo, se Kitty třásla zoufalstvím a hněvem.

Kdyby rodiče mohli, zakázali by jí jít k soudu. Ale žalobcem byla Kitty: jednání mohl zastavit pouze její podpis, a ten odmítala poskytnout. Kola spravedlnosti se otáčela dál a v určené ráno se Kitty dostavila k velké bráně soudního dvora přesně v osm třicet, oblečená ve svém nejelegantnějším sáčku a nejlepších dyftýnových kalhotách. Rodiče jí nedoprovodili; odmítli s tím mít cokoli společného.

Před soudní budovou se už tlačil nesourodý dav a lidé do ní strkali a dloubali lokty, zatímco čekali, až se brána otevře. Pobíhalo tu pár otrhaných děcek z ulice, která prodávala horké pastičky a masové koláče z velkých dřevěných táců. Kdykoli někdo z prodejců procházel kolem, Kitty si pevně přidržela kabelku. Všimla si také několika řemeslníků, plebejců jako ona, nastrojených do nedělních obleků. Všichni byli stejně pobledlí a třásli se nervozitou. Zdaleka největší skupinu tvořili zachmuření mágové, elegantní v oblecích z Piccadilly a formálních pláštích a talárech. Kitty těkala pohledem po jejich obličejích a vyhlížela pana Tallowa, ale nikde ho neviděla. Na okrajích davu patrolovali mohutní členové Noční policie.

Brána se otevřela, zahvízdala píšťalka, lidé se nahrnuli dovnitř.

Každý návštěvník musel projít kolem úředníka v červenozlaté uniformě. Kitty mu oznámila své jméno a muž se podíval na dlouhý seznam.

„Soudní síň číslo dvacet sedm," řekl. „Levé schodiště, nad ním hned doprava. Čtvrté dveře. Pospěšte si."

Postrčil ji vpřed a pak už prošla vysokým klenutým vchodem a vstoupila do chladných mramorových sálů soudního dvora. Z výklenků ve zdech lhostejně shlížely kamenné busty význačných mužů a žen; kolem mlčky spěchali lidé. Vzduch byl ztěžklý velebností, tlumenými hovory a pronikavým pachem dezinfekce. Kitty vystoupala po schodech a prošla rušnou chodbou ke dveřím soudní síně 27. U nich stála dřevěná lavička. Nápis nad ní žádal všechny účastníky jednání, aby se posadili a počkali, až je zavolají.

Kitty si sedla a čekala.

Během následujících patnácti minut se před síní shromáždila malá zasmušilá skupinka. Lidé stáli či seděli mlčky, každý ponořený ve vlastních myšlenkách. Převládali mezi nimi mágové: hlavy měli zastrčené ve složkách s právnickými dokumenty, napsanými na listinách s hlavičkami, které zahrnovaly složitou změť symbolů a runových znaků. Nedívali se jeden druhému do očí.

Dveře soudní síně 27 se otevřely a vystrčil z nich hlavu mladý muž s dychtivým výrazem a šviháckou zelenou čapkou na hlavě.

„Kathleen Jonesová!" zavolal. „Je tady Kathleen Jonesová? Přišla na řadu."

„To jsem já." V Kitty byla malá dušička; v zápěstí ji zamrazilo strachem.

„Dobrá. Julius Tallow. Je tady? Taky ho potřebujeme."

V chodbě bylo ticho. Pan Tallow se nedostavil.

Mladík se ušklíbl. „No, nemůžeme už čekat. Když nepřišel, tak nepřišel. Slečno Jonesová, kdybyste byla tak laskavá…"

Pustil Kitty do dveří a tiše je za nimi zavřel.

„Vaše místo je tady, slečno Jonesová. Slyšení za okamžik začne."

Soudní síň byla poměrně malá, čtvercová a podlahu mřížovalo melancholické světlo, které se dovnitř řinulo klenutými okny z

barevného skla. Obrazy na vitrážích zachycovaly hrdinské rytíře-mágy. Jeden byl v brnění a právě probodával mečem břicho obrovské démonické obludě s ostrými drápy a špičatými zuby. Další, který na sobě měl jen přilbici a něco, co vypadalo jako dlouhá bílá róba, zapuzoval odporného goblina a ten se právě propadal do čtvercové černé díry v zemi. Zdi místnosti lemovalo tmavé dřevěné ostění. Strop byl také dřevěný a vyřezávaný tak, aby připomínal kamennou kostelní klenbu. Celá síň vypadala hrozivě staromódně. A, což byl možná úmysl, Kitty to ohromilo a připadala si tu nepatřičně.

Podél jedné stěny se táhlo vysoké pódium a na něm se za dlouhým stolem tyčil veliký dřevěný trůn. K jednomu konci dlouhého stolu byl přiražený malý pracovní stolek, u nějž se tlačili tři úředníci v černých oblecích, soustředěně něco zapisovali do počítače a listovali hromadami papírů. Kitty prošla pod pódiem k místu, které jí ukázal uvaděč – osamělé židli s vysokým opěradlem, umístěné pod okny. Sedla si. U protější zdi čekala podobná židle.

U poslední stěny, naproti pódiu, oddělovalo mosazné zábradlíčko několik lavici pro veřejnost. Ke Kittyinu překvapení se tam už začali scházet diváci.

Mladík u dveří pohlédl na hodinky, nadechl se a pak zakřičel tak hlasitě, že Kitty na židli nadskočila: „Povstaňte. Povstaňte, přichází Její Ctihodnost paní Fitzwilliamová, mág čtvrté úrovně a soudkyně tohoto procesu. Povstaňte!“

Skřípání židlí, šoupání nohou. Kitty, úředníci i diváci se zvedli. V tu chvíli se v ostění za soudním stolcem otevřely dveře a dovnitř vstoupila žena v černém taláru s kápí. Posadila se, stáhla si kápi a ukázalo se, že je to mladá osoba s hnědými vlasy ostříhanými na mikádo a příliš silnou vrstvou rtěnky.

„Děkuji, dámy a pánové, děkuji. Posaďte se, prosím!“ Mladík ode dveří ji gestem pozdravil a šel si sednout do rohu.

Soudkyně se na přítomné chladně usmála. „Dobré ráno.

Myslím, že dnes začínáme případem Julia Tallowa, mága třetí úrovně, a Kathleen Jonesové, plebejky z Balhamu. Jak vidím, slečna Jonesová se dostavila. Kde je pan Tallow?“

Uvaděč vyskočil ze židle jako čertík z krabičky. „Není tu, Vaše Ctihodnosti!“ Zasalutoval a znovu si sedl.

„To vidím. Kde je?“

Mladík zase vyskočil. „Nemám nejmenší tušení, Vaše Ctihodnosti!“

„No, to není dobré. Zapište pana Tallowa pro podezření z pohrdání soudem. Takže začneme…“

Soudkyně si nasadila malé brýle a chvilku studovala listiny před sebou. Kitty seděla rovně jako pravítko, celá ztuhlá nervozitou.

Soudkyně odložila brýle a pohlédla přímo na ni. „Kathleen Jonesová?“

Kitty vyskočila. „Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Posaďte se, posaďte se. Snažíme se o neformální přístup. Takže, ve svém věku – kolik vám je vlastně let, slečno Jonesová?“

„Třináct, Vaše Ctihodnosti.“

„Aha. Při svém mládí a vzhledem k tomu, že bezpochyby pocházíte z plebejského prostředí – vidím, že váš otec je *prodavač* a matka *uklízečka*“ – ta slova pronesla s jistým odporem – „jste možná tímto vznešeným místem poněkud ohromená.“ Soudkyně gestem obsáhla celou místnost. „Ale můžu vás ujistit, že se nemáte čeho bát. Toto je sídlo spravedlnosti, kde jsou i ti nejnižší z nás vítáni, pokud mluví pravdu. Rozumíte?“

Kitty měla v krku knedlík a dělalo jí potíže mluvit zřetelně. „Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Výborně. Pak si vyslechneme vaši výpověď v případu. Prosím, začněte.“

Několik následujících minut Kitty dost sevřeným hlasem vyprávěla svou verzi událostí. Začala zajíkavě, ale brzy se rozehřála a vylíčila tolik podrobností, na kolik si vzpomněla. Přítomní mlčky naslouchali, včetně soudkyně, která na ni nehnuté hleděla přes brýle. Zapisovatelé pilně ťukali do klávesnic.

Své líčení uzavřela procítěným popisem stavu, do nějž Jakuba uvrhl Černý buben. Když skončila, rozhostilo se těžké ticho. Někdo si odkašlal. Mezitím se venku rozpršelo, kapky tiše bubnovaly na okna a světlo v místnosti zvodnatělo a jeho obrysy se rozmazaly.

Soudkyně se v křesle opřela. „Zapisovatelé, zaznamenali jste výpověď v úplnosti?“

Jeden ze tří mužů v černém zvedl hlavu. „Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Výborně.“ Soudkyně se nespokojeně zamračila. „V nepřítomnosti pana Tallowa musím neochotně přijmout tuto verzi událostí. Výrok soudu zní –“

Přerušilo ji hlasité zabušení na dveře soudní síně. Kittyino srdce, které při slovech soudkyně vyletělo až do oblak, se propadlo hluboko pod zem zlou předtuchou. Mladík v zelené čapce běžel otevřít, a když to udělal, málem ho porazil velký pupek Julia Tallowa, který se dral dovnitř. Mág měl na sobě šedý oblek s tenkými růžovými proužky. S pyšně vztyčenou bradou odkráčel přímo k prázdné židli a rázně se na ni usadil.

Kitty na něj záštiplně hleděla. Oplatil jí ten pohled se sotva patrným pohrdavým úšklebkem a obrátil se k soudkyni.

„Pan Tallow, předpokládám,“ řekla suše.

„Ano, madam.“ Pokorně sklopil oči. „Já se velice –“

„Jdete *pozdě*, pane Tallowe.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Hluboce se za to soudu omlouvám. Ráno mě zdržely povinnosti na ministerstvu. Naléhavá situace – drobný problém vyvolaný třemi folioty s býčími hlavami, kteří volně pobíhali po Wappingu. Podezření na teroristickou akci. Musel jsem poučit Noční policii o nejlepších způsobech, jak se s nimi vypořádat, Vaše Ctihodnosti.“ Nadmul hruď a zamrkal na přítomné. „Hromada ovoce pomazaného medem – to zabere vždycky. Nechají se nalákat na sladké, víte, a pak –“

Soudkyně udeřila kladívkem do stolu. „Pokud vám to nevadí, pane Tallowe, tohle je naprosto od věci. Pro plynulé fungování našeho soudnictví má dochvilnost zásadní význam. Shledávám vás vinným z pohrdání soudem a ukládám vám pokutu ve výši pěti set liber.“

Svěsil hlavu a v tu chvíli vypadal jako příliš nakynulá hromádka neštěstí. „Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Nicméně…“ Hlas soudkyně nabral trochu lehčí tón. „Dorazil jste právě včas, abyste mohl vylíčit svou stranu případu. Slečnu Jonesovou jsme již vyslechli. Obvinění znáte. Jak na ně odpovíte?“

„Nevinen, Vaše Ctihodnosti!“ Najednou se opět napřímil a celý se nafoukl útočným sebevědomím. Proužky na jeho hrudi se roztáhly, jako když se škubne za struny na harfě. „Nesmírně mě mrzí, že to říkám, Vaše Ctihodnosti, ale musím vylíčit nesmírně surový čin, při němž dva mladiství násilníci – včetně, je mi líto, této upravené mladé dámy, která tu sedí – přepadli můj vůz s úmyslem loupit a ničit. Jen čirou náhodou jsem díky moci, kterou vládnu, odrazil útok a vyvázl životem.“

Rozvíjel tu lež téměř dvacet minut a sděloval děsivé podrobnosti o hrozivých výhrůžkách, které útočníci použili. Často odbočoval od tématu, aby soudu nenápadně připomněl svou důležitou roli ve vládním aparátu. Kitty seděla bledá jako stěna, ale vřelo to v ní hněvem a nehty zatínala do dlaní. Jednou či dvakrát postřehla, jak soudkyně vrtí hlavou nad některou nepříjemnou podrobností, dva z úředníků slyšitelně zalapali po dechu, když pan Tallow dramaticky líčil, jak kriketový míček zasáhl přední sklo jeho vozu, a diváci na galerii vzdychali úžasem stále častěji. Bylo jí jasné, kam to všechno směřuje.

Nakonec, s nechutnou falešnou skromností, pan Tallow popsal, jak nařídil vyslat Černý buben pouze na velitele útoku – Jakuba – ve snaze omezit ztráty na zdraví na minimum. To už se Kitty neovládla.

„To je další lež!“ vykřikla. „Zasáhlo to i mě!“

Soudkyně udeřila kladívkem. „Klid v soudní síni!“

„Ale to je přece jasná nepravda!“ naléhala Kitty. „Stáli jsme těsně vedle sebe. Ta opičí věc vypálila na nás oba, jak jí Tallow nařídil. Ztratila jsem vědomí. Sanitka mě odvezla do nemocnice.“

„Ticho, slečno Jonesová!“

Kitty se zarazila. „Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti.“

„Pane Tallowe, mohl byste laskavě pokračovat?“

Mág krátce poté své vyprávění uzavřel a diváci si začali vzrušeně šeptat. Paní Fitzwilliamová chvíli dumala na svém stolci a čas od času se shýbla, aby něco pošeptala zapisovatelům. Nakonec zaťukala kladívkem. V místnosti se rozhostilo ticho.

„To je velmi obtížný a znepokojivý případ,“ začala soudkyně, „a jeho řešení značně komplikuje nedostatek svědků. Je to slovo

jednoho člověka proti druhému. *Ano,* slečno Jonesová, chcete něco podotknout?“

Kitty předtím zdvořile zvedla ruku. „Existuje ještě jeden svědek, Vaše Ctihodnosti. Jakub.“

„A proč tady není?“

„Není mu dobře, Vaše Ctihodnosti.“

„Jeho příbuzní mohli podat stížnost místo něj. Ale neučinili tak. Možná mají pocit, že pro žalobu není důvod?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděla Kitty. „Mají strach.“

„Strach?“ Soudkyně povytáhla obočí. „To je směšné. Z čeho?“

Kitty zaváhala, ale teď už nemohla couvnout. „Z odplaty, Vaše Ctihodnosti. Za to, že by promluvili u soudu proti mágovi.“

Po těch slovech se z lavic pro diváky ozvaly hlasité výkřiky. Zapisovatelé ohromením přestali psát. Mladík v zelené čapce otevřel ústa úžasem. Soudkyně Fitzwilliamová přimhouřila oči. Musela několikrát prudce udeřit kladívkem, aby se všichni zase uklidnili.

„Slečno Jonesová,“ sykla, „jestli budete říkat takové nesmysly, obviním z pohrdání soudem i vás! Dávejte si pozor.“ Kitty si všimla, že Julius Tallow už nezastírá samolibý úšklebek. Snažila se potlačit slzy.

Soudkyně na Kitty přísně hleděla. „Tohle nesmyslné obvinení jen potvrzuje důkazy, které se proti vám už nahromadily. *Mlčte!*“ Kitty v úžasu opět automaticky otevřela ústa.

„Pokaždé, když promluvíte, si jenom přitěžujete,“ pokračovala soudkyně. „Je zcela zřejmé, že kdyby si byl váš přítel tou historkou jistý, dostavil by se osobně. Je rovněž naprosto zřejmé, že Černý buben vás nezasáhl, jak jste lživě tvrdila, jinak byste – jak to jen říct? – dneska nevypadala zdaleka tak dobře.“ Soudkyně se odmlčela a dala si doušek vody.

„Téměř obdivuji drzost, s jakou jste přednesla soudu svou stížnost,“ řekla potom, „i odvahu, s jakou jste obvinila tak význačného občana jako pan Tallow.“ Mávla směrem k mágovi, který téměř předl spokojeností jako kočka. „Nicméně takové věci nelze brát při soudním procesu v úvahu. Důvěryhodnost výpovědi pana Tallowa se zakládá na jeho dobré pověsti a značně vysokém účtu za opravu vozu, kterou si vyžádaly vámi způsobené škody. Vaše

výpověď se skládá pouze z nepodložených obvinění, která považuji za smyšlená.“ (Lapání po dechu z publika.) „Proč? Jednoduše proto, že pokud jste lhala ohledně Bubnu – který vás nemohl zasáhnout, navzdory vašemu tvrzení – neexistuje důvod, proč by měl soud věřit zbytku vaší historky. Navíc nemáte žádné svědky, dokonce ani svého přítele, tu druhou ‚oběť'. Jak dokázalo vaše osočování, zjevně máte vášnivou a výbušnou povahu a při sebemenší zámince podléháte záchvatům zuřivosti. Když vezmu v úvahu tohle všechno, vede mě to k nad slunce jasnějšímu faktu, který jsem se usilovně snažila přehlížet. Sečteno a podtrženo, jste plebejka, a navíc nezletilá, takže vaše slovo má stěží váhu proti slovu věrného služebníka státu.“

V tu chvíli se soudkyně zhluboka nadechla a z galerie pro veřejnost se ozvalo tlumené „slyšte, slyšte“. Jeden ze zapisovatelů zvedl hlavu, zamumlal: „Dobře řečeno, Vaše Ctihodnosti,“ a opět zabořil nos do papírů. Kitty se na židli svezla níž; zoufalství ji zalilo jako olovo. Nedokázala se podívat na soudkyni, na zapisovatele a už vůbec ne na toho odporného Tallowa. Raději upřeně zírala na stíny dešťových kapek, které klouzaly po podlaze. Přála si jenom být odsud pryč.

„Tento soud,“ – soudkyně nasadila důstojný výraz – „rozhoduje ve váš neprospěch, slečno Jonesová, a žalobu zamítá. Kdybyste byla starší, patrně byste neunikla trestu za křivé obvinění. Za této situace, a vzhledem k tomu, že pan Tallow již sám odpovídajícím způsobem potrestal váš násilnický gang, se omezím na pokutu za mrhání časem soudu.“

Kitty polkla. *Prosím,* ať to není moc, prosím, ať to –

„Uděluji vám pokutu ve výši sto liber.“

To není tak hrozné. To zvládne. Na účtu měla skoro sedmdesát pět liber.

„Kromě toho, jak je zvykem, výlohy strany, která soud vyhrála, se přičítají k tíži protistrany. Pan Tallow dluží soudu pět set liber za pozdní příchod. To musíte také zaplatit. Vaše celkové výdaje na soudní řízení tedy činí šest set liber.“

Kitty ztuhla šokem a slzy ji teď pálily v očích ještě víc. Vší silou je potlačila. Nebude brečet. Ne. Ne před nimi.

Podařilo se jí proměnit vzlyk v hlasité odkašlání. V tu chvíli soudkyně dvakrát udeřila kladívkem.

„Jednání skončilo.“

Kitty vyběhla z místnosti.

14

Kitty se vybrečela v jedné ze zapadlých dlážděných uliček nedaleko Strandu. Pak si otřela obličej, koupila si v perské kavárničce na rohu naproti soudní budově vdolek na posilněnou a snažila se vymyslet, co dál. Rozhodně neměla dost peněz, aby pokutu zaplatila, a pochybovala, že by je dali dohromady rodiče. To znamenalo, že má měsíc času na to, aby sehnala šest set liber, nebo ona – a možná i otec s matkou – skončí ve vězení pro dlužníky. To věděla, protože než se jí podařilo utéct z labyrintu chodeb dunících ozvěnou, vyhledal ji jeden ze zapisovatelů, zdvořile ji zatahal za loket a strčil jí do roztřesených prstů platební příkaz, na němž ještě nestihl zaschnout inkoust. Stála na něm přesná částka k zaplacení.

Z představy, že to bude muset říct rodičům, Kitty bodalo u srdce. Nemohla se teď vrátit domů; nejdřív se trochu projde kolem řeky.

Dlážděnou uličkou zamířila ze Strandu na nábřeží, kde po břehu vedla přívětivá stezka pro chodce. Pršet sice přestalo, ale dláždění bylo mokré a plné kaluží. Po obou stranách uličky se tísnily obvyklé obchody: prodejny rychlého občerstvení nabízející falafel a gyros, turistické butiky plné kýčovitých suvenýrů nebo bylinkářství s košíky svídy a rozmarýny, které přetékaly do ulice.

Kitty už došla skoro až na velký bulvár táhnoucí se podél řeky, když se za ní ozvalo rychlé klapání, vzápětí se objevila hůlka a nakonec seschlý stařeček, který napůl kulhal a napůl neovladatelně klopýtal dolů po mokrém dláždění. Uskočila mu z cesty, ale k jejímu překvapení se neřítil dál a neskončil v řece, nýbrž se zarazil s hlasitým lapáním po dechu těsně vedle ní.

„Slečna Jonesová?“ zasípal mezi nádechy.

Malomyslně odpověděla: „Ano.“ Určitě je to nějaký další úředník s novými požadavky.

„Dobrá, dobrá. Počkejte…, nechte mě vydechnout.“

To pár vteřin trvalo a Kitty si ho mezitím pečlivě prohlížela. Byl to hubený, kostnatý a velmi starý pán s lysinou na temeni, kterou vzadu lemoval půlkruh špinavě bílých vlasů. Obličej měl vyzáblý, ale oči jasné. Oblečený byl v úpravném obleku doplněném zelenými koženými rukavicemi a ruce opřené o hůlku se mu trochu třásly.

Konečně ze sebe vypravil: „Promiňte. Měl jsem strach, že jsem vás ztratil. Nejdřív jsem vyrazil po Strandu. Ale pak jsem se vrátil. Intuice.“

„Co mi chcete?“ Kitty neměla náladu na stařík s intuicí.

„Jistě. K věci. Dobrá. Tak do toho. Byl jsem před chvílí na galerii. Síň 27. Viděl jsem vás v akci.“ Důkladně si ji prohlížel.

„No a?“

„Mám na vás dotaz. Jednu otázku. Jednoduchou. Jestli vám to nevadí.“

„Nechci o tom mluvit, promiňte.“ Kitty se obrátila k odchodu, ale hůlka vyletěla s překvapivou rychlostí do výše a jemně jí zahradila cestu. Pořád s ní lomcoval hněv a nemohla úplně vyloučit, že by v tomhle rozpoložení dokázala srazit bezmocného starce dolů z kopce. „Promiňte,“ opakovala důrazně. „Nemám vám co říct.“

„To chápu. Opravdu. Ale mohlo by vám to prospět. Nejdřív mě vyslechněte, pak se rozhodněte. Ten Černý buben. Seděl jsem až vzadu. Jsem nahluchlý. Zdálo se mi, že jste říkala, že vás Buben zasáhl.“

„Taky že jo.“

„Aha. Srazil vás do bezvědomí, říkala jste.“

„Ano.“

„Všude kolem kouř a plameny. Palčivý žár?“

„Ano. A teď –“

„Ale soud tomu nevěřil.“

„Ne. A teď už opravdu musím jít.“ Kitty proklouzla kolem natažené hůlky a seběhla posledních pár metrů k bulváru na nábřeží. K jejímu překvapení a vzteku s ní však starý pán držel krok a pořád vystrkoval hůlku tak, že se jí pletla pod nohy, překážela jí v chůzi

nebo ji nutila dělat příliš velké kroky. Nakonec už to nevydržela: popadla konec hůlky, prudce s ní trhla a zbavila tak stařík rovnováhy. Zapotácel se a ztěžka se opřel o nejbližší zeď. Kitty vyrazila rychlým krokem pryč, ale hned za sebou zase uslyšela rychlé ťukání hole. Prudce se otočila. „Poslyšte –“

Byl těsně za ní, šedivý v obličeji, s námahou lapal po dechu. „Slečno Jonesová, prosím. Chápu, že se zlobíte. Opravdu. Ale jsem na vaší straně. Co kdybych řekl… co kdybych řekl, že můžu zaplatit tu pokutu… Tu, kterou vám uložil soud? Celých šest set liber. Pomohlo by to?“

Podívala se na něj.

„Aha. To vás zaujalo. Konečně nějaký výsledek.“

Kitty se hněvem a zmatkem prudce rozbušilo srdce. „O čem to mluvíte? Snažíte se mě do něčeho namočit. Nechat mě zatknout za spolčování nebo… tak něco…“

Když se usmál, kůže se mu na lebce napjala. „Slečno Jonesová. O to mi vůbec nejde. A nechci vás do ničeho nutit. Poslouchejte. Mé jméno je Pennyfeather. Tady – moje navštívenka.“ Sáhl do kapsy u pláště a rozmáchlým gestem podal Kitty malou vizitku. Zdobily ji dva překřížené štětce nad slovy T. E. PENNYFEATHER, VÝTVARNÉ POTŘEBY. V rohu pak stálo telefonní číslo. Kitty ji váhavě převzala.

„Dobrá. Tak já teď půjdu. Ať se můžete v klidu projít. Je pěkný den na procházku. Začíná svítit slunce. Zavolejte, jestli budete mít zájem. Do týdne.“

Kitty se poprvé pokusila o zdvořilou odpověď, i když sama nevěděla proč. „Ale pane Pennyfeathere,“ namítla, „proč byste mi měl pomáhat? To nedává smysl.“

„Teď ne, ale brzy začne. Aáách. Co to –?“ K výkřiku ho přiměli dva mladí muži – podle drahého oblečení zjevně mágové –, kteří rázovali po ulici, hlučně se smáli, cpali se čočkou z perského rychlého občerstvení, a když procházeli kolem, málem pana Pennyfeathera srazili do stoky. Rázovali bez ohlédnutí vesele dál. Kitty zvedla ruku, aby starému pánovi pomohla znovu získat rovnováhu, ale rychle ji stáhla, když si všimla, jak mu v očích blýská

hněvem. Pomalu se napřímil, vyčerpaně se opřel o hůl a něco si tiše mumlal.

„Promiňte," řekl jí potom. „Tihleti… Myslí si, že jim patří celé město. A možná jim i patří. Zatím." Zadíval se na rušné nábřeží, kde lidé pospíchali, zastavovali se u stánků nebo mizeli v úzkých bočních uličkách. Po proudu řeky zvolna uplouvaly čtyři bárky s uhlím přivázané k sobě; lodníci se opírali o hrazení a kouřili. Stařec se ušklíbl. „Jen málokdo z těchhle hlupáků vůbec tuší, co jim lítá nad hlavou. Nebo co za nimi poskakuje po ulici. A i kdyby to viděli, neodvážili by se nic namítat. Nechávají mágy, aby se nad ně vyvyšovali, aby si stavěli paláce z krve a potu chudáků, nechávají je zašlapávat veškeré zásady spravedlnosti do bláta. Ale vy a já – my víme, co mágové dělají. A co jim v tom pomáhá. Možná nejsme tak neteční jako ostatní, co myslíte?"

Upravil si plášť a zničehožnic se usmál. „Rozhodnout se musíte sama. Už nic neřeknu. Jenom tohle: já vašemu příběhu věřím. Celému, samozřejmě, ale především té části o Černém bubnu. Kdo by byl koneckonců tak hloupý a lhal o něčem takovém, když nemá žádná zranění? Budu čekat na telefon, slečno Jonesová."

S těmi slovy se stařík otočil na podpatku a rychle vyrazil uličkou zpět nahoru, energicky poťukával hůlkou a nevšímal si vlezlého lákání bylinkáře, který stál ve dveřích svého krámku. Kitty se za ním dívala, dokud neodbočil na Strand a nezmizel jí z očí.

# # #

Teď, zatímco čekala v tmavém sklepení, si Kitty tohle všechno vybavovala. Připadalo jí to hrozně dávno: jak byla hloupá, když se u soudu dožadovala spravedlnosti. Zrudla hněvem; vzpomínka pálila i po letech. Spravedlnost od mágů? Už jen ta představa byla směšná. Ne, jedinou možností je přímá akce. Teď aspoň něco dělají, dávají najevo odpor.

Mrkla na hodinky. Anne už je v tajném skladišti celou věčnost. Celkem se jim podařilo o dni Zakladatele získat jedenáct nových magických předmětů – devět drobnějších zbraní a dva šperky, jejichž účel byl neznámý. Anne je šla uložit. Déšť venku houstl. Během krátké cesty od obchodu k opuštěným bývalým stájím všichni

promokli na kůži a ani ve sklepě nebyli před vodou úplně v bezpečí: z velké praskliny ve stropě dovnitř stékala kapka za kapkou. Stařičký kbelík pod ní byl už plný téměř po okraj.

„Běž to vylít, Stanley, jo?“ vybídla chlapce Kitty.

Ten seděl na uhláku a hlavu měl položenou na kolenou. Zaváhal o okamžik déle, než bylo nutné; nakonec seskočil, zvedl kbelík a s jistými obtížemi ho odtáhl k mřížce u zdi. Vychrstl do ní vodu.

„Nevím, proč tu trubku nenechá opravit,“ zavrčel, když vracel kbelík na místo. Zabralo mu to jen pár vteřin, ale mezi ošlapanými cihlami na podlaze se už stihla vytvořit loužička.

„Protože chceme, aby to vypadalo, že sem dávno nikdo nechodí,“ odpověděla Kitty. „To dá rozum.“

Stanley si odfrkl. „Ty krámy jsou k ničemu, když tu jen tak leží. Měli bychom je využívat.“

Ze svého místa poblíž vchodu Fred přikývl na souhlas. Pohazoval si přitom s vystřelovacím nožem. „Jo, měl by nás k tomu pustit,“ přisadil si.

Na konci malé místnosti, kterou jen matně osvětlovala jediná žárovka, bylo srovnaných pár polínek. Zeď za nimi vypadala pevně, i když trochu oprýskaně, ale všichni věděli, jak systém funguje: že po stisknutí kovové páky se dají cihly nad dřívím odsunout. Znali drsný škrabavý zvuk i chladný chemický pach linoucí se zevnitř. Netušili však, jaké poklady úkryt přesně obsahuje, a dovnitř směla pouze Anne, která skupince velela. Ostatní zůstávali venku na hlídce.

Kitty se opřela o zeď. „Nemá smysl používat to teď,“ prohlásila. „Potřebujeme získat co nejvíc zbraní a počkat si na chvíli, až budeme mít větší podporu.“

„To se nikdy nestane.“ Stanley se nevrátil na uhlák a začal neklidně přecházet sem a tam. „Nick má pravdu. Plebejci jsou jako ovce. Nikdy se na nic nezmůžou.“

„A tady se válejí všechny ty zbraně,“ řekl Fred toužebně. „Měli bysme s nima něco podniknout. Jako Mart.“

„Tak *tomu* to moc neprospělo,“ podotkla Kitty. „Předseda vlády je přece pořád naživu, ne? A Mart? Žerou ho ryby.“

Chtěla je tím zasáhnout a podařilo se. Stanley byl Martinův dobrý přítel. Odsekl vyšším, chraplavým a nepřátelským hlasem:

„Měl jenom smůlu. Ta koule nebyla dost silná, to je všechno. Mohl dostat Devereauxe a půlku kabinetu s ním. Kde je sakra ta Anne? Nemůže sebou trochu hodit?“

„Lžeš sám sobě,“ trvala Kitty zahořkle na svém. „Dokážou se moc dobře chránit. Martin neměl šanci. Kolik mágů se nám za ty roky podařilo zabít? Čtyři? Pět? A nikdo z nich za moc nestál. Říkám ti, zbraně nezbraně, potřebujeme lepší taktiku.“

„Tohle mu na tebe řeknu,“ prohlásil Stanley. „Až se vrátí.“

„To věřím, ty žalobníčku.“ Kittyin tón byl jízlivý, ale stejně se při té představě zachvěla.

„Mám hlad,“ postěžoval si Fred. Stiskl tlačítko na noži a ostří zase vyjelo ven.

Kitty se na něj podívala. „U oběda ses cpal jako nezavřený. Viděla jsem tě.“

„Mám zase hlad.“

„Smůla.“

„Nemůžu bojovat, když nejím.“ Fred se znenadání předklonil; jeho prsty sebou škubly, rozmazaly se, ozval se svištivý zvuk a vystřelovací nůž se zaryl do malty mezi dvěma cihlami, kousek nad Stanleyho hlavou. Stanley pomalu zvedl hlavu a zadíval se na chvějící se rukojeť; v obličeji trochu zezelenal.

„Vidíš?“ řekl Fred. „Mizerná muška.“ Založil si ruce na hrudi. „Protože mám hlad.“

„Mně to připadalo jako dobrý zásah,“ namítla Kitty.

„Dobrý? Minul jsem ho.“

„Vrať mu ten nůž, Stanley.“ Kitty si najednou připadala hrozně unavená.

Stanley se právě marně snažil vydolovat nůž ze zdi, když se dvířka skrytá nad hromádkou dřeva otevřela a vyšla z nich Anne. Malý vak, který s sebou předtím nesla, byl pryč.

„Už se zase hašteříte, děti?“ pokárala je. „Jdeme.“

# # #

Cestou zpátky zmokli stejně jako předtím a nálada ve skupince ještě poklesla. Když vešli dovnitř, oklepávali ze sebe vodu a stoupala z nich pára, rozběhl se k nim Nick a skoro se zajíkal nadšením.

„Co je?“ zeptala se Kitty. „Co se stalo?“

„Právě jsem dostal zprávu,“ vychrlil. „Od Hopkinse. Do týdne se vrátí. A chtějí nám říct něco důležitého. Nový plán. Větší než všechno, co jsme kdy udělali.“

„Větší než Westminsterský sál?“ zeptal se Stanley pochybovačně.

Nick se spokojeně ušklíbl. „Všechna čest Martinově památce, ale něco ještě většího. Hopkins nepíše, o co přesně jde, ale prý to se všemi pořádně otřese. To jsme přece vždycky chtěli, ne? Uděláme něco, co rázem změní situaci. Je to risk, ale Hopkins píše, že jestli to provedeme správně, srazíme mágům hřebínek. Londýn už nikdy nebude jako dřív.“

„Už bylo načase,“ prohlásila Anne. „Stanley, běž postavit na čaj.“

Bartimaeus

15

Zkuste si to představit. Londýn v dešti. Z oblohy se valily šedivé proudy vody, a když se rozbíjely o dláždění, znělo to jako výstřely z děla. Silný vítr zmítal kapkami hned sem, hned tam, vháněl je pod přístřešky u vchodů, pod domovní štíty, římsy i podloubí a máčel každý možný úkryt ledovou sprchou. Voda byla všude, odrážela se od asfaltu, řinula se z okapů, stékala do sklepů a bublala nad kanály. Stoky přetékaly. Déšť se přeléval vodorovně přes trubky, šikmo přes střešní tašky, svisle podél stěn a nechával na cihlách mokré mapy, které připomínaly krvavé skvrny. Pronikal mezi stropní trámy a do štěrbin ve střechách. Vznášel se ve vzduchu jako mrazivá bílá mlha a nad ní, na ztemnělé obloze, byl neviditelný. Vsakoval se do nitra budov a do kostí jejich promrzlých obyvatel.

V temných koutech pod nimi se ve svých doupatech krčily krysy a naslouchaly ozvěně dešťových kapek nad sebou. Ve skromných obydlích zavírali prostí muži a ženy okenice, rozsvěcovali všechna světla a choulili se u krbů s hrnky horkého čaje. I mágové ve svých odlehlých vilách prchali před nekonečným lijákem. Stahovali se do dílen, zavírali za sebou železné dveře na petlici, a jakmile si vykouzlili oblaka zahřívajícího kadidla, ztratili se ve snech o exotických krajích.

Krysy, plebejci, mágové: všechno bezpečně v pelechu. A kdo by jim to mohl mít za zlé? Ulice byly liduprázdné, celý Londýn se šel schovat. Blížila se půlnoc a bouře zuřila čím dál hůř.

Nikdo se zdravým rozumem by se za takovéhle noci nepotloukal venku.

Jo, jo.

Někde v té záplavě se nacházelo místo, kde se sbíhalo sedm ulic. Uprostřed křižovatky stál žulový podstavec nesoucí sochu mohutného muže na koni. Jezdec mával mečem a jeho tvář strnula v bojovném výkřiku. Kůň se vzpínal, zadní nohy pokrčené, přední ve vzduchu. Možná to mělo naznačit hrdinský vzdor, možná se zvíře chystalo vrhnout do bitvy. Anebo možná jen chtělo vyhodit toho tlusťocha ze sedla. To se nikdy nedovíme. A helemese: pod břichem koně, přímo uprostřed podstavce, sedí s ocasem elegantně ovinutým kolem nohou velká šedá kočka.

Předstírá, že nevnímá lezavý vítr, který jí čechrá promočenou srst. Krásnýma žlutýma očima upřeně hledí do černého šera před sebou, jako by se snažila probodnout déšť pohledem. Pouze mírně sklopené uši se střapci naznačují jistou nespokojenost s prostředím. Jedno ucho sebou chvilkami třepne, ale jinak se zdá, že i kočka je vytesaná z kamene.

Tma houstla. Déšť sílil. Přitáhl jsem si ocas kolem těla ještě pevněji a sledoval křižovatku.

Čas zvolna plynul.

# # #

Čtyři noci nejsou nijak zvlášť dlouhá doba, dokonce ani pro lidi, natož pro nás, vyšší bytosti z Onoho světa.[*] Ale ty poslední čtyři noci se fakt *vlekly*. Všechny jsem je promarnil hlídkováním v centru Londýna, kde jsem pátral po neznámém vandalovi. Dobrá, nebyl jsem sám; společnost mi dělalo pár podobně smůlovatých džinů a hromada foliotů. Právě ti v jednom kuse vyvolávali nějaké potíže, pořád se snažili ulejvat, schovávali se pod mosty nebo do komínů a sebemenší zahřmění nebo pohyb některého z ostatních je vyděsily tak, že vyletěli z kůže.[†] Mohl jsem se přetrhnout, abych je srovnal do

[*] Kde čas přesně vzato neexistuje. A pokud ano, jenom takovým kruhovým, nelineárním způsobem… Heleďte, je to dost složitá koncepce a já bych ji s vámi strašně rád prodiskutoval, ale na to teď asi není zrovna nejvhodnější chvíle. Připomeňte mi to později.

[†] Bohužel doslova. Není na to hezký pohled a taky to jednoho dost zdržuje.

latě. A celou dobu bez přestání cedilo tak, že jsem skoro cítil, jak mi na esenci raší plesnivina.

Nemusím asi říkat, že Nathaniel pro mě moc pochopení neměl. Tvrdil, že je pod velkým tlakem a potřebuje co nejdřív získat výsledky. Sám měl co dělat, aby zkrotil tu hrstku mágů ze svého oddělení, kteří byli odpovědní za ostatní džiny na hlídce. Tak trochu jsem tušil, že se proti němu otevřeně bouří, protože se jim nelíbí nechat se sekýrovat od takového holobrádka. Ne že bych se jim divil. Nicméně každou noc se džinové i folioti jako jeden duch zasmušile shromáždili na šedivých střešních taškách Whitehallu, aby se nechali znovu rozdělit na hlídky.

Naším úkolem bylo chránit významné turistické oblasti města, které Nathaniel a jeho přímý nadřízený, jistý pan Tallow, považovali za ohrožené. Dali nám seznam možných cílů: muzea, galerie, módní restaurace, letiště, nákupní střediska, pomníky, vítězné oblouky a další význačné památky… Vzato kolem a kolem, zahrnovalo to většinu Londýna. Což znamenalo, že jsme museli operovat v propojených kruzích bez zastávky celou noc, abychom všechno uhlídali.

Nejenže to byla úmorná nuda (nemluvně o mokru), taky to znamenalo nápor na nervy, protože náš protivník byl jak záhadný, tak nebezpečný. Někteří z lekavějších foliotů okamžitě zahájili šeptandu: náš nepřítel je prý ifrít na útěku, nebo – co hůř – márid; neustále ho halí plášť temnoty, takže jeho oběti nevidí, jak se k nim blíží smrt; ne, boří domy pouhým svým dechem;[*] nosí s sebou pach záhrobí, který ochromuje lidi i duchy. Abych jim zvednul morálku, pokusil jsem se začít šířit zvěst, že je to jenom malý šotek s nerudnou povahou, ale bohužel se neujala; folioti (i pár džinů) se vydávali do noci s očima vytřeštěnýma hrůzou a rozklepanými křídly.

Službu mi maličko zpříjemnilo, že se mezi džiny objevila moje stará známá z Prahy, Queezle. Nedávno se ocitla v moci jednoho z dalších mágů z Nathanielova oddělení, zakyslého, vyschlého chlápka jménem Ffoukes. Navzdory tvrdému zacházení si však zachovala

[*] Znal jsem mágy, kteří dokázali totéž, zejména po ránu.

obvyklý elán. Snažili jsme se vyrážet na lov společně, kdykoli to jen trochu šlo.*

Během prvních dvou nocí našeho hlídkování se nic zvláštního nestalo, až na to, že dva folioty strhl proud, když se schovávali pod londýnským mostem. Ale během třetí noci jsme krátce před půlnocí zaslechli hlasitý praskot, linoucí se ze západního křídla Národní galerie. Jako první tam dorazil džin Zeno, já se držel těsně za ním. Současně s námi se dostavilo několik mágů, včetně mého pána; neprodyšně budovu uzavřeli magickou kupolí a poslali nás do bitvy.

Zeno prokázal pozoruhodnou statečnost. Bez váhání se rozletěl přímo ke zdroji hluku a už ho nikdy nikdo nespatřil. Já se mu držel v patách, ale kvůli bolavé noze a složitému systému chodeb v galerii jsem zůstal pozadu, zabloudil jsem a do západního křídla jsem dorazil v době, kdy už byl násilník pryč.

Na mého pána tahle výmluva zrovna nezabrala a určitě by na mě použil nějaké vynalézavé mučení, kdyby mě nechránila znalost jeho jména. Omezil se tedy jen na pohrůžku, že mě zavře do železné krychle, jestli se odmítnu nepříteli postavit, až se objeví příště. Uklidňoval jsem ho, jak se dalo, protože mi připadal nepříčetný úzkostí: vlasy měl rozcuchané, manžety zplihlé, přiléhavé kalhoty na něm visely, jako by v poslední době zhubnul. Soucitně jsem ho na to upozornil.

„Měl bys víc jíst," doporučil jsem mu. „Jsi strašně vychrtlý. Jediná věc, která na tobě momentálně roste do šířky, jsou vlasy. Jestli si nedáš pozor, začneš se při chůzi převrhávat."

Zamnul si zarudlé, nevyspalé oči. „Mohl by ses přestat navážet do mých vlasů? Jídlo je pro lidi, co nemají nic jiného na práci, Bartimae. Já žiju ve vypůjčeném čase – a ty taky. Jestli dokážeš

* Queezle jsem měl rád. Byla živá, mladá (ve vašem světě sotva patnáct set let) a měla kliku na pány. Poprvé ji povolal poustevník žijící v jordánské poušti, který se živil medem a vyschlými hlízami a jednal s ní se strohou zdvořilostí. Když zemřel, unikala dalšímu zotročení, dokud jedna francouzská čarodějka (v patnáctém století) neodhalila její jméno. I tahle paní byla neobvykle snášenlivá a nikdy na ni nepoužila ani obyčejný Kružidlový hromoklín. V době, kdy se dostala do Prahy, byla Queezle mnohem méně zahořklá než staří mazáci jako já. Poté, co ji osvobodila smrt našeho pána, sloužila postupně mágům v Číně a na Cejlonu bez nějakých dramatických událostí.

protivníka zničit, výborně, jestli ne, aspoň sežeň nějaké informace o tom, co je to zač. Jinak to tu nejspíš převezme Noční policie.“

„Co je mi do toho?“

Vážně odpověděl: „To by znamenalo můj pád.“

„Co je mi do toho?“

„Všechno, jestli tě předtím připoutám k železné krychli. Vlastně by byla lepší stříbrná – tak to bude víc bolet. A jestli co nejdřív nezískám nějaké výsledky, můžeš s tím prakticky počítat.“

Přestal jsem se hádat. Nemělo to smysl. Od doby, co jsem ho viděl naposledy, se kluk trochu změnil, a nebylo to k lepšímu. Jeho učitelka a kariéra se na něm podepsaly, byl tvrdší, krutější a mnohem napjatější. Taky měl ještě menší smysl pro humor než dřív, což byl sám o sobě pozoruhodný výkon. Vážně jsem se těšil, až moje šestinedělní angažmá skončí.

Ale do té doby mě čeká hlídkování, nebezpečí a déšť.

# # #

Z místa pod sochou jsem měl výhled na tři ze sedmi zdejších ulic. Každou lemovala průčelí nóbl obchodů, nyní tmavá a zakrytá kovovými mřížemi. Ve výklencích nad vchody svítily matné lampičky, ale déšť světlo tlumil a mnoho toho ozářit nedokázaly. Po chodnících se valila voda.

Náhle se v ulici nalevo něco mihlo: kočka otočila hlavu. Cosi dopadlo na okenní parapet v prvním patře. Na chvilku to tam strnulo, černá šmouha v šeru – a pak se to jediným pružným pohybem přehouplo přes parapet a po zdi dolů. Míhalo se to ve štěrbinách mezi cihlami jako tenký pramínek horké melasy. U paty zdi to dopadlo na chodník, opět se to změnilo v černou šmouhu, objevily se na tom nohy a rozběhlo se to loužemi ke mně.

Bez mrknutí oka jsem to pozoroval. Ani jsem se nehnul.

Šmouha dorazila na křižovatku, přebrodila několik louží a vyskočila na podstavec ke mně. Ukázalo se, že je to elegantní kokršpanělka s velkýma hnědýma očima. Zastavila se před kočkou a důkladně se otřepala.

Sprška vody zasáhla kočku přímo do obličeje.

„Fakt dík, Queezle,“ řekl jsem. „Máš snad dojem, že ještě nejsem dost mokrý?“

Kokršpanělka zamrkala, naklonila hlavu ke straně a omluvně štěkla.

„A tyhle komedie můžeš nechat,“ pokračoval jsem. „Já nejsem nějaký sentimentální člověk, abych se rozněžňoval nad vlahýma očima a mokrou hebkou srstí. Zapomínáš, že tě na sedmý rovině docela jasně vidím v pravý podobě, včetně těch hřbetních trubic.“

„Nemůžu si pomoct, Bartimae.“ Fenka zvedla zadní nohu a ležérně se podrbala za uchem. „To dělá ta práce v přestrojení. Druhá přirozenost. A můžeš si gratulovat, že nesedíš pod pouliční lampou.“

Tuhle poznámku jsem neuznal za hodnou odpovědi. „Tak kde ses courala?“ zeptal jsem se. „Jdeš o dvě hodiny později, než jsme se domluvili.“

Kokršpanělka unaveně přikývla. „Falešný poplach ve skladišti hedvábí. Pár foliotů si myslelo, že něco zahlídli. Trvalo věčnost, než jsem to celé prošla a prověřila, že je tam čistý vzduch. Pitomí začátečníci. Samozřejmě jsem je musela napomenout.“

„Kousla jsi je do kotníků?“

Queezle stáhla psí tlamu do pokřiveného úsměvu. „Tak něco.“

Posunul jsem se, abych jí udělal místo uprostřed podstavce. Ne že by tam bylo výrazně menší mokro než jinde, ale připadalo mi to jako takové přátelské gesto. Posadila se vedle mě a chvíli jsme se tam krčili společně.

„Nemůžu jim to ani moc vyčítat,“ řekl jsem. „Jsou nervózní. To dělá ten liják. A taky to, co se stalo Zenovi. A nechat se povolávat jednu noc za druhou taky moc nepomáhá. Po chvilce se to jednomu začne zažírat pod esenci.“

Queezle na mě úkosem mrkla těma velkýma hnědýma štěněčíma očima. „Tobě taky, Bartimae?“

„Mluvil jsem obecně. *Já* jsem v pohodě.“ Abych to dokázal, rozkošnicky jsem vyklenul kočičí hřbet do oblouku, který se táhl od špiček vousků až po konec ocasu. „Ááááá, hned je to lepší. Ne, už jsem zažil horší situace, a ty taky. Tady se ve stínech schovává jen nějaký šotek, co si o sobě moc myslí. Nic, co bychom nezvládli, stačí ho jen najít.“

„Jestli si dobře vzpomínám, přesně tohle říkal Zeno taky.“

„Nepamatuju si, co říkal Zeno. Kde máš dneska pána? V bezpečí pod duchnou?“

Fenka tlumeně zavrčela. „Tvrdí, že je na dosah signálu. Údajně ve své whitehallské kanceláři. Ve skutečnosti nejspíš dřepí v nějakém mágském baru s lahví v jedné ruce a s holkou v druhé.“

Soucitně jsem zabručel. „Takže tenhle typ, co?“

„Jo. Jaký je ten tvůj?“

„Stejný. Vlastně horší. Ten by měl holku i láhev v tý samý ruce.“*

Kokršpanělka soucitně kníkla. Pomalu jsem se zvedl.

„No, asi bychom se měli vystřídat,“ řekl jsem. „Vydám se hlídkovat nahoru do Soho a zpátky. Ty se můžeš pustit mezi ty nóbl kšefty na Gibbet Street a do muzejní čtvrti za ní.“

„Ráda bych si trochu odpočinula,“ namítla Queezle. „Jsem utahaná.“

„Jo. Tak hodně štěstí.“

„Tobě taky.“ Fenka sklesle složila hlavu na přední tlapky. Vyrazil jsem do prudkého deště na okraji podstavce a přikrčil se, připravený ke skoku. Za mnou se tiše ozvalo: „Bartimae?“

„Ano, Queezle?“

„Ale nic.“

„No tak.“

„Já jen… No, nejsou to jen ti folioti. Taky mám nahnáno.“

Kočka se vrátila, posadila se vedle ní a láskyplně kolem ní obtočila ocas. „Nemusíš se bát,“ řekl jsem. „Už je po půlnoci a nikdo z nás nic neviděl. Ta věc zatím vždycky zaútočila do půlnoci. Hrozí ti leda, že při tý dlouhý otravný službě umřeš nudou.“

„Asi máš pravdu.“ Déšť kolem nás bušil do dláždění a vypadal jako neprostupná zeď, která obklopovala naše suché místečko uprostřed. „Mezi námi,“ štěkla Queezle tiše, „co si myslíš, že to je?“

---

* Lež jako věž. Navzdory naškrobeným košilím a rozevláté hřívě (nebo možná právě kvůli nim) jsem zatím nespatřil žádný důkaz, že Nathaniel vůbec ví, co to taková holka je. Jestli někdy na nějakou narazil, nejspíš oba se zděšeným křikem utekli každý opačným směrem. Ale jako většina džinů jsem radši slabosti svého pána v běžném hovoru zveličoval.

Škubl jsem ocasem. „Nevím, a radši bych to nezjišťoval. Zatím to zabilo každýho, na koho to narazilo. Radím ti dobře: dávej si fakt pozor, a jestli si všimneš něčeho divnýho, začni zdrhat na druhou stranu.“

„Ale my to musíme zničit. To je náš úkol.“

„No, tak to znič útěkem.“

„Jak?“

„Hmmmm… třeba zařídíš, aby tě to honilo, a odlákáš to do hustýho provozu? Nebo tak něco. Hele, já nevím. Jen nedělej to, co provedl Zeno, a nevrhej se do přímýho střetu.“

Kokršpanělka si povzdechla. „Měla jsem Zena ráda.“

„Byl trochu moc hrr, v tom byl jeho problém.“

Rozhostilo se těžké ticho. Queezle neříkala nic. Nekonečný déšť se řinul dál.

„No,“ řekl jsem nakonec. „Uvidíme se.“

„Ano.“

Seskočil jsem z podstavce a s nataženým ocasem se rozběhl deštěm přes mokrou ulici. Jediným skokem jsem se vyhoupl na nízkou zídku u zavřené kavárny. Pak jsem se sérií atletických kočičích skoků – ze zdi na verandu, z verandy na parapet, z parapetu na střechu – vyhoupl na okap nejbližší, nejnižší střechy.

Rychle jsem se ohlédl na náměstí za sebou. Fenka tam seděla jako osamělá nešťastná tečka, přikrčená ve stínech pod koňským břichem. Náhlý poryv větru s deštěm mi zaclonil výhled. Obrátil jsem se a rozběhl se po střechách pryč.

# # #

V téhle čtvrti byly staré domy natěsnané jeden na druhém, nakláněly se k sobě jako spolek hrbáčů, kteří si vyměňují drby, takže se jejich štíty nad uličkou skoro dotýkaly. Dokonce i v dešti byla pro obratnou kočku hračka rozběhnout se přes střechy jakýmkoli směrem. A tak jsem to udělal. Kdyby někdo v tu chvíli vykukoval zpoza zavřených okenic, mohl by zahlédnout šedý blesk (nic víc), který se míhal z komína na korouhvičku, kmital po střešních taškách a štítech a ani na vteřinu nezakolísal.

Na okamžik jsem se zastavil v sedle mezi dvěma příkrými střechami a toužebně se zahleděl na oblohu. Bylo by jednodušší, kdybych mohl do Soho doletět, ale měl jsem nakázáno držet se při zemi a rozhlížet se po potížích tam. Nikdo přesně nevěděl, jak se náš protivník objevuje a mizí, ale můj pán měl tušení, že to nějak souvisí se zemí. Pochyboval, že by šlo o něco třeba jen vzdáleně podobného džinovi.

Kočka si setřela tlapkou z tlamy trochu vlhkosti a připravila se k dalšímu skoku, tentokrát velkému, přes celou šířku ulice. V tu chvíli všechno ozářil náhlý záblesk oranžového světla – zahlédl jsem tašky a komíny vedle sebe, těžké mraky nad sebou, a dokonce i clonu dešťových kapek visící všude kolem. Pak opět padla tma.

Oranžový záblesk byl naším domluveným nouzovým signálem. A odpálil ho někdo nedaleko za mnou.

Queezle.

Něco našla. Nebo něco našlo ji.

Byl čas hodit pravidla za hlavu. Obrátil jsem se a už v otočce se proměnil: vzápětí se ze střechy vznesl orel s černým hřebínkem a zlatými špičkami křídel.

Dostal jsem se zatím jen dva bloky od místa, kde obtloustlý jezdec hlídal rozcestí sedmi ulic. I kdyby se Queezle mezitím přesunula, daleko nebude. Vrátím se k ní do deseti vteřin. Bez problému. Stihnu to.

O tři vteřiny později jsem uslyšel její křik.

16

Orel se řítil z nočního nebe v bolestivém úhlu, přímo proti bouřce. Přes střechy nad tu osamělou křižovatku, dolů k soše. Přistál na okraji podstavce, kde dešťové kapky drsně pleskaly o kámen. Všechno vypadalo přesně jako před pár minutami. Jen kokršpaněl byl pryč.

„Queezle?“ Žádná odpověď. Nic než kvílení větru.

O chvíli později, usazený na jezdcově klobouku, jsem už propátrával všech sedm ulic na každé ze sedmi rovin. Fenku jsem nikde neviděl a nevyskytovali se tam ani žádní džinové, šotci, bezpečnostní zaklínadla a jiné stopy magie. Pusto, prázdno. Byl jsem úplně sám.

Plný pochybností jsem se vrátil na podstavec a podrobil ho důkladné prohlídce. Zdálo se mi, že jsem na kameni zahlédl drobnou černou tečku, zhruba v místech, kde jsme předtím seděli, ale netušil jsem, jestli tam byla už předtím, nebo ne.

Znenadání jsem si připadal velmi ohrožený. Ať jsem se na podstavci obrátil kamkoli, záda jsem měl nekrytá a z deště se ke mně mohlo tiše připlížit cokoli. Rychle jsem se zvedl, obletěl sochu a dešťové kapky mi hlasitě zabubnovaly do uší. Vyletěl jsem až nad střechy, bezpečně z dosahu čehokoli, co mohlo číhat v ulicích.

Tehdy jsem zaslechl tu ránu. Nebyla to žádná příjemná, svižná rána – jako když se třeba rozbije láhev o hlavu plešatého chlápka. Znělo to spíš, jako by někdo vyrval z kořenů velký lesní dub a líně ho odhodil stranou, nebo jako by si něco hodně velkého odhrnovalo z cesty celý barák. Jinými slovy, neznělo to slibně.

A co hůř, přesně jsem poznal, odkud to jde. Kdyby liják bubnoval trošičku hlasitěji nebo ten rámus zněl trošičku tlumeněji,

mohl jsem to přeslechnout a směle vyrazit zkoumat situaci v opačném směru. Jenže smůla.

A každopádně pořád existovala nepatrná naděje, že je Queezle ještě naživu.

Takže jsem udělal dvě věci. Nejdřív jsem vyslal další magickou Světlici pro ten nepravděpodobný případ, že si jí všimne další hlídač z naší skupinky. Pokud jsem si dobře vzpomínal, tím nejbližším byl foliot se stanovištěm někde poblíž Charing Cross. Byl to záprtek bez špetky odvahy a iniciativy, ale v tu chvíli bych uvítal jakoukoli posilu, třeba jen jako kanónenfutr.

Vzápětí jsem se ve výšce komínů rozletěl k severu nad ulicí, z níž se ten zvuk linul. Mířil jsem k muzejní čtvrti. Letěl jsem tak pomaličku, jak jen orel může, aby nespadl na zem.* Celou dobu jsem pozoroval budovy pod sebou. Byla to oblast plná luxusních obchůdků, malých, tmavých, diskrétních. Staré malované štíty nade dveřmi nenápadně upozorňovaly na poklady uvnitř: náhrdelníky, štůčky hedvábí, kapesní hodinky vykládané drahokamy. Zlato tu hrálo značnou roli, diamanty rovněž. Právě sem si mágové chodili kupovat ty příjemné drobnosti, které zdůrazňovaly jejich postavení. A stahovali se sem i zámožní turisté.

Rachot se už podruhé neozval; všechna průčelí se zdála v pořádku, světla ve výklencích svítila, dřevěné štíty ve větru vrzaly.

Do ulice se pořád řinul déšť. Dláždění místy úplně zmizelo pod zčeřenou hladinou vody. Nikde nikdo, ani smrtelník, ani duch. Stejně dobře jsem mohl letět nad mrtvým městem.

Ulice se trochu rozšířila, aby mohla z obou stran obkroužit malý kruhový trávník osázený roztomilými kytičkami. V takové zapadlé uličce působil trochu zvláštně; vůbec se sem nehodil. Pak jste si ale všimli starého zlomeného sloupu uprostřed trávníku a plochých dlaždic ukrytých mezi květinami a došlo vám, co je to za místo.† Šibenice byla stejně zmáčená deštěm a ošlehaná větrem jako všechno

---

* Jestli je možné ostýchavě mávat křídly, tak přesně to jsem dělal.

† No, docela dost to naznačoval i název ulice: Gibbet Street, Šibeniční ulice. Londýnské úřady se vždycky snažily poskytovat plebejcům dostatek odstrašujících příkladů, přestože v posledních letech se mrtvoly zločinců věšely jen ve vězeňském okrsku kolem Toweru. Jinde by to odrazovalo turisty.

ostatní, ale něco mě u ní zaujalo natolik, že jsem sloup obkroužil a posadil se na něj: v trávě jsem totiž zahlédl stopy.

Byly to svým způsobem šlépěje. Hodně velké. Trochu špachtlovité, na širším konci se zřetelně rýsoval palec. Přetínaly kruh trávy z jedné strany na druhou a každá se propadala hluboko do země.

Vytřepal jsem si vodu z peří na hlavě a zaťukal drápy na sloup. Paráda. Prostě paráda. Můj nepřítel už nebyl jen záhadný a mocný, ale taky velký a těžký. Čím dál líp.

Sledoval jsem orlím okem jejich směr. Ještě pár metrů za okrajem trávníku se daly částečně rozeznat podle bláta, které z nich opadávalo. Pak se ztratily, ale bylo zřejmé, že žádný z obchodů po obou stranách ulice nestál nočnímu výtržníkovi za pozornost. Moje kořist měla namířeno jinam. Vznesl jsem se a letěl nad ulicí dál.

Gibbet Street ústila do širokého bulváru, který se táhl do tmy zleva doprava. Přímo před sebou jsem měl vysoký, impozantní kovový plot se šest metrů vysokými a pět centimetrů silnými tyčemi z pevného železa. V plotě stála dvoukřídlá brána a její křídla byla otevřená. Abych byl přesný, byla otevřená na nejbližší pouliční lampě, společně s velkou částí přilehlého plotu. Mezi tyčemi zela velká nepravidelná díra. Někdo plot rozerval vedví, jako by se nemohl dočkat, aby už byl uvnitř. Já jsem naopak postupoval velmi opatrně a přes ulici jsem přeplachtil jen pomaličku.

Snesl jsem se na pokřivený a zohýbaný kus kovu. Za zničenou bránou se táhla široká příjezdová cesta k širokému schodišti. Nad ním se tyčil portál s osmi masivními sloupy, kterými se vcházelo do obrovské budovy, rozlehlé jako zámek a nudné jako banka. Okamžitě jsem ji poznal: proslulé Britské muzeum. Táhlo se do dálky na všechny strany, křídlo za křídlem, dál, než moje oko dohlédlo. Zabíralo celý jeden blok.*

* V Britském muzeu byl uložený milion různých starožitností a pár tuctů z nich bylo dokonce získáno legálně. Už dvě stovky let před začátkem vlády mágů londýnští vládci s oblibou kradli všechno zajímavé ze zemí, kam pronikli jejich obchodníci. Bylo to něco jako národní sport, založený na zvědavosti a hamižnosti. Dámy a pánové, kteří vyrazili na okružní cestu po Evropě, úmyslně vyhledávali drobné poklady, které se daly nenápadně šoupnout do kabelky, vojáci na taženích si plnili zavazadla kradenými drahokamy a relikviemi, každý kupec, který se vracel

Zdá se mi to, nebo je tady *všechno* nějak zbytečně předimenzované? Orel si energicky načechral peří, ale stejně si připadal hrozně maličký. Hodnotil jsem situaci. Uhádnout, proč ten neznámý, očividně dost silný nepřítel s velkými tlapami zamířil zrovna sem, nebylo těžké. V muzeu se mu nabízelo dost materiálu, aby ho mohl pustošit třeba týden. Ať už chtěl britskou vládu ztrapnit kdokoli, terč si vybral skvěle a dalo se s jistotou prohlásit, že jestli si vetřelec dopřeje ničím nerušenou noční šichtu, jedna usmolená kariéra půjde do kytek.

Což samozřejmě znamenalo, že jsem za ním musel dovnitř.*

Orel přeletěl nízko nad příjezdovou cestou a schodištěm a přistál mezi sloupy portálu. Přímo před sebou jsem měl bronzové dveře muzea; výtržník je, jak bylo jeho zvykem, přehlídnul jak krajinu, a raději si proboural cestu přímo bytelnou kamennou zdí. Nebylo to sice dvakrát stylové, ale přiznávám, že to dělalo dojem – a to dost nepříjemný, takže jsem strávil ještě pár minut okatou zdržovací taktikou: pečlivě jsem zkoumal trosky před vchodem pro případ, že by skrývaly nějakou hrozbu.

Ve zdi zela široká černá díra. Z uctivé vzdálenosti jsem do ní nakoukl a uviděl nějakou rozlehlou halu. Vládlo tam ticho. Na žádné z rovin se nic nedělo. Hromada roztříštěného dřeva, zdiva a kus cedule s nápisem VÍTEJTE V BRIT naznačovaly, kudy se ničitel prodíral dál. Vzduch byl plný prachu a ve zdi nalevo zíval další otvor. Důkladně jsem se zaposlouchal. Zdálo se mi, že v dálce přes hrkotání deště slabě slyším nezaměnitelný zvuk rozbíjených starožitností nevýslovné ceny.

Vyslal jsem k obloze další Světlici v naději, že se ten ulejvácký foliot přece jen mrkne mým směrem. Pak jsem změnil podobu a vstoupil do budovy.

---

do metropole, si vezl přepravku s cennostmi navíc. Většina těchto předmětů si nakonec našla cestu do stále se zvětšujících sbírek Britského muzea, kde byly vystaveny s jasnými popisky v mnoha jazycích, takže zahraniční turisté si tam mohli prohlížet své ztracené poklady jen s minimálním nepohodlím. Mágové sice postupem času obrali muzeum o všechny magické artefakty, ale přesto to pořád byla dost důstojná kulturní márnice.

* Taky mě teď motivovala pomsta. Už jsem nedoufal, že Queezle ještě uvidím živou.

Zuřivý minotaurus[*] se pánovitě rozhlédl po zničené vstupní hale, vyfoukl z nozder páru, tlapy s dlouhými drápy se několikrát sevřely, kopyta zabušila do prachu. Kdo by se mu odvážil čelit? Nikdo! No, jasně že nikdo, protože v místnosti nebyla ani noha. Dobrá. Fajn. To znamená, že se musím vydat do té další. Nema problema. Minotaurus se zhluboka nadechl a po špičkách se propletl mezi troskami k rozbité zdi. Velice obezřetně nahlédl dovnitř.

Tma, dešťové kapky pleskající do oken, na podlaze spousta amfor a fénických nádob. A někde v dálce zvuk tříštěného skla. Nepřítel byl pořád o několik místností přede mnou. Dobře. Minotaurus udatně vstoupil dovnitř.

Několik dalších minut probíhala poměrně pomalá hra na kočku a myš, při níž minotaurus celý postup několikrát zopakoval. Další místnost, prázdná, zvuky daleko vpředu. Násilník si vesele razil cestu dál, zatímco já se váhavě loudal za ním a vůbec si nebyl jistý, jestli ho chci chytit. Uznávám, nemělo to obvyklý bartimaeovský šmrnc. Můžete mě považovat za přehnaně opatrnického, ale nedokázal jsem zahnat myšlenky na Zenův osud a pokoušel jsem se vymyslet neprůstřelný plán, jak se nenechat zabít.

Vzhledem k rozsahu okolní zkázy bylo nepravděpodobné, že pachatelem je člověk, takže co to může být? Ifrít? Možná, jenže tohle vůbec není jejich styl. Od ifrítů se čeká spíš spousta magických útoků – například prvotřídní Detonace a Inferna –, ale tady nebylo použito nic kromě staré dobré hrubé síly. Márid? Platí totéž, a tak silnou magickou přítomnost bych navíc dávno vycítil.[†] Jenomže jsem nevnímal žádnou povědomou zpětnou vazbu. Všechny místnosti byly prázdné a studené. Odpovídalo to tomu, co mi kluk vykládal o

[*] Když chcete vzbudit posvátnou hrůzu v nějakém člověku, není nic lepšího než minotaurus s býčí hlavou. Šok a zděšení zaručeny. A po staletích pilného tréninku jsem svou minotauří podobu přivedl k dokonalosti. Rohy byly zatočené právě akorát a zuby přiostřené, jako by je někdo zapiloval. Kůži jsem zvolil modročernou. Zachoval jsem si lidské tělo, ale zvolil jsem k tomu kozlí nohy a rozdělená kopyta satyrů, což vypadalo daleko děsivěji než kostnatá kolena a sandály.

[†] Máridi vyzařují tolik síly, že se jejich pohyby dají sledovat po zbytkové magické stopě, kterou za sebou nechávají v atmosféře přesně jako slimák sliz. Fakt vám ale nedoporučuju používat tohle přirovnání před máridem.

předchozích útocích: nezdálo se, že by se na tom podíleli nějací duchové.

Abych si byl naprosto jistý, vyslal jsem před sebou do další díry, odkud se ozýval dost velký randál, malý magický Puls. Čekal jsem, až se vrátí, buď slabší (žádná magická aktivita), nebo silnější (to kdyby tam číhalo něco mocného).

K mému úžasu se nevrátil vůbec.

Minotaurus si zamyšleně zamnul tlamu. Divné, a mlhavě povědomé. Byl jsem si jistý, že tohle jsem už někdy viděl.

Zaposlouchal jsem se u otvoru a zvuky, které ke mně dolehly, už zněly zase z dálky. Minotaurus se protáhl dovnitř – a ocitl se ve velké galerii, dvakrát vyšší než ostatní místnosti. Déšť šplíchal do vysokých obdélníkových oken lemujících dvě strany sálu a odněkud zvenčí, možná z nějaké vzdálené věže, dovnitř dopadalo matné bílé světlo. Místnost byla plná starobylých soch mimořádných rozměrů, pohroužených ve stínech: nacházeli se tu dva asyrští strážní džinové – okřídlení lvi s lidskými hlavami, kteří kdysi stávali před branami Nimrúdu;[*] nesourodá sbírka egyptských bohů a duchů vyřezaných do tuctu druhů barevných kamenů a zdobených střídavě hlavami krokodýlů, koček, ibisů a šakalů;[†] veliké vyřezávané podoby posvátných skarabeů; sarkofágy dávno zapomenutých kněží a především zlomky monolitických soch velkých faraonů – roztříštěné obličeje, paže, trupy, ruce a nohy, které archeologové vyhrabali z písku a dopravili pomocí plachet a páry do šedivých zemí na severu.

Při jiné příležitosti bych se tu mohl pohroužit do nostalgických vzpomínek a začít hledat podoby dávných přátel či pánů, ale teď nebyla vhodná chvíle. Něco prošlo přímo středem sálu; několik menších faraonů už popadalo a leželi jeden na druhém jako kuželky, zatímco pár bohů se dostalo jeden k druhému blíž, než by jim kdy bylo milé. Tihle zjevně nekladli velký odpor, nicméně se zdálo, že

[*] Tohle byly jen kamenné podoby, ale za slavných dob Asýrie byli ti džinové skuteční, dávali cizím lidem hádanky ve stylu Sfingy a sežrali je, pokud byla odpověď chybná, gramaticky nesprávná nebo prostě jen pronesená s venkovským přízvukem. Vždycky to byli hrozní puntičkáři.

[†] Ten poslední, Anup, mě vždycky znervózní, když ho někde koutkem oka zahlédnu. Ale už se učím nepropadat panice. Džábor je dávno po smrti.

některé z větších soch odolávají úporněji. Asi v polovině galerie a přímo v cestě neznámého ničitele stála obrovská sedící postava Ramesse Velikého, víc než devět metrů vysoká a vytesaná z pevné žuly. Vršek jeho hlavy se nepatrně třásl a z temnoty dole vycházely zdušené skřípavé zvuky naznačující, že se něco pokouší odstrčit si Ramesse z cesty.*

Dokonce i utukku by po pár minutách pochopil, že nejjednodušší bude ten krám obejít a pokračovat v cestě. Jenže můj nepřítel pošťuchoval sochu dál jako mrňavý podvraťák, který se rozhodl, že si domů odnese lýtkovou kost slona. Takže možná (což by bylo dobré) je můj protivník velmi hloupý. Nebo možná (což by tak dobré nebylo) je prostě ctižádostivý a odhodlaný nadělat co největší paseku.

Ale v každém případě měl právě teď spoustu práce. Což mi poskytlo příležitost jít si to, čemu jsem měl čelit, prohlédnout trochu víc zblízka.

Minotaurus nehlučně klouzal zšeřelou síní, dokud nedorazil k vysokému sarkofágu, který byl prozatím nedotčený. Nakoukl kolem něj k patě Ramessovy sochy. A nechápavě se zamračil.

Většina džinů vidí v noci dokonale; patří to k věcem, v kterých my duchové tolik převyšujeme lidi. Tma pro nás příliš neznamená – dokonce ani na první rovině, kde vy vidíte taky. Ale když jsem teď rychlostí myšlenky procházel jednu rovinu za druhou, nedokázal jsem proniknout studnicí temnoty soustředěnou u paty sochy. Kolem okrajů se střídavě rozlévala a zase ustupovala, ale od první roviny po sedmou zůstávala stejně inkoustově neproniknutelná. To, co otřásalo Ramessem, bylo kdesi uvnitř té černi, ale já to neviděl.

Nicméně aspoň jsem přibližně odhadl, kde se to nachází, a protože se to momentálně nepřesouvalo, zdálo se mi, že nastala ideální chvíle pro útok ze zálohy. Rozhlédl jsem se po vhodné zbrani. Na podlaze opodál se pod skleněným poklopem povaloval černý

* Ramesse by neudivilo, že jeho socha dělá takové potíže; byl to nejnafoukanější z lidí, kterým jsem kdy musel ke své smůle sloužit. Navzdory tomu, že byl malý, křivonohý a obličej měl podobaný jako zadek nosorožce. Zaměstnával ovšem silné a vytrvalé mágy – čtyřicet let jsem se dřel na jeho velkolepých stavebních projektech, společně s tisícovkou dalších nebohých duchů.

kámen nepravidelného tvaru, dost malý, aby se dal zvednout, ale dost velký, aby knokautoval ifríta. Na ploché straně měl vyškrábaný nějaký poměrně dlouhý text, který jsem neměl čas studovat. Nejspíš pravidla chování pro návštěvníky muzea, protože to podle všeho bylo napsané ve dvou nebo třech jazycích. Přesně něco takového jsem potřeboval.

Minotaurus opatrně a tiše zvedl poklop z podlahy a nehlučně ho odložil stranou. Ohlédl se: tma se stále útočně vlnila u Ramessových nohou, ale socha zůstávala na místě. Výborně.

Sehnout se, trhnout – kámen se ocitl v minotaurových svalnatých pažích, a to už jsem se vracel zpátky a hledal si vhodné stanoviště. Upoutal mě jeden z menších faraonů. Nepoznával jsem ho, takže asi nepatřil k těm pamětihodnějším. Dokonce i jeho socha se tvářila trošku omluvně. Ale seděl vysoko na vyřezávaném trůnu, který se tyčil na jakémsi pódiu, a jeho klín byl dost široký, aby se na něj mohl postavit i minotaurus.

S kamenem v náručí jsem vyskočil nejdřív na pódium, pak na trůn a odtud faraonovi na klín. Zamžoural jsem mu přes rameno: super – teď jsem byl od té pulsující temnoty co by kamenem dohodil a dost vysoko, abych mohl zamířit přesně. Napjal jsem kozlí nohy, protáhl si bicepsy, odfrkl si pro štěstí a hodil kámen přes faraona do výšky, jako střelu z katapultu.

Na vteřinu či dvě se popsaná plocha zaleskla ve světle od oken a pak se šutr zřítil před Ramessovou tváří dolů k patě sochy, přímo do středu rozvlněné temnoty.

Prásk! Náraz kamene o kámen, skály o skálu. Z temného místa se všemi směry rozletěly černé úlomky, odrážely se ode zdí a tříštily sklo.

No, něco jsem zasáhl, a pořádně.

Černý mrak se zavlnil, jako by ho to rozzuřilo. Na okamžik se smrskl a já v jeho srdci zahlédl něco velmi rozměrného a pevného, co vztekle máchalo obrovskou paží. Pak se temnota vrátila na místo, začala se řinout vpřed a odrážela se od nejbližších soch, jako by poslepu hledala zdroj útoku.

Popravdě řečeno, udatný minotaurus se snažil být nenápadný: přikrčil jsem se na faraonově klíně, jak nejvíc to šlo, a vykukoval

prasklinou v mramoru. Dokonce i rohy jsem trochu svěsil, aby nepoutaly pozornost. Sledoval jsem, jak se oblak tmy přelévá sem a tam, když to, co se skrývalo uvnitř, začalo pátrat: čerň se odlepila od Ramessova pomníku a hrnula se kolem nejbližších soch. Vycházela z ní řada dutých úderů: kroky neviditelných nohou.

Ačkoli musím připustit, že jsem do prvního útoku vzhledem k tomu, že můj protivník dokázal projít zdí, nevkládal velké naděje, trochu mě zklamalo, že kámen neměl větší účinek. Ale aspoň jsem zahlédl bytost uvnitř, a jelikož – pokud nedokážu protivníka zničit – jedním z mých úkolů bylo získat co nejvíc informací, tohle se dalo využít. Když malý kámen tu čerň rozvířil…, co by asi způsobil *velký* kámen?

Černý mrak se posouval dál ode mě, aby prozkoumal podezřelou skupinku plastik na druhé straně sálu. Minotaurus překvapivě tiše sklouzl z faraonova klína, několikrát rychle popoběhl z jednoho úkrytu do druhého a nenápadně se šinul do rohu galerie, kde stálo u zdi velké pískovcové torzo dalšího faraona.[*]

Torzo bylo vysoké dobře čtyři metry. Protáhl jsem se do stínu za ním a cestou jsem z nedaleké police sebral malou pohřební urnu. Jakmile jsem byl bezpečně zašitý, vystrčil jsem jednu chlupatou paži a hodil nádobu asi tři metry od sebe. Rozbila se s uspokojivě hlasitým prasknutím.

Oblak temnoty okamžitě, jako by čekal přesně na takovýhle zvuk, změnil pozici a rychle vyrazil tím směrem. Linuly se z něj dychtivé kroky a šmátral kolem sebe černými chapadly temnoty, švihajícími do soch, které míjel. Doplul k rozbité nádobce, zarazil se a chvilku se u ní rozpačitě vznášel.

Minotaurus se v mezičase vyškrabal do poloviny pískovcového torza, zapřel se zády o zeď a veškerou silou svých chlupatých nohou do sochy zatlačil. Torzo se hnulo, rozkývalo se sem a tam a přitom tiše skřípalo.[†] Oblak černě zvuky zachytil a šlehl po mně chapadlem.

---

[*] Kartuše na jeho hrudi hlásala, že jde o Ahmose z osmnácté dynastie, „toho, jenž sjednocuje ve slávě“. Vzhledem k tomu, že momentálně postrádal vlastní hlavu, nohy a ruce, to znělo jako plané vychloubání.

[†] Můj protivník měl vzít v úvahu princip páky, když se pokoušel hnout s Ramessem. Jak jsem jednou řekl Archimédovi: „Dejte mi pevný bod a pohnu

Ne dost rychle. Naposledy jsem se pořádně opřel, torzo se definitivně převážilo a se svistem, který se rozléhal celou síní, začalo padat přesně na ten mrak.

Náraz roztrhal temnotu na milion cárů a útržků, které se rozletěly do všech stran.

Včas jsem uskočil a pružně dopadl opodál. Pak jsem se dychtivě otočil a sledoval cvrkot.

Převržená socha neležela na podlaze. Zůstala našikmo trčet do vzduchu a horní konec byl dobře metr nad zemí, jako by ho podpíralo něco velkého.

Opatrně jsem k tomu popošel. Z toho úhlu jsem pořádně neviděl, co to tam leží, ale stejně to vypadalo, že jsem zabodoval. Za chvíli budu moct vypadnout, dát klukovi signál a přichystat se na propuštění.

Popošel jsem ještě o kousek a sehnul se, abych se podíval pod sochu.

V tu chvíli se zpod ní rychleji než myšlenka vymrštila obrovská ruka a chytila mě za jednu chlupatou nohu. Byla šedomodrá, zakončená třemi prsty a palcem, tvrdá a studená jako kámen pod zemí. Žilky na ní připomínaly mramor, ale tepaly životem. Její sevření mi drtilo esenci. Minotaurus zavyl bolestí. Potřeboval jsem se proměnit, abych svou esenci vyprostil z té pěsti, ale točila se mi hlava a nedokázal jsem se na proměnu soustředit. Proudil ke mně strašlivý chlad, halil mě jako pokrývka. Cítil jsem, jak mě opouští životní síla a energie ze mě vytéká jako krev z rány.

Minotaurus se zapotácel a zhroutil se na podlahu jako dutá loutka. Sápala se po mně ledová osamělost smrti.

Pak náhle kamenné zápěstí povolilo, pěst se rozevřela, minotaurovo tělo neohrabaně vyletělo obloukem do vzduchu a tvrdě narazilo na nedalekou zeď. Vědomí se mi na vteřinu vrátilo; rohy napřed jsem se zřítil na podlahu.

Chvíli jsem tam omráčený bezvládně ležel. Slyšel jsem, jak se pískovcové torzo skřípavě posouvá, a neudělal jsem nic. Slyšel jsem, jak se podlaha otřásla, když kdosi sochu konečně odhodil stranou, a

---

zeměkoulí.“ V tomhle případě by zeměkoule byla asi trochu moc, ale šestitunová bezhlavá plastika se mi skvěle šikla.

neudělal jsem nic. Slyšel jsem nejdřív jednu, pak druhou dutou ránu, jak se velké kamenné nohy zase zvedaly, a neudělal jsem nic. Odporný palčivý mráz způsobený dotekem té obrovské ruky však postupně slábl a do mě se vracel život. A v okamžiku, kdy se velké kamenné nohy začaly cílevědomě šourat mým směrem a já na sobě ucítil chladný, neúprosný pohled, vzchopil jsem se k činu.

Minotaurus sebral veškerou sílu vůle, znovu se proměnil v kočku a ta vyskočila vysoko do vzduchu těsně předtím, než se v místě, kde předtím ležel minotaurus, zaryla hluboko do podlahy gigantická noha. Kočka dopadla opodál, hřbet nahrbený, ocas naježený jako záchodovou štětku, a se vzteklým prsknutím skočila znovu.

Přitom se maličko pootočila a poprvé spatřila protivníka v celé jeho kráse.

Černé útržky se kolem něj už začínaly opět stahovat; stékaly se do zahalujícího pláště toho stvoření jako kuličky rtuti. Ale ještě je nezakryly úplně a já v měsíčním svitu jasně viděl siluetu a hlavu, která se za mnou rychle otáčela.

Na první pohled to vypadalo, jako by oživla některá ze zdejších soch: mohutná postava přibližně lidského tvaru, asi tři metry vysoká. Dvě ruce, dvě nohy, rozložitý trup a na tom všem relativně malá hladká hlava.

Existovalo to jen na první rovině, na ostatních byla temnota naprostá a dokonalá.

Kočka přistála na šupinaté hlavě krokodýlího boha Sobka, chvilku se tam krčila a vzdorně syčela. Všechno na té věci bylo cizí a nepřátelské; cítil jsem, že jen pohled na ni mi odčerpává energii.

Postupovalo to ke mně překvapivou rychlostí. Na okamžik světlo od okna ozářilo tvář – nebo co to bylo – a v tu chvíli podobnost se starými sochami končila. Všechny plastiky bez výjimky byly dokonale vytesané – tohle uměli staří Egypťané skutečně dobře, sochařina patřila k jejich silným stránkám, stejně jako organizované náboženství a stavební inženýrství. Ale na téhle postavě bylo kromě jejích rozměrů nejnápadnější to, jak byla hrubá, nedokonalá. Povrch měla plný nepravidelností – hrbolků, prasklin a plochých míst –, jako by ji někdo jen tak narychlo uplácal. Neměla uši ani vlasy. Tam, kde by se daly čekat oči, zely dvě kulaté díry, které vypadaly, jako by

tam někdo prostě dvakrát zapíchl tupý konec obrovské tužky. Figura neměla ani nos a ústa tvořil jen rovný hluboký zářez. Ta ústa byla trochu pootevřená a tupým, žravým výrazem připomínala žraloka. A uprostřed čela se nacházel oválný útvar, který jsem už určitě někde viděl, a nebylo to tak dávno.

Ovál byl docela malý, zhotovený ze stejného tmavého modrošedého materiálu jako zbytek postavy, ale na rozdíl od těla byl velmi pečlivě vypracovaný. Tvořilo ho otevřené oko, bez víček a řas, ale se šrafovanou duhovkou a černou panenkou. A uprostřed té duhovky jsem těsně předtím, než ji opět zahalil temný oblak, zahlédl poblikávat zlovolnou inteligenci zaměřenou přímo na mě.

Temnota se vrhla vpřed, kočka uskočila. Uslyšel jsem, jak se Sobek za mnou rozpadá na kusy. Přistál jsem na podlaze a vyrazil k nejbližším dveřím. Je načase vypadnout; už jsem zjistil všechno, co jsem potřeboval. Nenamlouval jsem si, že bych tu dokázal udělat něco víc.

Přes hlavu mi přeletěl nějaký předmět, dopadl na dveře a prorazil v nich díru. Kočka vletěla do ní. Za sebou slyšela skřípavé kroky.

Ocitl jsem se v malé tmavé místnosti plné vzácných etnických závěsů a tapiserií. Vysoké okno na konci nabízelo únikovou cestu. Kočka se k němu vrhla, vousky stažené, uši přitisknuté k hlavě, drápky zaškrabaly po podlaze. Vyskočila a na poslední chvíli ve vzduchu zabrzdila s velice nekočičím zaklením. Za oknem se táhly zářivé bílé čáry ochranné kupole. Mágové už dorazili. A zavřeli nás tady.

Kočka se točila dokolečka, hledala jiný východ a nenacházela ho. Zatracení mágové.

Dveře vyplnil vířící oblak temnoty.

Kočka se přikrčila v obranné pozici, přitiskla se k podlaze. Déšť dál narážel do okenních tabulek.

Kočka ani temnota se chvilku nepohnuly. Pak z oblaku vyletělo něco malého a bílého: Sobkova krokodýlí hlava, utržená z ramenou. Kočka uskočila. Hlava rozbila okno a při kontaktu s kupolí zasyčela. Do vzniklého otvoru se vevalil horký déšť, z nějž stoupala po kontaktu s magickou bariérou pára. Doprovázely ho poryvy větru. Tapisérie a látky na stěnách se rozevlály.

Kroky. Blížící se temnota. Zdálo se, že se roztahuje a snaží se vyplnit celou místnost.

Kočka se stáhla do rohu a snažila se udělat co nejmenší. Každou chvíli mě to oko zahlédne…

Další poryv deštivého větru, okraje tapiserií se vzduly. Dostal jsem nápad.

Nebyl to moc dobrý nápad, ale v tu chvíli jsem si fakt nemohl vybírat.

Kočka se vyhoupla na nejbližší zavěšený kus látky, zvetšelý nástěnný obraz, patrně z Ameriky, na němž byly vidět hranaté lidské postavičky v moři stylizované kukuřice. Vylezla po něm až nahoru, kde ho na zdi přidržovala poutka. Jedno seknutí drápkem, a látka byla volná. Vítr ji okamžitě zachytil a poslal ji do středu místnosti, kde se srazila s něčím uprostřed černého oblaku.

Kočka už mezitím uvolňovala další tapiserii. A ještě jednu. Za okamžik už místností v nepolevujícím dešti a větru poletovalo půl tuctu látek jako bledé přízraky.

Postava v černi ze sebe první cár strhla, ale to už na ni letěl další. Všude kolem vlály a kroužily kusy materiálu, mátly to stvoření a překážely mu ve výhledu. Cítil jsem, jak velké paže bezhlavě máchají a obrovská chodidla se naslepo šoupou sem a tam.

Když jsem protivníka takhle zabavil, měl jsem v úmyslu nenápadně se vytratit jinam.

To se lehko řekne, ale hůř udělá, protože teď už ten černý mrak vyplňoval sál téměř beze zbytku a já se nechtěl srazit se smrtonosným tělem uvnitř. Postupoval jsem tedy opatrně, těsně podél stěn.

Byl jsem už asi v půlce cesty, když to stvoření, očividně na vrcholu rozrušení, ztratilo veškerý smysl pro perspektivu. Ozval se dusot nohou a něco prudce udeřilo do zdi nalevo. Shora se začala sypat omítka a do místnosti se vevalil prach a kusy trosek, které se okamžitě připojily k všeobecnému víření větru, deště a starožitných textilií.

Po druhé ráně se zeď zřítila a vzápětí se propadl strop.

Na zlomek vteřiny kočka znehybněla s vytřeštěnýma očima. Pak se v sebeobraně stočila do klubíčka.

Vzápětí mi spadly na hlavu tuny kamení, cihel, cementu, oceli a dalších stavebních materiálů a zasypaly celou místnost.

Nathaniel

17

Drobný mužík se omluvně usmál. „Odstranili jsme většinu trosek, paní,“ řekl, „ale zatím jsme nic nenašli.“

Hlas Jessiky Whitwellové byl chladný a klidný. „Vůbec nic, Šubite? Nepochybně si uvědomuješ, že to, co se mi snažíš namluvit, je zcela vyloučeno, že? Mám dojem, že se tu někdo pokouší vyhnout se odpovědnosti.“

„Odvažuji se ponížen namítnout, že nikoli, paní.“ Skutečně v tu chvíli vypadal ponížen: stál s křivýma nohama trochu pokrčenýma, hlavu měl skloněnou a pokorně mačkal v rukou čepici. Jenom skutečnost, že stál uprostřed pentagramu, odhalovala, že jde o démona. To, a taky jeho levá noha – chlupatá tlapa černého medvěda vykukující z kalhot –, kterou z opominutí nebo z rozmaru neproměnil.

Nathaniel na džina výhružně hleděl a poklepával přitom prsty o sebe způsobem, o němž doufal, že vypadá zádumčivě a pochybovačně. Seděl v jednom z křesel potažených zelenou kůží s ozdobnými cvočky, která stála v kruhu kolem pentagramu. Úmyslně zaujal stejný postoj jako paní Whitwellová – rovná záda, noha přes nohu, lokty položené na opěrkách – ve snaze napodobit rozhodnost a moc, která z ní vyzařovala. Nepříjemně si však uvědomoval, že se mu nedaří zamaskovat sílící strach. Snažil se mluvit co nejklidněji. „Musíte obrátit každou cihlu,“ řekl. „Můj démon tam někde je.“

Malý mužík po něm krátce blýskl jasnýma zelenýma očima, ale jinak ho nevzal na vědomí. Jessica Whitwellová řekla: „Tvůj démon je možná zničený, Johne.“

„Myslím, že kdyby se to stalo, pocítil bych to, paní," namítl Nathaniel zdvořile.

„Nebo možná unikl z pout, která ho vázala," zazněl z křesla naproti hromový hlas Henryho Duvalla. Policejní prezident křeslo vyplňoval beze zbytku, prsty netrpělivě poklepávaly na opěrky. V černých očích mu blýskalo. „Ctižádostivým učňům se takové věci občas stávají."

Nathaniel se nenechal vyprovokovat k odpovědi.

Paní Whitwellová se opět obrátila na svého služebníka. „Můj učeň má pravdu, Šubite," řekla. „Musíš trosky prohlédnout znovu. Takže to co nejrychleji udělej."

„Jak si paní přeje." Démon se uklonil a zmizel.

V místnosti na okamžik zavládlo ticho. Nathaniel se snažil tvářit klidně, ale uvnitř se zmítal úzkostí. Jeho kariéra a možná i život visely na vlásku, a Bartimaeus nebyl k nalezení. Vsadil na svého služebníka všechno a – soudě podle výrazů ostatních přítomných – všichni byli přesvědčení, že prohrál. Rozhlédl se kolem a všiml si vzteklého uspokojení v Duvallových očích, ledové nespokojenosti v pohledu své učitelky a v hloubi vysokého koženého křesla prchavé naděje ve zraku pana Tallowa. Vedoucí vnitřních záležitostí strávil většinu noci snahou distancovat se od celého toho podniku s hlídkováním a vršil kritiku na Nathanielovu hlavu. Popravdě řečeno, Nathaniel mu to nemohl mít za zlé. Nejdřív Pinnovo starožitnictví, pak Národní galerie, a teď nejhorší katastrofa – Britské muzeum. Oddělení vnitřních záležitostí se ocitlo v úzkých a ctižádostivý policejní prezident se chystal zaútočit. Jakmile se potvrdil rozsah zkázy v muzeu, pan Duvall se okamžitě vnutil do vyšetřování. Veškeré dění pozoroval se špatně skrývanou vítězoslávou.

„No…" Pan Duvall si opřel dlaně o kolena a chystal se vstát. „Myslím, že už jsem tu promarnil dost času, Jessiko. Výsledkem snahy vnitřních záležitostí je, stručně řečeno, zničené křídlo Britského muzea a stovky cenností v něm uložených. Cesta zkázy se táhne celým přízemím, několik vzácných soch bylo rozbito či vážně poškozeno a Rosettská deska je rozmlácená na cimprcampr. Nemáme pachatele toho zločinu a žádnou stopu, která by mohla vést k jeho dopadení. Členové Odboje poletují venku volní jako ptáci. A pan

Mandrake přišel o svého démona. Nejsou to zrovna závratné úspěchy, ale stejně je musím oznámit předsedovi vlády.“

„Prosím, zůstaňte *sedět*, Henry.“ Hlas paní Whitwellové byl tak řezavý, že z toho Nathaniela zamrazilo. Dokonce i na policejního prezidenta to zapůsobilo: po chvilkovém zaváhání dopadl zpátky do křesla. „Vyšetřování dosud neskončilo,“ dodala Jessica Whitwellová. „Ještě pár minut počkáme.“

Pan Duvall luskl prsty. Ze stínů vzadu v místnosti se vynořil lidský sluha, který nesl stříbrný podnos s vinnými sklenkami. Pan Duvall si jednu vzal a zamyšleně zakroužil vínem uvnitř. Rozhostilo se dusné ticho.

Pak se Julius Tallow odvážil zpod širokého klobouku pronést vlastní názor. „Škoda že na scéně nebyl *můj* démon,“ podotkl. „Nemiades je schopný a nepochybně by se mu podařilo mě před smrtí aspoň kontaktovat. Tenhle Bartimaeus byl patrně celkem k ničemu.“

Nathaniel na něj vrhl hněvivý pohled, ale neřekl nic.

„Ten váš démon,“ ozval se náhle Duvall a pohlédl na Nathaniela. „Co byl zač?“

„Džin čtvrté úrovně, pane.“

„Ti jsou kluzcí jako úhoři.“ Zase zakroužil skleničkou. Víno se roztančilo v ostrém světle stropní zářivky. „Mazaní a těžko zvládnutelní. Málokomu v tvém věku se někdy podařilo nějakého zkrotit.“

Narážka byla jasná. Nathaniel ji přešel bez povšimnutí. „Dělám, co můžu, pane.“

„Vyžadují složitý povolávací rituál. Stačí drobné přeřeknutí, a mág přijde o život nebo se mu démon úplně vymkne. A mají destruktivní sklony – dokážou zpustošit celé budovy…“ V černých očích blýskalo.

„To se v tomto případě nestalo,“ odpověděl Nathaniel klidně. Pevně stiskl ruce, aby se mu netřásly.

Pan Tallow si odfrkl. „Ten mládenec na úkol, který mu byl svěřen, očividně nestačí.“

„Moje řeč,“ přisadil si Duvall. „První rozumná věc, kterou jsem od vás kdy slyšel, Tallowe. Možná by to paní Whitwellová, která ho povýšila, chtěla komentovat?“ ušklíbl se.

Jessica Whitwellová probodla Tallowa pohledem plným čiré nenávisti. „Mám dojem, že odborníkem na zpackaná povolávání jste tu vy, Julie,“ řekla sladce. „Tak přece vaše kůže získala tenhle rozkošný odstín, ne?“

Pan Tallow si stáhl klobouk ještě níž do žlutého čela. „Já za to nemohl,“ ohradil se dotčeně. „V knize byla tisková chyba.“

Duvall si s úsměvem zvedl sklenici ke rtům. „Vedoucí Oddělení vnitřních záležitostí, a špatně si přečte vlastní knihu. Božíčku. To jsme to dopracovali. No, uvidíme, jestli *můj* úřad dokáže celou tu záležitost s Odbojem vyřídit, jakmile získá rozšířené pravomoci.“ Vyprázdnil sklenku na jeden doušek. „Především navrhnu –“

Bez jakéhokoli zvuku, zápachu či jiného doprovodného projevu se v pentagramu opět něco zhmotnilo. Malý uťápnutý mužíček byl zpátky, tentokrát s oběma nohama medvědíma. V náručí opatrně držel nějaký předmět. Opelichanou kočku, bezvládnou a v bezvědomí.

Otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak si zřejmě uvědomil, že hodlá vystupovat pokorně, pustil jednou rukou kočku, takže mu zůstala za ocas viset v té druhé, a servilně smekl čapku. „Paní,“ začal, „našli jsme tohoto jedince v prostoru mezi dvěma přeraženými trámy, v malé skulině, hodně nenápadné. Při prvním pátrání jsme ho přehlédli.“

Paní Whitwellová se znechuceně zamračila. „Stojí ta… věc za naši pozornost?“

Nathanielovy čočky nebyly o nic lepší než ty, které měla jeho učitelka: na všech prvních třech rovinách viděl jen kočku. Nicméně uhodl, na co se dívá, a vypadalo to mrtvě. Kousl se do rtu.

Servilní mužík se zašklebil a zahoupal kočkou sem a tam. „Záleží na tom, co považujete za hodné pozornosti, paní. Rozhodně jde o džina nevalné pověsti. Špinavý, nemytý, na šesté rovině odpudivě páchne. A navíc –“

„Předpokládám,“ přerušila ho paní Whitwellová, „že je to pořád ještě naživu.“

„Ano, paní. Potřebuje jen dostatečnou pobídku, aby se probral.“

„Tak to zařiď a pak můžeš jít.“

„S radostí.“ Mužík bez okolků vyhodil kočku do vzduchu, ukázal na ni a řekl slovo. Z prstu mu vyletěl prskající zelený elektrický oblouk, a když kočku zasáhl, prudce sebou ve vzduchu škubla a zježila se jí srst. Pak mužík tleskl a propadl se do podlahy. Chvíli se nic nedělo. Zelený elektrický výboj zmizel. Kočka se zřítila doprostřed pentagramu, kde navzdory všem známým přírodním zákonům dopadla na záda. Nehybně ležela a nohy jí trčely do vzduchu z klubíčka zježené srsti.

Nathaniel vyskočil ze židle. „Bartimae!“

Kočka dotčeně otevřela oči. „Nemusíš tak hulákat.“ Zarazila se a zamrkala. „Co se ti stalo?“

„Nic. Jsi vzhůru nohama.“

„Aha.“ Kočka se prudce přetočila do správné polohy. Rozhlédla se kolem a všimla si Duvalla, Whitwellové a Tallowa, kteří nehybně seděli v křeslech. Bezstarostně se podrbala jednou zadní nohou. „Koukám, že máš společnost.“

Nathaniel přikývl. Pod černým pláštěm si držel palce a modlil se, aby se Bartimaeus nerozhodl prozradit něco nevhodného, například jeho jméno. „Dávej si *pozor*, až mi budeš odpovídat,“ řekl. „Jsme mezi mocnými.“ Kvůli nadřízeným pronesl své varování tak pompézně, jak jen dokázal.

Kočka na ostatní mágy chvíli mžourala. Pak zvedla tlapku a spiklenecky se k Nathanielovi naklonila. „Mezi náma, už jsem viděl i kapánek mocnější.“

„To oni zřejmě taky. Vypadáš jako mop s nohama.“

Kočka si konečně všimla zježené srsti, vztekle prskla a proměnila se: v pentagramu se objevil černý panter s dokonale hladkou, lesklou kožešinou. Úhledně si obtočil ocas kolem tlap. „Takže, chceš slyšet moje hlášení?“

Nathaniel zvedl ruku. Na džinových slovech záviselo všechno. Jestli nezískal opravdu dobré informace o povaze jejich nepřítele, ocitne se Nathaniel ve velmi ošemetné situaci. Míra zkázy v Britském muzeu se téměř vyrovnala masakru na Piccadilly minulý týden a Nathaniel věděl, že paní Whitwellové už kurýrní šotek

doručil zprávu, že předseda vlády je pobouřen. To pro Nathaniela nevěstilo nic dobrého. „Bartimae," začal, „zatím víme zhruba tohle: včera v noci další hlídky zaznamenaly u muzea tvůj signál. Dorazil jsem krátce poté, společně s několika kolegy z oddělení. Zevnitř k nám doléhaly zvuky demolice. Muzeum jsme zajistili."

Panter si protáhl drápy a významně jimi poklepal na podlahu. „Jo, toho jsem si všimnul."

„Přibližně v jednu hodinu čtyřicet čtyři minut ráno se vnitřní stěna východního křídla zřítila. Krátce poté něco neznámého prorazilo bezpečnostní kupoli a zabilo šotky v nejbližším okolí. Oblast jsme důkladně prohledali. Nenašli jsme nic kromě tebe – a to v bezvědomí."

Panter pokrčil rameny. „Co bys čekal, když na mě spadnul barák? Že budu v troskách tancovat mazurku?"

Nathaniel si hlasitě odkašlal a napřímil se. „Ať je to jak chce," řekl přísně, „při nedostatku jiných důkazů padne vina za tu zkázu na tebe, pokud nám neposkytneš informace svědčící o opaku."

„Cože!" Panter rozhořčeně zamrkal. „Vy to chcete hodit na mě? Po všem, co jsem vytrpěl? Moje esence je jedna velká boule, to mi můžeš věřit. Mám modřiny tam, kde na žádný modřiny není místo!"

„No," pobídl ho Nathaniel, „co to teda způsobilo?"

„Co způsobilo, že ten barák spadnul?"

„Ano."

„Ty chceš vědět, co včera v noci zbouralo půl Britskýho muzea a pak vám to frnklo rovnou před nosem?"

„Přesně tak."

„Takže chceš znát totožnost stvoření, které se vynořuje zdánlivě odnikud, mizí nespatřeno, a zatímco páchá škody, halí se do oblaku temnoty, který ho chrání před pohledy každého člověka, ducha či zvířete na této i jakékoli jiné rovině? Vážně to chceš slyšet?"

Nathanielovi spadlo srdce až do bot. „…Ano."

„Tak to je lehký. Byl to golem."

Z křesla paní Whitwellové se ozvalo tiché zalapání po dechu a Tallow s Duvallem si odfrkli. Nathaniel se šokovaně znovu posadil. „Golem?"

Panter si olízl tlapu a uhladil si srst nad okem. „Radši bys tomu měl věřit, kámo.“

„Víš to určitě?“

„Obr z oživlého jílu, tvrdý jako žula, odolný proti jakémukoli útoku a má dost síly, aby bořil zdi. Halí se do temnoty a nechává za sebou pach hlíny. Jeho dotek přináší smrt všem bytostem vzduchu a ohně, jako jsem já… a během vteřin mění naši esenci v doutnající popel. Jo, řekl bych, že to vím sakra určitě.“

Paní Whitwellová odmítavě mávla rukou. „Můžeš se mýlit, démone.“

Panter obrátil žluté oči k ní. Na jeden děsuplný okamžik zalomcoval s Nathanielem strach, že bude drzý. Pokud se k tomu však chystal, rychle si to rozmyslel. Uklonil se. „Paní, to jistě můžu. Ale už jsem golemy viděl, když jsem sloužil v Praze.“

„Jistě, v Praze! Před staletími!“ ozval se konečně Duvall, jehož tenhle obrat událostí zjevně vyvedl z míry. „Zmizeli společně se Svatou říší římskou. Poslední zaznamenané použití jejich síly proti našim jednotkám pochází z Gladstoneovy doby. Zahnali jeden z našich pluků do Vltavy pod hradbami. Ale mágové, kteří je ovládali, byli odhaleni a zničeni a golemové se na Kamenném mostě rozpadli v prach. To všechno je důkladně zdokumentováno.“

Panter se opět uklonil. „Pane, to může být docela dobře pravda.“

Pan Duvall ztěžka uhodil pěstí do opěrky svého křesla. „*Je* to pravda! Od pádu českého impéria nikdo nikde nezaznamenal použití golemů. Mágové, kteří přeběhli k nám, s sebou nepřinesli tajemství jejich výroby, zatímco ti, kteří zůstali v Praze, byli pouhými stíny svých předchůdců, magickými amatéry. Takže se výrobní postup ztratil.“

„Zjevně ne úplně.“ Džin švihal ocasem sem a tam. „Činnost toho golema někdo řídil. Sledoval dění strážným okem v golemově čele. Viděl jsem lesk té inteligence, když se černý oblak na chvíli stáhl.“

„Pcha!“ Pana Duvalla to nepřesvědčilo. „Samé výmysly! Ten démon lže!“

Nathaniel pohlédl na svou učitelku, která se zamyšleně mračila. „Bartimae,“ řekl, „přikazuji ti hovořit pravdu. Může být nějaká pochybnost o tom, co jsi viděl?“

Žluté oči pomalu zamrkaly. „Žádná. Před čtyřmi sty lety jsem viděl v akci prvního golema, kterého mág jménem Löw zhotovil v hloubi pražského ghetta. Vyslal ho z podkroví plného prachu a pavučin, aby šířil hrůzu mezi nepřáteli jeho lidu. Bylo to magické stvoření, ale pracovalo proti magii džinů. Vládlo velkou silou magie země: naše kouzla v jeho přítomnosti selhávala, oslepovalo nás a bralo nám sílu, ničilo nás. Tvor, s nímž jsem včera v noci bojoval, byl stejné povahy. Zabil jednoho z mých druhů. Nelžu."

Duvall si opět odfrkl. „Nejsem včerejší, abych uvěřil každé báchorce vykládané démonem. Tuhle bláznivou historku si to vymyslelo, aby to chránilo svého pána." Odložil sklenici, vstal a rozhlédl se po přítomných. „Ale gólem negolem, na tom vlastně nesejde. Je zřejmé, že vnitřním záležitostem se ta věc naprosto vymkla z rukou. Brzy uvidíme, jestli si moje oddělení povede lépe. Okamžitě požádám předsedu vlády o rozhovor. Přeji vám dobrý den."

Prkenně vyrazil ke dveřím a kůže na jeho vysokých botách přitom vrzala. Nikdo neřekl ani slovo.

Dveře zaklaply. Paní Whitwellová se nepohnula. Stropní zářivky ji zalévaly nelítostným světlem, v němž její obličej vypadal ještě mrtvolněji než obvykle. Zamyšleně si hladila špičatou bradu a dlouhé nehty přitom tiše drhly o kůži. „Tohle si musíme důkladně promyslet," řekla nakonec. „Jestli démon mluví pravdu, získali jsme cennou informaci. Ale Duvallovy pochybnosti jsou oprávněné, přestože pramení ze snahy snížit naše zásluhy. Zhotovit golema je nesnadné a považuje se to téměř za nemožné. Co o tom víte, Tallowe?"

Její podřízený udělal obličej. „Velmi málo, paní, díkybohu. Jde o primitivní druh magie, který se v osvícených společnostech neprovozuje. Nikdy jsem se o to nezajímal."

„Mandraku, co vy?"

Nathaniel si odkašlal; vždycky miloval otázky, které se týkaly všeobecných vědomostí. „Mág k tomu potřebuje dva mocné artefakty, paní," začal hbitě, „z nichž každý slouží jinému účelu. Především si musí opatřit šém – pergamen, na němž je zapsané

kouzlo oživující golema. Jakmile z říčního bahna zhotoví tělo, vloží šém tomu tvoru do úst, aby ho přivedl k životu.“

Paní Whitwellová přikývla. „Přesně tak. Právě toto kouzlo se považuje za ztracené. Čeští mistři magie jeho tajemství nikdy písemně nezaznamenali.“

„Druhým předmětem,“ pokračoval Nathaniel, „je zvláštní kus jílu, zhotovený pomocí jiných kouzel. Ten se monstru vloží do čela a pomáhá soustředit jeho sílu. Také slouží mágovi jako pozorovatelna, tím způsobem, který popsal Bartimaeus. Mág poté může stvoření ovládat pomocí obyčejné křišťálové koule.“

„Správně. Takže jestli tvůj démon mluví pravdu, hledáme někoho, kdo si opatřil jak golemovo oko, tak oživující šém. Kdo by to mohl být?“

„Nikdo.“ Tallow propletl prsty obou rukou a zapraskal klouby tak hlasitě, že to znělo jako salva z pušky. „Je to nesmysl. Tyto předměty dávno neexistují. Mandrakův démon by měl skončit ve Svrašťujícím ohni. A pokud jde o Mandraka, paní, tahle katastrofa je jeho vina.“

„Vy to víte nějak moc jistě,“ prohodil panter, nahlas zazíval a předvedl přitom dlouhé ostré zuby. „Pravdou je, že pergamen se rozpadne, když ho někdo vyjme z golemových úst. A podmínkou kouzla je i to, že se stvoření musí vrátit ke svému pánu a opět se proměnit v jíl, takže tělo se taky nezachová. Ale golemovo oko zkáze nepodléhá. Dá se použít opakovaně. Takže tady, v dnešním Londýně, může klidně jedno být. Proč jste tak žlutý?“

Tallow vzteky zalapal po dechu. „Mandraku – držte si tu věc na uzdě, nebo to odskáčete vy.“

Nathaniel se okamžitě přestal spokojeně šklebit. „Ano, pane Tallowe. Ticho, otroku!“

„No jo, jasan, promiňte.“

Jessica Whitwellová zvedla ruku. „Navzdory své nestoudnosti má ten démon přinejmenším v jednom ohledu pravdu. Předměty zvané golemovo oko skutečně existují. Sama jsem přede dvěma lety takové viděla.“

Julius Tallow povytáhl obočí. „Skutečně, paní? Kde?“

„V soukromé sbírce osoby, která se nám všem vryla do paměti. Simona Lovelace.“

Nathaniel sebou nepatrně trhl a po zádech mu přeběhl mráz. To jméno nad ním pořád mělo moc. Tallow pokrčil rameny. „Lovelace je dávno mrtvý.“

„Já vím…“ Paní Whitwellová se opět ponořila do vlastních myšlenek. Pohodlně se na židli opřela a pootočila ji k jinému pentagramu, podobnému tomu, v němž seděl panter. Místnost jich obsahovala několik a lišily se od sebe jen nenápadnými detaily ve vzoru. Luskla prsty a vzápětí se zjevil její džin, tentokrát plně v podobě medvěda. „Šubite,“ řekla, „vydej se do sklepení s artefakty v budově Státní bezpečnosti. Najdi Lovelaceovu sbírku a celou ji prohlédni. Měla by obsahovat vybarvené oko z vypáleného jílu. Co nejrychleji mi ho přines.“

Medvěd pokrčil nohy a ve výskoku zmizel.

Julius Tallow se na Nathaniela slizce usmál. „Takového sluhu byste potřeboval, Mandraku,“ řekl. „Žádné komentáře, žádné drzosti. Poslouchá bez otázek. Na vašem místě bych se tohohle užvaněného kluzkého hada rychle zbavil.“

Panter mávl ocasem. „Hej, každej máme něco, kámo. Já třeba moc žvaním. Vy zase vypadáte jako pampeliška v kvádru.“

„Zrádce Lovelace měl zajímavou sbírku,“ přemýšlela nahlas paní Whitwellová a Tallowových hlasitých projevů rozhořčení si nevšímala. „Golemovo oko bylo jedním z několika pozoruhodných artefaktů, které jsme zabavili. Ráda si je znovu prohlédnu.“

Se zapraskáním chlupatých kloubů se medvěd vrátil a zlehka dopadl doprostřed svého pentagramu. Tlapy měl prázdné, až na čapku, kterou žmoulal v ponížením gestu.

„Jo, takovýho sluhu by sis měl pořídit,“ ozval se panter. „Žádný řeči. Poslušný. Naprosto k ničemu. Jen se podívejme: zapomněl, co dostal za úkol.“

Paní Whitwellová netrpělivě mávla rukou. „Šubite, byl jsi v Lovelaceově sbírce?“

„Ano, paní.“

„Nachází se v ní golemovo oko?“

„Ne, paní, nenachází.“

„A bylo mezi předměty uvedenými v katalogu sbírky?“

„Bylo. Pod číslem třicet čtyři, paní: ‚Hliněné oko o šířce devět centimetrů, zdobené kabalistickými symboly. Účel: golemovo strážné oko. Místo původu: Praha.‘“

„Můžeš jít.“ Paní Whitwellová se na židli otočila zpět k ostatním. „Takže,“ začala, „takové oko tu bylo. A teď je pryč.“

Nathaniel zrudl dychtivostí. „To nemůže být náhoda, paní. Někdo ho ukradl a použil.“

„Ale měl snad Lovelace ve sbírce i oživující pergamen?“ namítl Tallow podrážděně. „Samozřejmě že ne! Tak odkud se vzal ten?“

„Právě to,“ odsekla Jessica Whitwellová, „musíme zjistit.“ Zamnula si štíhlé ruce. „Pánové, situace se změnila. Po dnešním debaklu bude Duvall žádat od předsedy vlády větší moc na můj úkor. Musím okamžitě odjet do Richmondu a připravit se na střet. Zatímco budu pryč, chci, abyste dál organizoval hlídky, Tallowe. Ten golem – pokud to je golem – nepochybně zaútočí znovu. Svěřuji to nyní výhradně vám.“

Pan Tallow samolibě přikývl. Nathaniel si odkašlal. „Vy… ehm… nechcete, abych se na tom podílel, paní?“

„Ne. Balancuješ na velmi tenkém laně, Johne. Svěřím ti velkou odpovědnost, a co se stane? Národní galerie a Britské muzeum jsou v troskách. Nicméně díky tvému démonovi nyní máme informace o tom, co je náš protivník zač. Teď musíme zjistit, kdo ho ovládá. Je to nějaká cizí velmoc? Místní vzbouřenec? Krádež golemova oka naznačuje, že někdo objevil způsob, jak vytvořit šém. U toho musíš začít. Najdi to ztracené tajemství a udělej to rychle.“

„Dobře, paní. Jak si přejete.“ Nathaniel se bezděky zatvářil pochybovačně. Neměl nejmenší tušení, kde by měl začít.

„Napadneme golema prostřednictvím jeho pána,“ pokračovala paní Whitwellová. „Když zjistíme, odkud kouzlo pochází, odhalíme také svého nepřítele. A pak budeme nemilosrdně jednat.“ Hlas jí zdrsněl.

„Ano, paní.“

„Ten tvůj džin se zdá docela užitečný…“ Zamyšleně se podívala na pantera, který si zády k nim olizoval tlapy a okázale jejich rozhovor ignoroval.

Nathaniel váhavě připustil: „Docela ujde.“

„Přežil golema, což je víc, než dokázal kdokoli jiný. Vezmi si ho s sebou.“

Nathaniel se zarazil. „Promiňte, paní, asi jsem vás správně nepochopil. Kam chcete, abych ho vzal?“

Jessica Whitwellová vstala a obrátila se k odchodu, „Kam myslíš? Do rodného města všech golemů. Do míst, kde je nejpravděpodobnější, že se tam tajemství výroby zachovalo. Chci, abys jel do Prahy.“

Kitty 18

Kitty se málokdy nechala rozptylovat věcmi, které se přímo netýkaly činnosti odbojové skupinky, ale den poté, co přestalo pršet, se zase jednou vypravila na návštěvu k rodičům.

Večer se měl Odboj na narychlo svolané schůzi dovědět podrobnosti o té nové naději, o největší akci, jakou kdy podniknou. Nikdo zatím nic nevěděl, ale v obchůdku vládla atmosféra téměř bolestného očekávání a Kitty byla pod tíhou vzrušení a nejistoty stále nervóznější. Podlehla tomu neklidu, z práce odešla brzy, u stánku koupila malou kytici a nasedla na přecpaný autobus do Balhamu.

Ulička byla stejně klidná jako vždycky, domek vypadal čistě a úhledně. Hlasitě zaklepala, přidržela si květiny mezi bradou a ramenem a snažila se vylovit z kabelky klíče. Než je našla, mihl se za prosklenou výplní dveří stín a vzápětí matka váhavě otevřela.

Oči se jí okamžitě rozjasnily. „Kathleen! To je překvapení! Pojď dál, drahoušku.“

„Ahoj, mami. Tyhle jsou pro tebe.“

Následovalo rozpačité líbání a objímání, matka obdivovala květiny a Kitty se kolem ní pokoušela projít do předsíně. Nakonec za sebou přece jen zavřely a Kitty se nechala odvést do důvěrně známé kuchyňky, kde se na sporáku vařily brambory a otec seděl u stolu a leštil si boty. S botou i kartáčem v ruce vyskočil od stolu, nechal se políbit na tvář a pak dceru gestem vyzval, ať se posadí na volnou židli.

„Zrovna dělám ragú, drahoušku,“ řekla matka. „Za pět minut bude hotové.“

„To je prima. Díky.“

„Takže…“ Otec se na chvilku zamyslel, odložil kartáč na stůl a botu postavil podrážkou dolů vedle něj. Usmál se na ni. „Jak jde život mezi štětci a barvami?“

„Dobře. Nic zvláštního, ale pořád se učím.“

„A pan Pennyfeather?“

„Trochu ho trápí zdravíčko. Už moc dobře nechodí.“

„To je zlé, to je zlé. A jak jdou obchody? Hlavně, nakupují u vás nějací mágové? Mají zájem o malování?“

„Moc ne.“

„Tímhle směrem byste se měli v budoucnu zaměřit. Tam je nejvíc peněz.“

„Ano, tati. Právě teď se hodně soustředíme na mágy. Jak se ti daří v práci?“

„Víš, jak to chodí. O Velikonocích jsem udělal velkou zakázku.“

„Velikonoce byly před několika měsíci, tati.“

„Obchody se nehýbají. Co takhle šálek čaje, Margaret?“

„Ne před večeří.“ Matka vytahovala další příbor a pečlivě prostírala pro Kitty. „Víš, Kitty,“ řekla, „vážně nechápu, proč jsi nezůstala bydlet u nás. Neměla bys to tak daleko. A vyšlo by tě to laciněji.“

„Nemám tak vysoký nájem, mami.“

„Ano, ale co jídlo a tak? Musíš za to utrácet hrozně moc, zatímco tady bych ti vařila já. Vyhazuješ peníze oknem.“

„Hmmm.“ Kitty zvedla vidličku a roztržitě s ní poklepala o stůl. „Jak se má paní Hyrneková?“ zeptala se. „A co Jakub – viděli jste ho poslední dobou?“

Matka si natáhla na ruce dvě velké chňapky a klekla si před troubu; z otevřených dvířek se vyvalil žhavý vzduch provoněný kořeněným masem. Když se sklonila k pekáči, její hlas duněl podivnou ozvěnou. „Jarmile se vede dobře,“ odpověděla. „Jak asi víš, Jakub pracuje pro otcovu firmu. Ale neviděla jsem ho. Nechodí ven. Georgei, mohl bys dát na stůl tu dřevěnou podložku? Je to horké. Ano. A teď sceď brambory. Měla bys ho navštívit, drahoušku. Určitě by uvítal nějakou návštěvu, chudák. A hlavně tebe. Je hanba, že za ním už vůbec nechodíš.“

Kitty se zamračila. „Takhle jsi dřív nemluvila, mami.“

„Celá ta věc už je dávno zapomenutá… A ty jsi teď mnohem vyrovnanější. Jo, a Jarmila mi říkala, že umřela ta jejich babička.“

„Cože? Kdy?“

„Někdy minulý měsíc. Nedívej se na mě takhle – kdybys za námi chodila častěji, dozvěděla by ses to dřív. A navíc nechápu, proč tě to tak zajímá. Ach – naservíruj to na talíře, Georgei, a pospěš si, ať jídlo nevychladne.“

Brambory se trochu rozvařily, ale ragú bylo vynikající. Kitty hltavě jedla a k matčině nadšení si přidala ještě dřív, než rodiče dojedli první várku. Potom, zatímco jí matka vyprávěla novinky o lidech, které Kitty neznala nebo si je nepamatovala, mlčky seděla na židli pohroužená v myšlenkách a v kapse kalhot obracela malý hladký těžký předmět.

# # #

Večer po soudním procesu byl pro Kitty mimořádně nepříjemný, neboť ji nejprve matka a pak otec dlouho zahrnovali výčitkami. Kitty jim marně připomínala svou nevinu i zlovolnost Julia Tallowa. Marně se zapřísahala, že těch šest set liber, nutných k uspokojení soudu, nějak sežene. Rodiče byli neoblomní. Jejich názor se dal shrnout do několika zásadních bodů: (1) Nemají ty peníze. (2) Budou muset prodat dům. (3) Kitty je hloupá, nafoukaná holka, když ji vůbec napadlo postavit se proti mágovi. (4) Co jí to všichni říkali? (4b) Co jí říkali oni, rodiče? (5) Aby to nedělala. (6) Ale byla moc umíněná, aby je poslechla. A (7) co teď budou dělat?

Hádka skončila podle očekávání: matka plakala, otec zuřil a Kitty vztekle utekla do svého pokoje. Teprve tam, zatímco seděla na posteli a vztekle zírala na protější zeď, si vzpomněla na toho stařík, pana Pennyfeathera, a jeho podivnou nabídku. Během hádky se jí to zvláštní setkání úplně vykouřilo z hlavy a teď, když s ní cloumal hněv a bezmoc, jí připadalo neskutečné. Zakázala si na to myslet.

Když jí matka nesla o pár hodin později na usmířenou hrnek čaje, klika byla zevnitř podepřená židlí. Promluvila přes tenké lepenkové dveře: „Úplně jsem ti to zapomněla říct, Kathleen. Tvého kamaráda Jakuba pustili z nemocnice. Dneska ráno se vrátil domů.“

„Cože? Proč jsi mi nic neřekla?“ Židle letěla do kouta, dveře se otevřely a objevila se v nich zrudlá tvářička pod hřívou rozcuchaných vlasů. „Musím ho vidět.“

„To asi nepůjde. Doktoři –“

Ale Kitty už byla pryč.

# # #

Seděl na posteli ve zbrusu novém modrém pyžamu, které mělo ještě pořád na rukávech zažehlené záhyby. Černošedé ruce měl složené na klíně. Na pokrývce stála nedotčená miska plná hroznového vína. Oči mu zakrývaly dva bílé kruhy čisté gázy a na hlavě už mu začínalo znovu růst krátké chmýří. Obličej měl stejný, jako když ho viděla naposledy, pokrytý těmi hroznými šedočernými pruhy.

Když vrazila dovnitř, maličko se pousmál.

„Kitty! To bylo rychlé.“

Celá roztřesená přistoupila k posteli a vzala ho za ruku. „Jak… jak jsi poznal, že jsem to já?“

„Nikdo jiný nedupá po schodech jako stádo slonů. Ty jsi v pořádku?“

Pohlédla na své neposkvrněné, růžovobílé ruce. „Jo. Jsem.“

„Říkali mi to.“ Pokusil se znovu o úsměv, ale bez úspěchu. „Mělas štěstí… To jsem rád.“

„Ano. Jak se cítíš?“

„Utahaný. Vyčerpaný. Jako kus uzené slaniny. Kdykoli se pohnu, bolí mě kůže. A taky svědí. Říkají, že to přejde. A taky se mi začaly uzdravovat oči.“

Kitty zalila náhlá úleva. „To je skvělé! Kdy –?“

„Někdy. Já nevím…“ Najednou vypadal unaveně, podrážděně. „To je jedno. Radši mi pověz, co se dělo tady. Slyšel jsem, žes byla u soudu.“

Vylíčila mu všechno až na své setkání s panem Pennyfeatherem. Jakub seděl vzpřímeně na posteli, kouřový obličej nehybný. Když skončila, povzdechl si.

„Kitty, ty jsi tak pitomá,“ prohlásil.

„Díky.“ Utrhla z hroznu pár bobulek vína a nacpala si je do pusy.

„Moje máma ti říkala, že to nemáš dělat. Říkala –“

„Ona i všichni ostatní. Měli pravdu a já ji neměla.“ Vyplivla zrníčka hroznů do dlaně a hodila je do odpadkového koše vedle postele.

„Věř mi, jsem ti vděčný za to, co ses pokusila udělat. Je mi líto, že teď kvůli mně trpíš.“

„O nic nejde. Nějak ty peníze seženeme.“

„Všichni vědí, že soudy jsou zmanipulované. Nejde o to, co kdo spáchal, ale o to, kdo je a koho zná.“

„Tak jo! Nech to plavat.“ Kitty neměla náladu na kázání.

„Dobře.“ Usmál se, tentokrát přesvědčivěji než předtím. „I přes ty obvazy cítím, jak se mračíš.“

Chvilku seděli mlčky. Nakonec Jakub řekl: „Ale nevěř, že Tallow z toho vyvázne bez potrestání.“ Zamnul si tvář.

„Nedrbej si to. Co tím myslíš?“

„Když ono to hrozně svědí. A myslím tím, že jsou i jiné cestičky než přes soudy…“

„Jako třeba?“

„Aááách. Není to k ničemu, budu si muset na ruce sednout. Tak se nakloň blíž – někdo by mohl poslouchat… Dobře. Tallow si myslí, že se mu nic nestane, protože je mág. Vůbec si na mě nevzpomene, jestli si mě předtím vůbec všimnul. A rozhodně si mě nespojí s Hyrnekem a syny.“

„S firmou tvýho táty?“

„Koho jinýho? Jasně že je to firma mýho táty. A to přijde Tallowa draho. Jako spousta dalších mágů si nechává u Hyrnekových vázat knihy magie. Říkal mi to Karel, našel ho v našem účetnictví. Tallow nám zadává zakázky každý dva roky. Oblíbil si hnědou vazbu z krokodýlí kůže, takže k seznamu jeho zločinů můžeme přidat i nedostatek vkusu. A můžeme si dovolit čekat. Dřív nebo později nám sem pošle další knihu, objedná si něco… Áááá! Já to nevydržím! Musím se podrbat!“

„Nedělej to, Jakube – na, vezmi si radši kousek vína. Přestaneš na to myslet.“

„To mi nepomůže. Někdy se v noci probudím a zjistím, že jsem se ze spaní škrabal na obličeji. Máma mi musí ruce zavazovat. Ale

teď to svědí k nesnesení – zavolej prosím mámu, ať mi přinese nějaký krém.“

„Měla bych už asi jít.“

„Za chvilku. Chtěl jsem ti jen říct, že až Tallow přijde s nějakým novým požadavkem, neupravíme jenom *vazbu* jeho knihy.“

Kitty nakrčila čelo. „Co – ta kouzla uvnitř?“

Jakub se nevesele usmál. „Když víš, co děláš, můžeš nenápadně přehodit stránky, přeformulovat zaříkávání nebo pozměnit diagramy. Táta zná lidi, pro který je něco takovýho hračka. Vylepšíme pár pečlivě vybraných zaklínadel a potom… se uvidí.“

„Nevšimne si toho?“

„Jak? Prostě si přečte zaklínadlo, nakreslí pentagram, nebo co to mágové dělají, a pak… Kdo ví? Když se v zaklínadle něco pokazí, můžou se mágům přihodit ošklivé věci. Táta říká, že je to umění, kde hodně záleží na přesnosti.“ Jakub se opřel o polštáře. „Možná potrvá roky, než Tallow do té pasti spadne – ale co z toho? Já to mám navždycky. Obličej budu mít stejně zničený i za čtyři nebo pět let. Klidně si počkám.“ Najednou se prudce odvrátil. „Asi bys teď měla zavolat mámu. A neříkej jí, co jsem ti pověděl.“

# # #

Paní Hyrnekovou našla Kitty v kuchyni, kde právě přelévala do lékovky divnou olejovitou bílou tekutinu, plnou tmavozelených voňavých bylinek. Když jí Kitty vylíčila, proč ji shání, přikývla s očima šedivýma únavou.

„Uvařila jsem to mazání právě včas,“ řekla, rychle lékovku zavřela a z kuchyňské linky zvedla hadřík. „Ven trefíš sama, viď?“ S těmi slovy vyběhla z místnosti.

Kitty udělala dva loudavé kroky směrem do předsíně, když ji zastavilo tiché krátké zahvízdání. Otočila se: Jakubova stará babička seděla ve svém obvyklém křesle u sporáku s velkou mísou nevyloupaného hrášku na kostnatých kolenou. Jasné černé oči se upíraly na Kitty; nesčetné vrásky v obličeji se pohnuly v úsměvu. Kitty jí úsměv váhavě oplatila. Stařena zvedla vyschlou ruku a tenkým prstem dívku vyzvala, ať jde blíž. Kitty s bušícím srdcem poslechla. Během svých nesčetných návštěv si s Jakubovou babičkou

nikdy nevyměnila ani dvě slova; nikdy ji neslyšela mluvit. Zachvátila ji nesmyslná panika. Co by měla říct? Neumí česky. Co stará paní chce? Kitty si najednou připadala jako v pohádce, jako děvčátko uvězněné v kuchyni zlé čarodějnice. Měla by –

„Tohle," spustila najednou stařenka čistou angličtinou se zřetelným jiholondýnským přízvukem, „je pro tebe." Zalovila v hloubi kapes své široké sukně, ale nespouštěla pohled z Kittyiny tváře. „Měla bys to nosit u sebe… Kde je ta zatracená věc… Jo… aha. Tumáš."

Natáhla ruku se sevřenou pěstí, takže Kitty ten předmět zastudil v dlani dřív, než ho vůbec uviděla. Malý kovový přívěsek ve tvaru slzy. Tenký kroužek v horní části naznačoval, že se to dá navléknout na řetízek. Kitty nevěděla, co říct.

„Děkuju vám," vypravila ze sebe nakonec. „Je to… krásné."

Jakubova babička si odfrkla. „Pche. Důležitější je, že je to stříbrné, děvče."

„Musí… musí to mít velkou cenu. Asi bych neměla –"

„Vezmi si to. A nos to." Stařenka vzala Kittyiny ruce do svých suchých dlaní a sevřela jí prsty kolem přívěsku. „Nikdy nevíš. A teď už musím vyloupat asi sto hrášků. Možná sto dva – jeden za každý rok, co? Takže se musím soustředit. Už běž!"

# # #

Během následujících dní Kitty absolvovala několik dalších diskusí s rodiči, ale výsledek byl vždycky stejný – i když dají dohromady všechny úspory, na pokutu stanovenou soudem jim bude pořád chybět několik set liber. Prodat dům a pak čelit nejistotě vypadalo jako jediné možné řešení.

Snad kromě pana Pennyfeathera.

„Zavolejte, jestli budete mít zájem. Do týdne." Kitty se o něm rodičům ani nikomu jinému nezmínila, ale jeho slova jí ležela v hlavě. Slíbil, že jí pomůže, a s tím v zásadě žádný problém neměla. Otázkou bylo, co za to. Nevěřila, že to dělá jen z dobroty srdce. Ale rodiče přijdou o dům, jestli něco nepodnikne.

T. E. Pennyfeather byl skutečně uvedený v telefonním seznamu, a to jako „obchodník s výtvarnými potřebami" v Southwarku, a

telefonní číslo obchodu se shodovalo s číslem na navštívence, kterou jí dal. Takže zatím to vypadalo, že mluvil pravdu.

Ale co po ní chce? Kitty v hloubi duše tušila, že by se mu měla raději vyhnout, ale zároveň jí připadalo, že nemá co ztratit. Jestli pokutu nezaplatí, půjde do vězení, a nabídka pana Pennyfeathera znamenala jedinou možnost záchrany.

Nakonec se rozhodla.

Dvě ulice od jejich domu stála telefonní budka. Kitty se jednou ráno vmáčkla do toho stísněného, zatuchlého prostoru a vytočila číslo.

Ve sluchátku se ozval šeptavý, zadýchaný hlas. „Výtvarné potřeby, dobrý den.“

„Pan Pennyfeather?“

„Slečna Jonesová! To jsem rád. Už jsem měl strach, že se neozvete.“

„Ozvala jsem se. Poslyšte, já… Vaše nabídka mě zajímá, ale než ji přijmu, musím vědět, co ode mě chcete.“

„Samozřejmě, samozřejmě. Všechno vám vysvětlím. Mohl bych navrhnout, abychom se setkali?“

„Ne. Řekněte mi to teď, po telefonu.“

„To by nebylo opatrné.“

„Pro mě ano. Nechci se vystavit žádnému zbytečnému riziku. Nevím, kdo –“

„Máte pravdu. Něco vám navrhnu. Pokud nebudete souhlasit, nevadí. Náš kontakt tím skončí. Když budete souhlasit, budeme pokračovat. Můj návrh zní, abychom se sešli v Druidské kavárně na Seven Dials. Znáte ji? Je dost oblíbená, pořád tam sedí spousta lidí. Tam si se mnou můžete bezpečně promluvit. A jestli máte pořád nějaké pochybnosti, doporučuji vám, abyste zalepila moji vizitku do obálky společně s informací o místě našeho setkání. Nechte ji ve svém pokoji nebo ji pošlete sama sobě poštou. Co se vám víc hodí. Kdyby se vám něco stalo, policie bude vědět, kde mě hledat. To by vás mělo uklidnit. A ještě něco. Ať už bude výsledek naší schůzky jakýkoli, ty peníze dostanete. Ještě týž den bude váš dluh zaplacen.“

Zdálo se, že pana Pennyfeathera ten dlouhý projev vyčerpal. Zatímco do telefonu sípavě oddechoval, Kitty přemýšlela. Netrvalo jí to dlouho. Nedokázala odolat.

„Dobrá," řekla. „Domluveno. V kolik v té kavárně?"

# # #

Kitty se pečlivě připravila, napsala rodičům vzkaz a zastrčila ho společně s navštívenkou do obálky. Pak ji opřela o polštář na své posteli. Rodiče se vrátí z práce až v sedm. Schůzku si domluvila na třetí. Jestli všechno půjde hladce, bude mít spoustu času se vrátit a zničit vzkaz dřív, než ho najdou.

Vystoupila z metra na Leicester Square a vydala se k Seven Dials. Kolem projelo pár mágů v limuzínách s řidičem; všichni ostatní se prodírali po chodnících plných turistů a hlídali si kapsy před zloději. Postupovala jen pomalu.

Aby nepřišla pozdě, rozhodla se vzít to zkratkou – uličkou, která zahýbala za nóbl butikem, protínala celý blok a ústila kousek od Seven Dials. Byla vlhká a úzká, ale nepřekáželi tam žádní pouliční prodavači a turisté, takže podle Kittyina názoru to byla prakticky dálnice. Odbočila do ní a vyrazila svižným krokem dál. Mrkla přitom na hodinky. Za deset minut tři. Má výborný čas.

V polovině uličky sebou však trhla leknutím. Z římsy přímo před ní seskočila mourovatá kočka, hlasitě vyvřískla a protáhla se mříží v protější zdi. Následoval zvuk padajících lahví. Potom ticho.

Kitty se zhluboka nadechla a šla dál.

O chvilku později za sebou uslyšela kradmé kroky. Vlasy vzadu na krku se jí naježily. Zrychlila. Nepropadej panice. Prostě se i někdo jiný rozhodl jít zkratkou. Na konec uličky to už neměla daleko. Viděla, jak se po hlavní ulici míhají lidé.

Kroky za ní také zrychlily. Kitty se s očima dokořán a srdcem rozbušeným úzkostí dala do běhu.

Pak něco vykročilo ze stínů v jednom vchodu před ní. Oblečené to bylo v černém a obličej tomu zakrývala hladká maska s úzkými průzory pro oči.

Kitty se s výkřikem obrátila.

Za ní tiše našlapovaly dvě další maskované postavy.

Otevřela ústa k novému zaječení, ale vykřiknout už nestihla. Jeden z pronásledovatelů udělal rychlý pohyb a vypustil něco z ruky – malou tmavou kouli. Dopadla na zem přímo u jejích nohou a rozplynula se do nicoty. Z místa, kde zmizela, stoupala houstnoucí černá pára.

Kitty se strachy nedokázala pohnout a jenom se dívala, jak se pára mění v malé modročerné okřídlené stvoření s tenkými dlouhými rohy a velkýma červenýma očima. Ta věc před ní chvilku visela a dělala ve vzduchu kotrmelce, jako by nevěděla, co podniknout dál.

Postava, která kouli hodila, ukázala na Kitty a vyslovila povel.

Věc se přestala točit. Na obličeji se jí objevil široký potměšilý úsměv.

Sklopila rohy, zuřivě zamávala křídly a s nadšeným zavřísknutím zaútočila Kitty na hlavu.

19

Za vteřinu byl tvor přímo u ní, ostré rohy se mu ve slunci leskly a zubatá ústa otevřel dokořán. Černomodrá křídla ji tloukla do tváří, malé mozolnaté ruce jí útočily na oči. Cítila na kůži páchnoucí dech, jekot toho tvora ji ohlušoval. Vztekle se po démonkovi ohnala pěstmi, rozkřičela se…

A pak ta věc s hlasitým vlhkým mlasknutím praskla a zůstala po ní jen sprška studených černých kapek a nahořklý zápach.

Kitty se vyčerpaně opřela o nejbližší zeď, ztěžka oddechovala a vyděšeně se rozhlížela kolem. Nebylo pochyb – příšerka zmizela a tři maskované postavy také. Ulička byla prázdná. Nic se v ní nehýbalo.

Co nejrychleji se rozběhla pryč, vřítila se na rušný bulvár a propletla se mezi davy nahoru po mírném svahu k Seven Dials.

Na dlážděném kruhovém náměstíčku obklopeném ze všech stran nesourodými středověkými domy z černých trámů a s barevnými omítkami se tam sbíhalo sedm ulic. Uprostřed náměstí stála socha nějakého generála na koni a pod ní líně posedávali lidé, kteří si chtěli užít odpoledního sluníčka. Naproti stála další socha: Gladstone v postoji zákonodárce, oblečený v černém rouchu. V jedné ruce držel rozložený Svitek a druhou měl zdviženou, jako by řečnil k davům. Někdo – buď opilec, nebo osoba s anarchistickými sklony – na velikána vyšplhal a posadil mu na majestátní hlavu oranžový dopravní kužel, takže Gladstone teď vypadal jako nějaký pohádkový černokněžník.

Přímo za jeho zády se nacházela Druidská kavárna, místo, kde se scházeli mladí a žízniví. Všechny zdi v přízemí budovy majitelé zbourali a nahradili sloupy z hrubě přitesaného kamene obrostlými popínavým vínem. Stolky s bílými ubrusy rozestavěné kolem se

táhly v evropském stylu až na dláždění venku. Všechny byly obsazené a pobíhali mezi nimi číšníci v modrých tunikách.

Kitty se zastavila u generálovy sochy, aby popadla dech. Rozhlédla se po stolech. Přesně tři hodiny. Je tady…? Támhle! Téměř úplně zakrytý jedním sloupem, takže je vidět jen půlměsíček bílých vlasů a lesklá pleš.

Když k němu přistoupila, pan Pennyfeather upíjel caffe latte a hůlku měl odloženou na stolku. Jakmile si jí všiml, usmál se a ukázal na židli.

„Dobrý den, slečno Jonesová. Jdete přesně. Posaďte se, prosím. Co byste si dala? Čaj? Kávu? Skořicovou rolku? Dělají tu výborné."

Kitty si roztržitě pročísla vlasy rukou. „Ehm, čaj. A čokoládu. Potřebuju čokoládu."

Pan Pennyfeather luskl prsty a vzápětí se dostavil číšník. „Konvici čaje a croissant s čokoládou. Velký. Tak, slečno Jonesová. Vypadáte trošku zadýchaně. Snad jste neběžela?"

V očích mu blýsklo pobavením. Kitty se k němu hněvivě naklonila. „To není k smíchu," sykla a kradmo pohlédla k okolním stolkům. „Právě mě přepadli. Cestou za vámi," dodala významně.

Pan Pennyfeather se stále tvářil pobaveně. „Opravdu? Opravdu? To je skutečně vážné. Musíte mi říct – vida! Už vám nesou čaj. To byla rychlost. A opravdu veliký čokoládový croissant. Výborně. Kousněte si a pak mi to všechno povězte."

„V uličce mě přepadli tři lidi. Něco po mně hodili – myslím, že nějakou nádobu – a pak se objevil démon. Skočil na mě a pokusil se mě zabít a – berete to vážně, pane Pennyfeathere, nebo mám vstát a odejít?" Jeho nepotlačované veselí ji podráždilo, ale po jejích posledních slovech se okamžitě přestal usmívat.

„Odpusťte, slečno Jonesová. Jde o vážnou věc. Vypadá to, že se vám podařilo uniknout. Jak?"

„Já nevím. Bojovala jsem s tím – praštila jsem tu potvoru, když mi sahala na obličej, ale jinak jsem vlastně neudělala nic. Prostě to prasklo jako balonek. A ti muži zmizeli taky."

Dlouze se napila čaje. Pan Pennyfeather ji klidně pozoroval a neříkal nic. Už zvážněl, ale v očích mu blýskalo. „Za tím je určitě ten mág – Tallow," pokračovala Kitty. „Určitě. Snaží se mě zničit kvůli

tomu, co jsem řekla u soudu. Když tenhle démon selhal, pošle dalšího. Nevím, co –“

„Snězte si ten croissant,“ řekl pan Pennyfeather. „To bych doporučoval jako první krok. A jakmile se uklidníte, něco vám povím.“

Kitty zhltla čokoládový croissant na čtyři kousnutí, zapila ho čajem a opravdu se cítila trochu klidnější. Rozhlédla se kolem. Ze svého místa měla dobrý výhled na většinu hostů kavárny. Vysedávali tu především turisté obklopení průvodci a mapami, potom hodně mladých lidí – nejspíš studentů – a několik rodinek na procházce. Nezdálo se pravděpodobné, že by tu hrozil další útok.

„Dobrá, pane Pennyfeathere,“ vybídla ho. „Začněte.“

„Jak si přejete.“ Otřel si koutky úst úhledně složeným ubrouskem. „K tomu… incidentu se za okamžik vrátím, ale nejdřív vám chci říct něco jiného. Jistě se divíte, proč se tak zajímám o vaše potíže. Vlastně mi nejde ani tolik o vaše potíže, jako spíš o vás. Mimochodem, těch šest set liber mám tady.“ S úsměvem se poplácal po náprsní kapse. „Dostanete je, jakmile náš rozhovor skončí. Takže začneme. Seděl jsem v soudní síni a vyslechl vaši výpověď ohledně Černého bubnu. Nikdo jiný vám nevěřil – soudkyně kvůli své namyšlenosti, ostatní kvůli své nevědomosti. Ale já nastražil uši. Proč byste lhala? ptal jsem se sám sebe. Neměla jste k tomu žádný důvod. Nepochybně jste mluvila pravdu.“

„Mluvila jsem pravdu,“ potvrdila Kitty.

„Jenže nikdo, koho zasáhne Černý buben – třeba jen okrajově – nevyvázne nepoznamenaný. To vím.“

„Jak to?“ zeptala se Kitty ostře. „Jste mág?“

Starý muž se otřásl. „Prosím, můžete mě urážet po libosti – řekněte, že jsem plešatý šeredný plesnivý dědek, co je cítit zelím, jestli chcete – ale takhle mi neříkejte. Uráží mě to do hloubi duše. Rozhodně nejsem žádný mág. Ale mágové nemají patent na vědomosti, slečno Jonesová. I my ostatní umíme číst a nemusíme se přitom vyžívat ve zkaženosti. Čtete, slečno Jonesová?“

Kitty pokrčila rameny. „Jistě. Ve škole.“

„Ne, ne, to není pořádné čtení. Vaše učebnice napsali mágové, nedá se jim věřit. Ale to odbočuju. Věřte mi – Černý buben

poznamená všechno, čeho se dotkne. Říkáte, že se vás dotkl, ale neposkvrnil vás. To je paradox.“

Kitty si vzpomněla na Jakubův mramorovaný obličej a zaplavil ji pocit viny. „Já za to nemůžu.“

„Ten démon, který vás před chvílí napadl. Popište mi ho.“

„Křídla do černa. Velká rudá ústa. Dva tenké rovné rohy –“

„Velké chlupaté břicho? A žádný ocas?“

„Přesně tak.“

Stařík přikývl. „To byl moulák. Jeden z nižších démonů bez valných schopností. Ale přesto vás měl přinejmenším omráčit svým odporným pachem.“

Kitty nakrčila nos. „Smrděl hrozně, to je fakt, ale *tak* hrozně zase ne.“

„A mouláci navíc obvykle nepraskají. Zachytí se člověku ve vlasech a zůstanou tam, dokud je jejich pán nepropustí.“

„Tenhle jednoduše puknul.“

„Moje drahá slečno Jonesová, musíte mi odpustit, že se zase usmívám. Víte, to, co říkáte, mě velice potěšilo. Znamená to totiž, řečeno velmi zjednodušeně, že máte zvláštní schopnost: jste odolná vůči magii.“

Opřel se na židli, mávl na číšníka, a jako by neviděl Kittyin nechápavý úžas, s úsměvem objednal další nápoje a koláče. Než jim jídlo donesli, pouze se na ni přes stůl usmíval a chvilkami se zachichotal. Kitty se jen s obtížemi nutila ke zdvořilosti, ale peníze byly stále mimo dosah, v jeho náprsní kapse.

„Pane Pennyfeathere,“ řekla, „promiňte, ale já vám vůbec nerozumím.“

„Ale na tom není nic složitého. Magie menší síly – ohledně té silnější si ještě nemůžeme být jistí – na vás má jen malý či žádný účinek.“

Kitty zavrtěla hlavou. „Nesmysl. Černý buben mě omráčil.“

„Říkal jsem *malý*, nebo žádný. Nejste zcela imunní. Já mimochodem taky ne, ale přesto se mi podařilo odolat útoku tří foliotů najednou, což se považuje za velmi neobvyklé.“

Pro Kitty to nic neznamenalo. Dál se na něj nechápavě dívala. Pan Pennyfeather netrpělivě mávl rukou. „Chci říct, že vy a já – a

také několik dalších, nejsme úplně sami – dokážeme vzdorovat některým kouzlům mágů. Nejsme mágové, ale také nejsme bezmocní, na rozdíl od většiny *plebejců*“ – to slovo vyplivl s nezastíraným odporem – „v téhle ubohé, Bohem zapomenuté zemi.“

Kitty se z toho točila hlava, ale stále mu úplně nevěřila. „To nedává smysl,“ řekla. „O téhle ‚odolnosti‘ jsem nikdy neslyšela. A jediné, co si přeju, je vyhnout se vězení.“

„Opravdu?“ Pan Pennyfeather si pomalu zasunul ruku pod kabát. „V tom případě si můžete peníze vzít hned a jít si vlastní cestou. V pořádku. Ale myslím, že vy chcete něco víc. Máte to napsané ve tváři. Chcete několik věcí. Především chcete pomstít svého přítele Jakuba. Chcete změnit způsob, jakým to tady funguje. Chcete zemi, kde lidé jako Julius Tallow nemohou bez obav chodit se vztyčenou hlavou. Všude to není takové – někde nemají vůbec žádné mágy. Žádné! Myslete na to, až půjdete příště navštívit Jakuba do nemocnice. Říkám vám,“ pokračoval tišším hlasem, „že byste mohla udělat něco pro to, aby se věci změnily. Pokud mi budete naslouchat.“

Kitty se zahleděla do čajových lístků na dně šálku a spatřila tam Jakubův zničený obličej. Povzdechla si. „Já nevím…“

„Jednou věcí si buďte jistá – s pomstou vám můžu pomoct.“

Vzhlédla k němu. Pan Pennyfeather se pořád usmíval, ale v očích měl stejný pronikavý, zlobný lesk, jako když do něj na ulici strčili ti dva mágové.

„Mágové vám ublížili,“ řekl tiše. „Společně můžeme zajistit, aby se dočkali odplaty. Ale jenom když budeme spolupracovat. Vy podáte pomocnou ruku mně, a já zase vám. Čistá dohoda.“

V tu chvíli Kitty v duchu zase spatřila, jak se na ni Tallow šklebí přes soudní síň a pod ochranou svých přátel kypí sebejistotou. Otřásla se hnusem.

„Nejdřív mi řekněte, o co vám jde,“ vybídla ho.

Někdo o dva stolky dál si hlasitě odkašlal, a Kitty si znenadání uvědomila, v jakém je nebezpečí. Klidně si tu sedí mezi spoustou cizích lidí a bez zábran debatuje o velezradě.

„My jsme se zbláznili!“ sykla zuřivě. „Vždyť nás tu může kdokoli slyšet. Zavolají Noční policii a nechají nás zatknout.“

Tomu se starý muž srdečně zasmál. „Nikdo nic neuslyší," ujistil ji. „Nedělejte si starosti, slečno Jonesová. Všechno je pod kontrolou."

Kitty ho skoro nevnímala. Její pozornost upoutala mladá světlovlasá žena u stolku za levým ramenem pana Pennyfeathera. Přestože měla prázdnou skleničku, zůstávala na místě, pohroužená do knihy. Hlavu měla sklopenou, nedívala se kolem sebe a pohrávala si s růžkem jedné stránky. Kitty znenadání napadlo, že to celé je past. Matně si vzpomínala, že té blondýny si všimla už po příchodu. Seděla v podobné pozici, a přestože na ni Kitty měla celou dobu dobrý výhled, nevzpomínala si, že by za celou dobu otočila stránku.

V příštím okamžiku si tím byla jistá. Jako by na sobě ucítila Kittyin pohled, žena vzhlédla, podívala se na ni a nepatrně se pousmála, než se opět vrátila k četbě. Nebylo pochyb – celou dobu je poslouchala.

„Není vám nic?" dolehl k ní ustaraný hlas pana Pennyfeathera.

Kitty stěží dokázala promluvit. „Za vámi…," zašeptala. „Je tam žena… policejní informátorka. Slyšela všechno."

Pan Pennyfeather se neohlédl. „Světlovlasá dáma? Čte knihu ve žlutých deskách? Tak to bude Gladys. Nedělejte si starosti, patří k nám."

„Patří k –?" Žena znovu zvedla hlavu a vesele na Kitty mrkla.

„Nalevo od ní je Anne, napravo ode mě – hned za tímhle sloupem – sedí Eva. Po levé ruce mám Fredericka a za vámi hlídkují Nicholas s Timothym. Stanley a Martin nesehnali stůl, takže zůstali v hospodě naproti."

Kitty se ohromeně rozhlédla. Zpoza pravého ramene pana Pennyfeathera se na ni smála černovlasá žena středního věku, napravo od Kitty zamračený chlapec s poďobaným obličejem vzhlédl od ohmataného výtisku *Světa motorek*. Z ženy za sloupem nebylo vidět nic kromě černého saka přehozeného přes židli. Kitty si málem vykroutila krk, když se otáčela za sebe, kde si všimla dvou dalších tváří – mladých a vážných –, které na ni hleděly od nejbližších stolků.

„Jak vidíte, není důvod se znepokojovat,“ konejšil ji pan Pennyfeather. „Jste mezi přáteli. Nikdo kromě nich neslyší, co si povídáme, a nešpehují tu ani žádní démoni – to bychom poznali.“

„Jak?“

„Na otázky bude dost času později. Nejdřív se vám musím omluvit. S Frederickem, Martinem a Timothym jste se už totiž setkala.“ Kitty se na něj zase nechápavě podívala. Začínala si už na ten výraz zvykat. „V uličce,“ dodal pan Pennyfeather.

„V uličce? Počkejte –“

„To oni na vás poslali toho mouláka. No tak! Neodcházejte! Mrzí mě, že jsme vás vylekali, ale pochopte, museli jsme si být jistí. Jistí, že jste vůči magii stejně odolná jako my. Měli jsme k dispozici kouli s moulákem a šlo jenom o to, aby –“

Kitty se konečně vzmohla na slovo. „Vy mizero! Jste stejný jako Tallow! Mohli jste mě zabít.“

„Ne. Už jsem vám přece říkal, že moulák by vás maximálně omráčil. Svým zápachem –“

„A to vám připadá málo?“ Kitty vztekle vyskočila na nohy.

„Jestli skutečně musíte jít, vezměte si tohle.“ Stařík vytáhl z kapsy tlustou bílou obálku a pohrdavě ji hodil na stůl mezi šálky. „Šest set liber. V použitých bankovkách. Já vždycky držím slovo.“

„Já o ně nestojím!“ Kitty byla tak bez sebe zuřivostí, že měla chuť něco rozbít.

„Nebuďte hloupá!“ Starému pánovi blýsklo v očích. „To chcete shnít v marshalseaském vězení pro dlužníky? Tenhle balíček uzavírá první část naší dohody. Považujte to za omluvu za toho mouláka. Ale *mohl* by to být teprve začátek…“

Kitty popadla obálku tak rychle, že málem převrhla šálky. „Jste blázni. Vy i vaši přátelé. Dobrá. Vezmu si to. Kvůli tomu jsem vlastně přišla.“ Pořád stála a teď už odstrčila i židlí.

„Nechtěla byste vědět, jak to začalo u mě?“ Pan Pennyfeather se teď předkláněl a prsty zkřivené věkem zatínal do ubrusu. Mluvil tlumeně, naléhavě a ztěžka přitom lapal po dechu. „Byl jsem kdysi stejný jako vy – mágové pro mě nic neznamenali. Byl jsem mladý, šťastně ženatý, proč by mě měli zajímat? Potom má drahá manželka, pokoj její památce, upoutala pozornost jednoho mága. Dost se

podobal vašemu panu Tallowovi: byl to krutý, samolibý nafoukanec. Chtěl ji pro sebe a pokusil se ji okouzlit šperky a krásnými šaty z Orientu. Ale moje nebohá žena ho odmítla. Vysmála se mu do tváře. Bylo to od ní statečné, leč nerozvážné. Teď si přeju – a přeju si to už dobrých třicet let –, aby s ním tenkrát odešla.

Bydleli jsme v bytě nad mým krámkem, slečno Jonesová; každý den jsem pracoval dlouho do večera, třídil zásoby a kontroloval účty, zatímco manželka nahoře vařila večeři. Jednou večer jsem seděl za stolem jako obvykle. V krbu hořel oheň. Moje pero skřípalo po papíru. Znenadání začali všichni psi z ulice výt, vzápětí se oheň zamihotal a uhasl a horké uhlíky syčely jako hlasy ze záhrobí. Vstal jsem. Už jsem dostával strach… vlastně ani nevím z čeho. A pak jsem uslyšel svou ženu křičet. Jediný výkřik, uťatý v půli. Nikdy jsem neběžel tak rychle. Klopýtal jsem ve spěchu po schodech nahoru, proletěl jsem dveřmi do naší malé kuchyňky…“

Oči pana Pennyfeathera ji už neviděly. Upíraly se na něco mnohem, mnohem vzdálenějšího. Mechanicky, skoro nevědomky se Kitty zase posadila a čekala.

„Ta věc, která to udělala,“ řekl pan Pennyfeather nakonec, „sotva stihla zmizet. Cítil jsem ve vzduchu její přítomnost. Když jsem si klekal na linoleum vedle ženina těla, plynové hořáky na sporáku se zase rozhořely a ragú začalo bublat. Slyšel jsem štěkat psy a otevřená okna v ulici bouchala v náhlém poryvu větru… Pak nastalo ticho.“ Shrnul prstem drobky croissantu na talíři a nasypal si je do úst. „Byla výborná kuchařka, slečno Jonesová,“ řekl. „Pořád si to pamatuju, přestože už uběhlo dlouhých třicet let.“

Na druhé straně kavárny neopatrný číšník polil zákazníka pitím a nastalý zmatek vytrhl pana Pennyfeathera ze vzpomínek. Zamrkal a opět se podíval na Kitty. „No, slečno Jonesová, raději ten příběh zkrátím. Stačí říct, že jsem toho mága našel, několik týdnů jsem ho nenápadně sledoval, zkoumal jeho zvyky a snažil se nepodlehnout žalu ani netrpělivosti. Za nějaký čas se mi naskytla příležitost: zastihl jsem ho na odlehlém místě a zabil ho. Jeho mrtvola se připojila k ostatním odpadkům v Temži. Ještě před smrtí však stihl povolat tři démony: jeden po druhém na mě zaútočili a selhali. Tímto způsobem – poněkud překvapivě, neboť jsem plně očekával, že mě má pomsta

bude stát život – jsem odhalil, že jsem proti magii odolný. Nevím sice proč, ale je to tak. Mám tu schopnost, moji přátelé ji mají, máte ji vy. Každý z nás se musí rozhodnout sám, zda ji využije, či nikoli.“

Odmlčel se. Náhle vypadal unaveně a opravdu staře.

Kitty chvilku váhala, než promluvila. „Dobrá,“ řekla, kvůli Jakubovi, kvůli panu Pennyfeatherovi a kvůli jeho mrtvé manželce. „Ještě tu chvíli zůstanu. Byla bych ráda, kdybyste mi řekl víc.“

20

Několik týdnů se Kitty pravidelně scházela s panem Pennyfeatherem a jeho přáteli, buď na Seven Dials, v jiných kavárnách rozesetých po středu Londýna, nebo v bytě pana Pennyfeathera nad jeho krámkem v rušné uličce nedaleko jižního břehu řeky. Pokaždé se o skupince a jejích cílech dověděla něco víc; pokaždé cítila, že se s nimi víc a víc ztotožňuje.

Zdálo se, že pan Pennyfeather posbíral své spolupracovníky, kde se dalo; k lidem s neobvyklými schopnostmi ho přiváděly náhodně zaslechnuté informace a zprávy v novinách. Někdy navštěvoval soudní síně v naději, že narazí na někoho jako Kitty, jindy prostě poslouchal hospodské řeči a hledal zajímavé historky o lidech, kteří přežili magické nehody. Podnik měl dobře zavedený, takže jeho správu přenechával asistentům, zatímco sám se vydával pátrat po Londýně.

Ostatní se k němu přidávali postupně a velmi zvolna. Anne, rázná osůbka kolem čtyřicítky, se s ním seznámila už před patnácti lety a hodně toho spolu prožili. Gladys, té světlovlásce z kavárny, bylo něco přes dvacet a před deseti lety jako děvčátko přežila zásah odraženou střelou z jednoho magického souboje. Ona a Nicholas, zavalitý mladík zádumčivé povahy, pro pana Pennyfeathera pracovali od dětství. Nikomu z ostatních nebylo víc než osmnáct, ale Kitty se Stanleym mezi nimi byli ve svých třinácti letech nejmladší. Starý pán měl ve svém stádečku nepopiratelnou autoritu – inspiroval je a vedl. Měl železnou vůli a neochabující mysl, ale tělo ho pomalu zrazovalo, což u něj vyvolávalo záchvaty neovladatelného hněvu. Zpočátku k nim však docházelo jen zřídka a Kitty dychtivě

poslouchala jeho vášnivé vyprávění o nesmírném boji, do nějž se pustili.

Za běžných okolností, říkal pan Pennyfeather, je nemožné vzepřít se nadvládě mágů. Dělají si přesně to, co chtějí, což každý z Pennyfeatherových přátel zažil na vlastní kůži. Mágové obsadili všechna důležitá místa: vládu, státní službu, největší firmy a noviny. Dokonce i hry, které se hrají v divadlech, musejí být nejprve oficiálně schváleny, aby se v nich neobjevilo nic podvratného. A zatímco si mágové užívají pohodlí a luxus plynoucí z jejich postavení, všichni ostatní – což je většina lidí – na ně dřou. Pracují v továrnách, obsluhují v restauracích, bojují v armádě… Pokud něco zahrnuje skutečnou práci, vykonávají ji plebejci. A dokud ji dělají bez reptání, mágové je nechávají na pokoji. Při sebemenší známce nespokojenosti však okamžitě zaútočí. Mají špehy všude; stačí jediné nerozvážné slovo a odvezou vás k výslechu do Toweru. Mnoho rebelů tam zmizelo navždy.

Mágové vládnou mocí, která znemožňuje vzpouru: ovládají temné síly, jež málokdo viděl, ale všichni se jich děsí. Lidé kolem pana Pennyfeathera – tato náhodně posbíraná hrstka duší, kterou žene kupředu jeho neukonejšitelná nenávist – však měli větší štěstí než většina. A to štěstí se projevuje několika způsoby.

Všichni přátelé pana Pennyfeathera do jisté míry sdíleli jeho odolnost vůči magii, ale nedalo se odhadnout, jak daleko imunita sahá. Pan Pennyfeather ze zkušenosti věděl, že vydrží i poměrně silný útok; většina ostatních, včetně Kitty, zatím podstoupila jen mírnou zkoušku.

Někteří z nich – Anne, Eva, Martin a nabručený podobaný Fred – měli zase jiné nadání. Odmalička pravidelně vídávali v ulicích Londýna menší démonky. Někteří létali, jiní se proplétali mezi lidmi. Nikdo jiný si jich nevšímal a děti později pochopily, že pro většinu lidí jsou ti démoni neviditelní nebo maskovaní. Podle Martina – který pracoval v továrně na barviva a byl z nich po panu Pennyfeatherovi nejzarputilejší a nejvíc zapálený pro věc – spousta městských koček a holubů nebyla tím, čím se zdála. Timothy (hnědé kudrnaté vlasy, patnáct let, ještě chodil do školy) tvrdil, že jednou viděl, jak do obchodu vešel démon s ostny na zádech a koupil si svazek česneku;

jeho matka, která tam byla s ním, viděla jen neškodnou shrbenou stařenku.

Schopnost prohlédnout tímhle způsobem iluze se panu Pennyfeatherovi velmi hodila. Podobně si cenil daru, který měl prudký, trochu příliš samolibý Stanley. Ten byl stejně starý jako Kitty, ale už odešel ze školy a živil se roznáškou novin. Stanley sice neviděl démony, ale dokázal rozeznat nezřetelnou, mihotavou energii vyzařující z každého předmětu obsahujícího nějakou magickou sílu. Jako malý chlapec si ty aury tolik oblíbil, že začal takové předměty krást; v době, kdy ho objevil pan Pennyfeather (v soudní síni), byl už Stanley zručný kapsář. Anne a Gladys měly podobnou schopnost, ale zdaleka ne tak výraznou jako Stanley, který dokázal vycítit magické artefakty i přes oblečení nebo přes tenké dřevěné přepážky. V důsledku toho hrál Stanley v Pennyfeatherově spolku jednu z klíčových rolí.

Mírný, tichý Timothy magickou aktivitu sice neviděl, ale zato ji slyšel. Podle toho, jak to popisoval, vnímal ve vzduchu určité bzučení. „Jako když zvoní zvonek," dodal, když na něj naléhali. „Nebo jako když cinkáte lžičkou o prázdnou sklenici." Když se soustředil a kolem nebylo moc hluku, dokázal zvuk dokonce sledovat k jeho zdroji – démonovi či nějakému magickému předmětu.

Jestliže se všechny tyto schopnosti spojí, říkal pan Pennyfeather, vznikne malá, ale efektivní úderná jednotka zaměřená proti moci mágů. Nemohou samozřejmě vystupovat otevřeně, ale mohou využít každé příležitosti, aby nepřátelům uškodili. Dokážou vystopovat magické předměty, vyhnout se skrytým nebezpečím a – především – útočit na mágy a jejich prokleté služebníky.

Kitty to, co se dozvídala, okamžitě nadchlo. Viděla, jak Stanley během výcviku našel magický nůž mezi šesti obyčejnými, a to byly všechny schované v lepenkových krabičkách. Chodila za Timothym, když procházel obchod pana Pennyfeathera, aby podle zvuku nalezl magický náhrdelník schovaný v nádobce se štětci.

Soustředili se především na magické artefakty. Kitty často viděla, jak ostatní nosí do obchodu balíčky či tašky a předávají je Anne, zástupkyni pana Pennyfeathera, která je pak uložila do bezpečí. Bylo v nich kradené zboží.

„Kitty,“ řekl jí pan Pennyfeather jednou večer, „studuju naše zkažené vůdce třicet let a myslím, že jsem odhalil jejich největší slabinu. Prahnou po všem – po penězích, moci, postavení – a neustále se o to mezi sebou rvou. Ale nic je nenadchne víc než magické tretky.“

Přikývla. „Myslíte kouzelné prsteny a náramky?“

„Nemusí to být vždycky šperky,“ ozvala se Anne. Ona a Eva s nimi seděly v zadní místnosti obchodu vedle srovnaných rolí papíru. „Může to být cokoli – hůlky, kotlíky, lucerny, kusy dřeva. Ta koule s moulákem, kterou jsme po tobě hodili, se mezi ně počítá taky, že jo, šéfe?“

„Ano. Právě proto jsme ji ukradli. Proto si přivlastňujeme všechny ty věci, kdykoli se naskytne možnost.“

„Nepocházela z toho domu v Chelsea?“ zeptala se Anne. „Z toho, kam se Eva se Stanleym vyšplhali po okapu a vlezli dovnitř oknem v patře, zatímco dole probíhal večírek?“

Kitty otevřela pusu úžasem. „Nebylo to hrozně nebezpečné? Nejsou domy mágů chráněné… nejrůznějšími věcmi?“

Pan Pennyfeather přikývl. „Ano, ačkoli to dost závisí na moci dotyčného mága. Tenhle měl po místnosti jenom natažené magické dráty poplašného zařízení, kterým se Stanley přirozeně snadno vyhnul. Tenkrát jsme získali docela hodně předmětů.“

„A co s nimi děláte?“ zajímala se Kitty. „Teda když je zrovna neházíte po mně?“

Pan Pennyfeather se usmál. „Artefakty jsou hlavním zdrojem síly každého mága. Nižší úředníci, jako ten náměstek ministra zemědělství, kterému myslím ta koule původně patřila, si mohou dovolit pouze slabé předměty, zatímco významní muži a ženy vlastní vzácné kousky strašlivé síly. Používají je, protože jsou zkažení a líní. Je mnohem snazší srazit nepřítele pomocí magického prstenu než povolávat za tím účelem nějakého démona.“

„A taky bezpečnější,“ podotkla Eva.

„Správně. Takže jak vidíš, Kitty, čím víc předmětů získáme, tím lépe. Mágy tak výrazně oslabíme.“

„A můžeme je používat místo nich,“ dodala Kitty hbitě.

Pan Pennyfeather se odmlčel. „V tomhle ohledu se názory poněkud různí. Tady Eva“ – malinko ohrnul rty a vycenil zuby – „tady Eva se domnívá, že je morálně nebezpečné jít příliš ve stopách mágů. Soudí, že bychom ty předměty měli zničit. Já jsem ale přesvědčený – a tohle je můj podnik, takže moje slovo platí –, že proti takovým nepřátelům je dobrá každá zbraň. Včetně jejich vlastní magie.“

Eva se ošila. „Já si myslím, Kitty,“ vysvětlila, „že kdybychom tyhle věci používali, nebyli bychom o nic lepší než mágové. Je mnohem lepší držet se od pokušení co nejdál.“

„Pcha!“ Stařec si pohrdavě odfrkl. „Jak jinak máme svrhnout vládce? Musíme zaútočit přímo, abychom režim rozvrátili. Dřív nebo později lid povstane a přidá se k nám.“

„A kdy by k tomu mělo dojít?“ zeptala se Eva. „Zatím se neobjevily nejmenší –“

„Nestudujeme magii jako kouzelníci,“ přerušil ji pan Pennyfeather. „Proto nejsme v morálním nebezpečí. Ale malým průzkumem – například čtením odcizených knih – se můžeme naučit, jak se základní zbraně používají. Ta tvoje sklenice s moulákem, Kitty, vyžadovala jen jednoduchý latinský povel. To úplně stačí na drobné… projevy naší nespokojenosti. Složitější předměty zatím bezpečně uložíme mimo dosah mágů.“

„Já myslím, že na to jdeme špatně,“ namítla Eva tiše. „Pár výbuchů nic nezmění. Pořád budou silnější. Měli bychom –“

Pan Pennyfeather udeřil holí do pracovního stolu tak prudce, že Kitty i Eva nadskočily. „Radši byste nedělaly nic?“ zařval. „No dobrá. Tak se vraťte do toho stáda ovcí, sklopte hlavu a promarněte svoje životy!“

„Tak jsem to nemyslela. Jenom nechápu –“

„Můj obchod zavírá. Už je pozdě a vás nepochybně čekají doma, slečno Jonesová.“

# # #

Kittyiným rodičům se velice ulevilo, když zjistili, že pokutu zaplatila. Protože ani jeden z nich neměl příliš zvídavou povahu, nijak usilovně po původu těch peněz nepátrali a spokojili se s její

historkou o štědrém dobrodinci a fondu pro oběti justičních omylů. S mírným údivem sledovali, jak Kitty postupně opouští své staré zvyky a během letních prázdnin tráví víc a víc času s novými přáteli v Southwarku. Zejména otec nezastíral spokojenost. „Děláš dobře, že se vyhýbáš tomu Hyrnekovic klukovi," prohlašoval. „Jenom by tě zase dostal do maléru."

Ačkoli Kitty za Jakubem chodila dál, její návštěvy byly obvykle krátké a neuspokojivé. Síla se Jakubovi vracela jen pomalu a jeho matka hlídkovala u lůžka a posílala Kitty pryč, jakmile se jí zdálo, že chlapec začíná být unavený. Kitty mu tedy nemohla povědět o panu Pennyfeatherovi, a navíc Jakub se nejvíc ze všeho zajímal o svou pruhovanou svědící tvář. Propadal zádumčivosti a Kitty se zdálo, že jí trochu zazlívá její zdraví a energii. Postupně chodila k Hyrnekovým stále méně často a po pár měsících s tím přestala úplně.

# # #

V rebelském spolku Kitty udržely dvě věci. Především byla panu Pennyfeatherovi vděčná, že za ni zaplatil pokutu, a připadalo jí, že mu něco dluží. Ačkoli se o tom už nikdy nezmínil, bylo docela možné, že starý pán její pocity vytušil: pokud ano, nepokoušel se jí je vyvracet.

Druhý důvod byl v mnoha ohledech důležitější. Kitty se chtěla dovědět víc o té „odolnosti", kterou u ní pan Pennyfeather objevil, a zjistit, co dokáže. Připojit se k němu byl zjevně jediný způsob, jak to udělat a také se jí tak nabízela možnost dát svému životu smysl a cíl. A kromě toho se jí líbilo patřit k malé tajné společnosti, o níž svět nic nevěděl. Zanedlouho začala doprovázet ostatní na loupežných výpravách.

Zpočátku jenom přihlížela a dávala pozor, jestli někdo nejde, zatímco Fred či Eva čmárali na zdi protistátní hesla nebo vykrádali auta či domy mágů ve snaze získat artefakty. Kitty stála ve stínech a v kapse obracela svůj stříbrný přívěsek, připravená zapískat při sebemenší známce nebezpečí. Později začala doprovázet Gladys nebo Stanleyho, když sledovali mágy domů – šli po stopě předmětů, které si mágové nesli. Kitty při tom zapisovala adresy v přípravě na další loupeže.

Čas od času pozdě v noci zahlédla, jak Fred s Martinem vyrážejí z obchodu na výpravy jiného druhu. Měli na sobě tmavé oblečení, tváře si pomazali sazemi a s sebou si brali malé těžké pytle. O tom, k čemu se chystají, nikdo otevřeně nemluvil, ale když se nazítří ráno objevily v novinách zprávy o nevysvětlených útocích na vládní majetek, Kitty si udělala závěry sama.

Za čas, protože byla inteligentní a odvážná, získala v Odboji významnější postavení. Pan Pennyfeather vysílal své přátele do boje v menších jednotkách, v nichž měl každý člen jiný úkol: po pár měsících svěřil Kitty velení nad jednou z těch band, která se skládala z Freda, Stanleyho a Evy. Fredova útočná zarytost obvykle vůbec nešla dohromady s Eviným ostrým jazykem, ale Kitty se podařilo je zorganizovat a soustředit. Z loupežné výpravy do mágských skladišť se tehdy vrátili s mimořádnou kořistí obsahující i několik velkých modrých předmětů, o nichž pan Pennyfeather prohlásil, že jsou to pravděpodobně velmi vzácné a cenné elementální koule.

Čas trávený mimo okruh nových přátel začala Kitty brzy považovat za promarněný, neboť postupně stále více pohrdala omezenými názory svých rodičů i propagandou, kterou ji krmili ve škole. Vzrušení z nočních výprav ji opájelo, ačkoli byly velmi nebezpečné. Jednou večer přistihl jistý mág Kitty a Stanleyho, když vylézali z okna jeho pracovny s magickou skříňkou v rukou. Povolal malé stvoření v podobě lasičky, které se za nimi rozběhlo a z tlamy mu přitom šlehaly plameny. Dole na ulici naštěstí čekala Eva, která po démonovi hodila sklenici s moulákem. Tvor, zaskočený objevením mouláka, na okamžik zaváhal a lupičům se podařilo uniknout. Jindy, v zahradě jiného mága, Timothyho napadl hlídkový démon, který se k němu připlížil a sevřel ho tenkými modrými prsty. Dopadlo by to s ním špatně, kdyby Nick neusekl té bytosti hlavu starožitným mečem, který zrovna před chvílí ukradl. Díky své odolnosti vůči magii Timothy přežil, i když si od té doby stěžoval, že ho neustále pronásleduje slabý, ale vytrvalý zápach, kterého se nedokáže zbavit.

Kromě démonů je ohrožovala i policie, a právě to nakonec vedlo ke katastrofě. Čím drzejší byly jejich výpady, tím víc členů Noční policie se hemžilo v ulicích. Jednoho podzimního večera si Martin a

Stanley všimli na Trafalgar Square maskovaného démona s amuletem, který vydával silnou magickou auru. Stvoření jim zmizelo, ale amulet za sebou nechával výraznou zvukovou stopu, kterou Tim dokázal snadno sledovat. Zaskočili démona v odlehlé uličce a odolali i jeho nejzuřivějším útokům. Výbuch magie naneštěstí přilákal pozornost Noční police a Kitty s přáteli se rozprchli na všechny strany, zatímco je pronásledovaly obludy, které se nejvíc ze všeho podobaly smečce psů. Nazítří se všichni až na jednoho ohlásili u pana Pennyfeathera. Tím, kdo se nevrátil, byl Timothy, kterého už nikdy nikdo nespatřil.

# # #

Ztráta Timothyho znamenala pro spolek těžkou ránu a vedla téměř okamžitě k další tragédii. Několik členů skupinky, především Martin a Stanley, se hlasitě dožadovalo větší, přímočařejší akce proti mágům.

„Mohli bychom si na ně počíhat na Whitehallu," navrhoval Martin, „až pojedou do parlamentu. Nebo oddělat Devereauxe, jakmile vytáhne paty z toho svého paláce v Richmondu. To by s nimi opravdu otřáslo. Musíme podniknout něco drastického, abychom vyvolali všeobecné povstání."

„Ještě je brzy," namítal pan Pennyfeather podrážděně. „Potřebuju víc informací. A teď běžte pryč a nechte mě pracovat."

Martin byl drobný chlapec s tmavýma očima, tenkým rovným nosem a jistou vnitřní urputností, jakou Kitty ještě nikdy u nikoho neviděla. Proslýchalo se, že mu mágové zabili rodiče, ale Kitty se nikdy nedozvěděla žádné podrobnosti. Když Martin mluvil, nikdy se nedíval lidem do očí, ale vždycky trochu dolů a stranou. Kdykoli pan Pennyfeather odmítl jeho žádost o přímou akci, zprvu vášnivě prosazoval svůj názor a pak se stáhl do sebe s prázdným výrazem v obličeji, jako by vůbec nedokázal vyjádřit hloubku pocitů, které s ním zmítaly.

Několik dní po Timothyho smrti se Martin nedostavil na noční hlídku, a když pan Pennyfeather přišel do skladiště, zjistil, že do jeho tajné zbrojnice někdo pronikl. Chyběla v ní jedna z elementárních koulí. O pár hodin později došlo k útoku na parlament. Kdosi tam

hodil mezi členy parlamentu elementální kouli, která zabila několik lidí. Předseda vlády jen taktak vyvázl životem. Druhý den byla na břehu Temže nalezena mrtvola mladého muže.

# # #

Téměř přes noc začal být pan Pennyfeather ještě uzavřenější a podrážděnější a do obchodu docházel pouze kvůli akcím Odboje. Anne sdělila ostatním, že se ještě víc pohroužil do zkoumání ukradených magických knih. „Chce si opatřit lepší zbraně," říkala. „Předtím jsme nepřátele sotva popíchli. Musíme posbírat víc informací, jestli máme pomstít Tima a Martina."

„Jak to chce dokázat?" namítala Kitty. Tima měla moc ráda a jeho ztráta ji hluboce zasáhla. „Ty knihy jsou přece napsané ve stovkách jazyků. Nikdy je nerozluští."

„Má nový kontakt," odpověděla Anne. „Někoho, kdo nám s tím pomůže."

A právě v tu dobu se ke skupině skutečně připojil nový společník, jehož názorů si pan Pennyfeather velice vážil. „Pan Hopkins je učenec," prohlásil, když ho poprvé představoval ostatním. „Velice moudrý muž. A o prokletých způsobech mágů toho hodně ví."

„Dělám, co můžu," bránil se pan Hopkins skromně.

„Pracuje jako knihovník v Britské knihovně," vysvětloval dál pan Pennyfeather a poplácal pana Hopkinse po rameni. „Málem mě chytili, když jsem si chtěl… ehm… přivlastnit jednu knihu o magii. Pan Hopkins mě ochránil před hlídači a pomohl mi uniknout. Byl jsem mu vděčný a dali jsme se do řeči. Nikdy jsem nepotkal plebejce, který by toho tolik věděl! Z textů uložených v knihovně se toho spoustu naučil. Jeho bratra bohužel zabil před lety démon a on stejně jako my touží po pomstě. Umí – kolik jazyků to umíš, Cleme?"

„Čtrnáct," odpověděl pan Hopkins. „A sedm nářečí."

„Vidíte! Co tomu říkáte? Naneštěstí postrádá naši odolnost, ale může nám zajistit cenné informace."

„Udělám, co bude v mých silách," ujistil je nanovo pan Hopkins.

Kdykoli se Kitty pokusila vybavit si pana Hopkinse, zjišťovala, že je to podivně obtížné. Ne že by byl jeho vzhled nějak nápadný – právě naopak. Vypadal úplně obyčejně. Měl rovné vlasy nevýrazné myší barvy a hladce oholenou tvář. Nedalo se poznat, jestli je mladý, nebo starý. Neměl žádné výrazné rysy, osobní zvláštnosti nebo neobvyklý způsob projevu. Bylo na něm prostě něco tak zapomenutelného, že i v jeho přítomnosti, když právě mluvil, Kitty přestávala vnímat mluvčího a slyšela jen slova. Rozhodně to bylo zvláštní.

Zprvu ostatní přijali pana Hopkinse s nedůvěrou, především kvůli tomu, že se s nimi nevypravoval na loupežné výpravy, jelikož nebyl odolný vůči magii. Jeho silnou stránkou však byly informace a brzy se ukázalo, že může Odboji velmi prospět. Práce v knihovně spolu s tou podivuhodnou nenápadností mu umožňovala tajně poslouchat rozhovory mágů. V důsledku toho často znal jejich plány, takže nyní mohli členové Odboje provádět loupeže, zatímco byli mágové pryč. Také je slýchal mluvit o tom, kdo nedávno koupil nějaký zajímavý artefakt u Pinna, a pan Pennyfeather se podle toho mohl zařídit. A především, pan Hopkins objevil nová zaklínadla, takže nyní měl Odboj k dispozici širší škálu zbraní. Jeho sdělení byla natolik spolehlivá, že mu všichni brzy začali důvěřovat. Vůdcem Odboje byl stále pan Pennyfeather, ale jeho mozkem se stal pan Hopkins.

# # #

Čas plynul. V obvyklém věku patnácti let odešla Kitty ze školy. Měla skromné znalosti poskytnuté vzdělávacím systémem, ale v neradostné tovární či administrativní práci poskytované státem neviděla žádnou budoucnost. Nabídla se jí však přijatelná alternativa: na návrh pana Pennyfeathera a k radosti svých rodičů začala prodávat v jeho obchůdku s výtvarnými potřebami. Kromě stovky dalších věcí se naučila vést účetnictví, řezat papír na akvarely a třídit štětce podle druhu a síly štětin. Pan Pennyfeather jí neplatil mnoho, ale Kitty to stačilo.

Zpočátku ji vzrušovalo nebezpečí, které patřilo k akcím jejich spolku; zmocňovalo se jí tajné nadšení, kdykoli procházela kolem

vládních dělníků, kteří se snažili zamalovat na zdi nový protivládní slogan, nebo četla v *Timesech* rozhořčený titulek o poslední loupeži. Po několika měsících, aby unikla z dohledu rodičů, si pronajala pokojík ve zchátralém činžáku pět minut chůze od obchodu. Její pracovní doba byla dlouhá – ve dne prodávala v obchodě a v noci se zabývala tajnou činností Odboje. Postupem času jí pleť zbledla a oči ztvrdly pod tlakem neustálého strachu z odhalení a opakovaných ztrát. Každý rok docházelo k novým úmrtím: Evu zabil v jednom mayfairském domě démon, na nějž její odolnost nestačila, Gladys zahynula při požáru ve skladišti, které se vzňalo od upuštěné magické koule.

Jak se skupinka zmenšovala, začali si členové Odboje také uvědomovat, že se je úřady snaží s obnovenou silou dopadnout. Nejvíc se v tom činil nějaký nový mág jménem Mandrake: čas od času někdo z nich zahlédl démony maskované za děti, kteří se vyptávali na Odboj a nabízeli k prodeji magické zboží. V hospodách a kavárnách se vynořovali lidští špehové a za informace slibovali peníze. Na schůzích v zadní místnosti obchodu pana Pennyfeathera zavládla skleslá atmosféra. Zdraví starého pána se zhoršovalo, byl stále popudlivější a jeho následovníci začínali být neklidní. Kitty tušila, že brzy dojde k nějaké krizi.

A pak přišla ta osudná schůzka – a největší akce, jakou dosud podnikli.

21

„Už jsou tady.“

Stanley nahlížel okénkem ve dveřích do hlavní místnosti obchodu. Už tam postával hezky dlouho, napjatý a nehybný, ale teď ožil, odtáhl petlici a otevřel dveře. Pak ustoupil stranou a zdvořile si sundal čapku.

Kitty zaslechla známé pomalé ťukání hůlky. Vstala ze sedadla a protáhla si záda, aby se zbavila ztuhlosti a chladu. Vedle ní se začali zvedat i ostatní, Fred si přitom mnul krk a tlumeně klel. V poslední době pan Pennyfeather trval na podobných drobných zdvořilostech stále úporněji.

Zadní místnost osvětlovala pouze lampička na stole; bylo pozdě a oni nechtěli upoutat pozornost pátracích koulí prolétajících kolem. Pan Hopkins, který vstoupil jako první, se na okamžik zastavil ve dveřích, aby si jeho zrak zvykl na šero uvnitř, a pak ukročil stranou, aby nechal projít pana Pennyfeathera. V pološeru vypadal jejich stařičký vůdce ještě drobnější než jindy; šoural se jako oživlá kostra. Za těmi dvěma se vynořila Nickova mohutná postava – osobní strážce. Jakmile všichni tři vešli dovnitř, Nick dveře tiše zavřel.

„Dobrý večer, pane Pennyfeathere.“ Stanleyho hlas nezněl tak výbojně jako obvykle a Kitty se zvedal žaludek z falešné pokory, kterou v něm slyšela. Žádná odpověď. Pan Pennyfeather se dobelhal k Fredovu rákosovému křesílku, jako by ho každý krok bolel, a posadil se. Anne přesunula lampu do výklenku vedle něj, takže se jeho obličej utopil ve stínech.

Pan Pennyfeather si opřel hůlku o křeslo. Pomalu, jeden prst po druhém, si stáhl z rukou rukavice. Pan Hopkins se postavil vedle něj,

úpravný, tichý, zapomenutelný. Anne, Nick, Kitty, Stanley a Fred zůstali stát. To byl běžný rituál.

„Dobrá, dobrá, sedněte si.“ Pan Pennyfeather si odložil rukavice na koleno. „Přátelé,“ oslovil je, „urazili jsme společně dlouhou cestu. Nemusím zmiňovat to, co jsme obětovali, nebo…“ Odmlčel se, odkašlal si. „…proč jsme to dělali. V poslední době jsem dospěl k názoru, za podpory tady přítele Hopkinse, že nemáme dostatečné zdroje, abychom s protivníkem úspěšně válčili. Chybí nám peníze, zbraně, vědomosti. Ale věřím, že nyní to můžeme napravit.“

Znovu se odmlčel a netrpělivě mávl rukou. Vzápětí k němu přispěchala Anne se sklenkou vody.

Pan Pennyfeather se hltavě napil. „Tak je to lepší. O čem jsem to mluvil? Ano, Hopkins a já jsme studovali nějaké listiny ukradené v Britské knihovně. Jsou to staré dokumenty z devatenáctého století. Z nich jsme zjistili, že existuje důležitá sbírka vzácných pokladů, z nichž mnohé mají značnou magickou moc. Kdybychom se jich zmocnili, naše situace by se rázem změnila.“

„Který mág ten poklad má?“ zeptala se Anne.

„Momentálně se nachází mimo dosah jakéhokoli mága.“

Stanley dychtivě popošel vpřed. „Pojedeme, kamkoli si budete přát, pane,“ vyhrkl vášnivě. „Do Francie, do Prahy… nebo na konec světa.“ Kitty obrátila oči ke stropu.

Starý muž se zasmál. „Tak daleko nemusíme. Abych byl přesný, úplně stačí přejít Temži.“ Počkal, dokud neutichly zmatené, nechápavé výkřiky. „Ty cennosti se nenacházejí v nějakém vzdáleném chrámu. Jsou velmi blízko domova, prošli jsme kolem nich už tisíckrát. Povím vám to,“ – zvedl ruku, aby utišil sílící šum –, „počkejte prosím, všechno vám řeknu. Poklad je uložen přímo v srdci města, uprostřed říše mágů. Mluvím o Westminsterském opatství.“

Kitty slyšela, jak se ostatní prudce nadechli, a po zádech jí přeběhl mráz. Opatství? Ale nikdo by se přece neodvážil –

„Máte na mysli hrobku, pane?“ zeptal se Nick.

„Ovšem, ovšem. Pane Hopkinsi, můžete jim to laskavě vysvětlit?“

Knihovník si odkašlal. „Děkuji vám. V opatství je pohřbeno mnoho význačných mágů minulosti – Gladstone, Pryce, Churchill, Kitchener, abych jich jmenoval jen několik. Odpočívají v tajných kryptách hluboko pod zemí a s nimi jsou uloženy i jejich poklady, předměty s takovou mocí, jakou si ti dnešní magičtí břídilové nedokážou ani představit.“

Jako vždycky, když mluvil pan Hopkins, ho Kitty stěží vnímala: soustředila se jen na slova a na to, co mohou znamenat.

„Ale oni svoje hrobky zakleli,“ namítla Anne. „Každého, kdo by se je opovážil znesvětit, čeká strašlivý trest.“

Z hloubi páně Pennyfeatherova křesla se ozval sípavý smích. „Dnešní britští vůdci – kteří svým předchůdcům nesahají ani po kotníky – se hrobkám každopádně vyhýbají jako moru. Jsou to všechno zbabělci. Třesou se při pomyšlení, jak by se jim ti mrtví pomstili, kdyby vyrušili ze spánku jejich kosti.“

„Těm pastím se lze vyhnout,“ dodal pan Hopkins, „když se to dobře naplánuje. My nejsme pověrčiví jako mágové. V záznamech jsem narazil na kryptu, která ukrývá bohatství, jaké si ani nedokážete představit…“ Knihovník vylovil z kapsy u vesty složený kus papíru. Když ho rozkládal, vytahoval z jiné kapsy úzké brýle a nasazoval si je na nos, panovalo v místnosti hluboké ticho. Dal se do čtení: „Šest zlatých prutů, čtyři sošky zdobené drahokamy, dvě dýky se smaragdovými rukojeťmi, sada onyxových koulí, cínový pohár –“ Aha, tohle je zajímavé: „Očarovaná mošna z černého saténu a v ní padesát zlatých sovereignů.“ Pan Hopkins se na ně podíval přes obroučky brýlí. „Ta mošna je na pohled nezajímavá, ale má úžasnou vlastnost – bez ohledu na to, kolik zlata se z ní odebere, nikdy není prázdná. Myslím, že by to byl pro vás užitečný – a nevyčerpatelný – zdroj příjmu.“

„Mohli bychom nakoupit zbraně,“ zasnil se Stanley. „Češi by nám toho dodali spoustu, kdybychom mohli zaplatit.“

„Za peníze si opatříš všechno,“ uchechtl se pan Pennyfeather. „Pokračuj, Cleme, pokračuj. Tohle ještě rozhodně není všechno.“

„Tak se podívejme…“ Pan Hopkins se vrátil k dokumentu. „Váček… ano, a křišťálová koule, v níž – teď cituji – ‚lze zahlédnout

záblesky budoucnosti a tajemství všech pohřbených a skrytých věcí'!“

„Jen si to představte!“ zvolal pan Pennyfeather. „Představte si moc, jaká by nám z toho plynula. Mohli bychom předvídat každý pohyb mágů! Mohli bychom najít ztracené zázraky minulosti, zapomenuté poklady…“

„Nikdo by nás nezastavil,“ zašeptala Anne.

„Byli bychom bohatí,“ řekl Fred.

„Jestli je to pravda,“ dodala Kitty tiše.

„Je tam taky malý vak,“ pokračoval pan Hopkins, „do nějž lze chytat démony – to by se mohlo hodit, kdybychom zjistili, jaké zaklínadlo k tomu patří. A také hromada dalších, méně mocných artefaktů, včetně, podívejme se, pláště, dřevěné hole a směsice dalších osobních potřeb. Mošna, křišťálová koule a ten vak jsou z celé sbírky nejlepší.“

Pan Pennyfeather se na židli předklonil a zašklebil se jako démon. „Takže, přátelé,“ obrátil se k nim. „Co tomu říkáte? Stojí to za to riziko?“

Kitty usoudila, že je načase, aby se ozval hlas rozumu. „Všechno to zní moc hezky, pane,“ řekla, „ale proč ty poklady někdo nevyzvedl už dřív? V čem je háček?“

Zdálo se, že její poznámka trochu utlumila všeobecné nadšení. Stanley se na ni zamračil. „O co ti jde?“ sykl. „Nepřipadá ti to snad jako dost velká věc? To ty jsi přece pořád fňukala, že musíme změnit taktiku.“

Kitty na sobě ucítila pohled pana Pennyfeathera. Zachvěla se a pokrčila rameny.

„Kitty má pravdu,“ ozval se pan Hopkins. „Je v tom háček, přesněji řečeno, krypta je chráněná kouzlem. Podle starých záznamů byly kameny sklepení zajištěny Morovou ránou. Ta se spustí, jakmile se otevřou dveře. Pokud by někdo vešel dovnitř, Morová rána by se snesla ze stropu a každému v jejím dosahu by“ – nahlédl do svého papíru – „‚maso odpadlo od kostí.'“

„Hezká představa,“ podotkla Kitty. V kapse si pohrávala s přívěskem ve tvaru slzy.

„Ehm… jak navrhujete, že bychom se měli téhle pasti vyhnout?“ zeptala se Anne uctivě pana Pennyfeathera.

„Existují jisté způsoby,“ odpověděl starý muž, „ale momentálně je bohužel nemůžeme použít. Nevyznáme se v magii. Tady pan Hopkins však prý ví o někom, kdo by nám mohl pomoct.“

Všichni se zadívali na knihovníka, který se v tu chvíli zatvářil trochu omluvně. „Je to – nebo spíš byl to – mág,“ vysvětlil. „Prosím,“ dodal, neboť po těch slovech začali všichni hlasitě vyjadřovat nesouhlas, „vyslechněte mě. Má důvody k odporu vůči současnému režimu a snaží se svrhnout Devereauxe i ty ostatní. Má k dispozici nezbytné vědomosti – a artefakty –, které nám umožní uniknout před Morovou ránou. A také“ – pan Hopkins počkal, dokud v místnosti nenastalo naprosté ticho – „má klíč od té hrobky.“

„Kdo to je?“ zeptal se Nick.

„Mohu vám pouze prozradit, že patří k významným členům londýnské společnosti, je to učenec a znalec umění. Zná se s nejvýznamnějšími lidmi v zemi.“

„Jak se jmenuje?“ naléhala Kitty. „Tohle není k ničemu.“

„Bohužel svou totožnost úzkostlivě tají. Což bychom měli samozřejmě dělat všichni. O vás jsem mu také nic neprozradil. Ale pokud přijmete jeho nabídku, rád by se s jedním z vás co nejdříve setkal a předal mu informace, které potřebujeme.“

„Ale copak mu můžeme věřit?“ protestoval Nick. „Mohl by to být nastrčený špeh.“

Pan Hopkins si odkašlal. „To si nemyslím. Už nám mnohokrát pomohl. Většina tipů, které jsem vám předával, pocházela od něj. Dávno si přeje urychlit naše plány.“

„Prověřil jsem dokumenty o průběhu pohřbu, které byly uložené v knihovně,“ dodal pan Pennyfeather. „Podle všeho jsou pravé. Padělat je by vyžadovalo příliš velké úsilí. Kromě toho, kdyby chtěl Odboji uškodit, zradil by nás už dávno. Ne, já mu věřím.“ Ztěžka se zvedl na nohy a hlas mu náhle zdrsněl. „A koneckonců tady velím já. Měli byste spolehnout na moje slovo. Takže, má někdo nějaké otázky?“

„Jen jednu,“ ozval se Fred a cvakl vystřelovacím nožem. „Kdy začneme?“

„Jestli půjde všechno dobře, vloupeme se do opatství zítra v noci. Zbývá jenom –“ Stařec se odmlčel, zlomený v pase náhlým záchvatem kašle. Jeho nahrbená záda vrhala na stěnu podivné stíny. Anne k němu přistoupila a pomohla mu znovu se posadit zpříma. S námahou lapal po dechu a dlouho nebyl mocen slova.

„Omlouvám se,“ řekl nakonec. „Ale sami vidíte, jak to se mnou vypadá. Síly mě opouštějí. Upřímně řečeno, přátelé, Westminsterské opatství je moje životní šance. Šance dovést vás k něčemu… lepšímu. Bude to znamenat nový začátek.“

A pro vás příhodný konec, pomyslela si Kitty. To je vaše poslední možnost něčeho před smrtí dosáhnout. Jenom doufám, že se můžeme na váš úsudek spolehnout, to je všechno.

Jako by jí pan Pennyfeather četl myšlenky, pohlédl znenadání jejím směrem. „Zbývá jenom,“ řekl, „navštívit našeho neznámého dobrodince a dohodnout se s ním na podmínkách. Kitty, protože jsi dneska tak čilá, půjdeš ho zítra navštívit ty.“

Kitty mu pohled vyrovnaně oplatila. „Dobře,“ souhlasila.

„Tak tedy.“ Stařec klouzal pohledem z jednoho na druhého. „Musím přiznat, že jste mě trochu zklamali. Nikdo z vás se ještě nezeptal, čí hrobku se to vlastně chystáme vykrást. Copak nejste ani trochu zvědaví?“ Sípavě se zasmál.

„Ehm… a čí je to teda hrobka?“ zeptal se poslušně Stanley.

„Člověka, kterého si určitě pamatujete ze školy. Myslím, že se o něm i dneska v hodinách dějepisu učitelé zmiňují dost často. Chystáme se vyloupit hrobku Zakladatele, největšího a nejhroznějšího ze všech našich vůdců, hrdiny od Prahy,“ – oči pana Pennyfeathera se v šeru zaleskly – „hrobku našeho milovaného Williama Gladstonea.“

Třetí část

Nathaniel

22

Jeho letadlo mělo odstartovat z letiště Box Hill přesně v osmnáct třicet. Služební vůz pro něj přijede na ministerstvo hodinu předtím, v sedmnáct třicet. To znamenalo, že měl přibližně půl dne, aby se připravil na nejdůležitější úkol celé své kariéry: cestu do Prahy.

Nejdřív se musel vypořádat se svým služebníkem a doporučeným průvodcem. Po návratu do Whitehallu si rychle našel volnou povolávací komoru a tlesknutím přivolal Bartimaea zpátky. Ten se v mezičase zbavil panteří podoby a objevil se v jednom ze svých oblíbených převleků: jako chlapec s tmavou pletí. Nathaniel postřehl, že kluk na sobě tentokrát nemá obvyklou egyptskou suknici, ale je dokonale oblečený ve staromódním tvídovém cestovním obleku s kamašemi a pevnými botami, poněkud nelogicky doplněném koženou leteckou kuklou s brýlemi.

Nathaniel se zamračil. „Tak na tohle zapomeň. Nepoletíš."

Hoch se zatvářil dotčeně. „Proč ne?"

„Protože se snažím cestovat inkognito, a to znamená, že nestojím o to, aby se mnou přes celnici procházel nějaký démon."

„Cože, oni nás teď dávají do karantény?"

„Čeští mágové budou pátrat ve všech letadlech ze zahraničí po známkách magie, a ta z Británie budou zkoumat nejdůkladněji. Neproklouzne kolem nich žádný artefakt, magická kniha ani pitomý démon. Během letu se budu muset vydávat za plebejce, takže tebe povolám, jakmile budu na místě."

Kluk si posunul letecké brýle na čelo, aby si Nathaniel mohl plně vychutnat jeho pochybovačný pohled. „A já myslel, že Britská říše vládne celý Evropě," prohodil. „Před lety jste dobyli Prahu. Jak to přijde, že vám diktujou, co máte dělat?"

„Nesmysl. Veškerou moc v Evropě držíme stále my, ale oficiálně panuje mezi námi a Čechy příměří. Jednou z jeho podmínek je, že nebudeme do Prahy pronikat magickými prostředky. Proto musí tahle výprava proběhnout nenápadně a rafinovaně."

„Když už mluvíme o rafinovanosti…" Kluk na Nathaniela mrkl. „Předtím jsem si vedl dobře, ne?"

Mladý mág ohrnul rty. „Co tím myslíš?"

„No, dneska ráno jsem se choval vzorně, ty sis nevšim? Mohl jsem tvojí učitelce pěkně zdvihnout mandle, ale držel jsem se zpátky, abych ti helfnul."

„Vážně? Mně se zdálo, žes byl stejně protivný jako obvykle."

„Prosím tě! Byl jsem tak slizce úlisný, že mi málem podkluzovaly tlapy. Ještě tu falešnou pokoru cítím na jazyku. Ale bylo to lepší než zase skončit v jednom z těch Prstenců utrpení, o který drahá Jessica tak pečuje." Kluk se znechuceně otřásl. „Já jsem jí naštěstí musel podlízat jen pár minut. Přišerný, když před nima jeden musí poklonkovat v jednom kuse jako ty, a přitom ví, že by s tou hrou mohl skončit, kdykoli by se mu zachtělo, a jít si svou cestou – akorát že na to nemá dost kuráže."

„Už jsi skončil? Tvůj názor mě nezajímá." Nathaniel nebral džinova slova vážně – démoni mágy často zahrnovali polopravdami, aby je zmátli a znejistěli. Nejlepší bylo pouštět to jedním uchem dovnitř a druhým ven. „A navíc," dodal, „Duvall není můj mistr. Mám pro něj jen pohrdání."

„A Whitwellová je snad jiná? Nevšimnul jsem si, že byste se nějak vroucně milovali."

„To by stačilo. Musím jít balit a před odjezdem se ještě potřebuju stavit na ministerstvu zahraničních věcí." Nathaniel mrkl na hodinky. „Znovu si budu žádat tvých služeb za… dvanáct hodin, ve svém hotelu v Praze. Dokud tě znovu nepovolám, upoutám tě tu do ochranného pentagramu. Zůstaň tichý a neviditelný v tomto kruhu,

aby tě nevycítila žádná bytost schopná vnímání, dokud pro tebe zase nepošlu.“

Kluk pokrčil rameny. „Jestli musím…“

„Musíš.“

Postava v pentagramu se zachvěla a začala se pomaličku vytrácet, jako vzpomínka na sen. Když zmizela úplně, Nathaniel ještě připravil několik záložních kouzel, aby džina někdo bezděčně nepropustil, kdyby chtěl pentagram použít, a pospíchal pryč. Čekalo ho pár hodin pilné práce.

# # #

Ještě než odešel domů balit, zamířil na ministerstvo zahraničních věcí, které sídlilo v budově rozměry, masivností a atmosférou moci ne nepodobné Britskému muzeu. Právě odsud se řídila většina každodenního fungování říše; zdejší mágové pomocí telefonu a kouzelných poslů předávali pokyny a doporučení kolegům v menších kancelářích po celém světě. Když Nathaniel stoupal po schodech k otáčecím dveřím, vzhlédl nahoru ke střeše. I na prvních třech rovinách, k nimž měl přístup, se obloha nad budovou hemžila spěchajícími rozmazanými stíny: hbití poslové nosili rozkazy v magicky zašifrovaných obálkách a větší démoni jim sloužili jako eskorta. Jako vždycky ho ohromila sama rozloha velkolepé říše, která se dala vytušit při pouhém pohledu, a poněkud ho to vykolejilo. Snad proto měl s otáčivými dveřmi trochu potíže: zatlačil do nich ze všech sil nesprávným směrem, takže jakási šedovlasá stařenka vletěla pozpátku zpět do haly a papíry, které nesla, se rozsypaly po mramorové podlaze.

Jakmile Nathaniel zdolal dveře, pospíšil si ke své oběti a s rozpačitými omluvami jí pomohl vstát, než se dal do sbírání papírů. Když lezl po podlaze za neúnavného doprovodu jedovatých poznámek té staré dámy, zahlédl, jak ze dveří na druhé straně haly vyklouzla povědomá štíhlá postava a míří k němu. Jane Farrarová, Duvallova žačka, stejně elegantní jako vždycky, se stejně hladkými, lesklými černými vlasy.

Nathaniel zrudl v obličeji a zvýšil úsilí, ale rozházených listin byla spousta a hala nebyla velká. Slečna Farrarová k nim dorazila

dávno předtím, než skončil a než mu stará paní od plic řekla, co si o něm myslí. Koutkem oka zahlédl boty mladé dámy: zastavila se a přihlížela. Dokázal si docela dobře představit její povznesený a zároveň pobavený výraz.

Zhluboka se nadechl a vrazil stařeně dokumenty do ruky. „To je všechno. Ještě jednou se moc omlouvám."

„A taky máte za co – ze všech nepozorných, namyšlených, otravných malých…"

„Ano, pomůžu vám k těm dveřím…"

Pevnou rukou ji obrátil, postrčil ji zezadu správným směrem a urychleně ji vyprovodil ven. Pak se oprášil, otočil se a zamrkal, jako by si právě všiml něčeho zajímavého.

„Slečna Farrarová! Jaké příjemné překvapení."

Vrhla po něm lenivý, záhadný úsměv. „Pane Mandraku. Připadáte mi trochu zadýchaný."

„Skutečně? No, opravdu mám dnes odpoledne naspěch. A pak ta nebohá stařenka upadla, takže jsem se jí pokusil pomoct…" Zkoumavě si ho prohlížela chladným pohledem. „No… už musím běžet…"

Ukročil stranou, aby ji obešel, ale Jane Farrarová k němu náhle sama popošla. „Já *vím*, že máte spoustu práce, Johne," řekla, „ale opravdu ráda bych se s vámi o něčem poradila, jestli můžu být tak smělá?" Líně si natáčela pramínek dlouhých černých vlasů na prst. „Mám opravdu štěstí, že jsme se tu náhodou takhle setkali. Doslechla jsem se, že se vám nedávno podařilo povolat džina čtvrté úrovně. Je to *skutečně* pravda?" Její tmavé oči byly plné hlubokého obdivu.

Nathaniel nepatrně ucouvl. Začínalo mu být horko, její obdiv mu zalichotil, ale přesto nechtěl hovořit o něčem tak soukromém, jako je výběr démona. Litoval, že to, co se stalo v Britském muzeu, vešlo ve všeobecnou známost – teď už budou o jeho sluhovi klevetit úplně všichni. Nebylo by rozumné přestat se mít na pozoru: *bezpečí, síla, tajemství.* Uštvaně se na ni usmál. „Je to pravda. Máte přesné informace. Ale musím vás ujistit, že na tom není nic příliš obtížného. A teď, pokud mě omluvíte –"

Jane Farrarová si zlehka povzdechla a půvabně si zastrčila pramen vlasů za ucho. „Vy jste skutečně chytrý," špitla. „Víte, já se

pokoušela přesně o to samé – povolat démona čtvrté úrovně –, ale pořád to někde pletu, protože se mi to prostě nedaří. Vůbec nechápu, v čem je problém. Nemohl byste mi věnovat chviličku a projít se mnou ta zaklínadla? Mám vlastní povolávací pentagram, ve svém bytě, nedaleko odsud. Měli bychom naprosté soukromí, nikdo by nás nerušil…“ Nepatrně naklonila hlavu ke straně a usmála se. Její bělostné zuby se zaleskly.

Nathaniel cítil, jak mu po spánku stéká kapka potu. Přihladil si vlasy a snažil se ji přitom nenápadně setřít gestem, o němž doufal, že vypadá nonšalantně. Cítil se podivně ospale, ale zároveň dychtivě a energicky. Koneckonců, pomoct slečně Farrarové bude hračka. Povolat džina je poměrně jednoduchá záležitost, jakmile si to párkrát zkusíte. Nic na tom není. Znenadání si uvědomil, že by se mu zamlouvalo, kdyby mu byla za něco vděčná.

Zlehka se štíhlými prsty dotkla jeho paže. „Co vy na to, Johne?“

„Ehm…“ Otevřel ústa a zase je zmateně zavřel. Něco ho zadržovalo. Něco ohledně času, nebo spíš nedostatku času. Co to jen je? Přišel na ministerstvo, protože… Proč vlastně? Nedokázal se rozpomenout.

Jane trucovitě našpulila rty. „Děláte si snad starosti se svou učitelkou? Nikdy se to nedozví. A svému mistrovi to taky vykládat nebudu. Vím, že bychom neměli…“

„O to nejde,“ odpověděl. „Já jen –“

„No tak.“

„Ne… Musím dneska něco zařídit… Něco důležitého.“ Snažil se uhnout před ní pohledem; nedokázal se soustředit, v tom to bylo, a srdce mu bušilo příliš hlasitě, aby přes ně slyšel své vzpomínky. Jane taky krásně voněla – žádnou obyčejnou jeřabinovou kolínskou, ale nějakým exotičtějším květinovým parfémem. Byl velmi příjemný, ale trochu dusivý. Když stála takhle blízko, z té vůně se mu točila hlava.

„Co musíte zařídit?“ zeptala se. „Možná bych vám s tím mohla pomoci.“

„Ehm, někam jedu… do Prahy…“

Popošla ještě trochu blíž. „Skutečně? A proč?“

„Vyšetřovat… ehm…“ Zamrkal a potřásl hlavou. Něco tady nehrálo.

„Co kdybychom si šli spolu někam sednout,“ navrhla Jane, „a pěkně si popovídali? Mohl byste mi povědět o svých plánech všechno.“

„To by možná šlo…“

„Mám doma moc pohodlnou pohovku.“

„Opravdu?“

„Mohli bychom se na ní k sobě přitulit, popíjet ledový sorbet a vy byste mi vyprávěl o tom démonovi, co jste ho povolal, o tom Bartimaeovi. Tak ráda bych to slyšela.“

Když pronesla to jméno, Nathanielovi se v hlavě rozezněl poplašný zvon, který částečně zaplašil opojnou mlhu. Jak zjistila Bartimaeovo jméno? Mohla to mít jedině od Duvalla, svého mistra, který se ho dozvěděl ráno v povolávací komoře. A Duvall – Duvall rozhodně není Nathanielův přítel. Pokusí se podrýt veškeré jeho úsilí, i tu výpravu do Prahy… Hleděl na Jane Farrarovou s rostoucím podezřením. Okamžitě se vzpamatoval, a konečně si uvědomil, že jeho senzorická ochranná síť mu tlumeně pulsuje do ucha, čímž ho upozorňuje, že někdo na jeho osobu působí nenápadnou magií. Nějaký Talisman, nebo možná Osobní kouzlo… Už při tom pomyšlení mu její vlasy přestaly připadat tak lesklé a jiskra v jejích očích zablikala a vyhasla.

„J-je mi líto, slečno Farrarová,“ řekl chraptivě. „To pozvání je od vás velmi laskavé, ale bohužel musím odmítnout. Prosím, pozdravujte ode mě svého mistra.“

Dál se na něj dívala a výraz oddanosti a obdivu na okamžik vystřídalo bezedné pohrdání. O chvilku později se už Jane Farrarová opět tvářila stejně odměřeně a chladně jako vždycky. Usmála se. „To ráda vyřídím.“

Nathaniel se jí krátce uklonil a odešel. Když se na druhé straně haly ohlédl, byla už pryč.

O pět minut později, když ve třetím patře vystoupil z výtahu, prošel širokou vysokou chodbou a zastavil se přede dveřmi prvního náměstka ministra zahraničí, byl z toho setkání pořád ještě otřesený. Urovnal si manžety, nadechl se pro uklidnění, zaklepal a vstoupil.

Ocitl se v kanceláři s vysokým stropem a stěnami s dubovým obložením. Světlo tam dopadalo elegantními špičatými okny, která vedla na rušnou dopravní tepnu. Hlavní část místnosti zabíraly tři masivní dřevěné stoly, jejichž desky pokrývaly pásy zelené kůže. Na nich ležely tucty rozložených map nejrůznějších velikostí: některé byly nakreslené na bělostném papíru, jiné na starém popraskaném pergamenu, a všechny byly pečlivě připevněné ke koženému povrchu stolů. Nad jednou z nich se právě skláněl drobný holohlavý muž, náměstek ministra, a prstem klouzal po nějaké trase. Zvedl hlavu a přívětivě na Nathaniela kývl.

„A, Mandrake. Výborně. Jessica říkala, že se zastavíte. Pojďte dál. Ty plány Prahy pro vás už máme připravené."

Nathaniel se postavil vedle náměstka, který mu sahal stěží po ramena. Pleť měl žlutohnědou jako pergamen zapomenutý na slunci a na celé jeho osobnosti bylo něco suchého a uprášeného. Zabodl prst do jedné z map. „Tak tady máte Prahu – jak vidíte, je to celkem moderní mapa, zaznamenává i zákopy, které tam zanechaly naše jednotky během Velké války. Předpokládám, že základní architektonická fakta znáte."

„Ano, pane." Nathanielova výkonná mysl okamžitě dodala správné informace. „Komplex Hradčan leží na západním břehu Vltavy, Staré Město na východním. Starobylá čtvrť mágů se nacházela v těsné blízkosti Hradu, ne, pane?"

„Přesně tak." Prst se o kousek posunul. „Tady, na tomhle svahu. Většina císařských mágů a alchymistů sídlila ve Zlaté uličce – samozřejmě dokud se tam nedostali Gladstoneovi hoši. Dneska se všichni mágové, kteří Cechům zbyli, museli stáhnout z centra na předměstí, takže v okolí Hradu je pusto prázdno. Mám dojem, že ta oblast dost chátrá. Druhým starým magickým centrem" – prst se přesunul přes řeku na východ – „je židovské ghetto. *Tady.* Tam Löw vytvořil za Rudolfových časů své první golemy. Jeho následovníci v tom pokračovali až do minulého století, takže pokud se tajemství výroby vůbec někde zachovalo, s největší pravděpodobností to podle mě bude tady." Zvedl hlavu a podíval se na Nathaniela. „Uvědomujete si doufám, že se honíte za přízrakem, ne, Mandraku? Kdyby celou tu dobu uměli vyrábět golemy, proč to nedělali? Bůh ví,

že jsme se s nimi v bitvách střetávali dost často. Ne, já nevěřím, že něco najdete.“

„Jednám pouze na základě informací, které jsem obdržel, pane,“ odpověděl Nathaniel uctivě. „Praha se nabízí jako logické místo, kde začít pátrat.“ Neutrálním tónem a postojem se snažil zastřít, že s náměstkem plně souhlasí.

„Hmm. No, vy to víte nejlépe.“ Z náměstkova tónu čišelo přesvědčení, že Nathaniel neví vůbec nic. „Takže… vezměte si tenhle balíček. Obsahuje váš falešný pas pro tento výlet. Budete cestovat jako Derek Smithers, mladý učeň pracující pro Wattsův obchod s vínem v Marylebone. Balíček rovněž obsahuje dokumenty, které to potvrzují, kdyby se čeští celníci zajímali hlouběji.“

„Derek… Smithers, pane?“ Nathaniela to moc nenadchlo.

„Ano. Jiné jméno jsme bohužel nesehnali. Ten mládenec loni umřel na vodnatelnost, chudák, a my jsme si jeho totožnost přivlastnili pro vládní účely. Tak tedy, oficiálně jedete do Prahy, abyste prověřil možnosti dovozu tamějšího vynikajícího piva. K dokumentům jsem připojil seznam místních pivovarů, který byste se měl během letu naučit zpaměti.“

„Ano, pane.“

„Výborně. Především se při té cestě musíte držet při zemi, Mandraku. Snažte se žádným způsobem neupoutat pozornost. Budete-li muset použít magii, udělejte to tiše a rychle.

Slyšel jsem, že si s sebou možná vezmete démona. Jestli je to pravda, *držte ho na uzdě*.“

„Samozřejmě, pane.“

„Češi nesmějí zjistit, že jste mág. Součástí naší poslední dohody s nimi je, že nebudeme na jejich území vyvíjet žádnou magickou činnost. A naopak.“

Nathaniel se zamračil. „Ale pane, slyšel jsem, že čeští špehové poslední dobou aktivně působí v Británii. Takže oni tu dohodu porušují, ne?“

Náměstek se na Nathaniela podrážděně podíval a poklepal prsty o mapu. „To je pravda. Jsou velmi nedůvěryhodní. Kdo ví, možná skutečně stojí za tím vaším incidentem s údajným ‚golemem’.“

„V tom případě –“

„Vím, co se chystáte říct, Mandraku. Samozřejmě, strašně rádi bychom hned zítra nechali napochodovat své jednotky na Václavské náměstí, abychom ukázali Čechům, kdo tu má hlavní slovo, ale právě teď to udělat nemůžeme.“

„Proč ne, pane?“

„Kvůli americkým vzbouřencům. V tuhle chvíli máme bohužel plné ruce práce. Nebude to trvat dlouho. S Američany zameteme a pak se zase začneme věnovat situaci v Evropě. Ale zrovna v tuhle chvíli nestojíme o žádnou záminku ke konfliktu. Chápete?“

„Samozřejmě, pane.“

„Kromě toho, my podmínky příměří porušujeme na tucet způsobů také. Tomu se říká diplomacie. Ale popravdě řečeno, Češi si v posledních deseti letech začali dost vyskakovat. Tažení do Itálie a do střední Evropy, která podnikl pan Devereaux, neskončila jednoznačným vítězstvím a Pražská rada začala hledat slabá místa naší říše. Štípají nás jako blecha psa. No, na tom nesejde. Časem dáme zase všechno do pořádku…“ V náměstkově tónu se mísila tvrdost s blahosklonností. Znovu se zahleděl na mapu. „Takže, Mandraku,“ dodal rázně, „budete v Praze potřebovat kontakt. Člověka, který vám pomůže se zorientovat.“

Nathaniel přikývl. „Máte tam někoho, pane?“

„Ano. Jednoho z našich nejlepších agentů… Jmenuje se Harlekýn.“

„Harlekýn…“ Nathaniel si představil štíhlou maskovanou postavu, která se tanečním krokem krade mezi stíny, obklopená atmosférou karnevalu a hrozby…

„Přesně tak. Jde o krycí jméno. Jeho pravé jméno vám prozradit nemůžu, je dost možné, že je sám nezná. Pokud si představujete štíhlého, hbitého mladíka v masce a výstředním kostýmu, tak na to zapomeňte. Náš Harlekýn je zavalitý muž středního věku a zádumčivé povahy. Má také sklon chodit stále v černém.“ Náměstkovi se ve tváři objevil mírně znechucený výraz. „To s vámi udělá Praha, když tam zůstanete příliš dlouho. Je to melancholické město. Několik našich agentů už dohnalo k sebevraždě. Harlekýn se zatím zdá v pořádku, ale čas od času propadá záchvatům trudnomyslnosti.“

Nathaniel si odhrnul vlasy z čela. „To určitě zvládnu, pane. Jak se s ním setkám?“

„Dnes večer o půlnoci odejděte z hotelu a vydejte se na hřbitov v ghettu – to je mimochodem tady, Mandraku, vidíte? Hned vedle Staroměstského náměstí. Máte mít na hlavě měkkou čapku s krvavě rudým perem a procházet se mezi náhrobky. Harlekýn si vás najde. Poznáte ho podle nápadné svíčky, kterou ponese.“

„Nápadné svíčky.“

„Přesně tak.“

„V jakém smyslu nápadné? Je mimořádně dlouhá nebo mihotavá nebo tak něco?“

„Tuto informaci mi neposkytl.“

Nathaniel udělal obličej. „S odpuštěním, tohle všechno mi připadá hrozně… melodramatické, nezdá se vám, pane? Hřbitovy, svíčky a krvavě rudá pera? Nemohl by mi prostě zavolat do hotelu, jakmile se osprchuju, abychom se sešli v hotelovém baru?“

Náměstek se nevesele usmál, postrčil balíček k Nathanielovi, popošel k měkké kožené židli u posledního stolu a s tichým povzdechem se do ní zabořil. Pak se i se židlí pootočil k oknům, za nimiž nízko nad Londýnem visely dešťové mraky. Na západě pršelo: rozmazané proudy deště bez ustání padaly do neviditelných záhybů města. Náměstek se dlouho mlčky díval ven.

„Pohleďte na moderní metropoli,“ řekl, „vybudovanou podle účelných, praktických novodobých plánů. Pohleďte na hrdé stavby na Whitehallu: žádná z nich není starší než sto padesát let! Samozřejmě tu pořád zůstává pár zchátralých, nezrekonstruovaných oblastí – to je nevyhnutelné, když tu máme tolik plebejců –, ale srdce Londýna, kde žijeme a pracujeme, směřuje kupředu. Je to město budoucnosti. Metropole hodná nesmírné říše. Dům vaší paní Whitwellové, Mandraku, je skvělou ukázkou moderního trendu. Mělo by vyrůst mnoho podobných. Příští rok chce pan Devereaux srovnat se zemí většinu Covent Garden a přestavět všechny ty mrňavé hrázděné domky na velkolepé budovy z betonu a skla…“

Židle se otočila zpět do místnosti, náměstek ukázal k mapám. „Zato Praha – to je něco jiného, Mandraku. Podle všeho jde o mimořádně *pochmurné* místo, které stále žije vzpomínkami na

vzdálenou slavnou minulost. Chorobně lpí na věcech, které jsou dávno mrtvé a ztracené: na svých kouzelnících, alchymistech, velké České říši. No, každý doktor by vám řekl, že to není zdravý přístup k životu – kdyby Praha byla člověk, zavřeli bychom ji do blázince. Troufám si říct, že bychom mohli Prahu zbavit jejího planého snění, kdybychom chtěli, Mandraku, jenže my nechceme. Ne. Mnohem lepší je, když zůstane zchátralá a tajuplná, než aby byla jasná, rozumná a soustředěná na budoucnost jako Londýn. A lidi jako Harlekýn, kteří nás informují o tamějším dění, musejí uvažovat stejně jako Češi. Jinak by nám přece k ničemu nebyli, nemyslíte? Harlekýn je lepší špion než většina ostatních, Mandraku. Proto ty jeho výstřední instrukce. Doporučuji vám, abyste se jich do písmene držel.“

„Ano, pane, udělám, co bude v mých silách.“

Bartimaeus

23

Hned jak jsem se zhmotnil, bylo mi jasné, že jsem v Praze. Ze stropu hotelového pokoje visel omšelý, přezdobený pozlacený lustr, horní okraj stěn lemovala hustá zaprášená štukatura, úzké lůžko s nebesy halily těžké závěsy plné prachu, vládla tu teskná atmosféra – to vše jasně ukazovalo jediným směrem. Stejně jako otrávený obličej mého pána. Zatímco mumlal poslední slabiky povolávacího zaklínadla, rozhlížel se po pokoji, jako by napůl očekával, že najednou ožije a kousne ho.

„Měl jsi příjemnou cestu?“ zeptal jsem se zdvořile.

Dokončil pár ochranných pout, vystoupil z kruhu a gestem mi naznačil, že mám udělat totéž. „To ani náhodou. Když jsem procházel celnicí, ještě na mně uplývaly stopy zbytkové magie. Vzali si mě stranou a odvedli mě do nějaké zadní místnosti kde hrozně táhlo. Musel jsem uvažovat rychle – namluvil jsem jim, že náš sklad vína stojí těsně vedle vládního areálu a do stěn občas prosakují zbloudilá zaklínadla. Nakonec to spolkli a pustili mě.“ Zamračil se. „Já to nechápu! Než jsem odjel, převlékl jsem si všechno oblečení, aby na mně nezůstaly žádné zbytky!“

„Slipy taky?“

Zarazil se. „Ach – dost jsem spěchal. Na ně jsem zapomněl.“

„Tak to bude ono. Divil by ses, co všechno se tam dole může nahromadit.“

„A podívej se na tenhle pokoj,“ stěžoval si kluk dál. „Tohle má údajně být nejlepší zdejší hotel. Přísahám, že tady posledních sto let ani *neuvažovali* o renovaci. Jen se koukni na pavučiny na těch

závěsech. Hrůza. A poznáš, jakou barvu měl původně ten koberec? Já ne.“ Vztekle kopl do postele, z které se vzápětí vznesl oblak prachu. „A navíc tahle obludnost s nebesy. Proč tady nemůžou mít nějakou lehkou vzdušnou matraci jako u nás?“

„Vzmuž se! Aspoň máš vlastní koupelnu.“ Mrkl jsem za hrozivě vyhlížející dvířka v jedné stěně: pootevřela se s nervy drásajícím zaskřípěním a za nimi se objevila koupelna s plesnivějícími kachličkami, osvětlená jedinou žárovkou. V jednom rohu se tyčila obrovská vana na třech nohách se zvířecími tlapami: taková, v jakých se vraždí mladé nevěsty nebo v nich ochočení krokodýlové krmení neobvyklými druhy masa[*] dorůstají nečekané velikosti. Naproti ní stál podobně obludný záchod a řetízek splachovadla nad ním visel ze stropu jako provaz ze šibenice.[†] V temných zákoutích stropu bojovaly o území pavučiny s plísní. Po zdi se vinula složitá spleť kovových trubek, které se vzájemně křížily, spojovaly vanu s toaletou a vypadaly jako vyhřezlá střeva nějakého –

Zavřel jsem dveře. „Když o tom tak přemýšlím, na tvém místě bych se tam radši nedíval. Prostě koupelna. Nic zvláštního. Jaký je odsud výhled?“

Podrážděně se ke mně obrátil. „Koukni se sám.“

Když jsem odhrnul těžký šarlatový závěs, naskytla se mi okouzlující vyhlídka na velký městský hřbitov. Do dálky se táhly úhledné řady náhrobků lemované alejemi zasmušilých jasanů a modřínů. Tu a tam na stromech visely lucerničky blikající do okolí truchlivými žlutými světélky. Po štěrkových cestičkách mezi náhrobky se osaměle šouralo pár nahrbených postav a vítr přinášel k oknu jejich žalostné vzdechy.

Hbitě jsem závěs zatáhl. „Ano… Připouštím, že to není příliš povznášející.“

„Povznášející? Tohle je to nejodpornější místo, jaké jsem kdy viděl!“

---

[*] Tohle je jedna z divných vlastností Prahy: něco ve zdejším vzduchu, což možná způsobuje pět století temných čar, vede k tomu, že ve vás každý předmět, byť ten nejobyčejnější, začne bezděčně vyvolávat hrůzné, znepokojivé představy.

[†] Už chápete, jak to myslím?

„A co jsi čekal? Jsi Brit. Samozřejmě tě strčili do mizerného pokoje s vyhlídkou na hřbitov.“

Kluk seděl u masivního psacího stolu a listoval papíry z malého hnědého balíčku. Roztržitě namítl: „Právě z toho důvodu bych měl dostat ten nejlepší pokoj.“

„Děláš si srandu? Po tom, co Gladstone Praze provedl? Víš, tady nikdy na nic nezapomínají.“

Ta slova ho přiměla vzhlédnout. „Ale to byla válka. Vyhráli jsme, nepopiratelně a jasně. S minimálními ztrátami na životech civilistů.“

Zhmotnil jsem se v podobě Ptolemaia, takže jsem si teď u okna založil ruce na hrudi a také se na něj pobouřeně podíval. „Myslíš?“ odfrkl jsem si. „Tak to pověz lidem z předměstí. Dodneška tam najdeš spáleniště po vyhořelých domech.“

„Jo, ty o tom víš všechno, co?“

„Jasně že to vím. Já tady totiž byl. A musím dodat, že jsem bojoval na český straně. Zatímco všechno, co ses naučil ty, sepsalo Gladstoneovo ministerstvo propagandy po skončení války. Takže mě nepoučuj, chlapečku.“

Chvilku to vypadalo, že propadne jednomu ze svých starých záchvatů zuřivosti. Pak se najednou, jako by se v něm něco vypnulo, zatvářil chladně a lhostejně. Vrátil se zpátky ke svým papírům, s bezvýrazným obličejem, jako by ho to, co jsem řekl, vůbec nezajímalo, a dokonce ho to trochu nudilo. Skoro by mi byl milejší ten vztek.

„V Londýně,“ pronesl tiše, jakoby pro sebe, „leží hřbitovy za hranicemi města. Je to daleko hygieničtější. A těla odváží zvláštní pohřební vozy. To je správná moderní metoda. Tohle místo žije v minulosti.“ Neřekl jsem nic. Nezasloužil si perly mé moudrosti.

# # #

Asi tak hodinu kluk zkoumal při světle malé svíčky své dokumenty a dělal si poznámky na okraje. Nevšímal si mě a já si na oplátku nevšímal jeho: jenom jsem nenápadně pouštěl přes místnost drobný průvan, aby mu svíčkový vosk odkapával hodně otravným způsobem přímo na práci. V půl desáté zatelefonoval do recepce a

dokonalou češtinou si do pokoje objednal pečené jehněčí a karafu vína. Pak odložil pero, obrátil se ke mně a uhladil si vlasy rukou.

„Už to mám!“ houkl jsem z hloubi té postele, kde jsem si mezitím dělal pohodlí. „Už jsem si vzpomněl, koho mi teď připomínáš. Vrtá mi to hlavou od chvíle, cos mě minulý týden povolal. Lovelace! Hraješ si s vlasy přesně jako on. Nedokážeš je nechat být.“

„Chci si promluvit o pražských golemech,“ řekl.

„Přímo z toho čiší marnivost – jo, nic jinýho to není. Všechna ta pomáda.“

„Viděls golemy v akci. Jaký mág by je asi tak používal?“

„A hádám, že jde taky o projev nejistoty. Neustálá potřeba se šlechtit.“

„Vytvářeli je vždycky jen čeští mágové? Nebo by to dokázal i Brit?“

„Gladstone si nikdy s ničím nepohrával – s vlasy ani s ničím jiným. Vyzařoval z něj klid.“ Kluk zamrkal a poprvé projevil zájem. „Ty jsi znal Gladstonea?“

„*Znal* je trochu silný slovo. Viděl jsem ho zdálky. Bitev se obvykle účastnil osobně, opíral se o svou slavnou hůl a díval se, jak jeho jednotky páchají zvěrstva; tady v Praze i po celý Evropě… Jak říkám, vyzařoval z něj klid; všechno sledoval, mluvil jen málo a pak, když šlo o všechno, byl každý jeho krok uvážený a rozhodný. Na hony se lišil od těch tvých dnešních užvaněných kouzelníčků.“

„Vážně?“ Dalo se poznat, že to kluka fascinuje. Nemusel jsem dlouho hádat, koho si vzal za vzor. „Takže,“ řekl, „jsi ho svým démonickým, zvrhlým způsobem vlastně obdivoval?“

„Ne. Samozřejmě že ne. Byl jeden z nejhorších. Když zemřel, v celý obsazený Evropě se rozezněly kostelní zvony. Nechceš být jako on, Nathanieli, to mi věř. Kromě toho“ – natřásl jsem jeden z uprášených polštářů – „na to nemáš.“

Jo, tohle ho popíchlo. „Proč?“

„Zdaleka nejsi tak podlý. A vida, už ti nesou večeři.“

Zaklepání na dveře ohlásilo příchod lokaje v černém kabátě a postarší pokojské s nákladem zakrytých talířů a chlazeného vína. Kluk s nimi pohovořil celkem zdvořile, položil pár otázek ohledně

okolních ulic a dal jim za námahu spropitné. Během jejich návštěvy jsem byl myška pohodlně schoulená mezi polštáři a zůstal jsem v té podobě, dokud můj pán nezhltl večeři. Nakonec odložil vidličku, naposledy se napil vína a vstal.

„Dobrá," řekl. „Nemáme čas na řeči. Už je čtvrt na dvanáct. Musíme jít."

# # #

Hotel stál v Křemencové, což byla krátká ulička na kraji pražského Starého Města, nedaleko od řeky. Po ulicích osvětlených pouličními lampami jsme se zvolna, pravidelným krokem vydali k severu, směrem ke ghettu.

Navzdory škodám, které tu napáchala válka, navzdory úpadku, který metropoli postihl, když císař zahynul a veškerá moc se přesunula do Londýna, si Praha stále uchovávala něco ze své původní tajuplnosti a velkoleposti. Dokonce i já, Bartimaeus, jemuž jsou ty lidské pekelné díry, v nichž čas od času uvíznu, venkoncem lhostejné, jsem vnímal krásu toho místa: domy s pastelovými omítkami a vysokými, příkrými střechami z pálených tašek, které se tísnily kolem věžiček a zvonic nesčetných kostelů, synagog a divadel; široká šedivá řeka vinoucí se městem, spoutaná tuctem mostů, z nichž každý vybudovala v jiném stylu udřená jednotka džinů;[*] a nad tím vším sídlo císařů, zádumčivě roztažené po vrcholku kopce.

Kluk dlouho nic neříkal. To mě nepřekvapilo – během svého života skoro nikdy nevytáhl paty z Londýna. Předpokládal jsem, že ho obdiv a úžas připravily o řeč.

„Odporná díra," prohlásil nakonec. „Devereauxovy asanační plány na vyčištění slumů by se tady rozhodně hodily."

[*] Já osobně jsem se v roce 1357 podílel na stavbě Kamenného mostu, nejvelkolepějšího ze všech. Devět nás pracovalo na tom úkolu, abychom ho podle požadavků zvládli za jedinou noc, a základy jsme upevnili obvyklou obětí: zazděným džinem. O to, komu se té cti dostane, jsme za úsvitu tahali sirky. Chudák Humphrey je nejspíš pořád tam dole, unuděný k smrti, ačkoli jsme mu s sebou dali balíček karet, aby si měl čím ukrátit čas.

Podíval jsem se na něj. „Mám to chápat tak, že stověžatá matka měst ti není po chuti?“

„No… Je to strašně *neuspořádané*, nezdá se ti?“

Pravda, čím hlouběji jsme pronikali do nitra Starého Města, tím byly uličky užší a víc křivolaké, propojené složitým systémem průchodů a vnitrobloků, nad nimiž štíty domů vyčnívaly tolik, že dolů na dláždění stěží pronikalo denní světlo. Turistům nejspíš připadá tohle bludiště rozkošné; pro mě, s mým trochu zatrpklejším názorem na život, dokonale ilustruje beznadějnou zmatenost veškerého lidského usilování. A pro Nathaniela, mladého britského mága uvyklého na široké, nemilosrdně přímé bulváry na Whitehallu, byly pražské uličky temné a chaotické.

„Žili tu velcí mágové,“ připomněl jsem mu.

„To bylo tenkrát,“ odsekl kysele. „Teď je teď.“

Prošli jsme kolem Kamenného mostu, na jehož východním konci stála zchátralá věž. Kolem holých trámů kroužili netopýři a v nejvyšších oknech se mihotalo slabé světlo. I v tuhle pozdní hodinu tu bylo rušno: po mostě pomalu projely dva staromódní vozy s vysokými úzkými kapotami a neskladnými stahovacími střechami; míjelo nás hodně lidí na koních a mezi nimi se proplétali další, kteří vedli voly nebo řídili dvoukoláky plné zeleniny či pivních sudů. Mnozí muži měli na hlavách měkké černé čapky ve francouzském stylu – od doby, kdy jsem město před lety navštívil naposledy, se zdejší móda poněkud změnila.

Kluk se zatvářil zhnuseně. „To mi něco připomíná. Asi bych sebou měl hodit, ať už mám tu šarádu z krku.“ Nesl si malý kožený batůžek a po chvilce přehrabování z něj vylovil velkou měkkou čapku. Ještě chvíli hrabošil a vytáhl zahnuté, dost pomačkané ptačí pero. Přidržel je tak, aby na ně dopadalo světlo pouliční lampy.

„Co je to podle tebe za barvu?“ zeptal se.

Chvíli jsem pero zkoumal. „Nevím. Asi červená.“

„Jaká červená? Chci přesný popis.“

„Ehm… cihlově červená? Ohnivě červená? Rajčatově červená? Červená jako spálený záda? Může to být cokoli.“

„Takže ne krvavě červená?“ Vztekle zaklel. „Měl jsem málo času a nic jiného jsem nesehnal. No, bude to muset stačit.“ Zabodl pero do čepice a vzniklý útvar si narazil na hlavu.

„K čemu to má být dobrý?“ zeptal jsem se. „Doufám, že se nesnažíš být neodolatelný, protože v tom vypadáš jako blbec.“

„Ujišťuju tě, že k tomu mám čistě pracovní důvody. Můj nápad to nebyl. Hoď sebou, je skoro půlnoc.“

Mířili jsme od řeky hlouběji do srdce Starého Města, kde ghetto střežilo nejhlubší tajemství Prahy.* Domy tady byly menší a sešlejší, nalepené jeden na druhém tak těsně, že se bezpochyby vzájemně podpíraly. Na každého z nás to působilo úplně jinak. Mně vlévala magie prosakující z těch starých kamenů do esence novou energii a přivolávala vzpomínky na minulé úspěchy. Nathaniel zase propadal stále větší zasmušilosti a pod tou předimenzovanou čepicí si mumlal a brumlal jako hádavý dědek.

„Nemohl bys mi,“ nadhodil jsem, „třeba prozradit, co přesně tady pohledáváme?“

Podíval se na hodinky. „Za deset minut půlnoc. Až začnou odbíjet hodiny, musíme být na starém hřbitově.“ Podrážděně zamlaskal. „Další hřbitov. Věřil bys tomu? Kolik jich tady vůbec mají? Každopádně se tam mám setkat s informátorem – on mě pozná podle téhle čepice, já ho poznám podle jeho – cituju – ‚nápadné svíčky‘.“ Gestem ruky mě zarazil. „Neptej se, nemám tušení, co to znamená. Ten člověk nám dá možná kontakt na někoho, kdo ví něco o golemech.“

„Myslíš, že ty potíže v Londýně vyvolává nějaký český mág?“ zeptal jsem se. „Víš, nemusí to být nutně pravda.“

Přikývl, nebo se mu pod tou obludnou pokrývkou hlavy aspoň pohnula hlava. „Přesně tak. To hliněné oko z Lovelaceovy sbírky

* V rudolfovské době, kdy byla Svatá říše římská na vrcholu slávy a na nově zbudovaných pražských hradbách hlídkovalo šest ifrítů, zdejší židovská obec poskytovala císaři většinu peněz a dost velkou část magie. Židovští mágové, násilně donucení držet se v přecpaných uličkách ghetta, jimž zbytek pražské společnosti nedůvěřoval, ale zároveň na ně spoléhal, se časem stávali stále mocnějšími. Protože pogromy a útoky na jejich lidi byly na denním pořádku, židovská magie měla převážně obranný charakter – což jasně dokazuje mág Löw, který vytvořil prvního golema, aby uchránil Židy před útoky lidí i džinů.

musel ukrást někdo, kdo tam měl přístup: máme mezi sebou zrádce. Ale informace o tom, jak tu věc použít, musely přijít z Prahy. Nikdo v Londýně nic takového nikdy neuměl. Možná nám ten agent pomůže.“ Povzdechl si. „Ačkoli o tom dost pochybuju. Člověk, který si říká Harlekýn, očividně nemá všech pět pohromadě.“

„Podle mě není o nic víc vyšinutý než vy ostatní, s těmi hloupými falešnými jmény, *pane Mandraku.* A co mám dělat já, zatímco budeš hovořit s dotyčným pánem?“

„Budeš v úkrytu hlídkovat. Jsme na nepřátelském území a já nedůvěřuju ani tomuhle Harlekýnovi, ani nikomu jinému. Fajn, tohle bude ten hřbitov. Asi bys měl změnit podobu.“

Došli jsme na dlážděné náměstíčko ze všech stran obklopené budovami s malými tmavými okny. Přímo před námi vedly úzké schůdky k otevřené brance v křivém kovovém plotě. Za ním se zvedala tmavá zubatá masa – nejvyšší náhrobky Starého židovského hřbitova.

Měřil sotva padesát metrů čtverečních a byl zdaleka nejmenší v celém městě. Přesto se používal mnoho staletí, stále dokola, což mu propůjčovalo zvláštní, svérázný vzhled. Na tom omezeném prostoru už pohřbili tolik lidí, že je museli skládat na sebe a hřbitov se postupně zvedl dobře dva metry nad úroveň ulice. Náhrobky byly natěsnané jeden na druhém – velké se nakláněly přes malé, malé byly napůl zahrabané v zemi. S tímhle halabala uspořádáním, bez jakéhokoli ohledu na jasnost a řád, patřil hřbitov přesně k těm místům, která tak jitřila Nathanielovu pořádkumilovnou mysl.[*]

„Tak s tím pohni,“ vyzval mě. „Čekám.“

„Aha, ty čekáš? Sorry, pod tím klóbrcem se to nedá poznat.“

„Proměň se v odporného hada nebo v morovou krysu nebo v jakékoli ohavné noční zvíře, které se ti zamlouvá. Jdu dovnitř. Připrav se mě chránit, kdyby to bylo nutné.“

„S radostí.“

Tentokrát jsem se rozhodl pro netopýra s dlouhýma ušima, kožnatými křídly a chomáčky chlupů na hlavě. Podle mě to byla

[*] Mě vlastně znervózňoval taky, ale z jiných důvodů. Element země tu byl velice silný – jeho síla vzlínala nahoru do vzduchu a odsávala mi energii. Džinové tu nebyli vítáni; na tomto místě fungoval jiný druh magie.

vhodná podoba – poskytuje jednomu možnost rychle a tiše se přesouvat a dokonale ladí s obecnou atmosférou půlnočních hřbitovů. Rozletěl jsem se do husté změti zpřeházených kamenů a pro jistotu jsem hned prověřil všechny roviny: byly dost čisté, ačkoli tak nasáklé magií, že se každá z nich tiše chvěla vzpomínkami na minulá kouzla. Neobjevil jsem žádné pasti ani čidla, ačkoli pár ochranných kouzel na nedalekých budovách naznačovalo, že tu pořád sídlí jacís tacís mágové.* Nikde ani noha; takhle pozdě v noci byly uličky mezi hroby prázdné, zalité černými stíny. Zrezavělé lucerny přibité na plotě vydávaly slabounké světlo. Našel jsem si jeden převislý náhrobek, elegantně se na něj zavěsil a složil křídla. Pozoroval jsem hlavní cestu protínající hřbitov.

Nathaniel prošel bránou, štěrk mu pod nohama tiše křupal. Právě v tu chvíli začaly hodiny na tuctu pražských kostelů odbíjet čas, aby ohlásily počátek tajuplné půlnoční hodiny.† Chlapec si slyšitelně povzdechl, znechuceně potřásl hlavou a váhavě popošel po cestičce vpřed, s jednou rukou nataženou před sebe, aby nevrazil do kamenů. Nedaleko zahoukala sova: možná věštila násilnou smrt, možná vyjadřovala zděšení nad obludnými rozměry čepice mého pána. Krvavě rudé pero se mu pohupovalo za hlavou a ve slabém světle se matně lesklo.

Nathaniel přecházel sem a tam. Netopýr nehybně visel. Čas plynul stejně pomalu jako vždycky, když se flinkáte po hřbitovech. Jenom jednou se na ulici pod plůtkem něco pohnulo: ze tmy se vyšouralo nestvůrné stvoření se čtyřma nohama, dvěma rukama a

---

* Byly to slabé ochrany. Poradil by si s nimi i chromý šotek. Jako magická metropole Praha už sto let procházela prudkým úpadkem.

† Ze složitých důvodů, které možná souvisejí s astronomií a sklonem zemské osy, právě o půlnoci a v poledne se sedm rovin přibližuje nejtěsněji k sobě, což umožňuje vnímavějším lidem zahlédnout věci, které by pro ně normálně byly neviditelné. Proto do tohoto časového období spadá většina zpráv o spatřených zjeveních, přízracích, černých psech, dvojnících a dalších nadpřirozených bytostech – což jsou obvykle šotci či folioti, kteří v nějaké podobě plní své úkoly. Protože noc působí na lidskou představivost (no, jestli tomu chcete říkat představivost) obzvlášť silně, lidi nevěnují tolik pozornosti zjevením spatřovaným v poledne, ale ta přesto existují: mihotavé postavy zahlédnuté v horkem zvlněném vzduchu, kolemjdoucí, kterým při podrobnějším pohledu chybí stín, bledé obličeje v davu, které mizí, když se na ně podíváte zpříma.

divnou dvojitou hlavou. Když to můj pán zahlédl, pochybovačně se zarazil. Prošlo to pod lucernou a v tu chvíli se ukázalo, že je to dvojice milenců s propletenýma rukama a hlavami těsně u sebe. Vášnivě se líbali, tiše se smáli a pokračovali po ulici dál. Můj pán se za nimi díval s podivným výrazem v obličeji. Mám dojem, že se pokoušel tvářit pohrdavě.

Od té chvíle už do svého popocházení, které ani zpočátku nebylo moc energické, nedával srdce. Ploužil se kolem, kopal do neviditelných oblázků a sklesle, otráveně se halil do dlouhého černého pláště. Vypadal jako duchem nepřítomný. Usoudil jsem, že potřebuje zvednout morálku, a tak jsem popoletěl k němu a zastavil se ve vzduchu nad nejbližším náhrobkem.

„Seber se," povzbuzoval jsem ho. „Vypadáš jako ohřátá smrt. Úplně toho Harlekýna odradíš, když si nedáš pozor. Představ si, že tu máš dostaveníčko s nějakou hezkou mladou čarodějkou."

Nemohl bych to odpřisáhnout – byla vážně tma –, ale zdálo se mi, že se začervenal. Zajímavé… Možná by stálo za to tohle téma prozkoumat důkladněji, až nastane vhodná chvíle.

„Nemá to smysl," zašeptal. „Už je skoro půl jedné. Kdyby tady byl, už bychom si touhle dobou něčeho všimli. Myslím… Posloucháš mě?"

„Ne." Citlivé netopýří uši zachytily někde na druhém konci hřbitova škrabavý zvuk. Popoletěl jsem trochu výš a zahleděl se do tmy. „To by mohl být on. Připrav si pero, Romeo."

Sklopil jsem křídla a snesl se nízko mezi náhrobky – mírně jsem přitom kroužil, abych se čelně nesrazil s tím, co se k nám blížilo.

Kluk se trochu napřímil; s čapkou na stranu a rukama ležérně složenýma za zády se loudal po cestičce, jako by byl ponořený v hlubokých myšlenkách. Nedával nijak najevo, že by si všiml stále hlasitějších šouravých kroků nebo podivného bledého světla, které se teď k němu mezi náhrobky blížilo.

Nathaniel

24

Koutkem oka Nathaniel zahlédl, jak netopýr popoletěl k věkovitému tisu, kterému se nějak podařilo přežít v rohu hřbitova celá století pohřbů. Z jedné mimořádně vyschlé větve se nabízel dobrý výhled na cestičku. Netopýr se na ni zavěsil a znehybněl.

Nathaniel se zhluboka nadechl, narovnal si čapku a nonšalantně vykročil vpřed. Celou dobu upíral pohled na něco, co se pohybovalo v srdci hřbitova. Ačkoli mu ta komedie připadala trapná, vlhkost a osamělost tohoto odlehlého místa nakazila i jeho. Uvědomil si, že se mu srdce v hrudi bolestivě rozbušilo.

Co to před sebou vlastně vidí? Bledé mrtvolné světélko se blížilo – mělo nazelenale mléčnou barvu a zalévalo okolní náhrobky nezdravým svitem. Za ním se šoural jakýsi nahrbený stín, který se proplétal mezi hroby jeho směrem.

Nathaniel přimhouřil oči: na žádné ze tří pozorovatelných rovin nevnímal žádnou magickou aktivitu. To před ním byl zřejmě člověk.

Konečně zachrastění štěrku naznačilo, že stín vykročil na cestičku. Nezastavil se, kráčel přímo vpřed a vlekl za sebou otrhaný plášť či kápi. Když přišel blíž, Nathaniel postřehl, že vpředu zpod kápě trčí pár odpudivě bílých rukou a drží věc, z níž se linulo to bledničkovité světélko. Pokoušel se rozeznat obličej příchozího, ale ten halila těžká černá kapuce, jež se ohýbala před obličej jako orlí spár. Obrátil tedy pozornost k předmětu, který svíraly bledé ruce, k věci zářící divným bělavým svitem. Byla to svíčka, pevně zabodnutá do…

„Fuj,“ vyhrkl Nathaniel česky. „To je hnus!“

Postava se zarazila. Zpod kápě se ozval vysoký, tenký hlásek. „Hej, vo co ti de?“ Stvoření si chvatně odkašlalo a vzápětí zopakovalo hlubším, pomalejším a daleko přízračnějším tónem: „Tedy… co tím máte na mysli?“

Nathaniel se ošklíbl. „Tu odpornost, co si nesete. Je to hnus.“

„Ale kdež! Je to mocný předmět.“

„Rozhodně je to nehygienické. Kde jste k tomu přišel?“

„Osobně jsem to odřízl od šibenice za svitu měsíce před úplňkem.“

„Vsadím se, že to není ani zakonzervované. No jistě! Odpadávají z toho kousky!“

„Neodpadávají. To je svíčkový vosk.“

„Možná, ale stejně je nerozum nosit to takhle s sebou. Měl byste to zahodit za náhrobky a rychle si jít umýt ruce.“

„Uvědomujete si,“ řekla postava a popuzeně zaťala volnou ruku v pěst, „že hovoříte o předmětu, který má moc ochromit mé nepřátele a rozeznat hlídkovou magii na padesát kroků? Je to vzácný kousek. Rozhodně ho nezahodím.“

Nathaniel potřásl hlavou. „To je na cvokárnu. Takovéhle chování by vám v Londýně netrpěli, to mi věřte.“

Postava sebou po těch slovech trhla. „Londýn? Proč mluvíte o Londýně?“

„Jste přece Harlekýn, ne? Ten agent.“

Dlouhé ticho. „…Možná.“

„Jasně že jste. Kdo jiný by se v tuhle hodinu coural po hřbitově? Ani jsem nemusel vidět ten nechutný svícen, abych poznal, že jste to vy. Kromě toho mluvíte česky s britským přízvukem. Do toho! Potřebuju urychleně nějaké informace.“

Postava zvedla volnou ruku. „Tak moment. Ještě ani nevím, kdo jste vy.“

„John Mandrake, ve službách vlády. Jak dobře víte.“

„To mi nestačí. Potřebuju důkaz.“

Nathaniel obrátil oči v sloup. „Vidíte tohle?“ Ukázal nahoru. „Krvavě červené pero.“

Postava se na ně zadívala. „Mně připadá spíš jako cihlově červené.“

„Je *krvavě* červené. Nebo brzy bude, jestli nepřestanete s těmi nesmysly a nepřejdete k věci.“

„No… tak dobrá. Ale nejdřív“ – postava zaujala slavnostní postoj – „musím prověřit, zda nás nikdo nesleduje. Ustupte!“ Agent zvedl předmět, který držel v ruce, a pronesl zaklínadlo. Bledý plamínek okamžitě vyšlehl vpřed a proměnil se v zářivou světelnou smyčku, která na okamžik zůstala viset ve vzduchu mezi nimi. Na další povel se smyčka rozšířila a rozvlnila se po hřbitově všemi směry. Nathaniel si všiml, že netopýr spadl z větve jako kámen těsně předtím, než světlo dorazilo k němu. Co se s netopýrem stalo, už neviděl, ale světlo se rozlilo za zeď hřbitova, kde se rozplynulo do nicoty.

Postava přikývla. „Můžeme bezpečně mluvit.“

Nathaniel ukázal na svíčku, která zase získala původní rozměry. „Ten trik znám. To je Světelný okruh, řízený obyčejným šotkem. Nepotřebujete končetiny mrtvého člověka, abyste ho spustil. Tyhle strašidelné triky jsou jen abrakadabra určené k ohromení tupých plebejců. Na mě to nezabere, Harlekýne.“

„Možná…“ Vyzáblá ruka zmizela pod pláštěm a něco tam zádumčivě podrbala. „Ale i tak jste přehnaně štítivý, Mandraku. Pomíjíte nejhlubší zásady naší magie. Není tak čistá a přímá, jak předstíráte. Krev, rituály, oběti, smrt… To se skrývá v srdci každého zaklínadla, které pronášíme. Vzato kolem a kolem, všichni sázíme na strašidelné triky.“

„Tady v Praze možná,“ odsekl Nathaniel.

„Nezapomínejte, že moc Londýna stojí na moci Prahy. Takže…“ Harlekýn náhle promluvil věcně. „Šotek, kterého ke mně poslali, tvrdil, že máte supertajné poslání. O co jde a jaké informace ode mě potřebujete?“

Nathaniel s odpovědí neotálel a s jistou úlevou mu vylíčil hlavní události několika předchozích dní. Muž pod kápí ho mlčky vyslechl.

„Golem v ulicích Londýna?“ zamumlal, když Nathaniel skončil. „Čeho já se ještě dočkám. Takže strašidelné triky vám ťukají na dveře, ať se vám to líbí, nebo ne. Zajímavé…“

„Zajímavé a rozluštitelné?“ zeptal se Nathaniel s nadějí.

„To nevím. Ale mohl bych vám zjistit nějaké podrobnosti – Honem! K zemi!“ Rychle jako had se Harlekýn vrhl na zem a Nathaniel ho bez váhání následoval. Ležel s obličejem zarytým do hřbitovní půdy a poslouchal, jak na dláždění venku duní kroky vojenských bot. Po větru se k nim donesl závan kouře. Zvuky utichly. Po další asi tak minutě agent pomalu vstal. „Hlídka,“ řekl. „Naštěstí jim ty cigarety, co kouří, umrtvily čich. Teď nám nic nehrozí.“

„Říkal jste…,“ pobídl ho Nathaniel.

„Ano. Je tu především otázka golemova oka. Několik těchto předmětů je uloženo v magických sbírkách patřících české vládě. Pražská rada k nim nikoho nepustí. Pokud vím, nepoužívají se k magickým účelům, ale mají vysokou symbolickou hodnotu, protože golemové způsobili Gladstoneovým jednotkám během prvního tažení zásadní ztráty. Před několika lety byl jeden z těch kamenů odcizen a viníka nikdy nedopadli. Předpokládám – ale upozorňuju, že je to jen spekulace –, že právě ten uloupený kámen se později objevil ve sbírce vašeho přítele Lovelace.“

„Dovolte,“ ohradil se Nathaniel koženě, „nebyl to můj přítel.“

„No, teď už není ničí přítel, že? Protože selhal. Kdyby vyhrál, všichni byste viseli na každém jeho slově a zvali ho na večeře.“ Agent někde hluboko pod kápí dlouze, teskně popotáhl. „Podržte mi to na chvíli. Musím se napít.“

„Fuj! Je to studené a lepkavé! Hoďte sebou!“

„Už to bude.“ Harlekýnovy ruce se zahemžily pod pláštěm a o chvíli později se vynořily s tmavozelenou lahví uzavřenou korkovou zátkou. Vytáhl zátku a naklonil si láhev pod kapuci. Několikrát hlučně polkl a kolem se rozlil odér silného alkoholu.

„Hned je to lepší.“ Neviditelné pysky zamlaskaly, zátka se vrátila na láhev a láhev do kapsy. „Vezmu si to zpátky. Nepoškodil jste to, doufám? Přece jen je to trochu křehké. Takže,“ pokračoval Harlekýn, „možná měl Lovelace v úmyslu použít oko sám; pokud ano, plány mu překazila smrt. Někdo jiný, patrně nějaký jeho společník – kdo ví? – poté oko odcizil naší vládě a zdá se, že je použil… Tady se to začíná trochu komplikovat.“

„Potřebovali i oživující zaklínadlo," připojil se Nathaniel. „Je napsané na kusu pergamenu a vkládá se golemovi do úst předtím, než ožije. Právě tohle je část výrobního tajemství, kterou už dávno nikdo nezná. Přinejmenším nikdo v Londýně."

Agent přikývl. „Tajemství je možná skutečně ztracené, ale nelze vyloučit, že je pražští mágové znají, pouze nevyužívají. Momentálně není v zájmu Rady Londýn moc dráždit. Britové jsou příliš silní. Češi raději posílají do Londýna špehy a malé úderné jednotky, které mají potichu rozvracet režim a sbírat informace. Tenhleten váš golem… To je na Čechy příliš dramatické, měli by strach, že po takovém kousku bude okamžitě následovat invaze. Ne, myslím, že hledáte někoho, kdo jedná na vlastní pěst a má k tomu osobní důvod."

„Takže kde bych měl začít?" zeptal se Nathaniel. Nedokázal přitom potlačit zívnutí; od útoku na Britské muzeum včera v noci nezamhouřil oči. Měl za sebou namáhavý den.

„Musím si to rozmyslet…" Agent chvilku mlčel. „Poptám se kolem. Sejdeme se znovu zítra večer, to už pro vás budu mít nějaká jména." Dramatickým gestem se zahalil do pláště. „Sejdeme se –"

Nathaniel mu skočil do řeči: „Doufám, že se nechystáte říct ‚na šibeničním vrchu' nebo ‚ve stínu popraviště' nebo něco podobně depresivního."

Postava se napřímila. „To je směšné. Jak vás to vůbec mohlo napadnout?"

„Výborně."

„Chystal jsem se navrhnout starý morový hřbitov v Hybernské ulici."

„*Ne.*"

Agenta se to očividně dotklo. „No dobrá," zavrčel. „V šest večer u stánku s opečenými klobásami na Staroměstském náměstí. Je to na vás dostatečně všední?"

„To mi vyhovuje."

„Tak do té doby…" Postava se otočila, až za ní zavlál plášť; zapraskala jí kolena a pak se agent přehnal po hřbitovní cestičce pryč. Mrtvolné světélko ještě chvilku poblikávalo v dálce, ale zakrátko zmizelo a pouze nezřetelný stín a tlumená kletba, když

Harlekýn vrazil do špatně viditelného náhrobku, naznačovaly, že tu vůbec někdo byl.

# # #

Nathaniel se posadil na nejbližší náhrobek a čekal, až se ukáže Bartimaeus. Schůzka proběhla uspokojivě, i když byla poněkud rozčilující, ale teď měl před sebou do zítřejšího večera dlouhý odpočinek. Myšlenky se mu v unaveném mozku rozběhly všemi směry. Vrátila se mu vzpomínka na Jane Farrarovou. Jak bylo příjemné mít ji tak blízko… Působila na něj skoro jako nějaká droga. Zamračil se – samozřejmě že byla jako droga. Použila na něj přece kouzlo, nebo ne? A on jí málem padl do pasti, úplně přehlédl všechna varování. Zachoval se jako hrozný hlupák.

Dívka se ho buď snažila zdržet, nebo se z něj pokoušela vypáčit informace. V každém případě pracovala pro svého mistra, Duvalla, který si rozhodně nepřál, aby vnitřní záležitosti v tomhle případě získaly jediný bod k dobru. Až se vrátí, může nepochybně čekat podobné útoky. Duvall, Tallow, Farrarová… Dokonce ani na svou učitelku, paní Whitwellovou, se nemohl stoprocentně spolehnout, pokud jí nepředá nějaké výsledky.

Nathaniel si zamnul oči. Zničehonic ho únava a vyčerpání úplně přemohly.

„Teda, vypadáš pěkně přepadle.“ Džin se vynořil na protějším náhrobku ve své oblíbené podobě mladého Egypťana. Zkřížil nohy stejně jako Nathaniel a okázale zazíval. „Už jsi měl být dávno v pelíšku.“

„Slyšel jsi všechno?“

„Většinu. Něco mi uniklo, když vypustil ten Okruh. Málem mě trefil a musel jsem podniknout rychlou únikovou akci. Naštěstí kořeny toho stromu nadzvedly pár náhrobků a já se propadl do skuliny pod zemí, takže mě sonda neškodně minula.“ Kluk se odmlčel a vytřepal si z vlasů trochu šedého prachu. „Ne že bych obecně doporučoval hroby jako vhodná místa k ukrývání. Nikdy nevíš, na co v nich narazíš. Ale obyvatel tady toho byl celkem pohostinný. Nechal mě, ať se na chvíli přitulím.“ Démon na Nathaniela spiklenecky mrkl.

Ten se otřásl. „To je hnus.“

„Když už o tom mluvíme,“ pokračoval džin, „ta svíčka, co si ten chlápek nesl. Byla to fakt…?“

„Jo. Snažím se na to zapomenout. Harlekýn je víc než jen napůl nepříčetný, což nepochybně způsobil příliš dlouhý pobyt v Praze.“ Nathaniel se zvedl a zapnul si plášť. „Ale může se hodit. Doufám, že zítra večer pro nás bude mít něco užitečného.“

„Fajn,“ odpověděl Egypťan a taky se zapnul. „Pak se možná dočkáme akce. Můj recept na informátory je buď opékat je nad mírným ohněm, nebo je pověsit za nohu z okna ve vyšším poschodí. Po tom se Češi obvykle rozmluví.“

„Takové situaci bychom se měli snažit vyhnout.“ Nathaniel vyrazil ke hřbitovní bráně. „Úřady se nesmějí o naší přítomnosti dovědět, takže bychom neměli upoutat pozornost. To znamená žádné násilí ani zjevnou magii. Jasné?“

„Samo.“ Džin se spokojeně usmál, když se mu zařadil po bok. „Jako bys mě neznal.“

Kitty

25

V devět hodin dvacet pět minut ráno v den plánovaného útoku kráčela Kitty jednou ze zadních uliček londýnského West Endu. Šla tak rychle, že prakticky běžela; její autobus uvízl v dopravní zácpě na Westminsterském mostě a měla zpoždění. Na zádech jí poskakoval malý batůžek; vlasy za ní vlály.

Přesně v devět třicet, rozcuchaná a trochu zadýchaná, dorazila ke dveřím pro účinkující v divadle Coliseum, mírně do nich zatlačila a zjistila, že nejsou zamčené. Bleskurychle se rozhlédla po uličce poseté odpadky, a když nespatřila nic podezřelého, vklouzla dovnitř.

Ocitla se v ponuré špinavé chodbě plné kbelíků a podivných dřevěných konstrukcí, které zřejmě sloužily jako kulisy. Zaprášeným okénkem sem dopadalo matné světlo a v zatuchlém vzduchu se vznášel pach barev.

Před ní byly další dveře. Podle pokynů, které se naučila zpaměti, k nim potichoučku přešla a vstoupila do další místnosti, tentokrát plné dlouhých řad kostýmů. Tady byl vzduch ještě zatuchlejší. Na stole se válely zbytky něčího oběda – kousky sendviče a bramborových lupínků, nedopité šálky kávy. Kitty prošla do třetí místnosti, kde se prostředí náhle změnilo: na podlaze ležel koberec a zdi byly vytapetované. Ve vzduchu se tu vznášel slabý pach kouře a leštěnky na nábytek. Ocitla se v chodbách pro veřejnost v přední části divadla.

Na chvilku se zarazila a zaposlouchala se. V celé prázdné budově se neozval ani hlásek.

Ale kdesi nahoře někdo čekal.

# # #

Pokyny obdržela ten den ráno, v atmosféře horečných příprav. Pan Pennyfeather nechal obchod zavřený a odebral se do sklepního skladiště, aby připravil výzbroj nutnou k útoku. I ostatní měli spoustu práce: dávali dohromady černé oblečení, kontrolovali si zbraně a – ve Fredově případě – trénovali ve sklepě házení nožem. Pan Hopkins Kitty podrobně popsal, jak se do Colisea dostane. Záhadný dobrodinec, vysvětlil jí, si vybral zrušené divadlo jako neutrální půdu, kde se mág a plebejec mohou sejít jako rovný s rovným. Tam Kitty obdrží informace, které potřebují, aby se mohli vloupat do Gladstoneovy hrobky.

Navzdory výhradám, které k celému tomu podniku měla, ji při pomyšlení na to jméno jímala závrať. *Gladstone.* Existovaly stovky příběhů o jeho velkolepých činech. Přítel lidu, postrach nepřátel… Zneuctít jeho hrob byl čin tak nepředstavitelný, že Kitty stěží chápala jeho dosah. Ale jestli se jim to podaří, jestli se vrátí domů s poklady Zakladatele, Odboj dokáže cokoli.

Pokud však selžou, Kitty nepochybovala, že následky budou katastrofální. Skupinka se rozpadala. Pennyfeather byl starý: navzdory zápalu a zuřivosti ho opouštěly síly. Bez jeho přísného vedení by se vytratila kázeň a všichni by se vrátili ke svým ubohým životům pod podpatky mágů. Ale kdyby získali tu křišťálovou kouli a čarovný měšec, co pak? Možná by dokázali zvrátit situaci a sehnat nové přívržence. Při té představě se Kitty rozbušilo srdce.

Ale nejdřív se musela sejít s tím neznámým mecenášem a získat jeho pomoc.

Chodba vedla kolem řady pootevřených dveří, za nimiž viděla sedadla hlediště, zakrytá ochrannými přehozy. Vládlo tam hluboké ticho, všechny zvuky tlumil silný koberec a elegantní tapeta z mačkaného papíru na stěnách. Koberec byl vínově rudý, tapety zdobily růžové a cihlově červené proužky. Na stěnách visely vybledlé divadelní plakáty a popraskané mosazné lampy vydávající slabé mihotavé světlo. Kitty rychle vyrazila ke schodům.

Vyběhla po dlouhém točitém křídle nízkého schodiště a pak prudce zahnula po dalších schodech ještě výš, než zabočila ztichlou chodbou doleva, kde bylo šest výklenků zakrytých závěsem. Každý z

nich představoval vchod do jedné z lóží nad hledištěm, které používali mágové.

Lóže měly na mosazné tabulce nad závěsem napsaná čísla. Kitty bez zastavení prošla až k té poslední, označené sedmičkou, kde měl čekat jejich spojenec.

Stejně jako na ostatních výklencích byl i zde závěs úplně zatažený. Kitty se před ním zastavila, zaposlouchala se, ale neslyšela nic. Do tváře jí spadl pramínek vlasů. Vrátila ho na místo a pro štěstí ohmatala stříbrný přívěsek v kapse. Pak závěs rázně odhrnula a vstoupila.

Lóže byla prázdná, až na dvě těžká pozlacená křesla obrácená k jevišti. Zleva se přes ni táhl další závěs, který ji chránil před pohledy ze sedadel v přízemí. Kitty se zmateně, rozčileně zamračila. Že by si spletla číslo nebo čas? Ne. Spíš ten chlápek dostal nahnáno a vůbec nepřišel.

K opěrce jednoho z křesel byl připíchnutý malý kousek papíru. Kitty k němu popošla a zvedla ho. Přitom si uvědomila, že se za ní nepatrně pohnul vzduch a něco slabounce zašustilo. Prudce trhla rukou ke kapse kabátu. V tu chvíli se jí k šíji přitisklo něco malého a ostrého. Strnula.

Vzápětí se ozval tichý zádumčivý hlas: „Prosím, za žádných okolností se neotáčejte, moje milá. To píchnutí, které cítíte, je hrot stiletu, tenké dýky zhotovené v Římě za doby Borgiů. Nejenže je ostrá, ale na šířku prstu uvnitř ostří je uložené zrnko jedu: kdyby se dotklo otevřené rány, smrt by přišla do třinácti vteřin. Zmiňuji se o tom pouze proto, abych učinil zdvořilosti zadost. Teď prosím bez ohlížení vezměte to křeslo a otočte je, abyste seděla čelem ke zdi… Výborně. Teď si sedněte. Posadím se těsně za vás a pak si promluvíme.“

Kitty obrátila křeslo ke zdi, pomalu je obešla a váhavě se posadila; celou dobu přitom cítila, jak ji hrot dýky tlačí vzadu do krku. Uslyšela zašustění látky, zavrzání kožených bot a tichý povzdech, jak se někdo pohodlně usazoval. Dívala se do zdi a neříkala nic.

Hlas se ozval znovu. „Výborně. Teď jsme připravení uzavřít obchod. Chápete doufám, že opatření, která jsem musel přijmout, jsou čistě bezpečnostní? Nechci vám ublížit.“

Kitty se dál dívala na zeď. „My vám taky ne,“ odpověděla klidně. „Nicméně i já jsem udělala jistá opatření.“

Osoba za ní si odfrkla. „A to?“

„Venku před divadlem čeká moje kolegyně. Nese kožený vak, v němž je šest malých démonů uvězněných ve výbušné směsi. Podle mých informací jde o účinnou zbraň, která dokáže srovnat se zemí celou budovu. Nedávno jsme ji ukradli ze skladiště ministerstva obrany. Zmiňuji se o tom, abych na vás udělala dojem: dokážeme ledacos. Ale říkám to také proto, že jestli se do patnácti minut nevrátím, moje přítelkyně šotky aktivuje a hodí je do divadla.“ Kittyin obličej byl zcela bezvýrazný. Tohle byla od začátku do konce lež.

Muž za ní se tiše zasmál. „Moc pěkné, má milá. V tom případě si musíme pospíšit. Jak vám pan Hopkins bezpochyby sdělil, jsem člověk s nezávislými příjmy, který má mezi mágy množství kontaktů; sám jsem se tím uměním příležitostně zabýval. Stejně jako vy však mám už dost jejich vlády!“ Do hlasu se mu vloudil hněvivý tón. „Kvůli malé finanční neshodě mě vláda připravila o jmění i pozemky! Je ze mě žebrák, ze mě, který jsem kdysi spal na prostěradlech z taškentského hedvábí! To je nesnesitelná situace. Nic by mi neudělalo větší radost než vidět mágy padnout. Proto vám chci pomoci.“

Neznámý hovořil velmi procítěně; Kitty cítila, jak ji na důraz pravidelně bodá do zátylku hrot stiletu. Olízla si rty. „Pan Hopkins říkal, že pro nás máte cenné informace.“

„To je pravda. Uvědomte si prosím, že necítím žádný soucit s plebejci, v jejichž zájmu jednáte. Ale vaše činy zneklidňují mocné mágy ve vládě, a to mě těší. Takže k věci. Vysvětlil vám Hopkins, v čem spočívá můj návrh?“

Kitty opatrně přikývla.

„Díky svým kontaktům mám přístup ke Gladstoneovým dokumentům a trochu jsem si je prostudoval. Když jsem rozluštil

několik šifer, odhalil jsem podrobnosti o Morové ráně, kterou tam Gladstone zanechal, aby střežila jeho ostatky.“

„Nezlobte se, ale to mi připadá jako chabá ochrana na někoho tak mocného,“ podotkla Kitty.

„Jste inteligentní dívka s vlastními názory,“ pochválil ji neznámý. „Ovšem když Gladstone umíral, byl starý a slabý, jen vyschlá skořápka bývalého velikána, a nezvládl nic silnějšího než jednoduché kouzlo. Ale i to posloužilo svému účelu. Hrobku nikdo nenarušil ze strachu před Morovou ránou. Ta se však dá obejít, pokud se na ni dobře připravíte. Mohu vám prozradit, jak to udělat.“

„Proč bychom vám měli věřit?“ zeptala se Kitty. „Nějak to nechápu. Co z toho budete mít vy?“

Zdálo se, že muž jí nemá vyptávání za zlé. „Kdybych si přál zničit ten váš spolek,“ odpověděl smířlivě, „ocitla byste se v rukou policie ve chvíli, kdy jste strčila hlavu za ten závěs. Kromě toho, už jsem vám řekl, že chci vidět pád téhle vlády. Ale samozřejmě máte pravdu. Budu z toho mít ještě něco jiného. Když jsem prohledával Gladstoneův archiv, objevil jsem seznam věcí, které si s sebou vzal do hrobu. Jsou na něm předměty, které zajímají vás i mě.“

Kitty se v širokém pozlaceném křesle maličko zavrtěla. „Vrátit se na ulici mi potrvá dobře dvě minuty,“ upozornila ho. „Ujišťuju vás, že moje přítelkyně si potrpí na přesnost.“

„Budu stručný. Pan Hopkins vám jistě vylíčil, jaké zázraky ta hrobka ukrývá – můžete si nechat všechny magické zbraně, které tam najdete. Já je nepotřebuji; jsem mírumilovný člověk. Ale sbírám kuriozity a neobvyklé předměty, takže bych si rád vzal Gladstoneův plášť, který při pohřbu složili a položili na jeho sarkofág. Nemá žádné magické vlastnosti, takže vám není k ničemu. Ach, a pokud se zachovala jeho dubová hůl, rád bych ji získal taky. Z magického hlediska má zanedbatelnou hodnotu – myslím, že na ni aplikoval drobné kouzlo, které má odpuzovat hmyz –, nicméně bych ji rád viděl ve své skromné sbírce.“

„Jestli získáme ostatní poklady,“ řekla Kitty, „rádi vám tyhle věci přenecháme.“

„Výborně, takže jsme se dohodli. Prospěch z toho budou mít obě strany. Tady máte vybavení, které budete potřebovat.“ Něco zašustilo

a do Kittyina zorného pole se po podlaze posunula malá černá taška. „Ještě na to nesahejte. V té kabele najdete pouzdro a kladívko. Ochrání vás před Morovou ránou. Je u nich podrobný návod k použití. Držte se ho, a přežijete. A teď pozorně poslouchejte," pokračoval hlas. „Dneska půl hodiny před půlnocí už budou kurátoři sbírek z opatství pryč. Zamiřte k brance do křížové chodby: zařídím, aby zůstala otevřená. Do kostela odtamtud vedou další dveře, obvykle zajištěné dvěma středověkými zámky a závorou. I ty pro vás nechám odemčené. Vydejte se do severního transeptu, kde najdete Gladstoneovu sochu. Za ní je v jednom sloupu vchod do krypty. Abyste se dostali dovnitř, stačí otočit klíčem."

Kitty se pohnula. „Klíčem?"

Něco malého a lesklého dopadlo na zem vedle kabely. „Dávejte na něj pozor," řekl hlas, „a nezapomeňte se zahalit do mé magie, než hrobku otevřete, jinak přijde všechno tohle únavné tajnůstkaření vniveč."

„Nezapomeneme," slíbila Kitty.

„Dobrá." Ucítila, jak za ní někdo vstává. Hlas se ozval shora, velmi blízko. „To je všechno. Hodně štěstí. Neohlížejte se."

Ostrý tlak v zátylku povolil, ale tak pomalu a nenápadně, že si Kitty málem neuvědomila, že je hrot dýky pryč. Ještě minutu nehybně seděla s očima upřenýma před sebe.

Nakonec ztratila trpělivost.

Zvedla se jediným plynulým pohybem, s nožem v ruce. Lóže byla prázdná. A když vyklouzla s klíčem i kabelou do tiché chodby, nikoho tam nespatřila.

26

Kdysi ve vzdálené minulosti, dávno předtím, než do Londýna dorazili první mágové, patřila velká katedrála Westminsterského opatství k proslulým střediskům moci. Opatství, které celá staletí stavěla dynastie zapomenutých králů, zabíralo i s pozemky značnou plochu a sídlilo zde mnoho učených mnichů, kteří vykonávali obřady, studovali ve zdejší knihovně a pracovali na polích. Katedrála se tyčila do výšky dobře třiceti metrů a na západním konci budovy i uprostřed, vysoko nad svatyní, se zvedaly hranaté věže. Budovu vystavěli z bílého kamene, který však časem zešedl kouřem a magickými výpary stále se rozšiřujícího města.

Léta plynula; královská moc zeslábla a nahradila ji řada parlamentů, které se scházely ve Westminsterském sále nedaleko opatství. Vliv církve upadal, na mnichy přišly těžké časy a jejich řady prořídly. Mnohé z budov příslušejících k opatství zchátraly a pouze ambity – čtyři široké uzavřené chodby kolem zatravněného nádvoříčka – zůstaly v použitelném stavu. Když parlament také převzali noví vládci, skupina mocných mágů, kteří si na církevní tradice nepotrpěli, zdálo se, že starobylému opatství odzvonilo.

Jedna tradice je však zachránila. Odnepaměti totiž byli největší vládci země, králové i předsedové parlamentu, pohřbíváni v kryptách pod opatstvím. Mezi sloupy hlavní lodi se tísnily nesčetné náhrobky a pamětní desky, zatímco sklepení pod ní bylo poseté kryptami a hrobkami. Mágové, kteří usilovali o věčnou slávu stejně jako kdejaký král před nimi, se rozhodli tuto zvyklost zachovat; pro každého bylo velkou ctí, když směl být uložen k poslednímu odpočinku právě zde.

Poslední mniši byli vyhnáni a mágové je nahradili skupinkou vybraných duchovních, kteří měli za úkol čas od času pořádat

bohoslužby. Celkem vzato se však z opatství stala vlastně jedna obrovská hrobka. Ve dne do katedrály tu a tam zaskočil nějaký plebejec, ale v noci se jí všichni vyhýbali. Měla nepříjemnou pověst.

Bezpečnostní opatření v opatství byla proto relativně slabá. Když přesně o půl dvanácté první členové Odboje dorazili k odemčeným dvířkům hospodářské budovy na okraji areálu a vklouzli dovnitř, nebylo moc pravděpodobné, že potkají nějaké hlídky.

# # #

Kitty se původně chtěla do opatství podívat během návštěvních hodin, aby si omrkla terén a prohlédla si Gladstoneovu hrobku zvenčí, ale pan Pennyfeather jí to zakázal. „Nesmíme vzbudit podezření," prohlásil.

Kitty si však nemusela dělat starosti. Pan Hopkins během toho dlouhého dne plného nervozity opět prokázal svou užitečnost a vytasil se se spoustou plánů opatství a jeho okolí. Ukázal jim, kde se nachází příčná loď, pod níž ležela většina hrobek, a upozornil na kryté křížové chodby, kde mniši kdysi sedávali s knihou nebo se tam za špatného počasí procházeli. Vyjmenoval jim uličky v okolí, zvýraznil stanoviště Noční policie a známé trasy pátracích koulí. Vyznačil dveře, které zůstanou odemčené, a doporučil, pro případ, že by se tam náhodou objevila nějaká hlídka, aby dovnitř pronikali po jednom. Pan Hopkins všechno výborně zorganizoval.

„Jenom bych si přál, abych byl stejně odolný proti magii jako vy," povzdechl si smutně. „Abych se na té výpravě mohl podílet také."

Pan Pennyfeather právě dohlížel na Stanleyho, který klopýtal pod bednou se zbraněmi, donesenou ze skladiště ve stájích. „Ale no tak, Cleme!" namítl. „Ty už jsi udělal dost. Zbytek nech na nás. Na vloupání a tajné plížení jsme tu odborníci my."

„Promiňte, pane," ozvala se Kitty. „Vy jdete s námi?"

Starcův obličej se svraštil hněvem. „Samozřejmě! Vždyť jde o vrchol mého životního úsilí! Jak se opovažuješ vůbec naznačovat něco jiného? Myslíš si snad, že na to nemám dost sil?"

„Ne, ne, pane. To samozřejmě ne." Kitty se opět sklonila nad plány opatství.

Celý den jimi zmítalo vzrušené očekávání a všichni, včetně obvykle klidné a mírné Anne, byli popudliví a napjatí. Dopoledne si chystali vybavení a každý si svou výzbroj a výstroj kontroloval mlčky. Jakmile se Kitty vrátila s dary od jejich mecenáše, pánové Pennyfeather a Hopkins se stáhli do zadní místnosti za obchodem, aby si prostudovali zaklínadla. Ostatní netrpělivě rázovali mezi barvami a malířskými stojany a mluvili jen málo. Anne chystala sendviče k obědu.

Odpoledne se Kitty, Fred, Stanley a Nick vydali do sklepa, aby si ještě trochu zatrénovali. Fred se Stanleym házeli ostré ocelové hvězdice na trám, který už byl plný záseků, a Kitty s Nickem předstírali souboj na nože. Po návratu zjistili, že Hopkins s Pennyfeatherem se dosud radí. V sedmnáct třicet, když už se napětí dalo krájet, přinesla Anne podnosy s čajem a mandlovými koláčky. O hodinu později vyšel pan Pennyfeather ze zadní místnosti. Rázně si nalil vychladlý čaj.

„Rozluštili jsme to zaříkávání," oznámil. „Nyní jsme skutečně připravení." Pozvedl šálek ve slavnostním přípitku. „Na všechno, co dnešek přinese! Spravedlnost je na naší straně! Sílu a rozhodnost, přátelé. Když sebereme odvahu a nezakolísáme, naše životy už nikdy nebudou jako dřív!"

Napil se a energicky odložil šálek na talířek.

Začala poslední porada.

# # #

Kitty vklouzla do opatství jako druhá, zhruba minutu po Anne. Když se zahleděla do temnoty před sebou, uslyšela blízko její dech. „Můžeme risknout světlo?" zašeptala.

„Mám tužkovou baterku," sykla Anne.

Tenký paprsek ozářil protější zeď a pak na vteřinu i Kittyin obličej. Kitty zamrkala a zvedla ruku. „Drž to světlo u země," napomenula ji. „Nevíme, jestli tu nejsou okna."

Anne se přikrčila k dlážděné podlaze a zkoumavě si svítila baterkou kolem sebe. Blikavé světélko ozářilo postupně několik plechovek barev, rýče, vidle, lesklou novou sekačku na trávu a směs

dalších zahradnických nástrojů. Kitty shodila ze zad ruksak, položila si ho k nohám a mrkla na hodinky. „Měl by dorazit další.“

Jako na povel se za dveřmi ozval tichý šramot. Anne zhasla baterku. Přikrčily se ve tmě.

Dveře se otevřely a zavřely a ozval se těžký dech. Do místnosti zavanul vzduch zvenčí a přinesl s sebou těžký odér vody po holení.

Kitty se uvolnila. „Ahoj, Frede,“ pozdravila.

V pětiminutových intervalech přišel zbytek skupinky. Poslední se dostavil pan Pennyfeather, už teď vyčerpaný a zadýchaný. Sípavě nařídil: „Fredericku, Stanley! Rozsviťte… lucerny! Nejsou… nejsou tu žádná okna. Nemáme se čeho bát.“

Světlo dvou silných svítilen zalilo šestici osob: všechny si nesly batohy, všechny byly oblečené v černém. Pan Pennyfeather si dokonce natřel načerno i svou hůlku a na špičku nasadil plstěný klobouček, aby necvakala o dláždění. Nyní se o hůl opřel a pomalu přejel pohledem po přítomných, jako by hodnotil, co má k dispozici. „Do práce,“ vyzval je nakonec. „Anne, pokrývky hlavy, prosím.“

Anne všem rozdala černé vlněné kukly přes celou hlavu. Fred si tu svoji nedůvěřivě prohlížel. „Tyhle věci nesnáším,“ zaprotestoval. „Štípou.“

Pan Pennyfeather netrpělivě zamlaskal. „Dneska černá čepice stačit nebude, Fredericku. Tohle je příliš důležité. Nasaď si kuklu. Tak – poslední kontrola. Pak nás čeká křížová chodba. Nicholasi, máš pouzdro s Hermetickým pláštěm?“

„Jistě.“

„A kladívko, kterým je třeba udeřit?“

„To taky.“

„Fredericku, vzal jsi páčidlo? Výborně. A svou šikovnou sbírku vrhacích nožů? Vynikající. Stanley – provaz a kompas, Kitty – náplasti, obvazy a masti. Ano, a klíč od krypty je u mě. Pokud jde o zbraně, každý z vás by měl mít aspoň jednu sklenici s moulákem a nějakou elementální kouli. V pořádku.“

Odmlčel se, aby se nadechl. „Ještě pár maličkostí,“ dodal.

„Než půjdeme dovnitř. Zbraně použijte jen v nejvyšší nouzi, kdyby nás někdo vyrušil. Jinak musíme zůstat nenápadní. Neviditelní. Když budou dveře katedrály zamčené, stáhneme se.

Poklady nalezené v kryptě rozdělím mezi vás. Nastrkejte je do zavazadel a vraťte se stejnou cestou, kudy jste přišli. Sejdeme se v téhle místnosti. Kdyby se něco zvrtlo, při nejbližší příležitosti se vraťte do našeho tajného skladiště. Obchodu se vyhněte. Pokud z toho z nějakého důvodu nevyváznu živ, bude vás dál vést pan Hopkins. Zítra odpoledne bude čekat v Druidské kavárně. Nějaké otázky? Ne? Nicholasi, buď tak laskav…“

Na opačném konci měla zahradní kůlna druhé dveře. Když k nim Nick tiše přešel a strčil do nich, okamžitě se otevřely a za nimi se rozprostírala černočerná noc.

„Jdeme,“ zavelel pan Pennyfeather.

# # #

Vydali se dovnitř v tomto pořadí: Nick, po něm Kitty, za ní Fred, Anne, Stanley a průvod uzavíral pan Pennyfeather. Tiše jako netopýři proklouzli přes zahradu do čtvercové křížové chodby – temné pohyblivé stíny na pozadí hluboké černi. Na pravé straně světlejší výseky tmy naznačovaly, kde se nacházejí klenutá okna, ale vnitřní nádvoří vidět nebylo. Měsíc nesvítil. Měkké podrážky jejich bot šustily po kamenné dlažbě jako suché listí hnané větrem. Zezadu se ozývalo zdušené klepání hůlky pana Pennyfeathera. Vpředu se na dlouhém řetízku pohupovala Nickova zakrytá lucerna a vrhala světlo nízko nad zem, jako bludička. Z opatrnosti ji držel co nejníže, pod úrovní oken.

Kitty cestou počítala oblouky. Po osmém šedém výseku světélko vpředu uhnulo doprava, kde křížová chodba zahýbala. Zahnula také, ani nezvolnila krok, a zase začala počítat oblouky. Jeden, dva… Batoh ji tížil na zádech; cítila, jak se v něm věci posouvají. Ze srdce doufala, že koule jsou v ochranném obalu opravdu bezpečné. Čtyři, pět…

Automaticky si v duchu kontrolovala, kde má ostatní zbraně: nůž na opasku, vrhací hvězdici v kapse bundy. Ty v ní vyvolávaly mnohem větší pocit bezpečí než jakýkoli magický předmět, protože nebyly poskvrněné dotekem démona.

Šest, sedm… Ocitli se na konci severní chodby. Světélko se zhouplo a zastavilo tak náhle, že Kitty málem vrazila do Nicka, ale

na poslední chvíli zabrzdila. Za ní ještě chvilku zněly kroky ostatních, než také ztichly.

Vycítila, že Nick otočil hlavu. Pološeptem prohodil: „Dveře do kostela. Teď uvidíme.“

Zvedl lucernu a na okamžik ozářil místo přímo před sebou. Kitty zahlédla černý povrch prastarých dřevěných dveří, hodně otlučených a pobitých obrovskými hřeby, jejichž stíny se nakláněly a kroužily, jak po nich světlo přejíždělo. Svítilna trochu klesla. Tma, ticho, tlumené škrábání. Kitty čekala a v kapse si pohrávala se stříbrným přívěskem. Představovala si, jak Nickovy prsty kloužou po drsném dřevě a hlavičkách hřebíků a hledají obrovskou kovovou petlici. Uslyšela slabé zaškrabání. Pak Nick párkrát zdušené vyheknul a zaklel, bunda mu zavrzala. Zjevně měl potíže.

„No *tak*.“ Jemné cinknutí, po dlažbě se rozlilo matné světlo. Nick odložil svítilnu na podlahu a teď zápolil s petlicí oběma rukama. Těsně za sebou, skoro přímo v uchu, Kitty zaslechla, jak Fred zamumlal nějakou nadávku. Uvědomila si, že napětím zatíná zuby tak pevně, že ji z toho bolí čelist. Že by se tajemný dobrodinec mýlil? Je přece jen zamčeno? Pokud ano, dál se nedostanou. Tohle je jediná cesta dovnitř a dveře zničit nesmějí. Nemohou si dovolit žádnou explozi.

Něco se kolem ní protáhlo a podle pachu poznala, že je to Fred.

„Pusť mě. Uhni…“ Další šramot, Nick o kousek poodstoupil, krátké zaškrabání, Fred hekl námahou. Něco hlasitě zapraskalo, pak se ozvala rána a zaskřípaly zatuhlé panty. „Žádnej problém. Ani to nebylo zarezlý.“

Vrátil se na své místo v řadě a bez jediného dalšího slova se všichni protáhli dveřmi a opět je za sebou zavřeli. Ocitli se v hlavní lodi Westminsterské katedrály.

# # #

Nick upravil kryt na své svítilně, aby vrhala jen ty nejmenší kužílky světla. Chvilku čekali, až se jejich zrak přizpůsobí novému prostředí. V kostele nevládla úplná tma: Kitty na podlaze viděla přízračné stíny vrhané vysokými klenutými okny naproti nim, na severní stěně katedrály. Jejich obrysy se rýsovaly stále výrazněji,

ozářené vzdálenými světly či reflektory projíždějících vozů. Vitráže z barevných sklíček zachycovaly podivné postavy, ale ve slabém světle se nedaly rozeznat. Zvenčí sem nepronikal jediný zvuk a Kitty měla pocit, jako by byla zamotaná v obrovské kukle.

Stála těsně vedle kamenného sloupu, jehož vrcholek mizel v zakřivených stínech. Loď lemovaly v pravidelných rozestupech další sloupy a u paty každého z nich se vršila spousta tmavých předmětů podivných tvarů. Z pohledu na ně Kitty zamrazilo: byly to pamětní desky a náhrobky.

Zdušené klepání hůlky ji upozornilo, že se pan Pennyfeather posouvá do čela. Jeho slova, byť tlumená kuklou, se odrazila od okolních kamenů vzdychavou ozvěnou. „Rychle. Za mnou."

Kráčeli přes kostelní loď pod neviditelnou střechou za mihotavým světélkem. Pan Pennyfeather pochodoval tak rychle, jak jen dokázal, a ostatní se táhli za ním. Stanley popošel trochu víc doleva. Když míjeli jeden beztvarý temný obrys, zvědavě pozvedl lucernu – a zděšeně vyjekl. Uskočil dozadu, světlo se rozkývalo a kolem nich se divoce roztančily stíny. Ozvěna výkřiku jim zněla v uších.

Pan Pennyfeather se prudce otočil, Kitty sáhla po noži, Fred a Nick už svírali stříbrné kotoučky. „Co je?" zasyčela Kitty a srdce jí tlouklo tak hlasitě, že skoro neslyšela vlastní hlas.

Ze tmy se žalostně ozvalo: „Hned vedle nás… tady… je tu duch…"

„Duchové neexistují. Zvedni svítilnu."

Stanley neochotně poslechl. V roztřeseném světle se objevil kamenný podstavec umístěný v jednom výklenku. V boku měl vytesaný oblouk, z nějž jako by vstávala kostra zahalená v cárech rubáše a v ruce svírala kopí.

„Och…," zajíkl se Stanley. „To je socha."

„Pitomče," zašeptala Kitty. „Je to jen něčí hrob. Víc nahlas jsi už zařvat nemohl?"

„Pojďte." Pan Pennyfeather už zase vyrazil. „Ztrácíme čas."

Když odcházeli z hlavní lodě a zahýbali kolem širokého sloupu do severního transeptu, počet pamětních desek v uličkách se stále zvyšoval. Nick se Stanleym drželi lucerny tak vysoko, aby světlo

dopadalo na náhrobky, neboť právě někde tady by měl být uložený Gladstone. Mnohé sochy zachycovaly mrtvé mágy v životní velikosti: seděli v kamenných křeslech, pročítali napůl rozvinuté pergameny, stáli v hrdinských pózách, oblečení do dlouhých vlajících hábitů. Bledé, ostře řezané obličeje shlížely na spěchající skupinku nevidoucími pohledy. Jedna socha zobrazovala čarodějku, která se kupodivu smála a držela v ruce klec s dost žalostně vyhlížející žábou. Navzdory pevnému odhodlání to Kitty znervózňovalo. Čím dřív odsud zmizí, tím lépe.

„Tady," zašeptal pan Pennyfeather.

Byla to nenápadná socha z bílého mramoru – muž stojící na nízkém kruhovém podstavci. Tvářil se zachmuřeně a velmi zaměstnaně. Na sobě měl rozevlátý plášť a pod ním staromódní oblek s vysokým naškrobeným límcem. Ruce držel volně sepjaté před sebou. Na podstavci bylo hluboko do mramoru vyryto jediné slovo:

GLADSTONE

Legenda toho jména na ně zapůsobila. Ucouvli od sochy a v uctivé vzdálenosti se stáhli do malého hloučku. Pan Pennyfeather tiše řekl: „Klíč od krypty mám v kapse. Vchod je v tomhle sloupu. Malá bronzová dvířka. Kitty, Anne – vy máte nejlepší oči. Najděte ty dveře a klíčovou dírku. Podle" – potlačil zakašlání – „podle záznamů by měla být na levé straně."

Kitty s Anne obešly sochu a přistoupily ke sloupu. Anne pomalu klouzala paprskem tužkové baterky po kamenech před sebou. Opatrně sloup obcházely, dokud se ve světle baterky matně nezaleskl kov. Popošly blíž. Dvířka byla malá, jen asi metr a půl vysoká, a velmi úzká. Nebyla na nich žádná ozdoba, až na lem z malých cvočků.

„Mám to," zašeptala Kitty, když narazila na miniaturní dírku asi v polovině dveří, u levého okraje. Anne si na ni posvítila; otvor byl ucpaný pavučinami.

Pan Pennyfeather přivedl ostatní a shromáždil je vedle sloupu.

„Nicholasi," ozval se. „Připrav plášť."

Zhruba dvě minuty stála Kitty s ostatními ve tmě, pravidelně oddechovala přes vlněná vlákna své kukly a čekala, až se Nick přichystá. Čas od času se ozvalo vzdálené zadrnčení, jak kdesi po Parlamentním náměstí projela limuzína. Jinak ticho narušovalo jen zdušené pokašlávání pana Pennyfeathera.

Nick si také odkašlal. „Hotovo.“ V tu chvíli k nim dolehlo pronikavé zakvílení sirén, nakrátko zesílilo, a pak se po Westminsterském mostě vytratilo do noci. Pan Pennyfeather pokývl hlavou. „Teď,“ řekl. „Držte se těsně u sebe, nebo vás plášť neochrání.“

Nemusel jim to opakovat. Shlukli se do kroužku obličeji dovnitř, rameny se dotýkali jeden druhého. Uprostřed stál Nick a držel hladkou ebenovou skříňku. V druhé ruce svíral kladívko. Pan Pennyfeather přikývl. „Klíč mám tady. Jakmile nás plášť zahalí, otočím s ním v zámku. Pak zůstaňte nehybně stát – ať se děje cokoli.“

Nick zvedl kladívko a prudce jím udeřil do víka skříňky. Víko se rozpadlo vedví a to ostré prasknutí znělo jako výstřel z pistole. Zevnitř vylétl vzhůru proud žlutých svítících částeček, které chvilku kroužily a mihotaly se ve vzduchu. Vířily nad skupinkou do výšky asi čtyř metrů, pak se v obloucích snesly dolů jako voda z vodotrysku, dopadly na kamennou podlahu a zmizely v ní. Ze skříňky stoupaly další a další částečky, kroužily vzhůru, pršely dolů a vytvářely průsvitná jiskřivá nebesa, která je zahalila jako kupole.

Pan Pennyfeather zvedl drobný zlatý klíček. Rychle natáhl ruku, dával si dobrý pozor, aby ji nevystrčil zpod mihotavé kupole, a zasunul klíč do zámku. Otočil s ním a prudce ucukl.

Čekali. Nikdo nehnul ani svalem. Kitty cítila, jak jí po spáncích stéká studený pot.

Bronzová dvířka se nehlučně zhoupla dovnitř. Za nimi se objevil černý otvor, z nějž zvolna vyplulo zelené kulaté světélko. Jakmile se ocitlo na úrovni dveří, náhle zrychlilo a s odpudivým zasyčením se prudce roztáhlo do šířky. Vzápětí vybuchl po transeptu ostře zelený oblak, který ozářil sochy a náhrobky jako živý oheň. Skupinka se pod pláštěm přikrčila, když Morová rána pálila vzduch kolem nich až do poloviny stěn. V ochranné kupoli byli v bezpečí, ale přesto jim do

nosů pronikl tak odporný pach hnusu a rozkladu, že měli co dělat, aby se jim nezvedl žaludek.

„Doufám," zasípal pan Pennyfeather, zatímco kolem zuřil zelený mrak, „že plášť vydrží déle než Morová rána. Jinak… jinak se obávám, Stanley, že další kostra, kterou uvidíš, bude ta tvoje."

Pod pláštěm bylo příšerné dusno a Kitty se začínala točit hlava. Kousla se do rtu a snažila se soustředit: kdyby teď omdlela, mohlo by jí to být osudné.

Morová rána se překvapivě vybouřila. Zelená mlha se smrskla, jako by byla z nedostatku obětí nucena pohltit vlastní esenci. V jednu chvíli celý transept zářil jejím nezdravým světlem, vzápětí se rozplynula do nicoty a temnota se vrátila.

Uplynula další minuta. Kitty z nosu odkapával pot. Nikdo se nepohnul.

Pak se pan Pennyfeather znenadání rozesmál. Byl to pronikavý, téměř hysterický zvuk, z nějž Kitty zamrazilo. Nepřeslechnutelně v něm zadrnčel tón, který nepatrně překračoval hranice příčetnosti. Instinktivně od Pennyfeathera ucouvla a vykročila zpod pláště. Když procházela pod žlutým baldachýnem, slabě to zabrnělo, ale pak už necítila nic. Chvilku se kolem sebe rozhlížela a potom se zhluboka nadechla.

„No, krypta je otevřená," řekla.

Bartimaeus

27

Chýlilo se k večeru; majitelé kavárniček v postranních uličkách kolem náměstí konečně ožili, rozsvěcovali lucerny zavěšené na trámech nade dveřmi a rovnali dřevěné židle, které se během dne přesouvaly na chodníky. Pod černými věžemi starého Týnského chrámu, kde je pohřbený můj dobrý přítel Tycho,* se rozezněly večerní zvony a ulice Prahy zaplnili lidé vracející se z práce.

Většinu dne kluk proseděl u stolku s bílým ubrusem před jednou kavárnou, kde pročítal hromadu českých novin a latinských pamfletů. Když zvedl hlavu, nabízel se mu vynikající výhled na Staroměstské náměstí, kam ulička asi po deseti metrech ústila; když ji sklopil, měl ještě lepší výhled na sbírku prázdných šálků od kávy a talířů posetých slupkami od špekáčků a drobky z preclíků, což byly pozůstatky jeho odpoledního debužírování.

Seděl jsem u stejného stolu a na sobě jsem měl velké černé brýle a módní kabát dost podobný tomu jeho. Pro efekt jsem si položil na

* Tycho Brahe (1546-1601), mág, astronom a milovník soubojů, možná ten nejméně agresivní z mých bývalých pánů. Ovšem z hlediska jeho lidských současníků patrně ten nejútočnější, protože Tycho měl vášnivou povahu, neustále se zaplétal do rvaček a pokoušel se líbat manželky svých přátel. Tak taky náhodou přišel o nos – usekl mu ho povedenou ranou protivník v souboji kvůli ženě. Vyrobil jsem mu pěknou protézu ze zlata a k ní elegantní hůlčičku se štětinami na čištění nosních dírek, čímž jsem si získal jeho přátelství. Potom mě už povolával, převážně jen když zatoužil po příjemném rozhovoru.

talíř jeden preclík a umně ho rozdrobil, abych projevil snahu. Ale samozřejmě jsem nic nejedl ani nepil.*

Staroměstské náměstí bylo jedním z největších otevřených prostranství ve východní části města. Byla to plocha nepravidelného tvaru dlážděná barevnými kostkami a plná chodců a stánků s květinami. Před elegantními několikapatrovými domy líně kroužila hejna ptáků, z tisíců komínů stoupal kouř; zkrátka mírumilovnější prostředí by si jeden stěží dokázal představit. Přesto jsem se nemohl uvolnit.

„Nechceš se konečně přestat vrtět?“ Kluk pleskl svou brožurou o stolek. „Nemůžu se soustředit.“

„Nedělám to schválně,“ ohradil jsem se. „Prostě mi připadá, že jsme tady moc na očích.“

„Uklidni se – nic nám nehrozí.“

Nenápadně jsem se rozhlédl. „To říkáš ty. Měli jsme radši zůstat v hotelu.“

Kluk zavrtěl hlavou. „Zbláznil bych se, kdybych měl v té blešárně trčet třeba jen o minutu déle. Kvůli tomu prachu se ani nedalo spát v posteli. A navíc na mně hodovala smečka štěnic – cítil jsem, jak ze mě odpadávají pokaždé, když jsem kýchnul.“

„Když sis připadal zaprášený, měl ses vykoupat.“

Zatvářil se rozpačitě. „Ta vana se mi moc nezamlouvala. Připadalo mi, že vypadá tak nějak… hladově. Každopádně, Praha je celkem bezpečná, už tady nemají skoro žádnou magii. Za celou dobu, co tu sedíme, jsi přece nic nezahlédl – žádného šotka, žádného džina, žádné kouzlo –, a to jsme v centru města! Nikdo neodhalí tvoji pravou podstatu. Uklidni se.“

Pokrčil jsem rameny. „Když myslíš. To ty budeš zběsile prchat po hradbách, zatímco tě vojáci budou halapartnami píchat do zadnice.“

* Jídlo smrtelníků nám strašlivě ucpává esenci. Když už něco zakousneme – třeba nějakého člověka – obvykle to musí být ještě živé, aby živá esence té bytosti povzbudila tu naši. To převáží nevýhody z polykání zcela nadbytečných kostí a masa. Promiňte – nepřestala vám doufám chutnat svačina?

Vůbec mě neposlouchal. Opět zvedl pamflet a zamračeně v něm listoval. Vrátil jsem se ke své odpolední zábavě: znovu a znovu jsem prohlížel jednu rovinu po druhé.

V tom to právě vězelo: kluk měl absolutní pravdu. Za celý den jsme nezahlédli vůbec nic magického. To samozřejmě neznamená, že o sobě státní moc nedávala vědět. Po náměstí se pořád dokola promenovala dvojice vojáků v tmavomodrých uniformách s lesklými holínkami a nablýskanými přilbami.* (Jednou se zastavili u stolku mého pána a požádali ho o průkaz totožnosti; kluk se vytasil s falešnými doklady, zatímco já jsem na ně použil Skelný lesk, takže zapomněli, co vlastně chtěli, a šli si po svém.) Ale neviděli jsme žádná magická bezpečnostní opatření, jaká byla v Londýně úplně běžná: pátrací koule, folioty maskované za holuby a tak dále… Všechno tu vypadalo hrozně nevinně.

Ale přesto jsem někde poblíž cítil silnou magii, která působila na všech rovinách. Skoro tou magií bzučely, především ta sedmá, odkud obvykle přicházejí největší potíže. Magie nebyla zaměřená na nás – zatím –, ale přesto mě znepokojovala. Hlavně proto, že kluk – jelikož byl člověk, a navíc mladý a namyšlený člověk – necítil nic a umíněně se dál choval jako turista. Nelíbilo se mi, že jsme tu takhle na ráně.

„Měli jsme se s ním domluvit na nějakým odlehlým místě," naléhal jsem. „Tohle je moc na očích."

Kluk si odfrkl. „A dát mu šanci, aby zase přišel vyhastrošený jako ghúl? Ani omylem. Má chodit v obleku s kravatou jako všichni ostatní."

Šestá hodina se blížila. Kluk zaplatil účet a noviny i letáky si chvatně nacpal do batohu. „Stánek s klobásami je tamhle," řekl. „Stejně jako předtím se drž stranou a chraň mě, kdyby se něco semlelo."

---

* Existuje jedno spolehlivé pravidlo: čím křiklavější uniforma, tím slabší armáda. V době zlatého věku nosili pražští vojáci střízlivé stejnokroje bez ozdob, zatímco teď se k mému znechucení prohýbali pod vahou nevkusných serepetiček: tady rozměrná epoleta, támhle pár mosazných knoflíků navíc. Až z druhého konce ulice jste slyšeli, jak na nich zvoní kovové cetky jako zvonečky na obojku kočky. Srovnejte to s londýnskou Noční policií: jejich uniformy měly barvu říčního bláta, a přesto právě oni nahánějí největší strach.

„Jasně, šéfe. Dneska nemáš to červený pero. Co takhle růži, nebo třeba mašli do vlasů?“

„Ne, děkuju.“

„Jen jsem se ptal.“

V davu jsme se rozdělili; odtrhl jsem se od něj a zůstával poblíž budov, zatímco kluk vyrazil středem. Vzhledem k tomu, že všichni Pražané spěchající domů z nějakého důvodu náměstí obcházeli po obvodu, vypadal tam dost osaměle. Díval jsem se za ním. Před ním se vzneslo z dláždění hejno vrabců a vyrazilo ke střechám vysoko nad náměstím. Úzkostlivě jsem je prověřil, ale neskrývali se mezi nimi žádní maskovaní špehové. Všechno bylo zatím v pořádku.

Nějaký človíček s dost ubohým knírkem a zjevně podnikavou náturou si k jízdnímu kolu připevnil ohřívadlo na kolečkách a zaparkoval na výhodném místě skoro uprostřed náměstí. Tam zapálil uhlí a právě na něm snaživě opékal kořeněné klobásy pro hladové Pražany.

U stánku se utvořila malá fronta a můj pán se do ní zařadil – nenápadně se přitom rozhlížel kolem, jestli se někde neobjeví Harlekýn.

Nonšalantně jsem se opřel o jednu z obvodových zdí a sledoval jsem náměstí. Nelíbilo se mi to: příliš mnoho oken zářilo odraženým světlem klesajícího slunce – nedalo se poznat, jestli se z nich někdo tajně nedívá dolů.

Šestá hodina minula. Harlekýn se neobjevil.

Fronta u stánku se zkracovala. Nathaniel v ní stál jako poslední. Šoural se dopředu a lovil přitom z kapsy drobné.

Prověřil jsem pár kolemjdoucích na opačné straně náměstí. Před radnicí se dal do řeči malý hlouček, ale většina lidí stále spěchala domů; vynořovali se z postranních uliček a opět v nich mizeli.

Jestli byl Harlekýn poblíž, nedával o sobě vědět.

Můj neklid vzrůstal. Ani teď se nikde neprojevovala žádná magie, ale všechny roviny pořád vibrovaly.

Ze zvyku jsem zkontroloval únikové cesty. Bylo jich sedm… Aspoň tohle bylo dobré znamení: kdyby nebylo zbytí, máme kudy prchat.

Nathaniel byl nyní druhý na řadě. Před ním stála malá holčička, která si přála ke klobáse víc kečupu.

Přes náměstí vykročil vysoký muž. Měl na sobě oblek a klobouk a nesl jakýsi odřený vak. Prohlédl jsem si ho. Zdálo se, že výškou by Harlekýnovi odpovídal, ačkoli jsem si nemohl být jistý.

Nathaniel si ho dosud nevšiml. Díval se, jak dívenka klopýtá pryč pod vahou obrovské klobásy.

Muž mířil rychlou chůzí k Nathanielovi. Příliš rychlou chůzí – skoro jako by měl něco v úmyslu…

Rozběhl jsem se.

Muž Nathaniela těsně minul a ani na něj nepohlédl. Svižně odcházel po dláždění pryč.

Znovu jsem se uklidnil. Možná měl kluk pravdu. Zbytečně se nervuju.

Nathaniel si teď kupoval klobásu a zdálo se, že se s prodavačem dohaduje ohledně toho, kolik zelí k ní dostane.

Kde věží ten Harlekýn? Hodiny na věži Staroměstské radnice ukazovaly dvanáct minut po šesté. Už měl pořádné zpoždění.

Mezi chodci u okrajů náměstí jsem zaslechl vzdálený cinkot – slabý, rytmický, jako zvonečky na laponských sáních zaslechnuté přes sněhové pláně. Bylo mi to povědomé, ale přesto se to nějak lišilo od čehokoli, co jsem dosud slyšel – nedokázal jsem si to zařadit.

Pak jsem zahlédl mezi kolemjdoucími u ústí všech sedmi uliček záblesky modré barvy a pochopil jsem. Holínky dusaly po dláždění, slunce se odráželo od pušek, kovové ozdůbky cinkaly na hrudích dobře poloviny veškerých pražských ozbrojených složek, které se najednou vynořily všude kolem. Vojáci se zastavili a jejich vyrovnané řady přehradily všechny únikové cesty.

To už jsem se hnal přes náměstí.

„Mandraku!“ zařval jsem. „Zapomeň na Harlekýna. Musíme zmizet.“

Kluk se obrátil s klobásou v ruce a konečně si těch vojáků všiml taky. „Sakra,“ vydechl. „To je nepříjemnost.“

„Přesně. A přes střechy se ztratit nemůžeme. Tam mají taky početní převahu.“

Když Nathaniel zvedl hlavu, naskytl se mu pohled na několik tuctů foliotů, kteří se tam očividně vyškrabali z druhé strany domů a nyní seděli na vrcholcích krovů a na komínech každého domu v okolí, pošklebovali se a ocasy dělali urážlivé posunky.

Prodavač klobás také spatřil vojáky, s polekaným výkřikem skočil na bicykl a vyrazil po dláždění pryč tak rychle, že za sebou trousil klobásy, kysané zelí i syčící rozpálené uhlíky.

„Jsou to jen lidi," prohlásil Nathaniel. „Nejsme přece v Londýně. Probijeme se přes ně."

Rozběhli jsme se k nejbližší ulici – Karlově. „Neříkals, že nechceš, abych používal násilí nebo viditelnou magii?" zeptal jsem se.

„Na to zapomeň. Jestli si naši čeští přátelé chtějí něco začít, můžeme – ach!"

Pořád jsme na cyklistu dobře viděli, když se to stalo. Choval se, jako by zešílel strachy a nevěděl, co má dělat. Chvilku nazdařbůh jezdil po náměstí a pak náhle sklopil hlavu, opřel se do pedálů, prudce změnil směr a rozjel se přímo proti jedné bariéře. Jeden z vojáků zvedl pušku, ozval se výstřel. Cyklista sebou škubl, hlavu zvrátil ke straně, nohy mu sklouzly ze šlapek a začaly zadrhávat o dlažební kostky. Kolo se setrvačností řítilo dál i s řinčícím, poskakujícím ohřívadlem, než narazilo přímo do řady vojáků a mrtvola, klobásy, horké uhlí a studené zelí zasypaly nejbližší muže.

Můj pán se zastavil a zadýchaně řekl: „Potřebuju Štít. Hned."

„Jak si přeješ."

Zvedl jsem prst a vytvořil kolem nás obou Štít, který na druhé rovině jiskřil. Vypadal jako nepravidelná, bramborovitá koule, která se s každým naším pohybem přesouvala. „A teď," prohlásil kluk krvežíznivě, „Detonaci. Prorazíme si cestu."

Podíval jsem se na něj. „Myslíš to vážně? Ti vojáci nejsou džinové."

„No jo, tak je prostě nějak odstrč. Šetrně je odstraň z cesty. Mně je to jedno, hlavně když odsud vyvázneme."

Z hromady popadaných vojáků se jeden zvedl a rychle zamířil. Další výstřel: střela prosvištěla těch třicet metrů, které nás dělily,

prorazila Štít, na druhé straně vyletěla ven a přitom rozčísla Nathanielovi vlasy na temeni.

Hrozivě se na mě podíval. „Tomuhle ty říkáš Štít?“

Udělal jsem obličej. „Používají stříbrný střely.* Štít není bezpečný. Pojď –“ Obrátil jsem se, sáhl po jeho límci a stejným pohybem jsem změnil podobu. Štíhlý, elegantní Ptolemaios se zvětšil a zdrsněl; kůže se změnila v kámen, tmavé vlasy v zelený lišejník. Vojákům na všech stranách náměstí se naskytl pohled na hnědočerný chrlič s křivýma nohama, který nejvyšší rychlostí dusal pryč a táhl za sebou namíchnutého puberťáka.

„Kam jdeš?“ bránil se Nathaniel. „Jsme odříznutí!“

Chrlič zaskřípal rohovitým zobákem. „Ticho. Přemýšlím.“

Což v tom rámusu a zmatku nebylo snadné. Rozběhl jsem se zpět doprostřed náměstí. Ze všech ulic vojáci zvolna postupovali směrem k nám, pušky v pohotovosti. Boty pravidelně dusaly, ozdoby na uniformách cinkaly. Folioti nad námi se rozštěbetali dychtivostí a začali se plížit po příkrých střechách dolů; drápy na doškách cvakaly jako kusadla tisíců brouků. Chrlič se zastavil. Kolem nás proletělo pár dalších střel. Když se kluk jen tak plácal vedle mě, byl zranitelný. Přitáhl jsem si ho před sebe a zahalil ho kamennými křídly, aby se dostal z dostřelu. Navíc jsem tím velmi příhodně zdusil jeho protesty.

Od křídla se mi odrazila stříbrná kulka a bodla mě do esence svým jedem.

Byli jsme obklíčení ze všech stran: na úrovni ulice stříbro, na střechách folioti, takže zbývala jen jedna možnost. Vzít to prostředkem.

Na chvilku jsem odtáhl křídlo a přidržel kluka výš, aby se mohl rozhlédnout po náměstí. „Co myslíš,“ zeptal jsem se, „který z těch domů má podle tebe nejtenčí zdi?“

Chvilku trvalo, než mu to došlo. Pak vykulil oči. „Nechceš snad –“

* Nejenže je stříbro prudce jedovaté pro naši esenci, ale také projde mnoha magickými ochranami jako horký nůž máslem. Magie v Praze sice skomírala, ale všechny triky ještě nezapomněli. Ne že by se za starých časů stříbrné náboje běžně používaly proti džinům – většinou se uplatňovaly proti daleko chlupatějším nepřátelům.

„Tamhleten? S těmi růžovými okenicemi? No, možná máš pravdu. Uvidíme…“

A s těmi slovy jsme začali kličkovat mezi sprškou střel – já s nataženým krkem a přimhouřenýma očima, on celý zadýchaný, jak se snažil stočit se do klubíčka a zároveň si chránit hlavu rukama. Na zemi dokážou chrliče vyvinout docela slušnou rychlost, když si při běhu pomáhají křídly, a potěšilo mě, že na dlažbě za námi zůstala tenká vypálená čára.

Stručný popis mého cíle: pitoreskní čtyřpatrový dům, hranatý, široký, s podloubím, kde sídlily obchody. Za ním se ponuře tyčily věže Týnského chrámu.* Majitel svůj dům zjevně miloval. Na každém okně byly okenice, nedávno natřené roztomilým odstínem růžové. Na parapetech seděly dlouhé nízké truhlíky přetékající růžovobílými pivoňkami a na všech oknech visely bělostné krajkové záclonky. Prostě přerozkošné. Okenice sice nezdobila vyřezaná srdíčka, ale jako by tam byla.

Vojáci ze dvou nejbližších uliček vyrazili vpřed a spojili se, aby nám odřízli cestu.

Folioti seskákali z okapů a snášeli se dolů na padácích z volné kůže na pažích.

Usoudil jsem, že nejlepší bude zamířit do druhého patra, do mezery mezi šiky nepřátel.

Zrychlil jsem, vyskočil, křídla zaskřípěla, když sebou prudce máchla a chrlič se hrdě vznesl do vzduchu. Vstříc nám letěly dvě střely a také nám do cesty klesl malý foliot, který náhodou předběhl své druhy. Kulky nás minuly každá z jedné strany a foliot se srazil s kamennou pěstí, která ho proměnila v něco kulatého a plochého, co dost připomínalo navztekaný talíř.

Dvoutunový chrlič vletěl do okna v druhém patře.

---

* Skoro jsem slyšel, jak mě starý Tycho povzbuzuje. Miloval hazardní hry a sázky. Jednou se se mnou vsadil, že v jistý den nedokážu přeskočit jediným skokem Vltavu. Kdyby se mi to povedlo, měl jsem dostat svobodu a mohl jsem s mágem naložit, jak se mi zlíbí. Ten prohnaný lišák si ale samozřejmě předem spočítal datum jarních povodní. V určený den se řeka vylila z břehů a zaplavila mnohem větší prostor než obvykle, takže jsem zajel kopyty napřed pod hladinu, ke krutému pobavení svého pána. Smál se tolik, že mu upadl nos.

Můj Štít pořád fungoval. Kluk i já jsme tedy byli celkem v bezpečí před sklem, dřevem, cihlami a omítkou, které létaly všude kolem. To Nathanielovi ovšem nebránilo ve zděšeném kvílení, při němž mu skvěle přizvukovala stará paní v sedací vaně, kolem které jsme se prohnali. Krátce jsem zahlédl načančanou ložničku, v níž se nacházelo až zbytečně moc krajkových deček, a pak jsme se ze života té dámy zase vytratili protější zdí.

Padali jsme ve změti cihel dolů do chladných stínů zadní uličky a vzali s sebou i vyprané prádlo, které někdo pověsil na šňůru za oknem. Dopadli jsme natvrdo, ale většinu nárazu zadržela chrličova kamenná lýtka; kluk mu vyletěl z rukou a odkutálel se do stoky.

Unaveně jsem se zvedl, kluk taky. Výkřiky z náměstí zněly vzdáleně, ale nepotrvá dlouho, než dorazí jak vojáci, tak folioti. Před námi se táhla úzká ulička přímo do srdce Starého Města. Bez jediného slova jsme do ní vrazili.

# # #

O půl hodiny později jsme seděli v přerostlé trávě v opuštěné zahradě a odpočívali. Už hezkých pár minut se neobjevily žádné známky pronásledování. Dávno jsem se vrátil do Ptolemaiovy nenápadné podoby.

„Takže," shrnul jsem to, „to bychom měli s tím nepřitahováním pozornosti. Jak si stojíme?"

Kluk neodpověděl. Prohlížel si věc, kterou pevně držel v ruce.

„Navrhuju na Harlekýna zapomenout," pokračoval jsem. „Jestli má aspoň trochu rozumu, po tomhle poprasku emigruje na Bermudy. Už ho nenajdeš."

„Ani to nepotřebuju," opáčil můj pán. „Navíc by to nebylo k ničemu. Je po smrti."

„He?" Na mé proslulé výmluvnosti se dost podepsaly nedávné události. A právě v tu chvíli mi došlo, že kluk si pořád nese tu klobásu. Po prožitém dobrodružství byl chleba trochu pomačkaný a kysané zelí na něm nahradila poleva z omítky, dřevěných třísek, rozbitého skla a okvětních plátků. Kluk na něj upřeně zíral.

„Podívej, chápu, že máš hlad," prohodil jsem, „ale tohle bys fakt neměl jíst. Seženu ti někde hamburger nebo tak něco."

Kluk zavrtěl hlavou. Zaprášenými prsty zalovil mezi klobásou a oblohou. „Tady," řekl pomalu, „je to, co nám slíbil Harlekýn. Náš další pražský kontakt."

„Klobása?"

„Ne, hlupáku. Tohle…" Vytáhl zpod klobásy malý kousek lepenky, ohnutý a zamazaný od kečupu. „Harlekýn byl ten prodavač," pokračoval kluk. „To bylo jeho přestrojení. A teď zemřel ve službě vlasti, takže pomstít ho se stalo součástí naší mise. Ale nejdřív musíme najít tohohle mága."

Ukázal mi kartičku. Stála na ní jen čtyři slova:

KAVKA
ZLATÁ ULIČKA 13

28

Kmé velké úlevě se kluk zřejmě z útoku na Staroměstském náměstí trochu poučil. Už se netvářil jako nonšalantní anglický turista a dovolil mi, abych ho po zbytek toho tmavého, nevlídného večera vodil pražským bludištěm zchátralých ulic tak, jak se sluší na špiony v nepřátelské zemi – pomalu a maximálně ostražitě. S nekonečnou trpělivostí jsme se propracovávali k jihu kolem hlídek, které se teď vyrojily z náměstí. Zatímco vojáci pochodovali kolem, ukrývali jsme se do Zahalení nebo se krčili ve zchátralých domech v okolí. Pomáhala nám houstnoucí tma a také fakt, že magických zbraní dvakrát moc neměli. Po střechách sice klopýtalo pár foliotů, kteří vysílali zkoumavé Pulsy, ale ty jsem bez námahy odvrátil. Kromě toho neměli nic: nevypustili na nás žádné demi-ifríty ani džiny kterékoli úrovně. Pražští vůdci spoléhali hlavně na své lidské jednotky, k magii slepé a hluché, a já toho maximálně využíval. Necelou hodinu po útěku z náměstí jsme překročili Vltavu schovaní na korbě nákladňáku se zeleninou a začali se pěšky proplétat mezi rozlehlými zahradami k Hradčanům.

Za nejslavnějších dob císařství se po celém kopci, na němž Hrad stál, každý večer za soumraku rozzářily tisíce luceren, které měnily barvy a příležitostně i pozici podle císařova rozmaru a zalévaly stromy i domy na svahu pestrobarevným svitem.[*] Teď byly lampy

[*] Každá z luceren obsahovala zapečetěnou skleněnou zkumavku, v níž sídlil popudlivý šotek. Každé odpoledne po kopci procházel Vrchní lampář, dvorní mág jmenovaný do této čestné funkce, a nařizoval svým zajatcům, jaké barvy a sílu světla mají večer použít. Drobnými úpravami povelů se dalo dosáhnout decentního i velmi dramatického účinku, ale vždy ve shodě s náladou vládnoucí u dvora.

rozbité a zrezivělé, a až na pár matných oranžových světélek v oknech byly Hradčany před námi tmavé, zahalené nocí.

Konečně jsme dorazili k příkrému schodišti dlážděnému kočičími hlavami. Nahoře nad námi se nacházela Zlatá ulička – zahlédl jsem, jak se její světélka mihotají vysoko pod hvězdami, na samém okraji černé masy Hradčan. U paty schodiště se táhla nízká zídka a za ní byla nějaká skládka; nechal jsem tam Nathaniela v úkrytu a sám se v netopýří podobě vydal na průzkum.

Východní schodiště se od toho dávného dne, kdy mě smrt mého pána uvolnila ze služby, příliš nezměnilo. Nedalo se už ale moc doufat, že odněkud vyskočí ifrít, aby zlikvidoval mého současného pána. Narazil jsem jen na tři sovy ukryté v aleji tmavých stromů, které schody lemovaly. Ověřil jsem si to: i na sedmé rovině to byly sovy.

Daleko za řekou bylo pátrání pořád v plném proudu. Slyšel jsem, jak v dálce žalostně a marně pískají píšťalky vojáků, a ten zvuk mě naplnil radostí. Proč? Protože Bartimaeus na ně byl příliš rychlý, proto. Džin, kterého honili, jim frnknul a touhle dobou poletoval nad dvě stě padesáti šesti schody vedoucími nahoru k Hradu. A protože někde přede mnou v nočním tichu ležel zdroj toho neklidu, který jsem pořád cítil na všech rovinách – té podivné, neurčitelné magické aktivity. Tohle ještě bude zajímavé.

Netopýr proletěl kolem trosek Černé věže, kde kdysi sídlily elitní jednotky, ale nyní ji obýval jen tucet spících havranů. Za ní už ležel cíl mé cesty. Nenápadná úzká ulička lemovaná řadou chudičkých domků – samé vysoké komíny, malá okénka, popraskaná omítka a holé dřevěné dveře vedoucí rovnou na ulici. Takhle to tu vypadalo vždycky, i v dobách rozkvětu. Zlatá ulička se řídila zvláštními pravidly.

Krovy, které se vždycky prohýbaly, byly teď v hrozném stavu – změť zohýbaných trámů a uvolněných tašek. Usadil jsem se na odhaleném kusu dřeva na vrcholku posledního domku a zkoumavě se do uličky zahleděl. Za vlády Rudolfa, nejchamtivějšího z císařů, byla Zlatá ulička centrem živého magického dění, jehož cílem nebylo nic

menšího než vyrobit kámen mudrců.[*] Každý domek měl pronajatý jiný alchymista a jednu dobu to v těch stísněných prostorách bzučelo jako v úle.[†] I poté, co hon za kamenem mudrců skončil, zůstala ulička domovem cizích mágů pracujících pro Čechy. Vláda si je přála udržet v blízkosti Hradu, aby je měla pod kontrolou. A tak tomu zůstalo až do té krvavé noci, kdy se města zmocnily Gladstoneovy jednotky.

Teď už tu žádní zahraniční mágové nežili. Domečky byly ještě menší, než jsem si je pamatoval; krčily se jeden vedle druhého jako racci na útesech. Cítil jsem starou magii, stále zažranou hluboko do zdí, ale žádnou novou. Snad až na… To drobné chvění rovin zesílilo, zdroj byl mnohem blíž. Netopýr se ostražitě rozhlížel. Co viděl? Psa, který si hrabal díru pod zchátralou zídkou. Osvětlené okno lemované tenkými záclonkami; uvnitř se u ohně krčil starý muž. Pod blikavou pouliční lampou prošla mladá žena na vysokých podpatcích a opatrně našlapovala na nerovné dlažbě; možná mířila do Hradu. Slepá okna, zabedněné okenice, díry ve střechách a popadané komíny. Ve větru poletovaly odpadky. Povzbudivý pohled.

---

[*] Proslulý šutr, který měl údajně proměňovat laciné kovy ve zlato a stříbro. Jeho existence je samosebou naprosto vybájená, což byste zjistili prostým dotazem u prvního šotka. My džinové dokážeme změnit vzhled věcí, když na ně vrhneme Osobní kouzlo nebo Iluzi, ale trvale zvrátit povahu nějakého předmětu je zhola vyloučené. Jenže lidi nikdy neposlouchají to, co se jim nehodí do krámu, takže tímhle nesmyslným hledáním promarnili spoustu životů.

[†] Mágové přijížděli z celého známého světa – ze Španělska, z Británie, ze zasněženého Ruska, z indických pouští – v naději na nevýslovnou odměnu. Každý z nich ovládal stovku uměn, každý z nich mučil tucet džinů. Všichni štvali své otroky celá léta za tím zářným cílem a všichni postupně žalostně selhali. Vousy jim zešedivěly, ruce zeslábly a roztřásly se, hábity vybledly a byly plné skvrn od nedbalého povolávání a neopatrných pokusů. Jeden po druhém se snažili vzdát se svého místa, a zjišťovali, že je Rudolf nenechá odejít. Ti, kdo se pokusili zmizet po anglicku, zjistili, že na ně na hradních schodech čekají vojáci. Ti, kdo chtěli vyklouznout magickými prostředky, narazili na neproniknutelnou bezpečnostní kupoli, která Hrad uzavírala. Neunikli. Mnozí skončili v kobkách, jiní si vzali život. Nám, nadpřirozeným bytostem, které jsme to sledovaly, to připadalo velmi poučné: naši věznitelé se nechali lapit do pasti vlastní ctižádosti.

Číslo třináct, v polovině uličky, byla stejně špinavá a ponurá chatrč jako ty ostatní, ale na šesté rovině ji obklopovala zářivě zelená kupole. Někdo byl uvnitř a ten někdo nechtěl být rušen.

Netopýr se rychle proletěl ulicí sem a tam a opatrně se vyhnul magické klenbě. Zbytek Zlaté uličky byl temný a tichý, plně zaujatý svými drobnými každodenními činnostmi. Obloukem jsem se vrátil k úpatí kopce, abych rozhýbal svého pána.

„Našel jsem to místo," oznámil jsem mu. „Má nějaký slabý obrany, ale dovnitř bychom se dostat měli. Hoď sebou, dokud je čistý vzduch."

Už jsem to asi říkal, ale pokud jde o rychlé přesuny, lidi jsou prostě beznadějný případ. Nevěřili byste, jak *dlouho* mu trvalo vylézt těch ubohých dvě stě padesát šest schodů. Toho funění, hekání a přestávek na vydýchání, které potřeboval, nemluvě o úžasné barvě, jakou nabral jeho obličej – nic podobného jsem v životě neviděl.

„Škoda že jsme si s sebou nevzali papírový pytlík nebo tak něco," popíchl jsem ho. „Obličej máš tak rudý, že je nejspíš vidět z druhý strany Vltavy. Vždyť tohle není žádný vysoký kopec."

„Jaké… jaké… tam jsou ochrany?" Myslel jen na svůj úkol.

„Chatrný nexus," odpověděl jsem. „To bude hračka. Copak ty vůbec necvičíš?"

„Ne. Nemám čas. Moc práce."

„No jasně. Teď jsi velký zvíře. Já zapomněl."

Po zhruba deseti minutách jsme dorazili ke zřícenině věže a já se zase změnil v Ptolemaia. V téhle podobě jsem kluka odvedl k místu, kde do ulice klesal mírný svah. Odtamtud, zatímco můj pán sípal a funěl opřený o zeď, jsme si prohlíželi brlohy Zlaté uličky.

„Děsná troska."

„To je fakt. Měli by… to celé strhnout… a postavit znova."

„Já mluvil o *tobě*."

„Který… který z nich to je?"

„Třináctka? Napravo, třetí v řadě. Bíle omítnutý. Až přestaneš chcípat, zjistíme si, co se s tím dá dělat."

Opatrně jsme popošli mezi stíny v uličce a zastavili se pár metrů před domkem. Můj pán se očividně chystal napochodovat si to přímo

ke dveřím. Zadržel jsem ho. „Stůj. Nexus máš těsně před sebou. Stačí natáhnout prst, a spustíš poplach.“

Zastavil se. „Myslíš, že se dokážeš dostat dovnitř?“

„*Nemyslím*, hošku. Já to vím. Tyhle věci jsem dělal už v době, kdy byl Babylón malá dobytkářská osada. Uhni, sleduj a uč se.“

Popošel jsem ke křehké zářící síti vláken, která nám bránila v cestě, a sklonil hlavu těsně k nim. Vybral jsem si malou skulinku mezi vlákny a zlehka do ní fouknul. Mířil jsem přesně: úlomek Poslušného dechu[*] pronikl do otvoru a zůstal v něm viset – ani nepostupoval dál, ani se nevracel zpátky. Byl příliš lehký, aby spustil poplach, a to ostatní už byla hračka. Zlehka, opatrně jsem ten zlomek zvětšoval, a jak rostl, roztahoval vlákna od sebe. Za pár minut v síti vznikla nízko nad zemí velká kruhová díra. Upravil jsem Dech do podoby obruče a nonšalantně jsem prošel na druhou stranu. „Prosím,“ řekl jsem. „Teď ty.“

Kluk se zamračil. „A co mám dělat? Nic nevidím.“

Popuzeně jsem si povzdechl a upravil Dech tak, aby byl vidět na druhé rovině. „Spokojený?“ zeptal jsem se. „Stačí, když opatrně prolezeš tou dírou.“

Poslechl, ale pořád se netvářil moc přesvědčeně. „Hm,“ broukl. „Co já vím, mohl sis to celé vymyslet.“

„Nemůžu za to, že vy lidi jste tak slepí,“ odsekl jsem. „Zase považuješ moje vědomosti za samozřejmost. Máš na povel pět tisíc let zkušeností, ale já neuslyším ani díky. Fajn. Jestli nevěříš, že je tady alarm, rád ti ho spustím. Uvidíš, jakým fofrem mág Kavka přikluše.“

„Ne, ne,“ ujišťoval mě chvatně. „Už ti věřím.“

„Fakt?“ Natáhl jsem prst k jiskřivým vláknům.

„Ano! Uklidni se. Takže teď dovnitř proklouzneme oknem a zaskočíme ho nepřipraveného.“

„Fajn. Až po tobě.“

[*] Typ kouzla prováděného pomocí vydechnutého vzduchu a magického znaku. Ani vzdáleně se nepodobá Odpudivému větru, který se vytváří zcela jiným způsobem.

Zachmuřeně vykročil a vrazil přímo do vláken *druhého* nexu, kterého jsem si nevšiml.[*] V domě se ozval pronikavý zvuk, jako by začal vyzvánět tucet zvonů a budíků zároveň. Znělo to několik vteřin. Nathaniel se na mě podíval. Já se podíval na Nathaniela. Než kdokoli z nás stihl zareagovat, za dveřmi domku něco hlasitě zašramotilo. Rozletěly se a vzápětí se z nich vyřítil vysoký muž se zuřivým pohledem a jarmulkou na hlavě,[†] který vztekle hulákal.

„Říkal jsem vám to přece," křičel. „Je moc brzo! Bude hotový až ráno! Proč mě nenecháte na po– Ach." Poprvé se na nás pořádně podíval. „Co, kýho ďasa?"

„Skoro přesně," odpověděl jsem. „Tak trochu to záleží na úhlu pohledu." Skočil jsem po něm a srazil ho na zem. Za chvilku už měl ruce úhledně svázané za zády páskem vlastního županu.[‡] To mu zabrání v rychlých pohybech rukou, kterými by si mohl povolat něco na pomoc.[§] Ústa jsem mu ucpal kusem Nathanielovy košile, aby nemohl odříkávat povely. Pak jsem ho zvedl a odstrkal ho zpátky dovnitř, a to všechno jsem měl hotové dřív, než můj pán stihl otevřít pusu, aby mi něco nařídil. Takhle rychle dokáže džin jednat, když je to nutné.

„Koukni se na to!" prohlásil jsem hrdě. „A dokonce žádné viditelné známky násilí."

Můj pán zamrkal. „Zničil jsi mi košili," upozornil mě. „Roztrhl jsi ji na dva kusy."

„Smůla," prohodil jsem. „A teď zavři dveře. Můžeme to probrat v soukromí."

Jakmile byly dveře zavřené, mohli jsme se porozhlédnout kolem. Styl zařízení páně Kavkova domu nejlépe vystihovala slova „učenecká ošumělost". Celou podlahu a každý kus nábytku pokrývaly knihy a nesvázané rukopisy: na některých místech tvořily strukturované, nápadně vysoké vrstvy. Knihy samotné pak pokrýval

---

[*] Tenhle byl velice nenápadný. Jenom na sedmé rovině, z těch nejtenčích vláken. *Každý* by ho přehlídnul.

[†] Neměl na sobě *jenom* jarmulku, měl i další oblečení. Jen abyste si neudělali nesprávnou představu. Heleďte, podrobnosti vám vylíčím později, teď musím udržovat spád vyprávění.

[‡] Vidíte? Měl ještě župan. A pyžamo. Takže byl řádně oblečený.

[§] A v případných vulgárních gestech, která by mohla kluka pohoršit.

prach, rozházené tužky a brky a množství tmavých, pronikavě páchnoucích předmětů, které nechutně připomínaly zbytky mágových obědů za poslední asi tak měsíc nebo dva. Pod tím vším se nacházel rozměrný pracovní stůl, židle, kožená pohovka a v rohu jednoduchá hranatá výlevka s jediným kohoutkem. Pár zbloudilých pergamenů skončilo i v ní.

Zdálo se, že celé přízemí budovy zabírá tato jediná místnost. Okénko vzadu směřovalo na svah dolů a do tmy venku: za sklem se slabě mihotala světla města. Ve stropě byla díra, do níž vedl dřevěný žebřík: nahoře se patrně nacházela ložnice. Vypadalo to, že mág tam nějakou dobu nebyl: když jsem se na něj podíval zblízka, viděl jsem, že má pod očima šedivé kruhy a tváře zežloutlé únavou. Byl také mimořádně vychrtlý, když tam tak nahrbeně stál, jako by ho opustily všechny síly.

Nijak impozantně tedy nepůsobili – ani mág, ani jeho obydlí. Ale přesto byl zdroj toho zvláštního chvění na všech sedmi rovinách právě tady: cítil jsem to silněji než kdy dřív. Trnuly mi z toho zuby.

„Posaď ho," řekl můj pán. „Třeba na pohovku. Odstrč ty krámy stranou. Tak." Vyhoupl se na roh pracovního stolu, jednou nohou se opřel o podlahu, druhou ležérně pohupoval. „Takže," obrátil se teď na zajatce plynulou češtinou, „nemám moc času, pane Kavko. Doufám, že se mnou budete spolupracovat."

Mág na něj upřel unavené oči a pokrčil rameny.

„Varuji vás," pokračoval kluk. „Jsem mág vládnoucí značnou mocí. Ovládám mnoho děsivých bytostí. Stvoření, které vidíte před sebou" – v tu chvíli jsem narovnal záda a výhružně nadmul hruď – „je tím nejmenším a nejslabším z mých otroků." Okamžitě jsem se zase nahrbil a vystrčil břicho. „Když mi nedáte informace, které potřebuju, bude s vámi zle."

Kavka vydal nějaký nesrozumitelný zvuk, kývl hlavou a zakoulel očima.

Kluk se podíval na mě. „Co myslíš, že to znamenalo?"

„Vím já? Mohl bys mu vytáhnout roubík a zjistit to."

„Dobrá. Ale jestli vyřkne jedinou slabiku jakéhokoli zaklínadla, okamžitě ho zlikviduj!" Aby svým slovům dodal důraz, pokusil se zatvářit výhružně, takže vypadal, jako by ho chytil žaludeční vřed.

Odstranil jsem roubík a rozvázal starci ruce. Mág chvíli kašlal a prskal. Nebylo to o nic srozumitelnější než předtím.

Nathaniel netrpělivě zaklepal na volnou část stolu. „Dávejte pozor, pane Kavko! Chci, abyste pozorně vyslechl všechny mé otázky. Varuji vás, že mlčení vám nepomůže. Pro začátek –“

„Já vím, proč jste přišel!“ Slova se mágovi vyřinula z úst jako rozvodněná řeka. Tvářil se vzdorně, ale zároveň zdrceně a nesmírně vyčerpaně. „Nemusíte mi nic vykládat. Jde vám o ten šém! Samozřejmě! Copak by mohlo jít o něco jiného, když jsem posledních šest měsíců věnoval své síly jen a jen jemu? Celou dobu mi ukrajuje čas; podívejte – připravil mě o mládí! Každým škrábnutím pera mi naskočí nová vráska. Chcete ten rukopis! Nemůže to být nic jiného!“

Nathaniela to zaskočilo. „Rukopis? No, možná. Ale rád bych objasnil –“

„Odpřisáhl jsem mlčení,“ pokračoval pan Kavka, „hrozili mi smrtí – ale copak mi na tom ještě záleží? Jednou mi to úplně stačilo. Dvakrát? To nedokáže nikdo. Podívejte se, jak se moje energie vytratila.“ Zvedl zápěstí ke světlu: ruce měl tenké jako tyčky, viditelně se třásly a kůže na nich byla tak napjatá, že mezi kostmi prosvítalo světlo. „*Tohle* mi to způsobilo. Předtím jsem sálal životem.“

„Ano – ale cože –?“

„Vím přesně, co jste zač,“ pokračoval muž, jako by mého pána nevnímal. „Agent britské vlády. Čekal jsem, že dřív nebo později někdo přijde, i když připouštím, že jsem neočekával nikoho tak mladého a zoufale nezkušeného. Kdybyste dorazil před měsícem, mohl jste mě ještě zachránit. Teď už mi na ničem nezáleží. Je mi to jedno.“ Ztěžka si povzdechl. „Leží za vámi na stole.“

Kluk se ohlédl, natáhl ruku a zvedl jeden papír. Okamžitě ho však zase pustil a vyjekl bolestí. „Aááuu. Je to zakleté! Nějaký trik – “

„Zkus přestat dávat takhle najevo svý mládí a nezkušenost,“ doporučil jsem mu. „Začínám se za tebe stydět. Fakt nepoznáš, co to je? Každý, kdo má oči, by ti řekl, že je to střed veškerý magický aktivity v Praze. Není divu, že ti to dalo ránu. Použij ten svůj

hejskovský kapesník a prohlídni si to pořádně. Pak mi můžeš říct, co si myslíš, že to je.“

Já jsem to samozřejmě věděl. Už jsem podobné věci kdysi viděl. Ale rád jsem se díval, jak se ten nafoukaný kluk třese strachy, příliš zaskočený, aby se odvážil neposlechnout můj pokyn. Omotal si ruku křiklavým šnuptychlem a velice opatrně dokument znovu zvedl. Byla to rozměrná listina, vyřezaná z teletiny a nepochybně vytažená a usušená starobylou metodou, takže vznikl tlustý, smetanově zbarvený pergamen, nádherně hladký a téměř praskající magickou mocí. Ta ovšem nepocházela z materiálu, nýbrž ze slov, která na něm stála. Byla napsaná neobvyklým inkoustem – polovina byla červená a polovina černá[*] – a rukopis nádherně plynul zprava doleva: od konce stránky až nahoru byla řádka za řádkou plná dokonale vykroužených složitých znaků. Klukovi se oči rozšířily úžasem. I ten, kdo to nedokázal přečíst, musel vycítit umění a nesmírnou práci, kterou do toho díla někdo vložil. Možná by Nathaniel dal svůj úžas i najevo, kdyby ovšem dostal příležitost něco říct. Jenže ten mág, starý Kavka, se opravdu rozjel a zpíval jako kanárek.

„Ještě to není dokončené,“ řekl. „To vidíte. Zbývá doplnit poslední půlřádku. To je práce na celou noc: noc, která bude v každém případě mou poslední, neboť pokud mi krev nevysaje sám inkoust, *on* mě rozhodně zabije. Vidíte to místo nahoře? Tu malou čtvercovou kolonku? Jeho zaměstnavatel tam napíše vlastní jméno. To je jediná krev, kterou musí obětovat on sám, aby stvoření mohl ovládat. Má to báječně zařízené, to se musí nechat. Chudák Kavka je na tom hůř.“

„A jak se vlastně jmenuje?“ zeptal jsem se. Ověřil jsem si, že nejlepší je jít vždycky přímo k věci.

„Ten zaměstnavatel?“ Kavka se zasmál – byl to skřípavý zvuk, jako by nepříčetně krákal nějaký starý pták. „Nevím. Nikdy jsem se s ním nesetkal.“

Kluk pořád ohromeně zíral na rukopis. „Tohle je pro dalšího golema…,“ řekl pomalu. „Dá se mu to do úst a on pak ožije. Krmí

[*] Hádám, že to mělo symbolizovat moc země (černá) a mágovu krev (červená), která dává té zemi život. Ale to je jenom spekulace: o magii golemů nic moc nevím.

ten list vlastní krví a jeho životní síla pak přejde do golema…“ Podíval se na Kavku se zhrozeným úžasem. „Proč to děláte?“ zeptal se. „Zabíjí vás to.“

Naléhavě jsem na něj zagestikuloval. „To nás nezajímá,“ řekl jsem. „Musíme zjistit *kdo*. Dochází nám čas a zanedlouho bude svítat.“

Ale mág už zase mluvil a pohled mu zmatněl, jako by nás už příliš jasně neviděl. „Kvůli Karlovi, samozřejmě,“ řekl. „A Marii. Slíbili mi, že je propustí, když ty věci vytvořím. Musíte pochopit, že tomu *nevěřím*, ale nedokážu se vzdát té nepatrné naděje. Možná slib dodrží. Možná ne. Možná už jsou oba dávno mrtví.“ Roztřásl se příšerným, neovladatelným kašlem. „Vlastně se bojím, že jsou nepochybně mrtví.“

Kluk se tvářil nechápavě. „Karel? Marie? Nerozumím.“

„Kromě nich nikoho nemám,“ pokračoval mág. „Je tak smutné, že jsou pro mě ztraceni. Svět je nespravedlivý. Ale když vám někdo nabídne paprsek světla, začnete k němu šplhat – i vy, prokletý Brit, to přece musíte pochopit! Nemohl jsem promarnit jedinou šanci, že je někdy zase uvidím.“

„Kde vaši příbuzní jsou?“ zeptal se Nathaniel.

„Pcha!“ Tohle mága probralo a ve zmírajících očích mu blesklo. „Jak to mám vědět? Na nějaké bohem zapomenuté vězeňské lodi? V londýnském Toweru? Nebo už jejich kosti dávno shořely a rozpadly se na prach? To je vaše parketa, Angličánku – povězte mi to vy. Poslala vás přece britská vláda, ne?“

Můj pán přikývl.

„Osoba, kterou hledáte, nepřeje vaší vládě nic dobrého.“ Kavka se opět rozkašlal. „Ale to už asi víte. Proto jste tady. *Moje* vláda by mě zabila, kdyby věděla, co jsem provedl. Nechtějí, aby vznikl nový golem, protože mají strach, že by to na Prahu přivolalo dalšího Gladstonea s tou strašlivou holí.“

„Pochopil jsem správně,“ ujišťoval se kluk, „že vaši příbuzní jsou čeští vyzvědači? Odjeli do Anglie?“

Mág přikývl. „A chytili je tam. Už jsem o nich neslyšel. Pak mě navštívil jistý pán a sdělil mi, že jeho zaměstnavatel mi je vrátí živé,

pokud odhalím tajemství golemů a vytvořím nezbytný pergamen. Co jsem mohl dělat? Co by na mém místě udělal jiný otec?“

Můj pán mlčel, což u něj nebylo obvyklé. Já jsem taky mlčel, což u mě nebylo obvyklé. Díval jsem se na Kavkovu vyzáblou tvář, tenké ruce, vyhasínající oči, viděl jsem v nich hodiny, které strávil nad knihami a dokumenty, a viděl jsem, jak přelévá svou životní sílu na stránku pergamenu s chabou nadějí, že by se mu mohli vrátit jeho blízcí.

„První pergamen jsem dokončil před měsícem,“ řekl Kavka. „Tehdy posel změnil požadavky. Chtěl *dva* golemy. Marně jsem ho přesvědčoval, že mě to zabije, že se nedožiju návratu Marie a Karla… Je velmi krutý. Nechtěl nic slyšet.“

„Povězte nám o tom poslovi,“ řekl kluk náhle, „a jestli jsou vaše děti naživu, zasadím se o jejich propuštění sám. To vám slibuju.“

Umírající muž se s nejvyšším úsilím vzchopil. Zaostřil na mého pána a slabost v jeho očích vystřídala pátravá síla. Zevrubně Nathaniela hodnotil. „Jste moc mladý, abyste dával takové sliby,“ zašeptal.

„Patřím k významným členům vlády,“ odpověděl Nathaniel. „Mám moc –“

„Ano, ale můžu vám věřit?“ Kavka si ztěžka povzdechl. „Jste koneckonců Brit. Zeptám se vašeho démona.“ Neodvrátil zrak od Nathaniela, když mě oslovil: „Co říkáš? Dá se mu věřit?“

Nadmul jsem tváře a prudce vyfoukl vzduch. „Těžká otázka. Je to mág. Takže je to zákonitě chlápek, co by klidně prodal vlastní babičku na mýdlo. Ale je nepatrně míň zkažený než většina nich. Možná. O trochu.“

Nathaniel po mně loupl očima. „Dík za skvělé doporučení, Bartimae.“

„Není zač.“

Ale k mému údivu Kavka pokývl hlavou. „Dobrá. Nechám to na vašem svědomí, chlapče. Já už děti v každém případě nikdy neuvidím. Jsem naprosto na dně. Za mák mi nezáleží na vás ani na něm – můžete si jít vzájemně po krku, dokud neobrátíte v trosky celou Británii. Povím vám, co vím, a tím to skončí.“ Slabě se rozkašlal, bradu svěsil na prsa. „Ale buďte si jistý jednou věcí. Ten

šém už dokončit nestihnu. Život v londýnských ulicích nebudou zpestřovat dva golemové.“

„Tak to je opravdu škoda,“ ozval se jakýsi hluboký hlas.

Nathaniel 29

Nathaniel si nebyl jistý, jak se tam ten člověk dostal. Žádný z ochranných nexů nespustil a nikdo z nich – Nathaniel, Kavka, a dokonce ani Bartimaeus – ho neslyšel vejít dovnitř. Přesto tam byl, ležérně se opíral o žebřík do patra a ruce měl složené na hrudi.

Nathaniel otevřel ústa, ale nevyšla z nich žádná slova – jen zděšený vzdech náhlého poznání.

Vousatý žoldák. Nájemný zabiják Simona Lovelace.

Po boji v Heddleham Hall přede dvěma lety unikl zatčení. Vládní agenti po něm pátrali po celé Británii i v zahraničí, ale marně – neobjevila se jediná stopa. Za čas policie případ odložila a začala vyřizovat aktuálnější věci. Ale Nathaniel nezapomněl. Do paměti se mu navždy vypálil jediný strašlivý obraz: nájemný vrah se vynořuje ze stínů Lovelaceovy pracovny, v ruce drží Amulet Samarkandu a na plášti mu zasychá krev zavražděného muže. Celá léta se ten výjev vznášel v Nathanielově mysli jako mrak.

A teď stál zabiják dva metry od něj a měřil si je všechny chladným pohledem.

Stejně jako dřív z něj vyzařovala jakási zlovolná energie. Byl vysoký, svalnatý, měl modré oči a rozježené obočí. Zdálo se, že plnovous si trochu zastřihl, ale černé vlasy si teď nechával růst delší, až pod bradu. Oblečení měl uhlově černé – volnou košili, sako s vycpávkami, kalhoty jezdeckého střihu i vysoké boty, které se na lýtkách rozšiřovaly. Jeho nadutá sebejistota zasáhla Nathaniela jako pěst. Okamžitě si palčivě uvědomil vlastní chabé síly a drtivou fyzickou převahu toho druhého.

„Nenamáhejte se s představováním, Kavko," ozval se muž pomalu hlubokým, lenivým hlasem. „My tři jsme staří známí."

Stařec si dlouze smutně povzdechl, ačkoli nebylo příliš jasné proč. „To by stejně nešlo. Ani jednoho z vás neznám jménem.“

„Nám na jménech nikdy nesešlo.“

Jestli zabijákův příchod džina zaskočil, nedal na sobě nic znát. „Koukám, že boty máš zpátky.“

Černé obočí se svraštilo. „Tenkrát jsem slíbil, že mi za to zaplatíte. Ty i ten kluk. A já svoje sliby plním.“

Do té chvíle Nathaniel pořád strnule seděl na Kavkově stole, ochromený šokem. Nyní se ve snaze dodat si nějakou autoritu zvedl a postavil se zpříma, s rukama v bok.

„Jste zatčen,“ oznámil žoldákovi a tvrdě se na něj zadíval.

Muž mu pohled oplácel s tak znepokojivou bezstarostností, že se Nathaniel bezděky přikrčil. Pak se ovládl a vztekle si odkašlal. „Slyšel jste, co jsem řekl?“

Muž pohnul rukou – tak rychle, že to Nathaniel stěží stihl sledovat – a v dlani se mu objevil meč. Líně jím mávl Nathanielovým směrem. „Kde máš zbraň, chlapečku?“

Nathaniel vzdorně vystrčil bradu a palcem ukázal na Bartimaea. „Tady,“ odpověděl. „Je to ifrít, který uposlechne každý můj pokyn. Stačí jediné moje slovo, a roztrhá tě na kusy.“

Džina to očividně poněkud vyvedlo z míry. „Ehm, no jo,“ přitakal pochybovačně. „To je pravda.“

Pod plnovousem se objevil ledový úsměv. „Tohle stvoření jsi měl s sebou už tenkrát. Tehdy se mu nepovedlo mě zabít. Proč si myslíš, že dneska bude mít víc štěstí?“

„Cvičení dělá mistra,“ prohodil džin.

„Pravda.“ Další rozmazaný pohyb a žoldák v druhé ruce držel kovový disk ve tvaru S. „S tímhle jsem cvičil skutečně dlouho,“ prohodil. „Prosekne tvoji esenci a pak se mi vrátí do natažené ruky.“

„Tou dobou už nebudeš mít ruku, do které bys to mohl chytit,“ ozval se Nathaniel. „Můj ifrít je rychlý jako útočící kobra. Dostane tě dřív, než stihneš tu věc hodit.“ Zatěkal pohledem mezi džinem a žoldákem. Ani jeden z nich se netvářil moc přesvědčeně.

„Žádný démon není tak rychlý jako já,“ prohlásil žoldák.

„Vážně?“ odsekl Nathaniel. „Tak to vyzkoušej.“

Bartimaeus naléhavě zvedl ruku. „Hele, pomalu –“

„Zkus na něj, co umíš nejlepšího.“

„To je dobrý nápad.“

„Uvidíme, co se s tebou stane.“

„Tak počkat,“ vložil se do hovoru džin. „Tohle vaše vytahování je sice moc fajn, ale mě z toho laskavě vynechte. Co kdybyste si vy dva třeba střihli páku nebo si porovnali bicepsy nebo tak něco? Nebylo by lepší vyřešit vaše neshody takhle?“

Nathaniel ho nevzal na vědomí. „Bartimae,“ začal, „přikazuju ti, abys –“

V tu chvíli se stalo něco neočekávaného. Kavka vstal.

„Zůstaňte, kde jste!“ Žoldák se pootočil, hrot meče se posunul.

Zdálo se, že Kavka ho vůbec neslyšel. Nepatrně se zapotácel, pak šouravě vykročil přes podlahu pokrytou papíry od pohovky. Pergameny pod jeho bosýma nohama šustily. Několika kroky dorazil ke stolu, natáhl vyzáblou ruku a vytrhl Nathanielovi golemův šém. Ustoupil a přitiskl si pergamen na hruď.

Žoldák vypadal, jako by se chystal hodit po něm svůj disk, ale zaváhal. „Položte to, Kavko!“ zavrčel. „Pomyslete na svou rodinu – vzpomeňte si na Marii.“

Kavka měl zavřené oči a už zase vrávoral. Zvrátil hlavu nahoru ke stropu. „Marie? Ta je pro mě ztracená.“

„Když ten dokument dnes dokončíte, zítra se s ní shledáte, přísahám.“

Oči se otevřely. Byly matné, ale rozum se z nich dosud nevytratil. „Co na tom sejde? Do svítání budu mrtev. Už jsem přišel o všechnu životní sílu.“

V žoldákově tváři se objevil nesmírně popuzený výraz. Nepatřil k lidem se zálibou ve vyjednávání. „Můj zaměstnavatel mě ujistil, že jsou v bezpečí a vede se jim dobře,“ naléhal. „Ještě dnes večer je můžeme vyzvednout z vězení a do rána je dopravit do Prahy. Rozmyslete si to – vážně chcete, aby všechno vaše úsilí přišlo vniveč?“

Nathaniel pohlédl na džina, který bokem nenápadně ustupoval. Zdálo se, že žoldák si toho nevšiml. Nathaniel si odkašlal, aby ještě víc odvedl jeho pozornost. „Neposlouchejte ho, Kavko,“ řekl. „Lže.“

Žoldák na Nathaniela hněvivě pohlédl. „Nesmírně mě mrzí," prohlásil, „že tě odpoledne na tom náměstí nezajali. Dal jsem policii podrobné instrukce, a přesto se jim to podařilo zvrzat. Měl jsem si tě podat sám."

„Vy jste *věděl*, že jsme tady?" podivil se Nathaniel.

„Samozřejmě. Dorazil jsi dost nevhod. Ještě den nebo dva, a už by na tom nezáleželo – byl bych zpátky v Londýně s dokončeným šémem. Neodhalil bys nic. Jenže když ses rozhodl pro tak nečekanou přepadovku, potřeboval jsem tě nějak zaměstnat. Proto jsem dal policii tip."

Nathaniel přimhouřil oči. „*Kdo* vám řekl, že sem jedu?"

„Můj zaměstnavatel, samozřejmě," odvětil žoldák. „Oznámil jsem to Cechům a ti celý den sledovali toho potrhlého britského agenta, protože věděli, že je nakonec dovede k tobě. Mimochodem, jsou přesvědčení, že jsi přijel do Prahy, abys tu položil bombu. Ale to už je teď jedno. Zklamali mě."

Při řeči držel meč i disk natažené před sebou a pohledem těkal mezi Nathanielem a českým mágem. Nathanielovi v hlavě vířily myšlenky jedna za druhou – skoro nikdo nevěděl, že jede do Prahy, a přesto žoldák tu informaci získal. To znamená… Ne, musí se soustředit. Všiml si, že Bartimaeus se pořád sune stranou, pomaličku jako šnek. Ještě kousek, a džin se dostane ze žoldákova zorného pole, do vhodné pozice, aby mohl zaútočit…

„Jak vidím, našel sis místo Lovelace dalšího zrádce," vyštěkl na žoldáka.

„Lovelace?" V mužově tváři se mihl výraz mírného pobavení. „Ten nebyl mým hlavním zaměstnavatelem ani tenkrát. Měl jen okrajovou roli, byl to amatér, který příliš dychtil po úspěchu. Můj pán ho v jeho snažení povzbuzoval, ale Lovelace nebyl jeho jediným nástrojem. Stejně jako já nejsem teď jeho jediný služebník."

S Nathanielem lomcovala zlost. „Kdo je to? Pro koho pracuješ?"

„Pro někoho, kdo výborně platí. To je přece jasné, ne? Ty jsi nějaký divný mág."

V tu chvíli džin, který se už odsunul až na kraj žoldákova zorného pole, zvedl ruku k útoku. Jenže ve stejný okamžik se pohnul i Kavka. Celou dobu stál vedle Nathaniela a svíral v rukou golemův

šém. Nyní beze slova, s očima pevně zavřenýma, celý ztuhl a roztrhl pergamen vedví.

Důsledky byly pozoruhodné.

Z roztrženého rukopisu se vyřinul proud magické síly a zavířil po místnosti jako tornádo. Nathaniel vyletěl do vzduchu ve víru dalších kroužících předmětů: džina, žoldáka, stolu, pohovky, papírů, per, stříkajícího inkoustu. Na zlomek vteřiny spatřil, jak se tři roviny, k nimž měl přístup, zuřivě chvějí, každá jinou rychlostí: všechno jako by se ztrojilo. Zdi se otřásaly, podlaha se nakláněla. V elektrické žárovce zapraskalo a vzápětí zhasla. Nathaniel ztěžka dopadl na podlahu.

Energie se vyřinula podlahou do země. Výboj z rukopisu byl pryč. Roviny se zklidnily, chvění odeznělo. Nathaniel zvedl hlavu. Ležel pod převrženou pohovkou, obrácený k oknu. Pořád jím dovnitř svítila světla města, ale připadala mu nějak výš než předtím. Chvíli trvalo, než pochopil, k čemu došlo: celý domek se naklonil a nyní seděl šikmo na hraně kopce. Podlaha se mírně svažovala k oknu a před jeho zraky kolem klouzala spousta drobných předmětů a hromadila se u nakloněné stěny.

V místnosti vládla tma a jediným zvukem byl šustot zvolna klesajících papírů. Kde je ten žoldák? Kde je Bartimaeus? Nathaniel ležel pod pohovkou naprosto nehybně, oči vytřeštěné jako králík v noci.

Na Kavku měl docela dobrý výhled. Starý mág ležel obličejem vzhůru na nakloněné výlevce a zvolna se na něj snášel tucet listů papíru jako provizorní rubáš. I na dálku Nathaniel jasně poznal, že je mrtev.

On sám měl jednu nohu uvězněnou pod pohovkou a dost ho to tlačilo. Strašně rád by se vyprostil, ale věděl, že je to příliš nebezpečné. Zůstal bez hnutí, díval se a poslouchal.

Ozval se krok, před ním se vynořila postava. Žoldák se zastavil vedle mrtvoly na výlevce, chvíli si ji prohlížel, tiše zaklel a pak se začal přehrabovat v rozbitém nábytku pod oknem. Postupoval zvolna, napínal nohy, aby vyrovnal sklon podlahy. Už neměl meč, ale v pravé ruce se mu blýskalo něco stříbřitého.

Když mezi troskami nic neobjevil, začal šplhat zpět nahoru, mhouřil oči a propátrával každý centimetr místnosti před sebou. Nathaniel zděšeně sledoval, jak se blíží. Nemohl ucouvnout, neboť pohovka, která ho ukrývala, ho zároveň věznila. Kousl se do rtu a snažil se rozpomenout na vhodná povolávací slova.

Zdálo se, že zabiják si převržené pohovky konečně všiml. Dvě vteřiny nehybně stál. Pak se sklonil, pokrčil kolena a se stříbrným diskem v ruce se chystal zvednout pohovku nad Nathanielovou přikrčenou hlavou.

A v tu chvíli se za ním objevil Bartimaeus.

Egyptský hoch se vznášel nad šikmou podlahou, nohy mu bezvládně visely k zemi, ruku měl nataženou. Celou jeho postavu obklopovala stříbrná záře, leskla se na bílé bederní roušce a temně se mu odrážela ve vlasech. Džin krátce pronikavě hvízdl. Žoldák se prudce otočil, disk mu vyletěl z ruky, prosvištěl vzduchem, proťal tu auru u Bartimaeova boku a odrazil se na druhou stranu místnosti.

„Jejda, vedle," prohodil džin. Z prstů mu vyletělo Inferno a zalilo žoldáka od hlavy k patě. Horní část jeho těla okamžitě vzplála; vykřikl bolestí a chytil se za obličej. Klopýtl vpřed, přičemž ozářil místnost rudožlutým světlem linoucím se zpoza zaťatých prstů.

Svištící disk doletěl na druhý konec místnosti, přetočil se, tónina svistu zakolísala, a rozletěl se zpět do žoldákovy ruky. Cestou přitom škrábl Egypťana na boku. Nathaniel uslyšel džina vykřiknout, lidská podoba se zamihotala a roztřásla.

Disk se vrátil do hořící dlaně.

Nathaniel konečně vyprostil nohu, odstrčil pohovku stranou a klopýtavě se na nerovné podlaze postavil.

Egyptský chlapec zmizel. Na jeho místě se ve světle plamenů objevila pokulhávající krysa a stáhla se do stínu. Hořící muž se potácel za ní a divoce přes ten žár mrkal. Oblečení na něm černalo a disk mu v prstech rudě zářil.

Nathaniel se snažil zorientovat. Vedle sebe měl žebřík do podkroví, který při výbuchu spadl a teď se šikmo opíral o strop. Chvatně se ho přidržel.

Krysa přeběhla po prastarém pergamenu. Listina jí pod nohama hlasitě zapraskala.

Disk prosekl pergamen vedví; krysa zakvičela a překulila se na stranu.

Hořící prsty se pohnuly a objevily se v nich dva další disky. Krysa zoufale utíkala, ale nebyla dost rychlá. Jeden z disků se zaťal do podlahy a uvěznil lysý ocásek pod stříbrným hrotem. Krysa sebou chabě škubala a marně se pokoušela vyprostit.

Hořící muž k ní popošel. Zvedl doutnající botu.

Nathaniel se zoufale opřel do žebříku a shodil ho zabijákovi na záda. Ten ztratil rovnováhu, v oblaku jiskřiček se zřítil na bok, a když dopadl na podlahu, rukopisy kolem okamžitě vzplály.

Krysa sebou trhla a vyprostila si ocas. Skokem se ocitla vedla Nathaniela. „Díky," vydechla. „Viděls, jak jsem ti ho naservíroval?"

Nathaniel užasle hleděl na postavu, která ze sebe právě vztekle odhodila těžký žebřík; zdálo se, že jí vůbec nevadí, že je v jednom ohni. „Jak to, že pořád žije?" špitl. „Vždyť je v plamenech. Hoří zaživa."

„Bohužel na něm hoří jen oblečení," vysvětlila krysa. „Jeho tělo je celkem nezranitelné. Ale teď jsme ho dostali k oknu. Dávej bacha."

Krysa zvedla malou růžovou tlapku. Vousatý muž se otočil a poprvé si všiml Nathaniela. Vztekle zařval, zvedl ruku – zalesklo se v ní něco stříbrného. Rozmáchl se –

A dostal přímo do obličeje dávku Hurikánu: kouzlo vyletělo z krysí tlapky, zvedlo ho ze země a po zádech ho vyneslo z okna v jiskřící záplavě rozbitého skla a hořících útržků papíru. Žoldák vystřelil do noci, řítil se z kopce a jeho trasu označovaly jen plameny, které mu pořád šlehaly z oděvu. Nathaniel si všiml, jak v dálce na něčem nadskočil a zůstal nehybně ležet.

Krysa už rázovala po šikmé podlaze domku. „Mrskni sebou," zapištěla. „Snad si nemyslíš, že ho tohle zastaví? Máme pět minut, maximálně deset."

Nathaniel se škrábal za krysou přes hromady doutnajícího papíru. Když se konečně dostal na vzduch, spustil nejprve jeden nexus a pak druhý. Ječení alarmů se neslo až do oblak a vytrhlo obyvatele Zlaté uličky z jejich melancholických snů, ale to už byli

krysa i chlapec dávno za zříceninou věže a hnali se po Východním schodišti, jako by měli v patách hordu démonů.

# # #

Druhý den dopoledne, v čistém oblečení, paruce a vybavený čerstvě ukradeným pasem, překročil Nathaniel české hranice do Brity ovládaného Pruska. Do Saské Kamenice se svezl v pekařském voze, zamířil rovnou na britský konzulát a vysvětlil svou situaci. Pár telefonních hovorů, prohlídka pasů a ověření totožnosti. V půlce odpoledne už byl na palubě letadla, které z místního letiště startovalo směr Londýn.

Džina na hranici propustil, protože ho zmáhal stres z dlouhého povolání. Už několik nocí se nevyspal. V letadle bylo teplo, a přestože měl původně v úmyslu dumat nad žoldákovými slovy, únava a bzučení motorů ho brzy přemohly. Sotva se letadlo vzneslo ze země, Nathaniel usnul.

Na letišti Box Hill s ním zatřásla letuška. „Pane, jsme na místě. Čeká na vás vůz. Máte si pospíšit."

Vyšel na schůdky do jemného studeného mrholení. U přistávací dráhy čekala černá limuzína. Nathaniel se v polospánku loudal dolů. Napůl očekával, že ve voze spatří svou učitelku, ale zadní sedadlo bylo prázdné. Šofér smekl čapku a otevřel mu dvířka.

„Paní Whitwellová vás volá, pane," řekl. „Máte okamžitě přijet do Londýna. Odboj zaútočil v srdci Westminsteru a – No, výsledek uvidíte sám. Nesmíme ztrácet čas. Městu hrozí naprostá katastrofa."

Nathaniel mlčky nasedl do vozu. Dvířka za ním zaklapla.

Kitty

30

Schodiště obtáčelo sloup uprostřed a točilo se po směru hodinových ručiček do země. Průchod byl úzký, s nízkým stropem. Dokonce i Kitty se musela přikrčit a Fred s Nickem, kteří lezli skoro po čtyřech, se šourali bokem jako dva neohrabaní krabi. Vzduch v kryptě byl horký a trochu zatuchlý.

Pan Pennyfeather šel jako první a nastavil lucernu tak, aby zářila co nejjasněji. Ostatní ho napodobili a obnovené světlo jim zvedlo náladu. Teď, když byli bezpečně pod zemí, nehrozilo, že je někdo odhalí. Riskantní část plánu měli za sebou.

Kitty se držela v patách Nickovi a Stanley šel těsně za ní. Dokonce i když jí zezadu svítila jeho lucerna, stíny jako by se stahovaly kolem; neustále se mihotaly a pohybovaly se po okraji jejího zorného pole.

V puklinách na obou stranách schodiště našlo domov slušné množství pavouků. Z nadávek pana Pennyfeathera jasně vyplývalo, že si musí razit cestu skrze pavučinu tkanou dobře sto let.

Sestup netrval dlouho. Kitty napočítala třiatřicet schodů, než prošla odemčenou kovovou mříží na pantech do prostoru matně ozářeného lucernami. Uhnula stranou, aby mohl projít Stanley, a pak si stáhla kuklu z hlavy, neboť si všimla, že už si ji sundal i pan Pennyfeather. Ten měl zarudlý obličej a věneček šedých vlasů zpocený a rozježený.

„Vítejte," zašeptal vysokým, chraptivým hlasem, „v Gladstoneově kryptě."

# # #

Nejdřív ze všeho Kitty pomyslela na nesmírnou masu kamene, kterou měli nad sebou. Strop hrobky tvořily úhledně vytesané kamenné kvádry, které se rok za rokem nepatrně posouvaly. Nyní se hrozivě boulily směrem do středu pohřební komory, tlačily se na matné světlo uvnitř, jako by je chtěly zadusit. Vzduch tu byl zkažený a z luceren stoupal kouř, který v hustých spirálách kroužil pod stropem. Kitty se přistihla, že bezděky lapá po dechu.

Krypta sama byla poměrně úzká, v nejširším místě široká sotva čtyři metry, zato délka se určit nedala, neboť sklepení se táhlo do dálky, za kruh světla vrhaný jejich lampami. Holou podlahu z kamenných dlaždic pokrývala jen hustá vrstva bílé plísně, která se místy zvedala až do poloviny stěn. Zdálo se, že podnikaví pavouci ze schodiště se za mříž nepouštěli: nikde nebyla vidět jediná pavučina.

V boční stěně komory, přímo proti vchodu, byla vytesaná dlouhá police, prázdná až na tři skleněné polokoule. Přestože sklo bylo špinavé a popraskané, Kitty uvnitř každé z nich nejasně rozeznávala zbytky věnečku suchých květin: prastaré lilie, vlčí máky a snítky rozmarýny prokládané lišejníkem z blat. Pohřební kytice velkého mága. Kitty se otřásla a sklopila pohled k tomu, co si prohlížel zbytek skupinky – mramorovému sarkofágu přímo pod policí.

Byl tři metry dlouhý a víc než metr vysoký, hladce vytesaný, bez jakýchkoli ozdob či nápisů, až na bronzovou tabulku na boku. Zakrývalo ho mramorové víko a Kitty připadalo, že je trochu nakřivo, jako by je tam někdo strčil ve spěchu a pořádně je nesrovnal.

Pan Pennyfeather i ostatní se tísnili kolem sarkofágu a nepotlačovali nadšení.

„Egyptský styl," prohlásila Anne. „Typická mágská nabubřelost, nechat se pohřbít po způsobu faraonů. Ačkoli hieroglyfy tu chybí."

„Co se tam píše?" Stanley se skláněl k tabulce. „Nemůžu to rozluštit."

Pan Pennyfeather se k němu připojil. „Je to v nějakém ďábelském jazyce. Hopkins by to možná přečetl, ale nám to není k ničemu. Takže" – napřímil se a poklepal hůlkou na víko sarkofágu – „jak ten krám otevřeme?"

Kitty znechuceně a s jakousi neblahou předtuchou nakrčila čelo. „Musíme? Proč si myslíte, že jsou ty věci uvnitř?“

Nervozita se u pana Pennyfeathera projevovala jako útočná popudlivost. „No, po podlaze se to tady asi válet nebude, nemyslíš, děvče? Ten starý upír si to chtěl určitě nechat těsně u sebe, i po smrti. Zbytek místnosti je prázdný.“

Kitty trvala na svém. „Dívali jste se?“

„Pcha! Ztráta času! Anne – vezmi lucernu a běž se kouknout, co je na druhém konci. Dávej pozor, jestli tam nezahlédneš nějaké výklenky. Fredericku, Nicolasi, Stanley – budeme muset zapojit vaše svaly, abychom s tím hnuli. Dá se to z druhé strany vypáčit? Možná budeme potřebovat ten provaz.“

Zatímco se muži hemžili kolem sarkofágu, Kitty ucouvla a sledovala, jak si vede Anne. Okamžitě bylo jasné, že pan Pennyfeather měl pravdu. Po pár krocích Annina lucerna ozářila zadní stěnu komory, hladkou rovnou zeď z kamenných kvádrů. Několikrát si na ni posvítila, hledala výklenky nebo obrys dveří, ale nebylo tam nic. Ohlédla se po Kitty, pokrčila rameny a vrátila se do středu místnosti.

Stanley vytáhl provaz a právě si měřil jeden konec víka. „Nebude jednoduchý přetáhnout přes to smyčku,“ mínil a podrbal se na zátylku. „Není ji na čem zachytit. A je to moc velká váha, aby se to…“

„Co takhle ho prostě odstrkat stranou?“ navrhl Fred. „Do toho bych šel.“

„Podle mě je to moc těžký. Solidní kámen.“

„Ale odpadá tření,“ upozornil Nick. „Mramor je úplně hladký.“

Pan Pennyfeather si otřel z čela pot. „No, hoši, budeme to prostě muset vyzkoušet. Jediná další možnost je hodit na to magickou kouli, jenže ta by mohla zboží poškodit. Frede, když se nohama zapřeš o zeď, můžeš víc zabrat. Ty, Nicku –“

Zatímco debata pokračovala dál, Kitty se sehnula, aby si prohlédla bronzovou tabulku. Pokrývala ji hustá změť malých klínovitých znaků uspořádaných tak, že jasně muselo jít o slova či symboly. Nikoli poprvé ji zamrzelo, jak málo toho ví. Ve škole se luštění záhadných cizích písem rozhodně neučilo a pan Pennyfeather

odmítl dovolit svým společníkům, aby studovali ukradené knihy zaklínadel. Bezděky ji napadlo, zda by ten nápis uměl přečíst Jakubův otec a co by se z něj asi dozvěděl.

„Kitty, uhni trochu, ano? Tak, hodná holka.“

Stanley se chopil jednoho rohu víka, Nick se postavil k druhému a Fred – který měl pro sebe celou jednu stranu – se nohou opřel o zeď těsně pod policí. Chystali se k prvnímu pokusu. Kitty se kousla do rtu, aby se neohradila proti Stanleyho blahosklonnosti, vstala a popošla stranou. Přitom si utřela obličej do rukávu. Vzduch v kryptě houstl a jí na kůži vyrážely krupičky potu.

„Teď, chlapci! Tlačte!“ Muži s usilovným hekáním zabrali. Anne a pan Pennyfeather jim na práci svítili. Světlo se odráželo od zkřivených tváří, zaťatých zubů, zpocených čel. Jejich supění na okamžik přehlušil slabý skřípavý zvuk.

„Dobrá – pauza!“ Nick, Fred a Stanley se s heknutím zhroutili. Pan Pennyfeather se belhal kolem nich a poplácával je po ramenou. „Hnulo se to! Rozhodně se to hnulo. Výborně, chlapci moji! Zatím není vidět dovnitř, ale k tomu se dostaneme. Až se vydýcháte, zkusíme to znovu.“

A to také udělali. A ještě jednou. Při každém pokusu hekali hlasitěji, svaly se jim napínaly námahou; při každém pokusu se víko posunulo o trochu víc a pak se umíněně zase zarazilo. Pan Pennyfeather je povzbuzoval, poskakoval kolem nich jako démon, málem zapomněl kulhat a v komíhavém světle jeho obličej vypadal, jako by se ďábelsky šklebil. „Zatlačte – to je ono! – bohatství máme přímo před nosem, stačí se jen maličko snažit! No tak, zaber, zatraceně, Stanley! Trochu víc! Vší silou, chlapci!“

Kitty si půjčila jednu odloženou lampu, procházela se po prázdné kryptě, bořila se v teniskách do husté bílé plísně a vyčkávala. Odloudala se až na úplný konec, skoro ke zdi, tam se otočila a vyrazila zase zpátky.

V tu chvíli ji něco zarazilo: nějaká zvláštnost, kterou si uvědomovala jen napůl. Chvilku se snažila určit, co to je, ale jásot, který se ozval zpředu po částečně úspěšném pokusu, ji rozptyloval. Obrátila se, znovu se zadívala na zadní stěnu a zvedla lucernu výš.

Zeď – nic víc, nic míň.

Tak co je na ní…?

Plíseň. Není tam žádná plíseň.

Všude pod jejíma nohama se táhla bílá plíseň pokrývající skoro všechny dlaždice. A stěny na obou stranách vypadaly stejně – plíseň se po nich postupně rozlezla až ke stropu. Jednoho dne možná pokryje celé sklepení.

Ale na zadní stěně nebylo po plísni ani památky. Kvádry byly čisté, jejich obrysy zřetelné, jako by zedníci odešli teprve před chvilkou.

Kitty se otočila k ostatním. „Hej!“

„To je ono. Ještě jednou, a jsme tam, hoši!“ Pan Pennyfeather skoro křepčil nadšením. „Tady v rohu už je škvíra! Pořádně do toho strčte a budeme první, kdo spatří starého Gladstonea od chvíle, co ho sem uložili na věčnost!“

Kitty nikdo neslyšel, nikdo si jí nevšímal.

Znovu se zadívala na zeď. Žádná plíseň… To nedávalo smysl. Že by tyhle čisté kvádry byly z jiného druhu kamene?

Natáhla ruku, aby se jich dotkla, a přitom na nerovné podlaze zakopla a ztratila rovnováhu. Zvedla ruce, aby se zapřela o zeď – a prošla tou stěnou skrz.

Vzápětí tvrdě dopadla na podlahu a narazila si zápěstí i koleno. Lampa jí vyletěla z natažené ruky a odkutálela se stranou.

Kitty zavřela oči bolestí. V koleni jí škubalo a všechny prsty ji od pádu brněly. Ale především nic nechápala. Co se to děje? Byla si jistá, že spadla na zeď, ale přitom propadla skrz, jako by tam žádná zeď nebyla.

Za sebou zaslechla strašlivé skřípění, pak hromovou ránu, několik jásavých výkřiků a mezi nimi slabé bolestné zasténání. Pak k ní dolehl hlas pana Pennyfeathera: „Výborně, hoši! Dobrá práce! Přestaň fňukat, Stanley – tolik se ti toho zase nestalo. Pojďte sem všichni, ať se na něj pořádně podíváme!“

Dokázali to. To musí Kitty vidět. S bolestí se namáhavě zvedla na všechny čtyři a sáhla po lucerně. Když se zvedala, světlo lampičky ozářilo část prostoru kolem.

Proti své vůli, navzdory tomu, jak dlouho pracovala v Odboji, přestože měla za sebou tolik nebezpečných situací, přestože o vlásek

unikla z tolika pastí a viděla umírat přátele, se při pohledu na to, co ji obklopovalo, zajíkla a roztřásla stejně jako tenkrát v dětství na železné lávce. V uších jí zahučelo, zatočila se jí hlava. Zaslechla dlouhé, vysoké, pronikavé zakvílení a nadskočila leknutím, než si uvědomila, že výkřik vyrazila sama.

Kdesi za ní nadšený hlahol rázem umlkl. „Co to bylo?“ ozvala se Anne. „Kde je Kitty?“

Kitty se pořád dívala přímo před sebe. „Tady,“ zašeptala.

„Kitty!“

„Kde jsi?“

„Zatracená holka – nevrátila se nahoru? Nicholasi, běž se podívat.“

„*Kitty*!“

„Jsem tady. Na druhé straně. Copak mě nevidíte?“ Nedokázala zvýšit hlas; měla úplně sevřené hrdlo. „Jsem tady. A nejsem tu sama…“

Skutečný konec krypty nebyl příliš vzdálený od toho falešného, kterým propadla – dělily je asi tři metry. Bílá plíseň se iluzorní přepážce vyhnula a bez námahy za ni pronikla: pokrývala zdi, podlahu i to, co na ní leželo, a ve světle lucerny se jedovatě leskla. Ale navzdory husté vrstvě plísně se ty úhledně vyrovnané předměty daly snadno rozeznat; jejich povaha byla naprosto zřejmá. Leželo jich tam šest, jeden vedle druhého, hlavami ke Kitty, plesnivými chodidly obrácení k zadní stěně, kostnaté ruce zkřížené na hrudích. Vzhledem k tomu, že krypta byla uzavřená, maso na nich úplně neshnilo, jenom se na kostrách seschlo a kůže na lebkách se napjala, což jim dodalo věčný výraz neskonalé hrůzy. Pokožka sama zčernala jako fosilní dřevo nebo vydělaná kůže. Oči se scvrkly úplně. Všech šest mrtvol na sobě mělo podivné staromódní oblečení a na bezvládných nohou těžké boty. Jedné pod zetlelou košilí prosvítal hrudní koš. Vlasy měli ti muži stejné jako za života; splývaly z těch hrůzných hlav jako vodní řasy. Kitty si všimla, že jeden z nich má pořád ještě hřívu nádherných kaštanových kučer.

Její společníci ji stále volali a ona nechápala, jak mohou být tak hloupí.

S velkým úsilím se probrala ze šoku, otočila se a nahlas směrem do místnosti houkla: „Jsem tady!“ Nick a Anne byli nejblíž; při zvuku jejího hlasu sebou trhli, ale dívali se pořád zmateně a nechápavě – klouzali po Kitty pohledem, jako by ji neviděli. Podrážděně si odfrkla a popošla k nim; přitom jí tělem projel zvláštní pocit, jako slabý výboj.

Nick vykřikl. Anne upustila svítilnu.

„Asi byste se měli jít podívat na tohle,“ řekla Kitty stručně, a pak, když nic neříkali, dodala: „Co je to s vámi?“

Nick se trochu vzpamatoval: „P-podívej se na sebe,“ vykoktal. „Visíš napůl ze zdi.“ Kitty se podívala – skutečně, z téhle strany držela iluze dobře: její břicho, hruď a jedna nohy trčely z kamení, jako by byla do zdi vrostlá. Na okrajích, kde se její tělo dotýkalo magie, ji slabě brnělo.

„Ani se to nemihotá,“ zašeptala Anne. „Nikdy jsem neviděla takhle silnou iluzi.“

„Dá se tím projít,“ řekla Kitty mdle. „Tady vzadu jsou věci.“

„Poklad?“ ožil Nick.

„Ne.“

Za okamžik už se ke zdi přiblížili i ostatní a po chvilce váhání jeden po druhém prošli falešnou zdí. Kameny se ani nezavinily. Z druhé strany byla bariéra neviditelná.

Všichni otřeseně hleděli na osvětlené mrtvoly.

„Doporučovala bych okamžitě vypadnout,“ řekla Kitty.

„Podívejte se na ty vlasy,“ zašeptal Nick. „A nehty. Koukněte, jak jsou dlouhé.“

„Leží tady naskládaní jako sardinky v krabičce…“

„Jak myslíte, že asi…?“

„Že by se udusili…?“

„Vidíte tu díru, co má v hrudníku? To nebyla přirozená smrt…“

„Nemusíme si dělat starosti. Ty mrtvoly jsou velice staré.“ Pan Pennyfeather promluvil s přehnanou sebejistotou, jako by chtěl uklidnit nejen je, ale i sám sebe. „Podívejte se na barvu kůže. Jsou prakticky mumifikovaní.“

„Myslíte, že pocházejí z Gladstoneovy doby?“ zeptal se Nick.

„Nepochybně. Dá se to poznat ze stylu oblečení. Konec devatenáctého století.“

„Ale je jich šest… Jeden na každého z nás…“

„Zmlkni, Frede.“

„Ale proč by…?“

„Myslíte, že jde o nějakou oběť…?“

„Pane Pennyfeathere, poslouchejte, opravdu bychom měli –“

„Ne, proč by je potom schovávali? To nedává smysl.“

„Tak vykradači hrobů? Potrestaní uzavřením v hrobce?“

„– co nejdřív zmizet.“

„To už je pravděpodobnější. Ale zase, proč by potom těla schovali?“

„A kdo jim to udělal? Co ta Morová rána? Tomu nerozumím. Kdyby ji spustili –“

„Pane Pennyfeathere!“ Kitty si dupla a zakřičela tak hlasitě, že se to v kryptě rozlehlo ozvěnou. Debata skončila, jako když utne, a Kitty ze sebe ztěžka vypravila: „Je tu něco, o čem nic nevíme. Nějaká past. Měli bychom na poklad zapomenout a okamžitě odejít.“

„Ale tyhle kosti jsou *staré*,“ prohlásil Stanley stejně blahosklonným tónem jako pan Pennyfeather. „Nemáš se čeho bát, holčičko.“

„Nech si to, ty blbečku nafoukaná.“

„Já souhlasím s Kitty,“ ozvala se Anne.

„No tak, zlatíčka,“ – pan Pennyfeather položil Kitty ruku na rameno a s falešným veselím ji po něm pohladil – „připouštím, že tohle je velice nepříjemné. Ale nesmíme dělat z komára velblouda. Ať už tito pánové zemřeli jakkoli, uložili je sem velice dávno – možná když byla hrobka ještě otevřená. Proto ta iluze, která je skrývá, na sobě nemá žádnou plíseň, rozumíte? Zplesnivělo to tu až později. V době, kdy tihle sešli ze světa, byly zdi čisté a nové.“ Ukázal na mrtvoly svou hůlkou. „Zkuste se nad tím zamyslet. Tihle chlapci tu leželi už předtím, než byla hrobka zapečetěna – jinak by při vloupání přece spustili Morovou ránu. A tu nespustili, protože jsme ji právě viděli a rozptýlili.“

Jeho slova měla jistý účinek a ostatní začali přikyvovat a mumlat na souhlas. Ale Kitty zavrtěla hlavou. „Varuje nás tady šest mrtvých mužů," řekla. „Byli bychom hlupáci, kdybychom je nevyslyšeli."

„Pcha! Je to starý." Z úlevy ve Fredově hlase se dalo poznat, že mu to teprve teď došlo. „Starý kosti." Natáhl nohu a pohrdavě kopl do nejbližší lebky; odpadla od krku, přetočila se na stranu a chvilku se pohupovala na dlaždicích s tichým cvakáním, jako když se chrastí nádobím.

„Musíš se naučit ovládat své emoce, Kitty," řekl pan Pennyfeather a otřel si kapesníkem čelo. „Už jsme otevřeli sarkofág toho starého ďábla – a nepropadli jsme se přitom do země, nebo ano? Pojď se podívat, děvče, tys to ještě neviděla. Vnitřek zakrývá hedvábné zavinutí – už sama ta látka musí stát celé jmění. Pět minut, Kitty. Stačí nám pět minut, abychom odhrnuli tu látku a sebrali mošnu a křišťálovou kouli. Nebudeme Gladstoneův spánek rušit dlouho."

Kitty neřekla nic; otočila se a celá bledá prošla bariérou zpět do krypty. Musela se držet, aby nevybuchla. Zlobila se jak na sebe – za svou slabost a nepodložený strach –, tak na jejich vůdce. Připadalo jí, že to bere na lehkou váhu, chová se příliš sebejistě a bezstarostně. Ale nebyla zvyklá přímo se protivit jeho vůli a věděla, že ostatní stojí na jeho straně.

Přímo za ní se ozvalo poťukávání Pennyfeatherovy hole. Byl trochu zadýchaný. „Doufám, Kitty, že mi prokážeš… tu čest… a vezmeš… křišťálovou kouli… do svého… batohu. Vidíš, věřím ti… Důvěřuju ti bez výhrad. Když ještě pět minut vydržíme být silní, můžeme pak navždy opustit tohle prokleté místo. Pojďte všichni sem a připravte si zavazadla. Čeká nás bohatství!"

Víko sarkofágu bylo opřené tam, kam spadlo, mezi podlahou a náhrobkem. Jeden roh se při dopadu uštípl a válel se teď v plísni opodál. Lucerna na podlaze jasně zářila, ale zející temný vnitřek hrobu byl neproniknutelný. Pan Pennyfeather se postavil k jednomu konci sarkofágu, opřel si hůl o náhrobek a přidržel se mramoru. Pak se na ostatní usmál a protáhl si prsty.

„Fredericku, Nicholasi – zvedněte lampy. Rád bych viděl, na co *přesně* sahám." Stanley se nervózně zachichotal.

Kitty se ještě ohlédla. V temnotě matně rozeznávala nehybný obrys falešné stěny, za nímž se ukrývalo to hrozné tajemství. Zhluboka se nadechla. Proč? Nedávalo to smysl…

Obrátila se zpátky k sarkofágu. Pan Pennyfeather se hluboko předklonil, zašmátral po látce a zatáhl.

31

Hedvábná plachta se zvedla téměř nezvučně, s tím nejtišším suchým zaševelením a v oblaku jemného hnědého prachu, který se vznesl do vzduchu jako spory z prasklé pýchavky. Zavířil ve světle luceren a zvolna se opět usadil. Pan Pennyfeather látku pečlivě složil a srovnal ji na mramorové hraně náhrobku – teprve pak se předklonil a pohlédl dovnitř. „Dejte to světlo níž," zašeptal.

Nick poslechl; všichni natáhli krky a podívali se také.

„Áááách…" Pan Pennyfeather si povzdechl jako gurmán, kterému právě přinesli velkolepé jídlo a on ví, že potěšení už je nedaleko. Kolem se okamžitě rozezněly další vzdechy a tiché výkřiky. Dokonce i Kitty na vteřinu zapomněla na své výhrady.

Tu tvář znali všichni jako svou vlastní. V Londýně představovala hlavní motiv výzdoby, objevovala se na všech veřejných místech. Už tisíckrát ji viděli na sochách, památnících, nástěnných malbách. Z profilu byla vyobrazená na školních učebnicích, vládních formulářích, na plakátech a transparentech, které se při velkých shromážděních objevovaly na každém tržišti. Přísně shlížela z podstavců na každém druhém náměstí, vzhlížela z librových bankovek, které tahali pomačkané z kapsy. Každodenní shon a chvat, všechny drobné naděje a úzkosti doprovázela bez ustání Gladstoneova tvář a dohlížela na jejich nicotné životy.

Tady v kryptě se do ní zadívali s nadšením z poznání.

Vymodelovaná byla zřejmě ze zlata, vyklepaného dotenka a precizně vytvarovaného: posmrtná maska hodná zakladatele impéria. Zatímco tělo ještě chladlo, zruční řemeslníci sňali tu podobu, vytvořili formu a vlili do ní horký kov. Při pohřbu byla maska vrácena na obličej a stal se z ní neměnný obraz, který bude věčně

hledět do temnoty, ačkoli maso pod ní dávno zetlelo. Zachycovala rysy starého muže: křivý nos, tenké rty, propadlé tváře s náznakem kotlet vyrytým do zlata, a křižovalo ji tisíc vrásek. Oči, zapadlé hluboko do důlků, zůstaly prázdné, zlato bylo v těch místech vyříznuté jako v karnevalové masce. Pod ním zely dva prázdné temné otvory. Vetřelcům, kteří se nad hrobkou skláněli s otevřenými ústy, se zdálo, že se dívají na nějakého starodávného císaře zahaleného nesmírnou mocí.

Posmrtnou masku lemovaly husté bílé vlasy.

Ležel rovně, v pozici nikoli nepodobné tělům v tajné chodbičce, s rukama sepjatýma na břiše. Z prstů už zbyly pouze kosti. Na sobě měl Zakladatel černý oblek, pořád zapnutý, přes žebra vyplněný, ale všude jinde nehezky splasklý. Tu a tam už činorodí červi či hmyz v látce začali pracovat na rozkladu a dírami prosvítaly bílé kosti. Boty byly malé, černé a úzké; matnou kůži zakrýval nános prachu.

Tělo leželo na červených saténových polštářích na jakési vyvýšené polici, která zabírala polovinu šířky sarkofágu. Zatímco Kitty upírala pohled na zlatou masku, ostatní se už skláněli k nižší polici vedle.

„Podívejte, jak to září…," vydechla Anne. „To je k nevíře!"

„Všechno to stojí za to," řekl Stanley a zašklebil se nadšením. „Nikdy jsem neviděl takovou auru. *Něco* tady musí být opravdu silné, ale moc je tu ve všem – dokonce i v tom plášti."

Mrtvý měl na kolenou úhledně složený černo-červený plášť s malou zlatou broží. „Plášť státu," zašeptal pan Pennyfeather. „Po něm touží náš přítel a dobrodinec. Má ho mít. Podívejte se na to ostatní…"

Nižší police obsahovala přesně to, pro co přišli: zázračné magické předměty. Byla tam sbírka zlatých artefaktů – sošky zvířat, zdobené krabičky, meče a dýky vykládané drahokamy; soubor černých onyxových koulí; malá trojúhelníková lebka nějakého neznámého stvoření; pár zapečetěných svitků. U hlavy měl mrtvý něco malého, vypouklého a zakrytého černou látkou, která časem zešedivěla prachem. To bude nejspíš ta věštecká křišťálová koule. Poblíž nohou, mezi flakonkem se zátkou ve tvaru psí hlavy a matným cínovým pohárem, ležela pod skleněným poklopem

saténová mošna a hned vedle malý černý váček uzavřený bronzovou sponou. Po délce sarkofágu byl položený obřadní meč a vedle něj hůl ze zčernalého dřeva, holá, nezdobená, až na pentagram vyrytý nahoře.

Kitty sice postrádala schopnosti některých svých kolegů, ale i bez nich cítila, jaká síla z té sbírky vyzařuje. Ve vzduchu téměř bzučela.

Pan Pennyfeather se vzpamatoval první. „Tak rychle, do toho. Otevřete batohy a připravte se. Bereme všechno.“ Pohlédl na hodinky a překvapením zalapal po dechu. „Skoro jedna! Už jsme promarnili až příliš mnoho času. Anne – ty první.“

Opřel se o hranu sarkofágu, natáhl se dovnitř a začal hrabat předměty oběma rukama. „Tady. Tohle je egyptské, pokud se nemýlím… Tady je mošna… *Opatrně* s tím, ženská! Už máš batoh plný? Dobrá – Stanley, pojď na její místo…“

Zatímco ostatní rabovali sarkofág, Kitty postávala opodál, ruksak otevřený, paže svěšené podél těla. Neklid, který ji zaplavil po objevu mrtvol, se opět vrátil. Těkala pohledem mezi falešnou zdí a schodištěm a v zádech ji mrazilo zlou předtuchou. Do obav se mísila sílící lítost nad tímhle nočním podnikem. Ještě nikdy se její ideály – svrhnout mágy a vrátit moc plebejcům – tolik nerozcházely s realitou odbojové skupinky pana Pennyfeathera. A že to byla pokřivená realita. Nezastíraná hamižnost jejích společníků, nadšené výkřiky, rudý, lesklý obličej pana Pennyfeathera, tiché cinkání klenotů ukládaných do batohů – to všechno jí najednou připadalo odporné. Odboj není víc než banda lupičů a vykradačů hrobů – a ona k nim patří.

„Kitty! Sem!“

Stanley a Nick už měli batohy plné a popošli stranou. Teď byla na řadě ona. Přistoupila blíž. Pan Pennyfeather se nyní předkláněl hlouběji než dřív; jeho hlava i ramena se ztrácely v sarkofágu. Na okamžik se vynořil, podal jí malou pohřební misku a nádobku zdobenou hadí hlavou a pak se opět předklonil. „Tady…“ Jeho hlas zněl z hloubi podivně dutě. „Vezmi ten plášť… A taky hůl. Obojí je pro mecenáše pana Hopkinse, který nám – uf! – tak dobře radil. Na

zbytek z téhle strany nedosáhneme; Stanley, mohl by ses toho ujmout, prosím?“

Kitty převzala hůl a plášť zastrčila hluboko do batohu. Na omak byl studený a trochu mastný a ona při doteku ucukla odporem. Dívala se, jak se Stanley vyhoupl na okraj sarkofágu a sáhl dovnitř tak hluboko, že se jeho nohy na okamžik ocitly ve vzduchu. Pan Pennyfeather se na druhém konci opřel o zeď a otřel si čelo. „Už zbývá jen pár věcí,“ zafuněl. „A pak – zatracený kluk! Nemůže dávat lepší pozor?“

Možná z přílišného nadšení se Stanley převážil, spadl po hlavě dolů do sarkofágu a jeho lucerna se převrhla na zem. Ozvala se dutá rána.

„Ty pitomče! Jestli jsi něco rozbil…“ Pan Pennyfeather se znovu předklonil, ale v temnotě dole nic neviděl. Zevnitř se ozývalo přerušované šustění a šramot neohrabaných pohybů. „Lez ven *opatrně.* Ať nepoškodíš tu křišťálovou kouli.“

Kitty zachytila lucernu, která se kutálela po zemi, a vztekle zanadávala na Stanleyho hloupost. Vždycky to byl tupý osel, ale tohle už překračuje všechny meze. Přelezla rozbité víko a chtěla přidržet svítilnu nad sarkofágem, ale leknutím uskočila, když se Stanleyho hlava náhle rychle a hbitě vynořila nad okrajem. Čapka mu spadla do tváře a úplně ji zakryla.

„Jejda!“ vyjekl pisklavým, nepříjemným hlasem. „To jsem ale nešika.“

V Kitty vřela krev. „Co tě to popadlo, takhle mě děsit? Tohle není žádná hra!“

„Pospěš si, Stanley,“ řekl pan Pennyfeather.

„Moc se omlouvám. Omlouvám se,“ volal Stanley, ale vůbec to neznělo omluvně. Nenarovnal si čapku a nezdálo se, že by se chystal vylézt.

Tón pana Pennyfeathera zpřísněl. „Přetáhnu tě holí, kluku,“ houkl, „jestli se hned nehneš.“

„Hnout se? Ale ano, to udělat můžu.“ S těmi slovy sebou začala Stanleyho hlava zběsile trhat dopředu a dozadu, do rytmu, který zřejmě slyšel jen on. Ke Kittyinu ohromení zajela zpátky do hrobu a opět z něj s chichotáním vystřelila. Zdálo se, že z toho počínání má

Stanley dětinskou radost; vyskakoval, zase se schovával a doprovázel to hlasitými výkřiky a halekáním. „Teď mě vidíte!“ pokřikoval hlasem zdušeným čapkou. „A teď ne!“

„Přeskočilo mu,“ zamumlal pan Pennyfeather.

„*Hned* vylez, Stanley,“ zavelela Kitty úplně jiným tónem. Zničehonic se jí prudce rozbušilo srdce.

„Jmenuju se Stanley?“ opáčila hlava. „Stanley… Hmmm, to se ke mně hodí, vážně. Dobré poctivé britské jméno. Pan Gé by mi to schválil.“

Fred se postavil vedle Kitty. „Hej…,“ řekl netypicky váhavě. „Proč mluví úplně jiným hlasem?“

Hlava znehybněla a pak se koketně naklonila ke straně. „Tak tohle,“ řekla, „je výborná otázka. Schválně, jestli to někdo uhodne.“ Kitty pomalu o krok ustoupila. Fred měl pravdu. Ani zdaleka to už nepřipomínalo Stanleyho hlas.

„Ale, ale, nesnaž se utéct, holčičko.“ Hlava se divoce zavrtěla. „Dělala by sis to jen horší. Pojď sem, ať se na tebe podívám.“ Ze sarkofágu se vysunuly kostlivé prsty trčící z otrhaného černého rukávu. Hlava se naklonila ke straně. S láskyplnou péčí prsty sejmuly čapku z obličeje a posadily ji na temeno ve šviháckém úhlu. „Tak je to lepší,“ pronesl ten hlas. „Teď jeden druhého vidíme jasně.“

Pod čapkou se tvář, která nepatřila Stanleymu, zlatě blýskala. Vznášel se kolem ní oblak bílých vlasů.

Anne hlasitě zakvílela a rozběhla se ke schodům. Hlava sebou překvapeně trhla. „Taková drzost. Ani jsme si nebyli představeni!“ Kostnaté zápěstí se hbitě vnořilo do sarkofágu, vytáhlo nějakou věc a obloukem ji hodilo po Anne. Křišťálová koule s prásknutím přistála u paty schodiště a odkutálela se jí přímo pod nohy. Anne zaječela a upadla.

Všichni sledovali, jak koule letí. Všichni ji viděli přistát. A teď se všichni pomalu obrátili zpátky k sarkofágu, v němž se něco napřimovalo, ztuha a neohrabaně, za doprovodu hlasitého praskání kostí. Konečně se to narovnalo, zahalené temnotou, oprášilo si to sako a podrážděně to přitom mlaskalo jako nějaká cimfrlína. „Jenom se podívejte na ten nepořádek! To by pana Gé opravdu rozzlobilo. A

nevěřili byste, co mu ti červi provedli se spodním prádlem. Tam, kam slunce nesvítí, je spousta děr.“

Náhle se to sklonilo, natáhlo to ruku a dlouhé kostlivé prsty zvedly z podlahy vedle sarkofágu převrženou lucernu. Podrželo ji to před sebou a v jejím světle si to prohlédlo jednu zděšenou tvář po druhé. Krční obratle praskaly, když se lebka otáčela, a zlatá posmrtná maska se matně leskla v aureole dlouhých bílých vlasů.

„Tak tedy.“ Hlas vycházející zpod masky neměl žádný určitý tón ani barvu. Při každé slabice se měnil; nejdřív zněl pisklavě jako dětský hlásek, vzápětí byl hluboký a chraptivý, jednou byl mužský, pak hned ženský, a vzápětí připomínal zvířecí skřeky. Buď se mluvčí nemohl rozhodnout, nebo měl rád změnu. „Tak tedy,“ opakoval. „Tady vás mám. Pět duší ztracených hluboko pod zemí, které nemají kam utéct. Jak znějí vaše ctěná jména?“

Kitty, Fred a Nick nehybně stáli na půl cesty ke kovové mříži. Pan Pennyfeather zůstal vzadu; tiskl se ke zdi pod vytesanou policí. Anne měla ke schodům nejblíž, ale ležela na zemi a neslyšně vzlykala. Nikdo se nedokázal přimět k odpovědi.

„Ale no tak.“ Zlatá maska se naklonila ke straně. „Snažím se chovat přátelsky. A řekl bych, že to je ode mě neuvěřitelně slušné, vezmeme-li v úvahu, že když jsem se probudil, zjistil jsem, že se v mém majetku přehrabuje nějaký rozšklebený holomek v moc velké čepici. A co hůř – podívejte se na ty díry v pohřebním obleku. Jak se tam mlel, celý mi ho potrhal. Ty dnešní děti, prosím vás! Což mi něco připomíná. Co máme dneska za rok? Ty. Ty děvče. Ty, co neskučíš. Pověz mi to!“

Kitty tak vyschlo v hrdle, že se při odpovědi zajíkla.

Zlatá maska přikývla. „Říkal jsem si, že už to bude dlouho. Proč? Řeknete, že asi kvůli té nudě. Ano, budete mít pravdu. Ale taky bolest! Ta bolest, to byste nevěřili! Zhoršovala se tak, že jsem se nemohl soustředit. Obklopovala mě jen bolest, samota a zvuk červů chroupajících ve tmě. Někoho menšího formátu by to dohnalo k šílenství. Ale mě ne. Tu bolest jsem si vyřešil už před lety a zbytek jsem prostě přetrpěl. A teď, když mám trochu světla a někoho, s kým si můžu popovídat, se opravdu začínám cítit dobře.“ Kostlivec luskl prsty a zhoupl se ze strany na stranu. „Jsem trochu ztuhlý – není

divu, nezůstaly mi žádné šlachy –, ale to přejde. Všechny kosti na svém místě? Jasně. Veškerý majetek taky? Ale to ne…“ Hlas zesmutněl. „Přiběhly nějaké myšky a odnesly ho. *Moc zlobivé* myšky… Chytím je za ocásky a vytrhám jim vousky.“

Kitty mezitím pomalu zasouvala ruku do batohu a pátrala mezi pláštěm a ostatními předměty po své elementální kouli. Už ji pevně držela ve zpocené dlani. Cítila, že Fred vedle ní dělá totéž, ale neopatrněji; měla strach, že tím šramotem brzy připoutá pozornost. Proto promluvila, spíš aby tu bytost rozptýlila, než že by doufala v domluvu.

„Prosím, pane Gladstone,“ vykoktala. „Všechen váš majetek máme tady a rádi vám ho vrátíme přesně tak, jak byl.“

S nepříjemným zaskřípěním se lebka otočila na páteři o 180 stupňů, aby se mohla podívat za sebe. Když nic neviděla, znovu se zmateně naklonila ke straně a otočila se zpátky. „S kým to mluvíš, holčičko?“ zeptala se. „Se mnou?“

„Ehm… ano…, já myslela…“

„Já – a pan Gladstone? Zbláznila ses, nebo máš v hlavě slámu?“

„No…“

„Podívej se na tuhle ruku.“ Pět kostnatých prstů se zvedlo ke světlu a zakroužilo na kloubnatém zápěstí. „Podívej se na tuhle pánev. Podívej se na tenhle hrudní koš.“ Prsty pokaždé odtáhly hnijící oblečení stranou, aby se ukázal kus zažloutlé kosti. „Podívej se na ten obličej.“ Zlatá maska se na okamžik zvedla a Kitty pod ní zahlédla lebku s vyceněnými zuby a prázdnými očními důlky. „Upřímně řečeno, holčičko, připadá ti pan Gladstone živý?“

„Ehm… vlastně moc ne.“

„‚*Vlastně moc ne…*‘ Odpověď zní NE. Ne, nepřipadá. Proč? ptáš se. Protože je mrtvý. Už sto deset let je mrtvý a hnije v hrobě. ‚Vlastně moc ne.‘ Co je to za odpověď? Vy jste opravdu tupci, holčičko, ty i tvoji přátelé. A když už o tom mluvíme…“ Stvoření ukázalo kostnatým prstem na bronzovou tabulku na boku sarkofágu. „Neumíš číst?“

Kitty tupě zavrtěla hlavou. Kostra se s nesmírným pohrdáním pleskla do čela. „Neumí číst sumersky, a jde se přehrabovat v

Gladstoneově hrobě! Takže jste si nevšimli té části, kde se píše: ‚Nechť náš vznešený vůdce odpočívá v pokoji'?"

„Ne, nevšimli. Je nám to moc líto."

„Ani těch zmínek o ‚věčném strážci' nebo ‚kruté pomstě' nebo ‚omluvy se nepřijímají'?"

„Ne, ničeho z toho." Koutkem oka Kitty zahlédla, jak Fred přidržel svůj batoh trochu níž, pravou ruku pořád zastrčenou uvnitř. Byl připravený.

„Co potom můžete čekat? Nevědomost mívá následky, což v tomto případě konkrétně znamená poněkud nepříjemnou smrt. Ti před vámi se taky hrozně omlouvali. Měli jste vidět, jak padali na kolena a škemrali o milost. Jsou tamhle." Stvoření trhlo kostlivým palcem směrem k falešné zdi. „Rozhodně se nemohli dočkat. Přišli hned za pár týdnů. Jedním z nich byl osobní tajemník pana Gé, pokud si dobře vzpomínám, velmi loajální človíček; nechal si tajně vyrobit duplikát klíče a nějak obešel i tu Morovou ránu. Uklidil jsem je, aby tady nebyl chlívek, a když budete hodní, udělám to samé i s vámi. Počkejte moment."

Kostlivec překročil jednou ztuhlou nohou v kalhotách okraj sarkofágu. Kitty a Fred se na sebe podívali. Oba zároveň vytáhli z ruksaků elementální koule a hodili je po kostře. Dotčeně zvedla ruku: něco neviditelného sféry odrazilo, takže spadly na zem, a místo aby vybuchly, jenom prskly s ubohým vlhkým zasyčením a na dlaždicích po nich zůstaly černé šmouhy.

„Opravdu tady nemůžeme dělat nepořádek," napomenul je kostlivec vyčítavě. „Za časů pana Gladstonea mívali hosté lepší vychování."

Pan Pennyfeather vytáhl z batohu stříbrný kotouček; opřel se o hůl a z boku ho hodil po kostlivci. Zbraň proťala předloktí zaprášeného obleku a zasekla se do něj. Hlas zpoza zlaté masky bolestně vyjekl: „Moje esence! To bolelo! Stříbro vážně nesnáším. Tak se podíváme, jak se bude líbit tobě, když tě někdo bezdůvodně napadne, dědku." Zpoza masky vystřelil ostře zelený blesk, zaryl se panu Pennyfeatherovi do hrudi a srazil ho na stěnu. Starý pán se svezl na podlahu. Kostlivec spokojeně vyhekl a otočil se zpátky k ostatním. „To ho naučí," prohlásil.

Ale Fred už byl zase v akci; z tajných kapes, které měl všude po těle, vytahoval jeden stříbrný disk za druhým a metal je v rychlém sledu po protivníkovi. Kostlivec se prvnímu vyhnul, druhý přeskočil a třetí mu usekl kadeř zplihlých vlasů. Teď už byla bytost ze sarkofágu venku a zdálo se, že pohyb jí svědčí; s každým krokem a skokem byla pružnější a míhala se tak rychle, že se před očima rozmazávala. „To je legrace!“ hulákala kostra, zatímco skákala a vířila. „Jsem vám opravdu velice zavázán!“

Fredova sbírka munice se zdála nevyčerpatelná a bez ustání na protivníka útočil, zatímco Nick, Anne a Kitty ustupovali ke schodišti. Najednou vyletěl další zelený blesk, zasáhl Freda do nohou a srazil ho na zem. Za okamžik se chlapec zase zvedl, trochu otřesený a s obličejem staženým bolestí, ale nade vši pochybnost živý.

Kostlivec se překvapeně zarazil. „Heleme se,“ řekl. „Přirozená odolnost. Odráží magii. To jsem viděl naposledy v Praze.“ Poklepal si kostnatým prstem na zlaté rty. „Co teď budu dělat? říkám si. Nechte mě přemýšlet… Aha!“ Skokem se vrátil do sarkofágu a začal se v něm přehrabovat. „Uhni, Stanley, potřebuju… Ano! Myslel jsem si to.“ Když se démonova ruka opět objevila, svírala obřadní meč. „V tom není žádná magie. Jen poctivá imperiální ocel. Myslíš si, že si poradíš s tímhle, poďobanče? Uvidíme.“ Kostlivec zamával mečem nad hlavou a vyrazil vpřed.

Fred neuhnul. Vytáhl z bundy vystřelovací nůž a s cvaknutím ho otevřel. Kitty stála u mříže pod schodištěm a váhala. Nick a Anne už zmizeli nahoře; slyšela, jak dusají po schodišti. Podívala se na pana Pennyfeathera, jemuž odolnost proti magii také zachránila život. Lezl po čtyřech směrem k ní. Potlačila instinkty, které jí velely sebrat se a zdrhat, a rozběhla se kradmo zpátky. Vzala pana Pennyfeathera kolem ramen a vlekla ho s sebou ke schodům.

Uslyšela, jak někde vzadu Fred vztekle zavrčel. Ozval se svištivý zvuk následovaný tupou ranou.

Kitty táhla pana Pennyfeathera vpřed silou, o níž ani netušila, že ji má.

Minuli mříž a vystoupali po prvních několika schodech. Pan Pennyfeather už šel sám; jednou rukou svíral hůlku a druhou se přidržoval Kittyiny bundy. Oddechoval rychle, mělce a bolestivě.

Nemohl mluvit. Ani jeden z nich už neměl lucernu a tápali vzhůru v naprosté tmě. Kitty si pomáhala holí z hrobky a šmátrala s ní po každém schodu.

Někde za nimi dole se bujaře ozvalo: „Jo-hóóó! Je tam nahoře někdo? Myšky se schovávají do děr. Kolikpak myšek? Jedna myška… dvě. A jéje, jedna z nich je chromá.“

Kitty měla obličej pokrytý pavučinami. Pan Pennyfeather sípavě oddechoval.

„Nepůjdete sem za mnou?“ naléhal hlas. „Je mi tu smutno. Žádný z vašich přátel si už se mnou nechce povídat.“

Ucítila tvář pana Pennyfeathera poblíž svého ucha. „J-já… Musím si odpočinout.“

„Ne. Jděte dál.“

„Nemůžu.“

„Jestli nepůjdete dolů, tak já budu muset nahoru.“ Mříž pod nimi zavrzala.

„Pospěšte si.“

Další schod. A další. Nevzpomínala si, kolik jich bylo, a navíc dávno přestala počítat. Už musejí být skoro nahoře. Ale pan Pennyfeather ji zdržoval; tížil ji jako mrtvá váha.

„Prosím,“ zašeptala. „Zkuste to.“

Ale on se už úplně zastavil; cítila, jak se zhroutil na schod vedle ní a lapal po dechu. Marně ho tahala a rukáv, marně naléhala, že musejí jít.

„Je mi líto, Kitty…“

Vzdala to; opřela se o sloup u schodiště, vytáhla si z opasku nůž a čekala.

Ve tmě zašustila látka. Něco zarachotilo. Kitty zvedla nůž. Ticho.

A pak, prudce a s jediným krátkým, sípavým výkřikem zmizel pan Pennyfeather v temnotě. Jednu chvíli byl vedle ní, a vzápětí se ztratil a něco těžkého se smýkalo po schodech dolů a na každý z nich to naráželo, duc, duc, duc.

Kitty strnula na místě asi tak na pět vteřin; pak se vyřítila nahoru; nevšímala si vlajících závojů pavučin, několikrát narazila do zdi, klopýtala po nerovných schodech. Konečně před sebou zahlédla

obdélník šedavého světla a vpadla do vzdušného šera kostelní lodi, kde se od okenních tabulek odrážely reflektory aut a sochy mágů lhostejně shlížely na její beznaděj a zoufalství.

Hnala se transeptem, o vlásek se vyhnula několika náhrobkům a vrazila do řady dřevěných židlí; když padaly, dunělo to v rozlehlém prostoru ozvěnou. Minula jeden masivní sloup, pak další, zpomalila, a když si byla jistá, že má vstup do krypty daleko za sebou, popustila uzdu zalykavému pláči.

Teprve tehdy si uvědomila, že možná na útěku otočila v zámku klíčem.

„Kitty.“ Tichý hlásek ze stínů. Kitty se rozbušilo srdce; nůž natáhla před sebe a začala couvat.

„Kitty, to jsem já.“ Tenký paprsek světla z tužkové baterky. Objevil se v něm smrtelně bledý Annin obličej s vytřeštěnýma šedýma očima. Krčila se za vysokým dřevěným pulpitem.

„Musíme zmizet.“ Kitty se lámal hlas. „Kudy se jde ke dveřím?“

„Kde je Fred? A pan Pennyfeather?“

„*Kudy ke dveřím,* Anne? Vzpomínáš si?“

„Ne. Totiž, myslím, že možná tudy. Ve tmě je to těžké odhadnout. Ale –“

„Tak pojď. Zhasni na chvíli tu baterku.“

Rozběhla se naznačeným směrem, Anne klopýtala za ní. V prvních okamžicích slepé paniky se Kitty prostě ozlomkrk hnala pryč a nestarala se kam. Způsobila to ta dusivá temnota dole – mátla jí hlavu, nedovolovala jí myslet jasně. Ale teď, ačkoli kolem byla pořád vlhká tma, ji přinejmenším obklopoval chladný vzduch a pomáhal jí uvědomit si, kde je, zorientovat se. Vysoko nad ní zářila řada bledých oken; byly zpátky v hlavní lodi, přímo proti vchodu do křížové chodby. Zvolnila krok a počkala na Anne.

„Je to přímo naproti,“ sykla. „Našlapuj opatrně.“

„Kde je –?“

„Neptej se.“ Udělala pár kradmých kroků vpřed. „Co Nick?“

„Je pryč. Neviděla jsem…“

Kitty tlumeně zaklela. „Zapomeň na to.“

„Kitty – já jsem ztratila batoh.“

„No, na tom teď nesejde, nemyslíš? Ztratili jsme všechno.“ Už když to říkala, uvědomila si, že pořád drží v levé ruce mágovu hůl. Trochu ji to překvapilo, protože během zběsilého úprku ji vůbec nevnímala. Batoh s pláštěm a dalšími cennostmi zůstal ležet někde na schodišti.

„Co to bylo?“

Na místě se zastavily uprostřed ztemnělé lodi. „Já neslyšela –“

„Něco tam zašustilo. Bylas to –?“

„Ne… Ne, já ne. Pojď.“

Dalších pár kroků; přímo před sebou vytušily sloup. Kitty se obrátila k Anne: „Za sloupem budeme potřebovat baterku, abychom našly dveře. Nevím, jak daleko jsme se už dostaly.“

„Dobrá.“ V tu chvíli se kradmé zašustění ozvalo těsně za nimi. Obě vypískly a rozběhly se každá jiným směrem. Kitty zavadila o sloup, ztratila rovnováhu a svezla se na zem. Nůž jí vyletěl z ruky. Co nejrychleji se zvedla a otočila se.

Tma; odněkud se ozývalo tiché škrábání. Tužková baterka ležela na zemi a slabým paprskem osvětlovala sloup. Anne nebylo nikde vidět.

Pomalu, pomaličku Kitty couvala za sloup.

Dveře do křížové chodby jsou někde blízko, tím si byla jistá, ale nedokázala určit přesně kde. Pořád s holí v ruce popošla dopředu a druhou rukou šátrala před sebou, aby našla cestu k jižní zdi kostela.

K jejímu překvapení a téměř nesnesitelné úlevě prsty narazily na drsné dřevo a na tváři ji zastudil opravdu svěží venkovní vzduch. Dveře zůstaly pootevřené; zoufale po nich hmatala ve snaze je rozrazit a protáhnout se ven.

V tu chvíli uslyšela kdesi ve tmě za sebou povědomý zvuk. Ťuk-ťuk-ťukání hole nemocného muže.

Kitty se neodvažovala dýchat; strnula na místě ve dveřích z katedrály.

Ťuk, ťuk, ťuk. Slabounký šepot. „Kitty…, pomoz mi…“

Ne, to nemůže být pravda. *Nemůže.* Přiměla se vykročit ven; zarazila se.

„Kitty…, prosím…“ Hlas byl slabý, kroky škobrtavé.

Zavřela oči a zhluboka, dlouze se nadechla, než znovu vklouzla dovnitř.

Někdo se šoural prostředkem lodi a váhavě poklepával hůlkou. Byla příliš tma, aby toho člověka poznala; zdál se zmatený, jako by nevěděl, kudy se vydat, bloudil nazdařbůh a volal její jméno. Kitty ho pozorovala zpoza sloupu a schovávala se pokaždé, když se zdálo, že se obrací jejím směrem. To, co viděla, mělo správný tvar i velikost; pohybovalo se to stejným způsobem. Hlas jí byl také povědomý, ale navzdory tomu všemu s ní zmítaly pochybnosti. Ta věc se jí pokouší nastražit past, určitě. Ale nemohla se prostě obrátit a utéct, protože by se do konce života užírala myšlenkou, že tu možná nechala pana Pennyfeathera samotného, když byl ještě naživu.

Potřebovala baterku.

Slabý proužek světla pořád zbytečně osvětloval nejbližší sloup, Annina baterka ležela tam, kde ji upustila. Kitty počkala, dokud kulhající postava nepopošla lodí dál, a pak se s kočičí hbitostí proplížila ke světlu, klekla si a sebrala baterku. Okamžitě ji zhasla a ucouvla do tmy.

Postava zjevně vycítila pohyb. V polovině lodi se obrátila a roztřeseně vzdychla. „Je… je tu někdo?“

Kitty ukrytá za sloupem nevydala ani hlásku.

„Prosím… Brzy mě to najde.“ Ťukání se ozvalo znovu a pomalu, ale vytrvale se blížilo.

Kitty se kousla do rtu. Vyběhne ven s rozsvícenou baterkou; podívá se a uteče. Ale strach ji ochromoval a nohy se odmítaly pohnout.

Tuk, ťuk… A pak uslyšela, jak hůl s dutým zarachocením dopadla na zem a vzápětí na podlahu žuchlo tělo.

Kitty se rozhodla. S baterkou mezi zuby vytáhla něco z kapsy – stříbrný přívěsek babičky Hyrnekové. Těžký kov ji zastudil v dlani. Znovu vzala baterku do ruky a vyšla zpoza sloupu. Rozsvítila.

Těsně vedle ní se nonšalantně opíral o sloup kostlivec s jednou rukou v bok, zlatá maska se v přítmí leskla. „Baf,“ řekl a skočil po ní.

Kitty s výkřikem ucouvla, upustila baterku a máchla přívěskem do temnoty, která se na ni řítila. Zavíření vzduchu, zaskřípění kostí, chraptivý výkřik. „Ale tohle není *fér*.“ Postava se zarazila. Kitty poprvé zahlédla oči té bytosti: dvě rudé žhnoucí tečky planoucí uraženou hrdostí.

Kitty couvala a stříbrný přívěsek pořád držela před sebou. Oči ji sledovaly, ale pohybovaly se ve tmě sem a tam, když houpala přívěskem ze strany na stranu.

„Polož to, holčičko,“ nařídila jí kostra dotčeně. „Pálí mě to. Musí to být mimořádně kvalitní, když to má takovou sílu, a přitom je to tak malé.“

„Ustup,“ zavrčela Kitty. Dveře měla někde za zády.

„Vážně myslíš, že to udělám? Víš, mám svůj úkol. Vlastně dva. Za prvé, ochránit Gladstoneův majetek. Splněno. Dobrá práce, Honorie. Žádný problém. Za druhé, zničit veškeré vetřelce, kteří proniknou do krypty. Průběžný výsledek? Deset z dvanácti. To není špatné, ale dalo by se to vylepšit. A ty, holčičko, jsi *číslo jedenáct*.“ Kostra opět skočila a Kitty ucítila, jak se po ní kostnaté prsty ve tmě rozhánějí. S výkřikem ucouvla a mávla přívěskem. Vyletěl roj zelených jiskřiček doprovázený nelidským zavytím.

„Au! K čertu s tebou! Polož to!“

„Vážně myslíš, že to udělám?“ Kitty za sebou ucítila závan chladného vzduchu. Stačily dva další kroky dozadu a málem narazila do otevřených dveří. Obešla je, překročila schod a vklouzla do křížové chodby.

Kostlivcova silueta se rýsovala ve dveřích. Zahrozil na ni pěstí. „Měl jsem si na tebe přinést svůj meč, Kitty,“ řekl. „Skoro mám chuť se pro něj vrátit –“ V tu chvíli postava strnula a naklonila hlavu ke straně. Něco upoutalo její pozornost.

Kitty pořád couvala chodbou pryč.

„Hvězdy… Úplně jsem na ně zapomněl.“ Bytost v klenutém vchodu náhle vyskočila a vyhoupla se na parapet nejbližšího okna. Zadívala se k obloze. „Je jich tolik… Tak jasné a perleťově modravé.“ Dokonce i ze vzdálenosti několika metrů, z druhého konce křížové chodby a během zběsilého úprku Kitty slyšela, jak

kostlivec větří, čenichá, něco si mumlá a vykřikuje úžasem a nadšením. Zdálo se, že na ni úplně zapomněl.

„Žádné kamení. Žádní červi. To by byla změna! Žádná plíseň, žádné zaprášené mrtvolné ticho. Nic z toho. Tolik hvězd… A tolik prostoru…“

Kitty vklouzla za roh a rozběhla se ke dveřím z křížové chodby.

Čtvrtá část

Nathaniel

32

Nathanielova limuzína se řítila předměstími jižního Londýna, oblastí proslulou těžkým průmyslem. Mezi stavbami z červených cihel a továrnami alchymistů se kolem domů neustále vznášel narudlý smog a nezdravě zářil v zapadajícím slunci. Kvůli vyšší rychlosti a pohodlí byla mágská dálnice z letiště vyzvednuta nad úroveň bludiště nezdravých slumů. Provoz tu býval slabý a kolem se široko daleko táhly pouze střechy; jen čas od času se v protisměru vynořil vůz, který vypadal, jako by plul na moři špinavě červených vln. Nathaniel pozoroval okolí nevidoucíma očima, ztracený v myšlenkách.

Šofér patřil k obvyklému mlčenlivému typu, a přestože se Nathaniel snažil, nedozvěděl se o katastrofě z předchozí noci žádné podrobnosti. „Já vo tom nic moc nevim, pane," prohlásil řidič. „Ale na ulici před mým bytem se dneska ráno srocovaly davy. Mezi plebejci propukla panika, pane. Jsou vopravdu vyděšený. Došlo k nějakýmu incidentu."

Nathaniel se naklonil k přednímu sedadlu. „Jakému incidentu?"

„Řek bych, že v tom hrála roli nějaká vobluda, pane."

„Obluda? Mohl byste to upřesnit? Nešlo o kamenného obra obklopeného temnotou?"

„To nevim, pane. Za chvíli dorazíme k vopatství. Ministři se mají sejít tam."

Westminsterské opatství? Nathaniel se nespokojeně opřel na sedadle a přiměl se čekat. Všechno se časem vyjasní. Je docela možné, že golem opět zaútočil, a v tom případě budou jeho zprávu o

událostech v Praze dychtivě očekávat. Procházel si v duchu všechno, co věděl, snažil se najít v tom nějaký smysl, porovnával úspěchy se zádrhely ve snaze odhadnout, zda se svého úkolu zhostil se ctí. Výsledek byl dost těsný.

Ve sloupci kladů uštědřil nepříteli definitivní ránu: s Harlekýnovou pomocí objevil zdroj šémů a zničil ho. Dozvěděl se, že v celé věci hraje roli ten strašný vousatý zabiják a za ním stojí šedá eminence, která, pokud se dá tomu zločinci věřit, už byla zapletená do Lovelaceova spiknutí přede dvěma lety. Existence takového zrádce představovala důležitou informaci. Na druhou stranu se Nathanielovi nepodařilo odhalit jeho totožnost. Samozřejmě, těžko to mohl zjistit, když jeho jméno neznal ani ten zatracený Kavka.

V tu chvíli se Nathaniel na sedadle rozpačitě zavrtěl, neboť si vzpomněl na svůj ukvapený slib starému mágovi. Čeští špehové, Kavkovy děti, byli – podle všeho – pořád naživu v britském vězení. Pokud ano, pro Nathaniela by bylo nesmírně obtížné dosáhnout jejich propuštění. A proč se vlastně namáhat? Kavka je mrtvý. *Jemu* už na tom nesejde. Na svůj slib může tiše zapomenout. Navzdory téhle jasně logické úvaze mu to však pořád nešlo z hlavy. Podrážděně s ní potřásl a vrátil se k závažnějším věcem.

Totožnost zrádce byla neznámá, ale zabiják poskytl Nathanielovi jedno důležité vodítko. Jeho zaměstnavatel věděl, že mladý mág jede do Prahy, a nařídil žoldákovi, aby se o něj postaral. Jenomže chlapec se na cestu vydal prakticky z hodiny na hodinu a všechno drželi pod pokličkou. Zasvěcených bylo jen pár.

Kdo to vlastně věděl? Ty osoby se daly spočítat na prstech jedné ruky. On sám; samozřejmě Whitwellová, která ho do Prahy poslala; Julius Tallow – byl na té schůzce. Pak druhý náměstek ministra zahraničních věcí, který Nathaniela proškolil před odletem – Whitwellová ho požádala, aby mu připravil mapy a dokumenty. To je všechno. Až na… moment… V Nathanielovi zahlodala nepatrná pochybnost. To setkání s Jane Farrarovou ve vestibulu ministerstva, kdy se ho pokusila zmámit… Neprozradil jí něco? Bylo těžké se rozpomenout, její kouzlo mu tak zamlžilo mysl… Ne. Nevzpomene si.

Ale přesto byl počet podezřelých pozoruhodně malý. Nathaniel si začal zamyšleně okusovat nehet. Od nynějška musí být velice opatrný. Ten žoldák řekl ještě něco: jeho zaměstnavatel má mnoho služebníků. Jestli je zrádce tak blízko, jak se Nathaniel nyní obával, musí se mít na pozoru. Někdo mezi mocnými tajně ovládá golema, řídí ho prostřednictvím strážného oka. Určitě nestojí o to, aby se Nathaniel v té záležitosti dál vrtal. Mohly by následovat útoky na jeho život. Bude potřebovat, aby ho Bartimaeus nespouštěl z očí.

Navzdory starostem byl Nathaniel sám se sebou celkem spokojený. Když autostráda klesla na úroveň okolního terénu a vjeli do středu Londýna, řekl si, že shrnuto a podtrženo zabránil tomu, aby byl do metropole vypuštěn druhý golem, a za to si rozhodně zaslouží chválu. Bude zahájeno vyšetřování, najdou toho zrádce. Nejdřív ze všeho musí podat zprávu Whitwellové a Devereauxovi. Určitě všeho nechají a pospíší si ji vyslechnout.

# # #

Jeho spokojená sebejistota se otřásla v základech ještě předtím, než vůz vjel na Westminster Green. Když se blížili k Temži, Nathaniel postřehl zvláštní věc: na ulici postávaly hloučky vášnivě diskutujících plebejců; tu a tam se na vozovce povalovaly trosky – popadané komíny, kusy zdiva a rozbité sklo. Westminsterský most uzavíral kordon příslušníků Noční policie a strážní si pečlivě prohlédli řidičův průkaz, než ho nechali projet. Když překračovali řeku, Nathaniel postřehl, že z jedné kancelářské budovy níž po proudu stoupá hustý dým: hodiny na její stěně byly rozbité, ručičky něco vyrvalo a zabodlo do zdí. Po nábřeží se procházely další skupinky čumilů, bez ohledu na přísné zákony proti nepovolenému spolčování.

Vůz projel kolem parlamentu a zamířil k obrovské šedivé mase Westminsterského opatství, kde se poslední zbytky Nathanielovy samolibosti rázem rozplynuly. Trávník na západní straně byl plný služebních vozidel – sanitek, transportních vozů Noční policie, hrstky naleštěných limuzín. Na kapotě jedné z nich vlála Devereauxova zlatá zástava. Předseda vlády se dostavil osobně.

Nathaniel vyskočil z auta, mávl na strážného u dveří průkazkou a vešel do katedrály. Uvnitř vládl činorodý ruch. Po hlavní lodi se hemžili mágové z Oddělení vnitřních záležitostí, kteří se svými šotky přeměřovali, zapisovali a zkoumali kameny v okolí ve snaze najít stopy. Doprovázely je tucty příslušníků Bezpečnosti a členů Noční policie v šedých pláštích; vzduch bzučel tlumenými rozhovory.

Jedna žena z vnitřních záležitostí si ho všimla a ukázala palcem. „Jsou v severním transeptu, Mandraku, u krypty. Whitwellová čeká."

Nathaniel se na ni podíval. „U jaké krypty?"

Jenom se pohrdavě ušklíbla. „Uvidíš sám."

Nathaniel prošel lodí; černý plášť mu zplihle visel z ramenou. Zmocnilo se ho neblahé tušení. Pár členů Noční policie hlídalo zlomenou vycházkovou hůl, která ležela na dlažbě; když procházel kolem, pošklebovali se mu do očí.

Vstoupil do severního transeptu, kde se tísnily mramorové a alabastrové sochy význačných mágů impéria. Nathaniel už tu byl mnohokrát a zamyšleně si prohlížel obličeje moudrých; proto ho poněkud šokovalo, když zjistil, že polovina soch je zničená: měly utržené hlavy a naražené obráceně nebo ulámané končetiny; jeden kouzelník v mimořádně širokém klobouku stál dokonce vzhůru nohama. Bylo to strašné vandalství.

Mágové v tmavých oblecích pobíhali všude kolem, něco měřili a dělali si poznámky. Nathaniel mezi nimi bloudil jako v mrákotách, dokud se nedostal na volné prostranství, kde seděli v kroužku na židlích pan Devereaux a jeho nejdůležitější ministři. Byli tam všichni: mohutný zachmuřený Duvall, mrňavá Malbindiová, fádní Mortensen, obtloustlý Fry. A byla tam i Jessica Whitwellová, která se mračila s rukama založenýma na hrudi. Na židli kousek stranou od ostatních seděl přítel a důvěrník pana Devereauxe, dramatik Quentin Makepeace; jeho obvykle žoviální tvář byla nyní vážná a plná úzkosti. Všichni mlčky sledovali velkou zářící kouli, která visela několik stop nad dlažbou. Nathaniel okamžitě poznal, že je to pozorovací plocha přenášející záběry z nějaké pátrací koule; právě v tuto chvíli ukazovala něco, co vypadalo jako pohled na Londýn z ptačí perspektivy. V dálce, poněkud rozostřeně, přeskakovala ze střechy na střechu malá postavička. Pod nohama jí vybuchovaly

zelené jiskry. Nathaniel se zamračil, postoupil blíž, aby se mohl podívat lépe –

„Takže už jste přestal honit přízraky a vrátil jste se?“ Za rukáv ho popadly žluté prsty; Julius Tallow stál vedle něj, dlouhý tenký nos ohrnutý ve znechuceném výrazu. „Bylo načase. Tady se rozpoutalo peklo.“

Nathaniel se mu vytrhl. „Co se děje?“

„Objevil jste toho svého záhadného padoucha, který ovládá golema?“ Z Tallowova hlasu odkapávala ironie.

„Ne, ale –“

„To mě nepřekvapuje. Možná by vás zajímalo, Mandraku, že zatímco jste se poflakoval v cizině, Odboj opět zaútočil. Žádný záhadný golem, žádný záhadný zrádce s dávno zapomenutou mocí, ale přesně ten Odboj, který už tak dlouho marně honíte. Nestačilo jim, že onehdy zničili půlku Britského muzea. Teď se vloupali do Gladstoneovy hrobky a uvolnili jednoho z jeho ifrítů. A ten nyní, jak vidíte, řádí ve městě.“

Nathaniel zamrkal a snažil se ty nové informace zpracovat. „Tohle udělal Odboj? Jak to víte?“

„Protože jsme našli mrtvoly. Nebyl v tom zapletený žádný obrovský hliněný golem, Mandraku. Na to můžete rovnou zapomenout. A brzy taky přijdeme o práci. Duvall –“

Zmlkl a ucouvl. Nathanielova učitelka, Jessica Whitwellová, se zvedla ze židle a její vyzáblá hrozivá postava se k nim zvolna blížila. Nathaniel si odkašlal.

„Paní, musím s vámi naléhavě mluvit. V Praze –“

„Tohle všechno je tvoje vina, Mandraku,“ zaútočila bez úvodu a v očích jí zuřivě blýskalo. „Rozptýlil jsi mě výmysly toho svého démona a kvůli tomu teď vypadáme neschopnější než kdy předtím! Jsem všem na posměch a přišla jsem o přízeň předsedy vlády. Dneska ráno převzal řízení Státní bezpečnosti Duvall. Také se ujal organizace veškerých akcí proti Odboji.“

„Paní, moc mě to mrzí, ale vyslechněte mě, prosím –“

„Mrzí? Na lítost je pozdě, Mandraku. Už ta blamáž v Britském muzeu byla zlá, ale *tohle* je poslední kapka. Duvall dostal přesně to, co chtěl. Jeho vlci jsou teď všude a –“

„Paní!“ Nathaniel se už nedokázal ovládnout. „Našel jsem toho českého mága, který vytvořil pro golema pergamen. Právě vyráběl další – pro zrádce, který je v naší vládě.“ Tallowův nevěřícný výraz nebral na vědomí.

Paní Whitwellová si ho přeměřila pohledem. „Kdo je ten zrádce?“

„To ještě nevím.“

„Máš pro svá slova nějaký důkaz? Třeba ten pergamen?“

„Ne. Ten je zničený, ale myslím –“

„V tom případě,“ odsekla paní Whitwellová s drtivou neúprosností, „mi to není k ničemu a ty taky ne. Londýn je vzhůru nohama, Mandraku, a všichni hledají obětního beránka. Mám v úmyslu se od tebe distancovat, a jestli má pan Tallow trochu rozumu, udělá totéž.“

Obrátila se na podpatku a odkráčela zpátky ke své židli. Tallow vyrazil za ní a přes rameno se na Nathaniela ušklíbl. Ten na chvilku zaváhal, pak pokrčil rameny a popošel blíž k té kroužící pozorovací kouli. Demi-ifrít, který přenášel obraz, se pokoušel proniknout k postavě poskakující po střechách o něco blíž. Objevila se zřetelněji; Nathaniel zahlédl černý oblek, bílé vlasy, zlatou masku… Pak z postavy vystřelil zelený blesk, koule smaragdově zablikala a zhasla.

Pan Devereaux si povzdechl. „To už byla třetí. Za chvíli nám dojdou. Takže – má někdo nějaké připomínky nebo informace?“

Pan Mortensen, ministr vnitra, se zvedl a odhrnul si z čela mastné vlasy. „Pane, musíme proti tomu démonovi okamžitě zakročit. Pokud nezačneme jednat, připustíme, aby naši nepřátelé vláčeli Gladstoneovo jméno blátem. Copak to není náš největší vůdce? Ten, jemuž vděčíme za prosperitu, moc, víru v sebe sama? A co je z něj teď? Vraždící pytel kostí, který tancuje po hlavním městě a nechává za sebou zkázu! Plebejcům to neunikne, víte, a našim nepřátelům v cizině také ne. Já říkám –“

Ministr zahraničních věcí Marmeduke Fry mu skočil do řeči. „Už došlo k několika výbuchům davové paniky, které nedokázala potlačit ani síla Duvallovy policie.“ Zlomyslně úkosem mrkl na Duvalla, který si jenom odfrkl.

„Ta bytost je zjevně vyšinutá,“ ozvala se ministryně informací, paní Malbindiová, „a jak říká Mortensen, to ještě zvyšuje trapnost celé situace. Ostatky našeho Zakladatele pobíhají po střechách, houpají se na pouličních lampách, tancují uprostřed Whitehallu, a pokud se dá věřit našim zdrojům, opakovaně dělají hvězdy a přemety na rybím trhu v Camberwellu. A ta věc také vytrvale zabíjí lidi, podle všeho náhodně. Vybírá si hlavně mladé muže a dívky; převážně plebejce, ale za oběť jí už padlo i pár význačných občanů. Zdá se, že démon hledá ‚ty poslední dva‘, ať už to znamená cokoli.“

„Poslední dva, kteří přežili vloupání do krypty,“ odpověděl pan Fry. „To je naprosto zřejmé. A jeden z nich má hůl. Ale naším nejpalčivějším problémem momentálně je, že plebejci vědí, čí mrtvola to tak vyvádí.“

Z vnějšího okraje hloučku se ozval ledový hlas Jessiky Whitwellové. „Ráda bych v tom měla jasno,“ řekla. „To jsou *skutečně* Gladstoneovy kosti? Ne jen nějaká iluze?“

Paní Malbindiová upjatě povytáhla obočí. „Ano, jsou to jeho kosti. Vstoupili jsme do hrobky a sarkofág je prázdný. Tam dole se válí hodně mrtvol, věřte mi, ale Zakladatel mezi nimi není.“

„To je docela zvláštní, ne?“ ozval se poprvé pan Makepeace. „Že ten hlídací ifrít uložil svou esenci přímo do kostry. Proč? Kdo ví?“

„*Proč* není důležité,“ prohlásil pan Devereaux slavnostně a uhodil se pěstí do dlaně druhé ruky. „Nejdůležitější je se toho démona okamžitě zbavit. Dokud to nebude zničeno, důstojnost naší země zoufale trpí. Chci tu bytost vidět mrtvou a kosti zpátky v zemi. Každý ze stěžejních ministrů musí na tento případ dnes odpoledne nasadit jednoho ze svých sluhů. To zahrnuje vás všechny. Nižší složky v pokusech o likvidaci té bytosti zatím selhávají. Koneckonců patřila Gladstoneovi; má jistou moc. A mezitím se musíme věnovat otázce hole.“

„Ano,“ přitakal pan Fry. „V dlouhodobé perspektivě je samozřejmě mnohem důležitější. Když nám teď hrozí americké války –“

„Nesmíme dopustit, aby padla do nepřátelských rukou. Kdyby se jí zmocnili Češi –“

„Přesně tak.“ Rozhostilo se krátké ticho.

„Promiňte.“ Nathaniel celou dobu uctivě mlčky poslouchal, ale už se neudržel. „Mluvíme tady o Gladstoneově Holi úřadu? Té, kterou použil na zničení Prahy?“

Pan Devereaux na něj chladně pohlédl. „Jsem rád, že jste se konečně uráčil se k nám přidat, Mandraku. Ano, je to ta hůl.“

„Takže pokud se naučíme její ovládací slova, mohli bychom využít její moci v dalších taženích?“

„My – nebo naši nepřátelé. Momentálně není známo, kde se hůl nachází.“

„Víme to určitě?“ zeptala se Helen Malbindiová. „Ta… kostra, ifrít, nebo co to je – ji u sebe nemá?“

„Ne. Na zádech má nějaký batoh a předpokládáme, že v něm přenáší většinu Gladstoneových pokladů, ale hůl zmizela. Musel ji odnést někdo z lupičů.“

„Uzavřel jsem přístavy a letiště,“ oznámil pan Mortensen. „Podél pobřeží hlídkují pátrací koule.“

„Promiňte,“ ozval se Nathaniel nanovo, „ale jestli hůl byla *pořád* v opatství, proč jsme ji nepoužili už dřív?“

Několik mágů se na židlích zavrtělo. Panu Duvallovi blýsklo v očích. „Tohle snad má být schůzka nejvýše postavených členů Rady, ne mateřská škola. Navrhuji, Ruperte, abychom tohohle vetřelce poslali pryč.“

„Okamžik, Henry.“ Pan Devereaux se tvářil stejně znechuceně jako jeho ministři, ale pořád mluvil zdvořile. „To je docela dobrá otázka. Důvodem je, Mandraku,“ vysvětlil, „obava právě z nějaké podobné katastrofy. Na smrtelné posteli Gladstone přísahal, že se strašlivě pomstí každému, kdo se opováží narušit klid jeho hrobky, a všichni víme, že jeho moci se nebylo radno vzpírat. Nikdo neměl tušení, jaká ochranná kouzla přesně vytvořil či jaké démony povolal, ale –“

„Trochu jsem v té věci bádal,“ přerušil ho Quentin Makepeace se svým lehkým úsměvem. „Gladstone mě vždycky zajímal. Při pohřbu byla hrobka zevnitř zajištěna Morovou ránou – poměrně silnou, ale rozhodně nepředstavovala nepřekonatelnou překážku. Přípravu sarkofágu však řídil Gladstone osobně; dobové zdroje uvádějí, že aura magie vyzařující z jeho těla zabila několik šotků, kteří u něj

drželi stráž se svícemi. A pokud by to jako varování nestačilo, krátce po jeho smrti několik mágů porušilo zákaz a vypravilo se pro hůl. Zmrazili Morovou ránu, pronikli do hrobky a už je nikdy nikdo nespatřil. Komplicové, kteří čekali venku, jen slyšeli, jak něco dveře zevnitř uzamklo. Od té doby nebyl nikdo tak pošetilý, aby se pokusil obejít bezpečnostní opatření starého pána. Až do včerejší noci.“

„Vy si myslíte, že to provedl Odboj?“ zeptal se Nathaniel. „Jestli tam zůstala těla, znamená to stopy. Rád bych –“

„S dovolením, Mandraku,“ skočil mu do řeči Duvall. „To už není vaše práce. Případ převzala policie a řeknu pouze, že vyšetřování povedou moji Šedí hřbeti.“ Policejní náčelník se obrátil k předsedovi vlády. „Myslím, že je vhodná chvíle na pár příkrých slov, Ruperte. Tenhle hoch, Mandrake, měl za úkol pronásledovat Odboj. Přesto jeho členové znesvětili Westminsterské opatství, místo odpočinku slavných, a vyrabovali Gladstoneovu hrobku. Hůl zmizela. A ten kluk neudělal nic.“

Pan Devereaux pohlédl na Nathaniela. „Chcete k tomu něco říct?“

Nathaniela na okamžik napadlo, že jim vylíčí, co se odehrálo v Praze, ale věděl, že je to beznadějné. Neměl jediný důkaz. A navíc bylo více než pravděpodobné, že zrádce sedí přímo tady a sleduje ho. Bude lepší hrát o čas. „Ne, pane.“

„Jsem zklamaný, Mandraku, velice zklamaný.“ Předseda vlády se odvrátil. „Dámy a pánové,“ řekl, „musíme vystopovat zbytky Odboje a získat hůl zpět. Kdo v tom uspěje, obdrží zajímavou odměnu. A nejdřív ze všeho musíme zničit tu kostru. Svolejte své nejlepší mágy za“ – pohlédl na hodinky – „dvě hodiny. Chci tu věc vyřešit. Je to jasné?“ Všichni něco zamumlali na souhlas. „V tom případě jednání Rady odročuji.“

# # #

Hlouček ministrů odešel z opatství, paní Whitwellová a Tallow jako poslední. Nathaniel ani nenaznačil, že by měl v úmyslu se k nim připojit. Fajn, pomyslel si, tak já se od vás distancuju taky. Povedu vlastní vyšetřování.

V kostelní lavici v hlavní lodi seděla jedna z méně významných kouzelnic z Oddělení vnitřních záležitostí a pročítala si poznámky v zápisníku. Nathaniel se napřímil a přistoupil k ní tak sebejistě, jak jen dokázal. „Zdravím, Fennelová," řekl nabručeně. „Ošklivá záležitost."

Žena překvapeně vzhlédla. „Oh, pan Mandrake. Nevěděla jsem, že na tom pořád děláte. Ano, není to nic hezkého."

Kývl hlavou směrem ke kryptě. „Zjistili jste o nich něco?"

Pokrčila rameny. „Jestli to k něčemu bude. Ten stařík měl u sebe dokumenty na jméno Terence Pennyfeather. Patřil mu obchod s výtvarnými potřebami v Southwarku. Ostatní jsou mnohem mladší. Možná pracovali u něj v podniku. Ještě neznáme jejich jména. Právě jsem se chystala odjet do Southwarku a prověřit jeho záznamy."

Nathaniel mrkl na hodinky. Do povolávání zbývaly dvě hodiny. Měl čas. „Půjdu s vámi. Ale ještě něco…" Zaváhal; srdce se mu rozbušilo rychleji. „Tam v kryptě… Nebyla mezi nimi dívka…? Štíhlá, černé rovné vlasy?"

Fennelová se zamračila. „Ne mezi těmi mrtvolami, které jsem viděla já."

„Dobře, dobře. Tak co, půjdeme?"

# # #

Před Pennyfeatherovým obchodem hlídali mohutní příslušníci Noční policie a vnitřek pročesávali mágové hned z několika ministerstev. Nathaniel a Fennelová se prokázali svými legitimacemi a vešli dovnitř. Nevšímali si pátrání po ukradených artefaktech, které zuřilo kolem, a místo toho začali listovat v ohmataných účetních knihách pod pultem. Za pár minut Fennelová objevila seznam jmen.

„To je soupis plateb zaměstnancům," oznámila. „Pár měsíců starý. Možná všichni patřili k Odboji. Nikdo z nich tu dneska není."

„Ukažte mi to." Nathaniel seznam rychle prohlédl. *Anne Stephensovd, Kathleen Jonesová, Nicholas Drew…* Nic mu to neříkalo. Ale počkat – *Stanley Hake* a *Frederick Weaver*. Fred a Stanley, no jasně. Je na správné stopě, ale žádná Kitty. Otočil stránku na další měsíc. Stejná jména. Vrátil knihu Fennelové a poklepal prsty na skleněný pult.

„Tady je ještě jedna, pane."

„Zbytečná námaha. Už jsem viděl – *Počkat*.“ Nathaniel prakticky vytrhl ženě dokument z ruky, podíval se na něj důkladněji, zamrkal, podíval se znovu. Bylo to tam – stejný seznam, ale s jednou malou změnou: *Anne Stephensová*, *Kitty Jonesová*, *Nicholas Drew*… Nebylo pochyb: Kitty Jonesová a Kathleen Jonesová jsou jedna a tatáž osoba.

Během měsíce trvajícího pátrání Nathaniel prohlédl mnoho úředních dokumentů ve snaze najít nějakou Kitty, ale neobjevil nic. Teď bylo jasné, že celou dobu hledal špatné jméno.

„Není vám nic, pane Mandraku?“ Fennelová se na něj úzkostlivě dívala.

Rychle se vzpamatoval. „Ne, ne, nic mi není. Jenom…“ Usmál se na ni a upravil si manžetu. „Myslím, že jsem dostal výborný nápad.“

Bartimaeus

33

Bylo to největší hromadné povolávání, jaké jsem zažil od zlaté éry Prahy. Čtyřicet džinů se zhmotnilo plus mínus zároveň v rozlehlé místnosti vybudované přímo k tomu účelu kdesi v hloubi Whitehallu. Jak je u takových akcí obvyklé, navzdory nejlepší snaze mágů propukl zmatek. Mágové stáli v úhledných řadách identických pentagramů, měli na sobě stejné tmavé obleky a tichým hlasem pronášeli zaklínadla, zatímco úředníci zapisovali u stolků po stranách jména. My džinové jsme si samozřejmě na vojenské disciplíně zakládali mnohem méně: dorazili jsme ve čtyřiceti velice odlišných podobách a projevovali svou individualitu všelijakými rohy, ocasy, měňavými okraji, bodci a chapadly; barvami ve škále od obsidiánové černé po jemnou pampeliškovou žluť; sérií zvuků od hlubokého dunění po pisklavé štěbetání; obrovskou sadou sírovitých zápachů a výparů. Z čiré nudy jsem se vrátil k jedné ze svých starých oblíbených podob, okřídlenému hadovi se stříbrným peřím ježícím se za hlavou.* Napravo ode mě poskakovala nějaká ptačí bytost na dlouhých nohách, nalevo přízračný oblak modrozeleného dýmu. Za ním se krčil slintající gryf a ještě za ním – což bylo spíš znepokojivé než hrozivé – stála nehybná nízká podnožka. Všichni jsme byli otočení ke svým pánům a čekali jsme na pokyny.

* To býval sakra hit v Yucatánu, kde jste mohli vidět, jak se kněží kutálejí dolů z pyramidy nebo se vrhají do jezer plných aligátorů, aby unikli před mým hypnotickým vlněním. Na kluka to tak úplně nezabralo. V reakci na mé hrozivé smyčky zazíval, pošťoural se v zubech nehtem a začal si něco čmárat do zápisníku. Je to ve mně, nebo jsou dnešní děcka prostě moc otrlá?

Kluk mě skoro nevnímal; měl moc práce se čmáráním poznámek.

„Ehm.“ Had se stříbrným peřím si zdvořile odkašlal. „E-hm.“ Pořád žádná reakce. Nezdá se vám to hrozně nezdvořilé? On si někoho povolá, a pak se na něj ani nepodívá. „*Eh-thenieli.*“

To ho konečně upoutalo. Prudce zvedl hlavu a pak s ní zakroutil na obě strany. „Buď zticha,“ sykl. „Mohl tě kdekdo slyšet.“

„Co to má být?“ zeptal jsem se. „Myslel jsem, že náš vztah je přísně důvěrný. A teď to vypadá, že sem na merendu přišla půlka Londýna a vzala s sebou svoje šotky.“

„Tohle má nejvyšší prioritu. Ve městě řádí nepříčetný démon. Potřebujeme ho zničit.“

„Jestli do města vypustíte tuhle partičku, nebude to jediný magor v okolí.“ Kmitl jsem jazykem doleva. „Mrkej na toho na konci. Zjevil se jako štokrle. To není normální…, ale líbí se mi jeho styl.“

„To *je* štokrle. Ten pentagram nikdo nepoužívá. Teď poslouchej. Věci se daly rychle do pohybu. Odboj se vloupal do Gladstoneovy hrobky a osvobodil strážce jeho pokladů. Ten démon teď běhá po Londýně a nechává za sebou zkázu. Předseda vlády chce, aby zmizel; proto jsme dali dohromady tuhle skupinu.“

„Nás *všechny?* Tak to musí být sakra silný. Je to ifrít?“[*]

„Myslíme si, že ano. Mocný – a dost nás ztrapňuje. Naposledy ho viděli, jak pohupuje Gladstoneovou pánví po Piccadilly. Ale poslechni, rád bych, abys udělal ještě něco navíc. Jestli toho dé–ifríta najdeš, zkus z něj vytáhnout nějaké podrobnosti o Odboji, zejména o dívce jménem Kitty. Myslím, že unikla se vzácnou magickou holí. Ta bytost by ti ji mohla popsat.“

„Kitty…“ Hadí jazyk zádumčivě kmital sem a tam. Členka Odboje, která už nám jednou zkřížila cestu. Pokud jsem si správně vzpomínal, byla to energická osůbka v moc velkých kalhotách. No,

[*] Během Gladstoneova dobyvačného tažení jsem se s jeho ifríty párkrát střetl a na další setkání jsem se vůbec netěšil. Obecně to byl spolek nepříjemných jedinců, u kterých drsné zacházení ještě zhoršilo přirozenou agresivitu a popudlivost. Samozřejmě, i kdyby tenhle ifrít měl původně něžnou povahu nemluvňátka (nepravděpodobné), rozhodně by ji nevylepšilo století strávené v kryptě.

během těch pár let energii zjevně neztratila.[*] Vzpomněl jsem si ještě na něco. „Není to ta, co ti šlohla jasnovidecký zrcátko?“

Nasadil svůj typický výraz buldoka, který si sednul na bodlák. „Možná.“

„A teď šlohla Gladstoneovu hůl… Tak to teda o dost pokročila.“

„To jasnovidecké zrcátko bylo úplně v pořádku.“

„Jistě, ale musíš uznat, že neobrátilo v trosky celou Evropu. Ta hůl je sakra mocná věcička. A ty říkáš, že se celou dobu válela v Gladstoneově hrobce?“

„Už to tak vypadá.“ Kluk se kolem sebe ostražitě rozhlédl, ale mágové vedle něj měli plné ruce práce s vydáváním příkazů a snažili se překřičet všeobecný randál. Spiklenecky se ke mně naklonil. „Je to k smíchu,“ zašeptal mi. „Všichni měli moc nahnáno, aby tu hrobku otevřeli. A teď parta plebejců zesměšnila celou vládu. Ale já mám v úmyslu tu holku najít a napravit to!“

Pokrčil jsem hadí kápí. „Taky bys jí mohl popřát příjemný zbytek života a nechat ji na pokoji.“

„Aby prodala hůl nejvyšší nabídce? Nechtěj mě rozesmát!“

Můj pán se naklonil blíž. „Myslím, že ji dokážu vystopovat. A až se mi to podaří… No, o holi jsem toho hodně četl. Je mocná, to ano, ale její ovládací slova byla poměrně nekomplikovaná. Ovládnout ji sice dokáže jen silný mág, ale kdo ví, co by mohla dokázat ve správných rukou?“ Netrpělivě se napřímil. „Co je to za zdržování? Už by měli dávat všeobecný pokyn k odchodu. Mám na práci důležitější věci.“

„Čekají, až támhle Pampeliška v koutě dokončí zaříkávání.“

„Kdo? Tallow? Na co si ten idiot hraje? Proč prostě nepovolá tu svoji zelenou opici?“

„Soudě podle množství kadidla, který použil, a rozměrů tý knihy, kterou drží, se chystá na něco velkýho.“

Kluk si odfrkl. „Nejspíš se snaží udělat na všechny dojem nějakým démonem vyšší třídy. Typické. Je schopný všeho, aby si udržel přízeň Whitwellové.“

Okřídlený had prudce ucouvl. „Fuj, fuj!“

„Co se zase děje?“

[*] O těch kalhotách jsem zatím neměl žádné informace.

„Tvůj obličej! Na chvíli se ti na něm objevil fakt nechutný úšklebek. Děsný pohled.“

„Nebuď směšný. To ty vypadáš děsně, jako had. Tallow mi až moc dlouho házel klacky pod nohy, to je všechno.“ Zaklel. „On i všichni ostatní. Nemůžu tu nikomu věřit. Což mi připomíná…“ Znovu se naklonil blíž; had sehnul majestátní hlavu, aby ho slyšel. „Budu tvou ochranu potřebovat víc než dřív. Slyšels, co říkal ten žoldák. Někdo v britské vládě ho informoval, že jedeme do Prahy.“

Okřídlený had přikývl. „Jsem rád, že ti to došlo. Já jsem si to uvědomil hned. Mimochodem, už jsi osvobodil ty český špehy?“

Zachmuřil se. „Dej mi čas! Měl jsem na práci naléhavější věci. Někdo mezi nejvýznamnějšími mágy kontroluje golemovo oko a vyvolává nepokoje. Možná se mě pokusí umlčet.“

„Kdo věděl, že jedeš do Prahy? Whitwellová? Tallow?“

„Ano, a taky jeden člověk z ministerstva zahraničí. Jo, a možná Duvall.“

„Ten chlupatý policejní náčelník? Ale ten odešel ze schůze předtím, než –“

„Já vím, ale jeho žákyně Jane Farrarová ze mě tu informaci nejspíš vytáhla.“ Bylo to světlem, nebo se kluk trochu začervenal?

„Vytáhla? Jak přesně?“

Zamračil se. „Použila Osobní kouzlo a –“

K mému mírnému zklamání tu zajímavou historku náhle přerušila nečekaná a pro shromážděné mágy znepokojivá událost. Podsaditý žlutý kouzelník jménem Tallow, který stál v pentagramu na konci sousední řady, konečně dokončil dlouhé a složité zaklínadlo, pokrčil paže v rukávech proužkovaného obleku a zaklapl knihu, z níž předtím předčítal. Uplynulo několik vteřin; mág s těžkým oddechováním čekal, až bude jeho povolávání vyslyšeno. Znenadání začal ze středu druhého pentagramu stoupat černý dým a v jeho srdci praskaly malé žluté blesky. Bylo to poněkud omšelé, ale svým způsobem slušně provedené zjevení.*

* Několik z nás, co jsme se vznášeli opodál, jsme to na půl oka sledovali s profesionálním zájmem znalců. Vždycky je zajímavé studovat styl ostatních, když máte příležitost, protože nikdy nevíte, kdy získáte nějaké nové tipy na prezentaci. V mládí jsem vždycky upřednostňoval dramatické příchody. Teď, v souladu se

Mág vykulil oči zlým tušením; a jak se ukázalo, oprávněným. Dým se proměnil ve svalnatou černou postavu, asi tak dva metry vysokou, se čtyřmi máchajícími pažemi.* Pomalu se posouvala po obvodu pentagramu a hledala slabiny.

A ke svému očividnému překvapení jednu našla.†

Čtyři paže na okamžik znehybněly, jako by bytost byla na pochybách. Pak se jí zpod nohou vysunul tenký proužek kouře a zkusmo dloubl do okraje pentagramu. Stačily dva pokusy. Slabé místo bylo odhaleno: nepatrná trhlinka v hradbě stvořené zaklínadlem. V tom okamžiku se panožka natáhla vpřed a začala se řinout otvorem ven – při průchodu se zužovala téměř do tečky a na druhé straně se opět rozšiřovala. Dým proudil rychleji a rychleji; oblak se zvětšoval a rostl, než se změnil v pulsující chapadlo, které se dychtivě plazilo k druhému pentagramu, v němž stál mág strnulý hrůzou. Rozmarýnový a jeřabinový prášek, které rozsypal kolem kruhu, se rozletěly do všech čtyř světových stran. Dým mu zakroužil kolem nohou a rychle je obestavěl bytelným černým sloupem. Mág v tu chvíli vydal několik neartikulovaných skřeků, ale moc času na to neměl; postava v prvním pentagramu se prakticky rozplynula, veškerá její esence nyní prošla otvorem a zahalovala kořist. Za necelých pět vteřin v kouři zmizel mág sakumprásk, včetně proužkovaného obleku. Z vrcholku sloupu vyšlehlo pár vítězných blesků, než se propadl do podlahy, jako by měl skutečnou hmotnost, a mág zmizel s ním.

Pak zůstaly oba pentagramy prázdné, až na výmluvnou spáleninu v místě, kde mág předtím stál, a zuhelnatělou knihu opodál.

V povolávací místnosti zavládlo ohromené mlčení. Mágové se nezmohli na slovo a úředníci se na židlích vyděšeně krčili.

---

svou povahou, tíhnu spíše k nenápadně vycizelovanému, estetickému přístupu. Dobrá, tu a tam s nějakým tím okřídleným hadem.

* Výběr podoby naznačoval, že dotyčný džin strávil nějakou dobu v Hindúkuši. Zvláštní, jak takové věci jednoho poznamenají.

† Povolávací slova jsou zásadně důležitá pro posílení run a linií zakreslených na podlaze. Vytvářejí neviditelná pouta moci, která uzavírají pentagram, stahují se, uzlují a vzájemně proplétají, dokud nevytvoří nerozbornou hradbu. Nicméně stačí jedno nepatrně zkomolené slovíčko, a v systému se objeví osudová slabina. Jak měl Tallow co nevidět zjistit.

Potom propukla vřava; mágové, kteří už úspěšně spoutali své otroky, můj pán mezi nimi, vystoupili z pentagramu, shromáždili se kolem té spáleniny a bledí zděšením jen zmateně koktali. My, vyšší bytosti, jsme začaly vesele a uznale debatovat. Vyměnil jsem si pár postřehů s tou zelenou mlhovinou a dlouhonohým ptákem.

„Slušný výkon.“

„Mělo to styl.“

„Neuvěřitelný štěstí. Dalo se poznat, že tomu sám skoro nemohl uvěřit.“

„No, jak často má jeden takovou kliku?“

„Bohužel jen sem tam. Vzpomínám si, že se mi to jednou stalo, ve staré Alexandrii. Byl to takový mladý učeň…“

„Ten hlupák musel špatně vyslovit některé z uzavíracích zaklínadel.“

„Nebo šlo o tiskovou chybu. Všimli jste si, že to předčítal rovnou z knihy? A řekl *conligi* před *torqui*; dobře jsem ho slyšel.“

„Ne! Fakt? Taková začátečnická chyba.“

„Přesně tak. S tím mladým učněm, co jsem o něm mluvil, to bylo úplně stejné; počkal si, až jeho mistr odjede, a pak – no, tomu opravdu nebudete věřit –“

„Bartimae, dávej pozor!“ Kluk se vrátil do pentagramu, plášť za ním zavlál. Ostatní mágové v celé síni dělali totéž. Najednou všichni spěchali a tvářili se hrozně zaměstnaně. Společně s ostatními otroky jsem se neochotně otočil. „Bartimae,“ opakoval kluk znovu roztřeseným hlasem, „jak ti přikazuji, musíš učinit: běž do světa a dopadni zdivočelého ifríta. Přikazuji ti vrátit se, teprve až bude zničen.“

„Dobrý, dyť jo.“ Okřídlený had si ho pobaveně měřil. Najednou se kluk choval strašně oficiálně, samé ‚přikazuji‘ a ‚musíš učinit‘, což naznačovalo, že je dost rozrušený. „Co se ti děje?“ zeptal jsem se. „Nějak ses rozklepal. Myslel jsem, že toho chlápka ani nemáš rád.“

Zrudl v obličeji. „Mlč! Už ani slovo! Jsem tvůj pán, na což pravidelně zapomínáš. Uděláš, co ti říkám!“

Už žádné spiklenecké důvěrnosti. Umíněný náfuka byl zpátky. To holt s člověkem udělá malá dávka reality.

Nemělo smysl zkoušet se s ním bavit, když byl v téhle náladě. Okřídlený had se obrátil, zasvíjel se na rozloučenou a ve společnosti ostatních otroků zmizel z místnosti.

34

Nad střechami Londýna byl ten večer slušný cvrkot. Kromě asi tak čtyřicítky džinů těžkého kalibru, jako jsem já, kteří se po opuštění whitehallské síně víceméně spontánně rozptýlili všemi směry, byl vzduch plný šotků a foliotů různých úrovní neschopnosti. Nezůstala tu snad jediná věž nebo vyšší kancelářská budova, na níž by nehřadoval aspoň jeden nebo dva.

Dole pochodovaly pluky Noční policie a s jistou váhavostí pátraly v ulicích po stopě uprchlého ifríta. Stručně řečeno, metropole přetékala vládními zaměstnanci všech kategorií. Byl div, že ifríta neobjevili během pár vteřin.

Chvilku jsem se coural středem Londýna v podobě chrliče, bez nějakého přesného plánu. Jako vždycky se ve mně svářila touha držet se stranou a nepřijít k úhoně s touhou dokončit tu práci a co nejvíc uspíšit své propuštění. Problém je v tom, že ifríti jsou kluzcí jako úhoři a dají se jen těžko zabít.

Po chvilce, z nedostatku lepší zábavy, jsem přeletěl k nechutnému modernímu věžáku – typickému mágskému oslnivému přeludu z betonu a skla –, abych prohodil pár slov s tamějšími hlídkami.

Chrlič se snesl na plochou střechu s elegancí baletky. „Hej, vy dva. Neviděli jste tady tu kostru? Tak mluvte.“ Celkem zdvořilý začátek, když se vezme v úvahu, že tam hlídkovali modří šotci – strašně únavný druh.

První šotek okamžitě odpověděl: „Ano.“

Čekal jsem. Šotek zasalutoval a znovu si začal leštit ocas. Chrlič si unaveně povzdechl a významně si odkašlal. „Ehm, *kdy* jste ho viděli? A kam mířil?“

Druhý šotek si přestal prohlížet prsty u nohou. „Jsou to asi dvě hodiny. Nevíme, kam šel. Schovali jsme se. Je to blázen, víš?“

„Jak se mu to projevuje?“

Šotek se zamyslel. „No, vy vyšší duchové jste všichni dost nepříjemní, samozřejmě, ale většina z vás je předvídatelná. Tenhle… říká divný věci. Jednu chvíli je šťastný, a pak – no, jen se koukni, co udělal Hibbetovi.“

„Připadá mi docela v pohodě.“

„To je Tibbet. Tibbeta nechytil. A mě tady ne. Říkal, že nás si nechá napříště.“

„Napříště?“

„Jo, už tudy letěl pětkrát. Pokaždý nám odříká hrozně nudnou přednášku a pak jednoho z nás sežere. Pět už to má za sebou, zbyli jsme jen dva. Povídám ti, ta kombinace strachu a nudy je fakticky nepříjemná. Myslíš, že mi ten nehet zarůstá?“

„Na to nemám žádný názor. Kdy se má kostlivec vrátit?“

„Asi tak za deset minut, jestli se bude držet původního programu.“

„*Děkuju* – konečně nějaká konkrétní informace. Počkám tu na něj.“

Chrlič se chvilku zmenšoval a smrskával, až se proměnil v modrého šotka, jen nepatrně méně odporného než ostatní dva. Popošel jsem od nich proti větru a posadil se do tureckého sedu na okraj střechy s výhledem na londýnské panoráma. Bylo dost pravděpodobné, že jiný džin ifríta dostane dřív, než se sem vrátí, ale kdyby ne, budu muset zaútočit. Těžko říct, proč lítal nad městem pořád dokola; je celkem možné, že mu při nekonečném hlídkování v kryptě normálně ruplo v bedně. Každopádně, v okolí byla spousta posil: postřehl jsem několik dalších džinů, jak poletují nad nejbližšími ulicemi.

Zatímco jsem čekal, myšlenky se mi líně honily hlavou. Nebylo pochyb, v Londýně se děla spousta podivných věcí, a všechny najednou. Za prvé: působil tady potíže golem, kterého ovládal někdo neznámý. Za druhé: Odboj se vloupal do dobře zabezpečené hrobky a ukradl vzácný magický artefakt. Za třetí, což byl přímý důsledek toho za druhé, prohánět se tu vyšinutý ifrít a působil další zkázu. Ty

události nesly ovoce: už během povolávání jsem cítil strach a zmatek mágů. Je to všechno jenom náhoda? To se mi nezdálo.

Nepovažoval jsem za pravděpodobné, že by parta plebejců dokázala proniknout do Gladstoneovy hrobky jen tak, bez pomoci. Hádal jsem, že je k tomu musel někdo navést a dát jim pár tipů, aby se dostali kolem těch prvních pastí dolů do hrobky. A tenhle ochotný člověk buďto o hlídači v kryptě nevěděl, nebo o něm věděl; v každém případě jsem dost pochyboval, že by ta Kitty a její kámoši měli sebemenší představu, proti čemu stojí.

No, alespoň přežila. A teď, zatímco se mágové mohli přetrhnout, aby dohnali tu Gladstoneovu zdivočelou kostru, obávaná hůl byla bez dozoru někde venku.[*] Někdo se ji chystal využít a pochyboval jsem, že by to bylo to děvče.

Vzpomněl jsem si na neznámou inteligenci, jejíž pohled jsem vycítil za golemovým okem, když se mě ta bytost pokoušela v muzeu zabít. Když jste se na to podívali s odstupem, mohli jste si docela dobře představit podobnou stínovou postavu za tou akcí v opatství. Nebo to byl jeden a tentýž člověk? Připadala mi to víc než pravděpodobné.

Zatímco jsem čekal zahloubaný do spousty složitých úvah tohoto typu,[†] automaticky jsem pročesával roviny a číhal na první náznak potíží. A tak jsem postřehl, jak se pomalu a nenápadně na sedmé rovině blíží večerním šerem neurčitá zář. Mihotala se tu a tam mezi komínovými nástavci, občas se blýskla jasněji, když se nořila do stínů, občas se ztrácela v narudlém svitu od střešních tašek ozářených

---

[*] V šedesátých letech devatenáctého století, když Gladstonea začaly opouštět vlastní pozoruhodné síly a zdraví, ten stařík vybavil svou hůl mimořádnou mocí, aby k ní měl snadný přístup. Zdokonalená hůl obsahovala několik bytostí, jejichž přirozenou agresivitu ještě zvyšoval fakt, že byly smáčknuté pohromadě v jediném suku o velikosti náprstku. Výsledek představoval patrně nejhrozivější zbraň od slavných dob Egypta. Během Gladstoneových dobyvačných válek jsem ji párkrát zdálky zahlédl, jak protíná noc srpkovitými světelnými výboji. Viděl jsem i siluetu starého pána, nehybnou, vzpřímenou, s holí v ruce – on a ta hůl byli jediné dva nehybné body mezi ohnivými zášlehy. Všechno v dosahu hole – pevnosti, paláce, bytelné hradby – se obracelo v prach; dokonce i ifríti se krčili před její mocí. A teď ji tahle Kitty šlohla. Napadlo mě, jestli vůbec tuší, do čeho se to zapletla.

[†] Dumal jsem o hromadě dalších nesmírně chytrých věcí, kterými nebudu zatěžovat vaše hezké hlavičky. Ale můžete mi věřit, fakt mi to pálí.

zapadajícím sluncem. Na druhé až šesté rovině byla ta záře úplně stejná; neměla žádný jasně definovaný tvar. Byla to aura nějakého stvoření, samozřejmě – stopa esence té bytosti – ale její hmotná podoba se nedala rozeznat. Zkusil jsem první rovinu a tam jsem poprvé zahlédl skákající, přibližně lidskou postavu, bezbarvou v zapadajícím slunci.

Přeskakovala ze štítů na korouhvičky s přesností horské kozy, zakymácela se na té nejmenší plošce, zavířila jako káča a pak skočila dál. Když se blížila, dolehly ke mně její pronikavé výkřiky jako jásot nadšeného děcka.

Druhé dva šotky přepadla na poslední chvíli úzkost. Přestali si čistit nehty a leštit ocasy, začali zděšeně pobíhat po okraji střechy a zatahovat břicha, aby nebyli tak nápadní. „Jejky," naříkali. „Jejkyjejkyjejky."

Všiml jsem si, že v uctivé vzdálenosti sleduje poskakující postavu pár dalších džinů. Nebylo mi úplně jasné, proč nezaútočili. Nejspíš to brzo zjistím. Kostra mířila mým směrem.

Zvedl jsem se, přehodil si ocas přes rameno, abych vypadal upraveně, a čekal jsem. Šotci pobíhali kolem a bez ustání pištěli. Nakonec jsem jednomu z nich nastavil nohu. Upadl, ten druhý do něj vrazil a skončili na jedné hromadě. „Ticho," zavrčel jsem na ně. „Zkuste se chovat trochu důstojně." Mlčky se na mě dívali. „To už je lepší."

„Víš co…?" První šotek dloubl do toho druhého a ukázal na mě. „On by mohl jít jako další."

„No jasně. Tentokrát možná sežere jeho. A my budeme zachránění!"

„Schovej se za něj. Rychle."

„Já první. Ty budeš až za mnou."

Když se dohadovali, který z nich se ukryje za mými zády, došlo k tak nedůstojné strkanici, že jsem se v příštích několika okamžicích plně soustředil na rozdávání zasloužených záhlavců, až se to pleskání rozléhalo nad městem. Zrovna když jsem byl v nejlepším, zvedl jsem hlavu a tam, rozkročený na okraji střechy věžáku, ani ne dva metry od nás, stál ten šílený ifrít.

Připouštím, že jeho vizáž mě trochu zaskočila.

Nemyslím tu zlatou masku se strnulými rysy velkého mága. Ani chomáče jemných zcuchaných vlasů, které za ní povlávaly. Ani kostnaté ruce opřené o boky, ani páteř trčící nad vázankou, ani zaprášený pohřební oblek, který na kostlivci zplihle visel. Nic z toho nebylo dvakrát zajímavé; sám jsem se už nejmíň tucetkrát zjevil v podobě lidské kostry jako snad každý. Ne, překvapilo mě na tom, že nešlo o převlek, ale o skutečné kosti, skutečné oblečení a pravou zlatou posmrtnou masku. Ifrítova vlastní esence byla úplně neviditelná, skrytá někde uvnitř mágových ostatků. Neměl vlastní podobu – na téhle ani na žádné jiné rovině. Nic podobného jsem ještě nikdy neviděl.*

Ať už kostroun během dne prováděl cokoli, nejspíš se dost činil, protože na oblečení to už bylo znát: na jednom koleni měl kalhoty módně natržené,† na rameni spáleninu a jedna manžeta vypadala, jako by se do ní zaťaly drápy. Můj pán by za tenhle komplet nejspíš zaplatil pěkné peníze, kdyby ho viděl v nějakém milánském butiku, ale na poctivého ifríta to byl příšerný ohoz. Kosti pod oblečením však od pohledu držely pohromadě docela dobře a klouby se ohýbaly jako naolejované.

Kostlivec sledoval změť šotků s hlavou nakloněnou ke straně. Strnuli jsme uprostřed rvačky s otevřenými ústy. Nakonec ifrít promluvil.

„Vy se rozmnožujete?“

„Ne,“ odpověděl jsem, „jen se cvičíme v zápase.“

„Myslím váš počet. Posledně jste byli dva.“

---

* Prostým faktem je, že když se zhmotníme v lidském světě, musíme na sebe vzít *nějakou* podobu, i kdyby to byl jen kouřový opar nebo kapka vody. Přestože někteří z nás mají schopnost zůstat na nižších rovinách neviditelní, na těch vyšších musíme odhalit nějaký tvar: je to součást krutého pouta, kterým nás mágové vážou. Protože na Onom světě samozřejmě žádnou pevnou podobu nemáme, představuje to pro nás značnou námahu a bolest; čím déle zde zůstáváme, tím horší ta bolest je, ačkoli změna podoby od ní dočasně ulevuje. V žádném případě se však nepokoušíme „posednout“ materiální předměty: čím méně máme do činění se světskými věcmi, tím lépe, a kromě toho podmínky našeho povolání něco podobného přísně zakazují.

† Ta holá čéška, která z nich trčela, už tak podle módy nebyla.

„Posily,“ prohlásil jsem. „Povolali mě sem, abych tě slyšel mluvit. A abych se nechal sežrat, samozřejmě.“

Kostra udělala na hraně střechy piruetu. „To je rozkošné!“ zvolala potěšeně. „Takový kompliment mé výmluvnosti a brilantnímu projevu. Vy šotci jste inteligentnější, než vypadáte.“

Mrkl jsem na Tibbeta a jeho kámoše, kteří pořád stáli bez hnutí a z otevřených hub jim kapaly sliny. Králíci ve světle reflektorů by vypadali bystřeji než oni. „Na to bych nesázel,“ prohodil jsem.

Kostlivec můj pohotový vtip odměnil perlivým smíchem a krátkým rozverným zastepováním. Asi padesát metrů za ním, skrčení za komínem jako malí uličníci, číhali ti dva další džinové.* Usoudil jsem, že Gladstoneovy kosti jsou obklíčené.

„Vypadá to, že máš skvělou náladu,“ prohodil jsem.

„A proč bych neměl mít?“ Kostra se zastavila a s posledním zastepováním luskla prsty. Znělo to jako kastaněty. „Jsem volný!“ zvolala. „Volný jak ten pták, létám do oblak. To se rýmuje, víš?“

„Jo… dobrá práce.“ Šotek se podrbal za uchem špičkou ocasu. „Ale pořád jsi na Zemi,“ řekl jsem pomalu. „Nebo to tak aspoň z mýho pohledu vypadá. Takže nejsi doopravdy volný, ne? Svobodu získáš, teprve když zlomíš pouto a vrátíš se domů.“

„To jsem si taky myslel,“ odpověděl kostlivec, „když jsem trčel v té zatuchlé hrobce. Ale už ne. Jen se na mě koukni! Můžu si jít, kam chci, dělat, co chci! Když se mi zachce hledět na hvězdy – můžu na ně koukat do aleluja. Když se chci projít mezi stromy a květinami – žádný problém. Když se mi zachce popadnout nějakého stařík a hodit ho po hlavě do řeky – klíďo píďo. Svět mě volá: *Pojď, Honorie, a dělej si, co se ti zlíbí.* Nevím jak ty, šotku, ale tomu já říkám svoboda.“

S těmi slovy ke mně kostlivec popoběhl, prsty se po mně natáhly a v prázdných očních důlcích za zlatou maskou vyšlehlo vražedné rudé světlo. Honem jsem uskočil z dosahu. O chvilku později rudý svit pohasl a kostrounův útok se změnil v rozverný taneček. „Jen se

* Jeden z nich byl můj starý kámoš ze skupinového povolávání – ten pták s dlouhýma nohama. Druhý vypadal jako orangutan s vypouleným břichem. Staré dobré tradiční podoby – jinými slovy, tihle si nehráli s plesnivými kostmi.

podívej na ten západ slunce!“ povzdechl si zasněně. „Jako krev a rozpuštěný sýr.“

„Krásný obraz,“ podotkl jsem. Nebylo pochyb, šotci měli pravdu. Ten ifrít přišel o rozum. Ale blázen nebo ne, pár věcí mě pořád ještě mátlo. „Promiňte, pane Kostlivéku,“ oslovil jsem ho, „jsem jenom tupý, nechápavý šotek, takže doufám, že mi to můžete vysvětlit. Pořád plníte pokyny svého pána?“

Dlouhý zakřivený nehet ukázal ke zlaté masce. „Vidíš ho?“ prohlásila kostra a její tón nyní zesmutněl. „Všechno je to jeho chyba. Svým posledním dechem mě připoutal k těmto kostem. Nařídil mi navždy je chránit a hlídat i jeho majetek. Většinu mám tady…“ Pootočil se, abych viděl na docela moderní batoh, který nesl na zádech a který moc neladil se zbytkem oblečení. „A taky,“ dodal, „abych zničil všechny vetřelce, kteří vniknou do jeho hrobky. Co myslíš, deset z dvanácti není nejhorší skóre, ne? Dělal jsem, co se dalo, ale pořád mě štve, že mi ti dva zdrhli.“

Šotek projevil soucit. „To je vynikající výsledek. Líp by se to nepovedlo nikomu. A ty dva asi nebylo právě jednoduchý dostat, co?“

Rudé světlo se znovu zablýsklo; slyšel jsem za maskou skřípat zuby. „Myslím, že jeden z nich byl muž. Neviděl jsem ho. Byl to zbabělec; utekl, zatímco ostatní bojovali. Ale ta druhá… Ach, to byla živá osůbka. Hrozně rád bych sevřel v prstech ten její bílý krček. Ale – věřil bys takové prohnanosti u někoho tak mladého? – měla u sebe to *nejčistší stříbro*; dala Honoriovi pěknou ránu do jeho starých kostí, když si ji chtěl pohladit.“

„Hrůza.“ Šotek smutně zavrtěl hlavou. „A vsadím se, že ti ani neřekla svoje jméno.“

„*Ona* ne, ale zaslechl jsem ho – jo, a taky jsem ji málem chytil.“ Kostlivec vztekle zadupal. „Je to Kitty, a až ji najdu, Kitty umře. Ale žádný spěch. Mám na to spoustu času. Můj pán je mrtvý a já se pořád řídím jeho pokyny – hlídám jeho kosti. Jenom jsem si je vzal s sebou, to je všechno. Můžu si jít, kam chci, a sežrat každého šotka, kterého chci. Hlavně“ – v očích se rudě zablesklo – „ty užvaněné a drzé.“

„Hmmm,“ zabručel šotek s pevně zavřenými ústy.

„A víš, co je na tom nejlepší?“ Kostroun zničehonic vykroužil další piruetu (všiml jsem si, jak se džinové na sousední střeše přikrčili za komín) a sklonil se těsně ke mně. „Vůbec to nebolí!“

„Hmmm-mmm?“ Pořád jsem se snažil mlčet, ale zároveň projevit dostatečný zájem.

„Přesně tak. Ani trochu. A právě to se snažím vysvětlit každému duchovi, kterého potkám. Tihle dva“ – ukázal na ostatní šotky, kteří mezitím sebrali dost odvahy, aby se odplazili na druhý konec střechy – „tihle dva to už slyšeli několikrát. Tobě, který jsi stejně odporný jako oni, se dostalo té cti, abys to rovněž vyslechl. Chci se o svou radost podělit. Tyto kosti chrání mou esenci: nemám důvod vytvářet si vlastní, zranitelnou podobu. Jsem pěkně schoulený uvnitř jako ptáče v hnízdě. Můj pán a já jsme spojeni tak, že z toho máme prospěch oba. Řídím se jeho rozkazem, ale stejně si můžu dělat, co chci, spokojeně a bez bolesti. Nechápu, proč na to ještě nikdo nepřišel.“

V tu chvíli šotek porušil slib mlčenlivosti. „Hele, není to náhodou kvůli tomu, že na to ten mág musí být nutně po smrti?“ navrhl jsem. „Většina jich nejspíš nebude ochotná k takový oběti. Nevadí jim, že se naše esence scvrkává, když jim sloužíme; vlastně jsou nejspíš rádi, protože se pak líp soustředíme. A rozhodně nechtějí, abychom se courali kolem a dělali si, co chceme, ne?“

Zlatá maska si mě chvíli měřila. „Ty jsi vážně hrozně drzý šotek,“ prohlásila nakonec. „Sežeru tě jako dalšího, protože moje esence potřebuje posílit.[*] Ale to, co říkáš, dává smysl. Jsem opravdu výjimečný. Jak jsem byl kdysi nešťastný, uvězněný po dlouhá temná léta v Gladstoneově hrobce, nyní jsem nejšťastnější z ifrítů. Od nynějška se budu toulat po světě a zvolna vykonávat svou pomstu na lidech i nadpřirozených bytostech. Možná jednoho dne, až bude moje žízeň po pomstě uhašena, se vrátím na Onen svět – *ale teď ještě ne*.“ Ifrít po mně znenadání skočil; udělal jsem salto vzad a přistál těsně mimo jeho dosah, až jsem zadkem přepadával ze střechy.

[*] Že Honorius je úplně mimo, se dalo poznat už z toho, že se ani neobtěžoval prověřit roviny. Jinak by zjistil, že šotek jsem jenom na prvních třech. Na ostatních jsem byl Bartimaeus v celé své slávě.

„Takže ti nevadí, že jsi ztratil hůl?“ zeptal jsem se rychle, zatímco jsem ocasem zuřivě signalizoval džinům na protější střeše. Byl nejvyšší čas udělat s Honoriem i jeho megalomanií krátký proces.* Koutkem oka jsem zahlédl, jak se orangutan drbe v podpaží. Buď to byl nějaký rafinovaný signál slibující rychlou pomoc, nebo si mě nevšiml.

„Hůl…“ Kostlivci zase blýsklo v očích. „Ano, trochu mě kvůli ní trápí svědomí. Ale co na tom? Má ji ta Kitty. Je v Londýně a já ji dřív nebo později najdu.“ Kostroun se rozveselil. „Ano. A až budu mít hůl v ruce, budou moje možnosti neomezené. A teď prosím klidně stůj, ať tě můžu sežrat.“

Líně po mně natáhl ruku; zjevně neočekával žádný odpor. Ostatní šotci se nejspíš smířili s osudem a zůstali sedět na místě, protože rozhodnost nebyla zrovna jejich silnou stránkou. Ale Bartimaeus je z jiného těsta, jak Honorius brzy zjistí. Proskočil jsem mezi nataženými pažemi, přeletěl přes tu příšernou bílou hlavu a při té příležitosti jí serval posmrtnou masku.†

Povolila snadno, protože ji přidržovalo jen pár zpevněných pramenů kostrounových špinavě bílých vlasů. Honorius vyjekl překvapením a otočil se s úplně odhalenou lebkou. „Vrať mi to!“

Místo odpovědi šotek poposkočil po střeše dál. „Ty to přece nechceš,“ zavolal jsem přes rameno. „Patřilo to tvýmu pánovi, a ten je mrtvý. Fuj, ale neměl moc dobrý zuby, co? Koukni, tenhle tu visí fakt na vlásku.“

„Vrať mi mou tvář!“

„Tvoji ‚tvář‘? Copak takhle mluví ifrít? Jejda, upadla mi. To jsem ale nešika.“ S rozmachem jsem masku mrsknul přes okraj střechy do prázdna.

Kostra vztekle zařvala a odpálila v rychlém sledu tři Detonace, které rozžhavily vzduch kolem mě. Šotek udělal kotoul a začal

---

* Musím přiznat, že ty jeho řeči byly jistým způsobem zajímavé. Už odnepaměti je každý z nás, od nejdrsnějšího márida po nejmenšího šotka, mučen dvojitým problémem poslušnosti a bolesti. Musíme mágy poslouchat, a to nás bolí. Zdálo se, že Gladstoneovým povelem Honorius našel cestičku z toho svěráku. Akorát že přitom zcvokatěl. Kdo by radši zůstával na Zemi, než by se vrátil domů?

† V tu chvíli mi přišly vhod šestiprsté šotčí ruce s malými přísavkami na konci každého prstu.

skákat: nahoru, dolů, zase nahoru a dolů pod střechu, kde jsem se hbitě přitiskl přísavkami k nejbližšímu oknu.

Z úkrytu jsem znovu zamával na dva džiny za komínem a zahvízdal na ně tak pronikavě, jak jsem jen dokázal. Důvodem jejich předchozí opatrnosti bylo zjevně Honoriovo zručné zacházení s Detonacemi, ale k mé úlevě se teď dlouhonohý pták, neochotně následovaný orangutanem, pomalu vynořili.

Slyšel jsem, jak se kostra šourá po střeše nade mnou, natahuje krk a hledá mě. Cvakala a skřípala přitom zuby. Jak teď Honorius zjišťoval, jeho příbytek v kostech měl jednu zjevnou nevýhodu – nemohl měnit podobu. Každý slušný ifrít by si už touhle dobou nechal narůst křídla a rozletěl se za mnou, ale bez římsy nebo střechy, na kterou by mohl přeskočit, měl kostlivec smůlu. Nepochybně se rozhodoval, co udělá dál.

Já, Bartimaeus, jsem se mezitím rozhodl. Velmi opatrně jsem popolezl po okně stranou, na zeď a za roh budovy. Tam jsem se hbitě vydrápal nahoru a vykoukl nad okraj střechy. Kostlivec se pořád nebezpečně vykláněl pod sebe. Zezadu vypadal daleko méně hrozivě než zepředu: kalhoty měl natržené ve švu odshora dolů a klouzaly mu tak nízko, že se mi nabídl nevítaný pohled na jeho kostrč.

Kdyby v téhle pozici vydržel ještě chvilku…

Šotek seskočil na střechu, znovu se proměnil v chrlič a s rukama nataženýma před sebou se kradl stále blíž.

Právě v tu chvíli můj plán zvrátili pták s orangutanem (nyní vybaveným oranžovými křídly), kteří se snesli před kostrouna z oblohy. Oba zaútočili zášlehem magie – jeden Detonací, a druhý Infernem, abych byl přesný; výboje kostru zasáhly naráz a odhodily ji pozpátku dál od okraje střechy. S pomocí rychlého myšlení, kterým jsem proslulý, jsem zavrhl původní plán a přidal se k útoku – aby byla nějaká změna, vybral jsem si Konvulzi. Kostru omotaly mihotavé uhlově černé proužky a snažily se roztřást ji na kusy, ale marně. Ifrít pronesl zaklínadlo, dupl nohou a pozůstatky všech tří zbraní z něj spadly, scvrkly se a vybledly.

Pták, orangutan a chrlič nepatrně ucouvli. Tušili jsme, že budou potíže.

Gladstoneova lebka se skřípavě obrátila a oslovila mě: „Proč si myslíš, že můj pán dopřál právě *mně* tu čest osídlit jeho kosti? Jsem Honorius, ifrít deváté úrovně, odolný proti magii pouhých džinů. A teď mě nechte být!“ Z kostlivých prstů s praskáním vyletěly zelenkavé oblouky energie; chrlič skočil ze střechy, aby se před nimi uchránil, a pták s orangutanem se skulili z oblohy skoro až na zem.

Kostra se jediným skokem snesla na nižší střechu a přískoky se vzdálila. Tři džinové se ve vzduchu shlukli k poradě.

„Tahle hra se mi moc nelíbí,“ prohodil orangutan.

„Mně taky ne,“ přidal se pták. „Slyšeli jste ho. Je nezranitelný. Vzpomínám si, co se stalo kdysi ve starém Siamu. Byl tam jeden královský ifrít, víte –“

„Není imunní vůči stříbru,“ skočil mu chrlič do řeči. „Sám mi to pověděl.“

„Jo, jenže my taky ne,“ namítl orangutan. „Pelichá mi po tom srst.“

„Sahat na to přece nemusíme, ne? Pojďte se mnou.“

Prudký sestup na křižovatku způsobil dopravní nehodu, protože řidič jednoho nákladáku nás zahlédl letět kolem a leknutím sjel ze silnice. Nebyl to hezký pohled, ale mohlo to dopadnout hůř.[*]

Můj kolega se dotčeně zarazil. „Co to do něj vjelo? Copak nikdy neviděl orangutana?“

„Asi ne lítat. Doporučoval bych proměnit se na první rovině v holuby. A teď, ulomte mi tři kusy tohohle zábradlí. Není ze železa, že ne? Fajn. Já půjdu hledat klenotnictví.“

Při rychlém průzkumu nákupní čtvrti jsem objevil něco ještě lepšího: krámek stříbrotepce, který měl ve výloze umně rozestavěnou spoustu koflíků, konvic, golfových trofejí a pamětních desek, očividně shromážděných s láskou a péčí. Pták s orangutanem, kteří mezitím opatřili tři dlouhé tyče, se od obchodu ustrašeně odvraceli,

[*] Nákladňák, který byl naložený melouny, projel výlohou rybárny, takže se na chodník vysypala záplava ledu a tresek. Nákladní prostor auta se při nárazu otevřel a melouny se vykutálely do ulice, kde okamžitě nabraly rychlost, neboť cesta se mírně svažovala. Několik cyklistů spadlo nebo museli chvatně sjet do strouhy, než pád melounů zastavil obchod se sklem na úpatí kopce. Těch několik málo chodců, kteří se vyhnuli řítícímu se ovoci, pak podupala smečka toulavých koček, které vzaly rybárnu útokem.

neboť mrazivá aura stříbra útočila na naše esence i z druhé strany ulice. Ale chrlič neměl na zdržování čas. Popadl jsem jednu tyč, zaťal zuby, poposkočil k výloze a rozbil ji.[*] Navlékl jsem na tyč ucho rozměrné stříbrné konvice a zacouval od výlohy; žalostného nářku zevnitř jsem si nevšímal.

„Vidíte tohle?“ Zamával jsem konvicí na tyči svým zmateným společníkům před očima. „Máme jedno kopí. Potřebujeme ještě dvě.“

Dvacet minut jsme kroužili v nízké letové výšce, než jsme na kostlivce narazili znovu. Nebylo to nic těžkého; stačilo zamířit tam, odkud se ozýval křik. Zdálo se, že Honorius našel zalíbení ve strašení smrtelníků, a teď poskakoval po nábřeží, houpal se na pouličních lampách a nečekaně vykukoval nad zídkou u řeky, aby nahnal hrůzu kolemjdoucím. Byla to celkem neškodná zábava, ale my jsme měli úkol, což znamenalo, že musíme jednat.

Každý z nás se vyzbrojil podomácku vyrobeným kopím se stříbrným předmětem na konci. Pták si vybral pohár za vítězství v šipkovém turnaji, zatímco orangutan, který ztratil několik minut marnými pokusy udržet na hrotu své tyče velký talíř, se nakonec rozhodl pro stojan na topinky. Spěšně jsem je proškolil ve strategii a přiblížili jsme se ke kostlivci jako tři ovčáčtí psi, kteří se snaží zvládnout umíněného berana. Pták letěl podél nábřeží od jihu, orangutan od severu a já k němu mířil z vnitrozemí. Obklíčili jsme ho nedaleko Kleopatřiny jehly.[†]

Honorius si nejdřív všiml ptáka. Vypálil po něm další prskající energetický výboj. Ten proletěl mezi jeho dlouhýma tenkýma nohama a srovnal se zemí veřejné záchodky. V mezičase se orangutan dostal blíž a vrazil stojan na topinky mezi Gladstoneovy lopatky. Vyletěla záplava nazelenalých jisker, kolem se rozlil zápach pálené látky; kostra vyskočila vysoko do vzduchu. Dopadla na zem s

[*] Představte si, že byste se dostali nepříjemně blízko ke šlehajícím plamenům: přesně tak na mě působilo stříbro – až na to, že bylo studené.

[†] *Kleopatřina jehla:* patnáctimetrový egyptský obelisk, který váží plus mínus 180 tun a nemá vůbec nic společného s Kleopatrou. Mně to můžete věřit, protože jsem patřil k dělníkům, kteří ho v roce 1476 před Kristem vztyčili pro faraona Thutmose III. Protože jsme ho zapíchli do písku v Heliopoli, trochu mě zaskočilo, že na něj o 3500 let později narážím v Londýně. Ale předpokládám, že ho někdo šlohnul. Dneska nemůžete nic nechat ani na chvilku bez dozoru.

ječivým zakvílením a rozběhla se k silnici, kde se jen o fous vyhnula ráně mou konvicí.

„Áááách! Vy zrádci!“ Honoriova další střela těsně minula chrličovo ucho, ale zatímco se snažil udržet v dostřelu mou prchající postavu, přikradl se blíž pták a polechtal mu kostnaté nohy trofejí ze šipek. Když se Gladstone otočil, aby se vypořádal s novým nebezpečím, opět se dal do pohybu stojan na topinky. A tak to šlo dál. Ať se kostroun točil a kroužil, jak chtěl, pořád měl jednu ze stříbrných zbraní v zádech. Zanedlouho začal střílet nazdařbůh a jeho útoky slábly; pokoušel se spíš o útěk než o boj. S nářkem a klením prchal napříč přes nábřeží, blíž a blíž k řece.

My tři jsme se k němu blížili s velikou opatrností. Chvíli jsem nedokázal přijít na to, co mi na té situaci připadá tak zvláštní. Pak mi došlo, že je to honička, a pro jednou někoho honím já. Obvykle to bývá naopak.

Za pár minut se už kostlivec tiskl k patě obelisku. Lebka se zuřivě rozhlížela sem a tam, rudé oči plály a hledaly únikovou cestu.

„Honorie,“ oslovil jsem ho, „tohle je tvoje poslední šance. Chápeme, že toho máš hodně za sebou. Pokud nemůžeš dobrovolně opustit ty kosti, některý ze současných mágů tě jistě dokáže toho pouta zbavit. Vzdej se, a já požádám svého pána o nezbytné kouzlo.“

Kostlivec pohrdavě vyvřískl: „Ty požádáš svého pána? Vážně to bude taková hračka? Jednáte spolu jako rovný s rovným? O tom dost pochybuju. Vy všichni jste vydaní na milost rozmarům svých lidských pánů a já jediný jsem svobodný!“

„Trčíš v tlející hromadě kostí,“ upozornil jsem ho. „Jen se na sebe koukni. Nemůžeš se ani změnit v ptáka nebo rybu, abys mohl uniknout.“

„Jsem na tom daleko líp než ty,“ odsekla kostra. „Kolik let jim už otročíš? Můžeš si měnit podobu, jak se ti zachce, ale pořád jsi otrok, připoutaný ke svému úkolu pohrůžkami a tresty. To čumíte – teď jsem šotek, a teď zase skřet! Koho to zajímá? To je toho!“

„Jsem chrlič,“ upřesnil jsem, ale hodně tiše – na jeho slovech něco bylo.

„Kdyby to jen trochu šlo, byl bys tady se mnou, řádil po Londýně po libosti a dával těm mágům lekci. Pokrytče! Nedostaneš

mě!“ Páteř zapraskala, trup se otočil, bílé kosti se natáhly vzhůru a uchopily žulový sloup. S těžkým heknutím začala Gladstoneova kostra šplhat vzhůru na obelisk a starobylé hieroglyfy přitom používala jako opěrky pro nohy.

Moji společníci a já jsme přihlíželi.

„Kam si myslí, že uteče?“ zeptal se pták.

Chrlič pokrčil rameny. „Nemá kam zdrhnout,“ prohlásil. „Jenom oddaluje nevyhnutelný.“ Mluvil jsem vztekle, protože Honoriova slova obsahovala víc než zrnko pravdy a to vědomí mě pálilo. „Dorazíme ho.“

Ale než jsme se vznesli s napřaženými zbraněmi, kostlivec dosáhl vrcholku starého monolitu. Tam se neohrabaně vyškrabal na nohy a rozpřáhl paže v orvaných rukávech směrem k západu a zapadajícímu slunci. Světlo mu zazářilo v dlouhých bílých vlasech a zalesklo se v dutém vnitřku lebky. Pak, bez jediného dalšího slova, pokrčil nohy a elegantním skokem se vznesl do vzduchu nad řekou.

Orangutan po něm hodil kopím, ale ani nemusel.

Hladina Temže byla ten večer vzdutá a řeka se hnala korytem rychle; kostra dopadla do vody uprostřed proudu a okamžitě se potopila. Ještě se nakrátko vynořila o kus níž, z očních důlků se jí valila voda, čelisti klapaly, vřetenní kosti cákaly. Ale nevydala žádný zvuk a vzápětí zmizela úplně.

Pozorovatelé ze břehu nedokázali odhadnout, zda řeka kostlivce odnesla rovnou do moře, nebo ho pohltilo bahno na dně Temže. Ale ifríta Honoria ani Gladstoneovy kosti, v nichž sídlil, už nikdo nespatřil.

Kitty

35

Kitty neplakala.

I kdyby během let v Odboji nedosáhla ničeho jiného, přinejmenším se zocelila a naučila se ovládat své city. Pláč jí nepomůže. Rozsah zkázy, která ji postihla, byl tak obrovský, že na něj normální reakce nestačily. Ani během té hrůzy v opatství, ani později – když se poprvé zastavila při bezhlavém útěku na ztichlém náměstíčku dobře míli od katedrály – si nedovolila propadnout sebelítosti.

Strach ji poháněl dál, neboť nevěřila, že démonovi unikla. Využívala prověřené taktiky Odboje a na každém rohu třicet vteřin čekala a pak se ohlédla. Ulice za ní byla pokaždé prázdná: viděla jen tmavé domy, mihotavé lucerny, tiché aleje. Zdálo se, že město její existenci nevnímá; na obloze zářily lhostejné hvězdy a bezvýrazná tvář měsíce. Z hlubin noci ji nikdo nepronásledoval a v dohledu neblikaly žádné pátrací koule.

Když utíkala po chodnících pryč, co nejhlouběji ve stínech, její kroky zněly tlumeně.

Moc toho neslyšela: jednou kolem po nedaleké ulici projelo auto; jednou k ní zdálky dolehla siréna; jednou se někde ve vyšším patře rozplakalo tenkým hláskem nemluvně. Pořád nesla tu hůl.

V prvním provizorním úkrytu, polozbořeném sklepě jednoho činžáku, odkud byly ještě vidět věže opatství, ji málem nechala zahrabanou pod hromadou stavebního rumu. Ale třebaže byla ta hůl bezcenná – daly se s ní leda zabíjet mouchy, jak říkal jejich mecenáš

– byla to jediná věc, která z té hrůzy vyvázla s ní. Nemohla se jí vzdát.

Na pár minut si ve sklepě odpočinula, ale spánku se bránila. Do rána se bude centrum Londýna hemžit policisty. Zůstat tady by byla osudná chyba. Navíc měla strach z toho, co uvidí, až zavře oči.

Během nejtemnějších nočních hodin Kitty postupovala východním směrem po nábřeží Temže k Southwarskému mostu. To byla nejnebezpečnější část celé cesty, protože se tam Kitty neměla kam schovat, zvlášť když vlekla tu hůl. Stanley jí vyprávěl, že magické předměty vysílají signály těm, kdo je dokážou rozeznat, a měla strach, že by démoni mohli i z dálky, přes řeku, zjistit, co si to nese. Nekonečné minuty se tedy krčila v křoví vedle mostu a sbírala odvahu, než přeběhla na druhou stranu.

Jakmile obloha nad městem začala blednout, Kitty se protáhla pod nízkým obloukem do dvora bývalých stájí, kde se nacházelo skladiště zbraní. Soudila, že jde o jediné místo, které jí může v nejbližší době poskytnout úkryt, a ten už naléhavě potřebovala. Únavou sotva pletla nohama; a co hůř, zdálo se jí, že tu a tam koutkem oka vidí prchavý pohyb. Naskakovala jí z toho husí kůže. Bylo jí jasné, že do obchodu se vrátit nemůže, když je teď pan Pennyfeather úhledně uložený vedle ostatních (jak živě si to dokázala představit), aby ho úřady snadno našly. Vrátit se do pronajatého pokoje by bylo také nerozumné (Kitty se usilovně snažila držet praktických úvah), jelikož mágové vyšetřující v obchodě by se o něm asi rychle dozvěděli a přišli na návštěvu.

Poslepu zatápala po klíči; poslepu s ním otočila v zámku. Nenamáhala se rozsvěcet a po hmatu procházela křivolakými chodbičkami do sklepa, kde voda z trubky ve stropě stále odkapávala do přetékajícího kbelíku. Tam odhodila hůl, natáhla se vedle ní na betonovou podlahu a usnula.

# # #

Probudila se ve tmě a dlouho jen nehnutě ležela, ztuhlá a prochladlá. Pak se zvedla, našmátrala zeď a rozsvítila jedinou elektrickou žárovku. Sklepení vypadalo stejně jako včera odpoledne – kdy tu byli i ostatní. Nick trénoval boj zblízka, Fred a Stanley

vrhali hvězdice. Ve stropním trámu byl ještě vidět zásek po jednom z Fredových pokusů. Nebylo jim to nic platné.

Kitty se posadila vedle hromádky dříví a s rukama složenýma v klíně se zahleděla na protější zeď. Už jí to myslelo jasněji, i když z nedostatku jídla se jí začínala točit hlava. Zhluboka se nadechla a snažila se vymyslet, co by měla dělat teď. Nebylo to snadné – celý její život se právě obrátil vzhůru nohama.

Víc než tři roky soustředila všechny své síly i city do budování Odboje; teď jako by to všechno během jediné noci smetl zuřivý příval. Pravda, i v nejlepších dobách to byla jen chatrná stavba: nedokázali se pořádně shodnout na strategii a v posledních měsících názorové neshody sílily. Ale teď nezbylo nic. Její společníci byli pryč a s nimi i sdílené ideály.

Ale jaké to vlastně byly ideály? Události v opatství nezměnily jenom její budoucnost, ale i to, jak se dívala minulost. Marnost jejich počínání teď byla nad slunce jasnější. Marnost – a taky bláhovost. Když si Kitty nyní vybavila pana Pennyfeathera, neviděla před sebou zásadového vůdce, kterého tak dlouho následovala, ale jen rozšklebeného zloděje se zarudlým zpoceným obličejem, který se ve světle lucerny přehrabuje na odporných místech a hledá zlé věci.

Čeho si mysleli, že dosáhnou? K čemu by jim ty artefakty skutečně pomohly? Mágy by nesvrhli ani s křišťálovou koulí. Ne, celou dobu si lhali do kapsy. Odboj byl jen otravná blecha, která kouše do uší mastifa: jedno máchnutí tlapky, a je s ní amen.

Vytáhla z kapsy stříbrný přívěsek a tupě se na něj zahleděla. Babička Hyrneková ji zachránila: nic víc, nic míň. Byl zázrak, že vůbec přežila.

V hloubi duše Kitty dávno věděla, že jejich skupinka schází na úbytě, ale nedokázala se smířit s tím, jak lehké bylo ji zlikvidovat. Zaútočil jediný démon – a veškerá jejich odolnost jim nebyla k ničemu. Všechna ta statečná slova, všechny chytré rady pana Hopkinse, všechno Fredovo vychloubání, všechna Nickova plamenná prohlášení – všechno se ukázalo jako plané žvásty. Kitty se na jejich spory rozpomínala jen stěží, jako by jí události z hrobky vymazaly paměť.

Nick. Démon říkal (na *jeho* slova si Kitty vzpomínala naprosto jasně), že zabil deset z dvanácti vetřelců. Když se vezmou v úvahu ty dávné oběti, znamená to, že Nick taky přežil. Ústa se jí stáhla v pohrdavém úšklebku; vypařil se tak rychle, že ho přitom ani nezahlédla. Ani ho nenapadlo pomoct Fredovi, Anne nebo panu Pennyfeatherovi.

A pak tu byl ten chytrý pan Hopkins… Když si vybavila učence s bezvýrazným obličejem, zalomcoval s ní hněv. Kde *ten* celou dobu vězel? Schovaný někde v bezpečí za větrem. Ani on, ani ten záhadný dobrodinec, jehož informace o bezpečnostních opatřeních v Gladstoneově hrobce se ukázaly tak chatrné, se neodvážili vyrazit do krypty s nimi. Nebýt vlivu, jaký měli v posledních několika měsících na pana Pennyfeathera, byli by ostatní ještě naživu. A co jejich oběť přinesla? Nic než sukovitý kus dřeva.

Hůl ležela vedle ní ve špíně na podlaze. V náhlém záchvatu zuřivosti Kitty vstala, popadla ji do obou rukou a pokusila se přelomit si ji přes koleno. Ke svému překvapení si jenom namohla obě zápěstí: dřevo bylo pevnější, než vypadalo. S výkřikem udeřila holí do zdi.

Hněv vyprchal stejně rychle, jako se objevil, a nahradila ho nesmírná prázdnota. Dokázala si představit, že by časem kontaktovala pana Hopkinse a probrala s ním své možnosti. Ale dneska ne. Dneska potřebovala něco jiného, něco, co by zaplašilo pocit, že zůstala úplně sama. Potřebovala zase vidět mámu a tátu.

# # #

Bylo už pozdní odpoledne, když Kitty vyšla ze sklepa na dvůr a zaposlouchala se. Zdálky, směrem od středu Londýna, k ní slabě doléhaly sirény a občasné rány. Něco se tam očividně dělo. Pokrčila rameny. Tím líp. Nebudou ji rušit. Zamkla dveře, schovala klíč a vyrazila pryč.

Navzdory tomu, že cestovala nalehko – hůl nechala ve sklepě –, dostat se do Balhamu jí zabralo spoustu času a v době, kdy se dostala do známé spleti uliček poblíž svého starého domova, už padal soumrak. Byla unavená, hladová a bolely ji nohy. Kromě pár jablek ukradených ze stánku s ovocem za celý den nic nejedla. Při představě

jídla v matčině kuchyni se jí začaly sbíhat sliny a pak si ještě představila svůj starý pokoj s pohodlnou postelí a šatníkem, jehož dveře se nedaly pořádně zavřít. Jak dlouho už tam nespala? Celé roky. I kdyby to mělo být jen na jednu noc, moc ráda se tam zase uloží ke spánku.

Když dorazila do ulice, kde rodiče bydleli, byla už tma, a když se Kitty blížila k domu, bezděčně zvolnila krok. V obývacím pokoji se svítilo: z hrdla se jí vydral úlevný vzlyk, ale zároveň pocítila úzkost. Ačkoli matka je dost nevšímavá, mohla by uhodnout, že se něco stalo, a k tomu nesmí dojít, dokud si Kitty nepromyslí, co udělá dál. V tmavém okně sousedního domu si zkontrolovala, jak vypadá, uhladila rozcuchané vlasy a oprášila oblečení, jak nejlépe to šlo. Se špínou na rukách a kruhy pod očima nic udělat nemohla. Povzdechla si. Žádná sláva, ale bude to muset stačit. Pak popošla ke dveřím a zaklepala. Klíče zůstaly v pronajatém pokoji.

Chvilku se nic nedělo, a když Kitty zaklepala podruhé, vynořila se v předsíni známá štíhlá silueta. V půlce cesty zaváhala, jako by si nebyla jistá, jestli má otevřít. Kitty zaťukala na skleněnou výplň. „Mami! To jsem já!“

Silueta se neochotně přiblížila; matka pootevřela dveře a vykoukla ven. „Ach,“ vydechla. „Kathleen.“

„Ahoj, mami,“ řekla Kitty a pokusila se o úsměv. „Promiň, že vás přepadám tak nečekaně.“

„Aha. Ano.“ Matka neotevřela dveře dokořán. Dívala se na Kitty s polekaným, trochu ostražitým výrazem ve tváři.

„Děje se něco, mami?“ zeptala se Kitty, příliš vyčerpaná, aby ji to zajímalo.

„Ne, ne. Vůbec nic.“

„Takže můžu dál?“

„Ano… samozřejmě.“ Matka ustoupila stranou, aby Kitty mohla vejít, nastavila chladnou tvář k políbení a opatrně dveře zavřela.

„Kde je táta? V kuchyni? Vím, že je pozdě, ale padám hlady.“

„Myslím, že bys asi měla jít do obýváku.“

„Tak jo.“ Kitty prošla chodbou do malé společenské místnosti. Všechno tam bylo přesně tak, jak si to pamatovala: prošlapaný vyrudlý koberec; malé zrcadlo nad krbem; ošumělá pohovka a

křeslo, které otec zdědil po *svém* otci, včetně krajkových deček na opěrkách hlavy. Na konferenčním stolku stál kouřící čajník a tři šálky. Na pohovce seděl její otec. V křesle naproti němu seděl mladý muž.

Kitty se na místě zarazila. Matka tiše zavřela dveře.

Mladík k ní vzhlédl, usmál se a Kitty to okamžitě připomnělo výraz pana Pennyfeathera, když se zadíval na poklady v hrobce. Byl to dychtivý, vítězný úsměv, který se nedal potlačit.

„Ahoj, Kitty," řekl mladík.

Kitty neřekla nic. Zdvořilostní formulky byly zbytečné.

„Kathleen." Hlas jejího otce zněl téměř neslyšně. „Tohle je pan Mandrake. Z… Oddělení vnitřních záležitostí, říkám to správně?"

„Přesně tak," odpověděl pan Mandrake stále s úsměvem.

„Chce…," otec zaváhal. „Chce ti položit pár otázek."

Matka náhle hlasitě zakvílela. „Ach, *Kathleen*," zaúpěla. „Cos to prováděla?"

Kitty mlčela. V kapse saka jí zbyla jedna vrhací hvězdice, ale jinak byla beze zbraně. Zatěkala pohledem k zataženým závěsům na okně. Okno se otvíralo vysunutím nahoru; mohla by prolézt ven – pokud otec naolejoval pojistku. Nebo ho rozbít – možná do něj hodit stolek. Pak tu byla chodba, která nabízela množství únikových cest, ale u dveří stála matka…

Mladík ukázal k pohovce. „Neposadíte se, slečno Jonesová?" zeptal se zdvořile. „Mohli bychom si popovídat klidně a rozumně, když budete chtít." V koutcích úst mu zacukalo. „Nebo se chystáte vyskočit ven oknem?"

Tím, že vyslovil přesně tu myšlenku, která jí běžela hlavou, ji mág – ať už úmyslně, nebo ne – vyvedl z míry. Teď na to není vhodná chvíle. Zrudla, sevřela rty, sedla si a zahleděla se na něj tak klidně, jak jen dokázala.

Tak *tohle* je ten Mandrake, jehož sluhové pronásledovali Odboj dlouhé měsíce. Poznala by, co je zač, na míli daleko, už podle oblečení – dlouhého černého pláště, trapně přiléhavého černého obleku, nablýskaných lakýrek. Z náprsní kapsy mu čouhal příliš velký rudý kapesník, jako výhonek korálu. Dlouhé vlasy mu visely kolem hubeného bledého obličeje. Kitty si konečně uvědomila, jak je

mladý: pořád ještě to byl kluk, rozhodně ne starší než ona, možná dokonce výrazně mladší. Jako by to chtěl zastřít, sepjal špičky prstů v sebejistém gestu. Nohy měl překřížené, jednou z nich rytmicky pohupoval a usmíval se způsobem, který měl možná působit světácky, ale příliš do něj prosakovala dychtivost.

Jeho mládí Kitty trochu povzbudilo. „Co si přejete, pane Mandraku?“ zeptala se lhostejně.

Mág natáhl ruku, zvedl nejbližší šálek s podšálkem a napil se čaje. Pak s přehnanou péčí odložil obojí na opěrku křesla a úhledně to urovnal. Kitty a její rodiče ho mlčky sledovali. „Vynikající, paní Jonesová,“ řekl nakonec. „Vaříte výborný čaj. Děkuji, že jste mě přijali tak vlídně.“ Kittyina matka na zdvořilou poznámku odpověděla jen tichým vzlykem.

Kitty na ni nepohlédla; upřeně se dívala na mága. „Co chcete?“ zeptala se.

Tentokrát odpověděl. „Především bych vám chtěl oznámit, že jste od této chvíle zatčena.“

„A jak zní obvinění?“ Kitty cítila, že se jí trochu třese hlas.

„No, tak se podívejme.“ U každého bodu zlehka poklepal prsty o sebe. „Terorismus; podvratné spolčování; zrada na panu Devereauxovi, jeho vládě a říši; vandalismus; úmyslné poškozování cizího majetku; spiknutí za účelem vraždy; krádež a loupež; znesvěcení posvátného místa posledního odpočinku… Mohl bych pokračovat, ale nechci zbytečně rozrušit vaši matku. Je tragické, že dva tak řádní, politicky spolehliví rodiče byli postiženi dcerou, jako jste vy.“

„Nerozumím vám,“ odpověděla Kitty klidně. „To jsou závažná obvinění. Máte nějaké důkazy?“

„Svědka, který potvrzuje, že jste se pohybovala ve společnosti známých zločinců, členů takzvaného Odboje.“

„Svědka? Jakého svědka? Kdo to tvrdí?“

„Kathleen, ty holka hloupá, řekni mu pravdu,“ obrátil se k ní otec.

„Mlč, tati.“

„Tito známí zločinci,“ pokračoval mág, „byli dnes ráno nalezeni mrtví v kryptě Westminsterského opatství, které předtím vyloupili.

Jedním z nich byl jistý pan Pennyfeather, pro něhož myslím pracujete.“

„Vždycky jsem věděla, že z něj nic dobrého nekouká,“ špitla Kittyina matka.

Kitty se zhluboka nadechla. „To je mi moc líto, ale stěží můžete očekávat, že budu vědět o všem, co můj zaměstnavatel podniká mimo pracovní dobu. Musíte přijít s něčím lepším, pane Mandraku.“

„Vy tedy popíráte, že jste se s tím Pennyfeatherem scházela ve volném čase?“

„Rozhodně ano.“

„A co ostatní zrádci? Dva mladí muži: Fred a Stanley?“

„Pro pana Pennyfeathera pracovala na částečný úvazek spousta lidí. Znala jsem je, ale nijak zvlášť dobře. To je všechno, pane Mandraku? Nevěřím, že máte vůbec *nějaký* důkaz.“

„No, když to musí být…“ Mág se na křesle s úšklebkem opřel. „Jeden by se mohl zeptat, proč máte oblečení plné zelených skvrn. V určitém světle vypadají skoro jako hřbitovní plíseň. Jeden by se mohl zeptat, proč jste dneska ráno nepřišla do práce, když patřilo k vašim povinnostem obchod ráno otvírat. Jeden by mohl také poznamenat něco o dokumentech, které jsem si právě přečetl ve Státním archivu. Týkaly se jistého procesu – *Kathleen Jonesová versus Julius Tallow:* mimořádně zajímavý případ. Máte záznam v trestním rejstříku, slečno Jonesová. Dostala jste poměrně vysokou pokutu za útok na mága. A v neposlední řadě existuje svědek, který vás viděl přechovávat kradené zboží ve společnosti dnes již bohužel zesnulého Freda a Stanleyho; svědek, kterého jste společně přepadli, zranili a nechali ve škarpě zemřít.“

„A kdo je ten váš vzácný svědek?“ prskla Kitty. „Ať je to kdokoli, lže.“

„Ba ne, myslím, že je velmi věrohodný.“ Mág se tiše zasmál a odhrnul si vlasy z obličeje. „Už si vzpomínáte?“ Kitty na něj nechápavě zírala. „Na co si mám vzpomenout?“ Mág se trochu zamračil. „No – na *mě,* samozřejmě.“

„Na vás? My jsme se už viděli?“

„Vy si to nepamatujete? Stalo se to před pár lety. Připouštím, že tehdy jsem vypadal jinak.“

„Možná míň jako fouňa?“ Kitty zaslechla, jak matka tiše vyjekla úzkostí, ten zvuk ji však ani trochu nedojal – jako by ho vydal cizí člověk.

„Nebuďte drzá, slečinko.“ Mág překřížil nohy opačně – dělalo mu to trochu potíže, protože měl tak těsné kalhoty – a tence se usmál. „Ale vlastně proč ne? Jen si dopřejte pichlavých poznámek po libosti. Na vašem osudu to nic nezmění.“

Teď, když přišel konec, si Kitty uvědomila, že necítí strach, jen obrovské podráždění vůči tomu namyšlenému klukovi naproti sobě. Složila ruce na hrudi a podívala se mu přímo do tváře. „Tak prosím,“ vybídla ho. „Jen mi to vysvětlete.“

Kluk si odkašlal. „Možná vám paměť osvěží tohle. Před třemi lety v Londýně… Chladná prosincová noc… Ne?“ Povzdechl si. „Šarvátka v postranní uličce?“

Kitty unaveně pokrčila rameny. „Měla jsem spoustu střetů v postranních uličkách. Nejspíš máte pozoruhodně zapomenutelnou tvář.“

„Já jsem tu vaši nezapomněl.“ V návalu hněvu se mág v křesle předklonil a přitom loktem převrhl šálek čaje. Provinile pohlédl na její rodiče. „Ach – promiňte.“

Matka se k němu vrhla a začala skvrnu osušovat ubrouskem. „Nic se nestalo, pane Mandraku. *Vůbec* nic se nestalo.“

„Víte, slečno Jonesová,“ pokračoval mág a zvedl šálek z opěrky, aby Kittyině matce usnadnil úklid, „já na vás nezapomněl nikdy, i když jsem vás zahlédl jen na okamžik. Stejně jako jsem nezapomněl na vaše parťáky, Freda a Stanleyho, protože právě oni mě oloupili a pokusili se mě zabít.“

„Oloupili vás?“ Kitty se zamračila. „A co vám vzali?“

„Cenné jasnovidecké zrcátko.“

„Aha…“ Kitty se v hlavě vynořila mlhavá vzpomínka. „To vy jste byl ten kluk v uličce? Ten malý slídil? Už si na vás vzpomínám – i na to vaše zrcátko. Byla to pěkně mizerná práce.“

„Dělal jsem ho sám.“

„Vůbec se nám nepovedlo uvést ho do provozu.“

Pan Mandrake se s námahou ovládl a promluvil nebezpečně tichým hlasem: „Všiml jsem si, že jste přestala moje obvinění popírat.“

„Ovšem,“ odpověděla Kitty a najednou v sobě cítila mnohem víc života než během mnoha uplynulých měsíců. „Jsou pravdivá, samozřejmě. Všechno, co jste zmínil, a mnohem víc. Jenom mě mrzí, že to už skončilo. Ne, počkejte – jednu věc popírám. Tvrdíte, že jsme vás nechali v uličce umřít. To není pravda. Fred vám chtěl podříznout krk, ale já jsem vás ušetřila. Nebesa vědí proč, vy ničemný fízle. Jenom bych tím prokázala světu službu.“

„Ona to tak nemyslí!“ Otec vyskočil na nohy a postavil se mezi ně, jako by chtěl vlastním tělem uchránit mága před Kittyinými slovy.

„Myslí, myslí.“ Chlapec se usmíval, ale v očích mu plálo zuřivostí. „No tak, nechte ji mluvit.“

Kitty se skoro ani nenadechla. „Pohrdám vámi i ostatními mágy! Na lidech jako my vám vůbec nezáleží! Jsme tady, jen aby… abychom vám chystali jídlo, uklízeli vaše domy a šili vám oblečení. Dřeme ve vašich továrnách a dílnách, zatímco vy si se svými démony žijete v přepychu. Kdykoli vám zkřížíme cestu, čeká nás jen trápení. Jako Jakuba! Všichni jste lhostejní, zkažení, bezcitní a marniví!“

„Marniví?“ Chlapec si upravil šátek v náprsní kapse. „Jak rozkošně hysterické. Jsem pouze upravený. Přiměřený úbor je důležitý, víte?“

„Pro vás není důležité nic – pusť mě, mami.“ V záchvatu vzteku Kitty vyskočila na nohy; její matka, pološílená zděšením, ji chytila za rukáv. Dívka ji odstrčila. „Fakt?“ ušklíbla se. „Jestli chcete radu ohledně přiměřeného úboru, ty kalhoty jsou moc těsné.“

„Skutečně?“ Chlapec taky vstal a plášť kolem něj zavlál. „Už jsem slyšel dost. Nad svými názory na módu si můžete hloubat v londýnském Toweru.“

„Ne!“ Kittyina matka klesla na podlahu. „Prosím, pane Mandraku…“

Kittyin otec vstal, jako by ho bolelo celé tělo. „Nemůžeme vůbec nic udělat?“

Mág zavrtěl hlavou. „Vaše dcera si bohužel svou cestu zvolila už dávno. Lituji toho kvůli vám, neboť jste vládě věrní.“

„Vždycky byla hrozně umíněná,“ řekl Kittyin otec tiše, „ale nikdy jsem si neuvědomil, že je také zkažená. Měli jsme se poučit z toho incidentu s Jakubem Hyrnekem, ale pořád jsme s Iris doufali, že se to obrátí v dobré. A teď, když se naše armáda chystá bojovat do Ameriky a ze všech stran nás ohrožuje větší nebezpečí než kdy předtím, zjišťuji, že naše dcera je zrádkyně a má na svědomí tolik zločinů… Zlomilo mi to srdce, pane Mandraku, opravdu. Vždycky jsem se snažil vychovávat ji správně.“

„Tomu věřím,“ ujistil ho mág roztržitě. „Nicméně –“

„Vodíval jsem ji o slavnostech na vojenské přehlídky. Měl jsem ji na ramenou při Dni impéria, když jásající davy na Trafalgarském náměstí hodinu oslavovaly předsedu vlády. Možná si na to nevzpomínáte, pane Mandraku, tehdy jste byl sám nejspíš ještě malý, ale byla to velkolepá událost. A teď je ta moje hodná holčička pryč a místo ní tu stojí zatrpklá ničemnice, která nemá žádnou úctu k rodičům, k lepším lidem… ani ke své vlasti.“ Při posledních slovech se slyšitelně zajíkl.

„Ty jsi vážně pitomec, tati,“ řekla Kitty.

Matka pořád napůl klečela na podlaze a zapřísahala mága. „Jen ne do Toweru, pane Mandraku, prosím.“

„Je mi líto, paní Jonesová –“

„To je v pořádku, mami –“ Kitty se nesnažila zastřít pohrdání ve svém hlase – „můžeš klidně vstát. Neodvede mě do Toweru. Nepodaří se mu to.“

„Skutečně?“ Chlapec se zatvářil pobaveně. „Vy o tom snad pochybujete?“

Kitty se rozhlédla kolem sebe. „Zdá se, že jste tu sám.“

Nepatrné pousmání. „Jenom obrazně řečeno. O ulici dál na nás čeká vládní vozidlo. Půjdete se mnou bez odporu?“

„Ne, pane Mandraku, nepůjdu.“ Kitty se vrhla dopředu, rozmáchla se pěstí, s dutým zapraštěním zasáhla mága do lícní kosti a ten se zhroutil do křesla. Dívka překročila matku ležící na podlaze a vyrazila ke dveřím, ale něco jí sevřelo rameno a strhlo ji zpátky. Otec: obličej měl bledý a zíral na ni nevidoucíma očima.

„Tati – pusť!“ Snažila se mu vykroutit, ale držel ji v ocelovém sevření.

„Cos to provedla?“ Díval se na ni, jako by viděl něco obludného, nějakou zrůdu. „Cos to provedla?“

„Tati… Nech mě jít. Prosím, jenom mě nech jít.“

Kitty sebou cukala, ale chytil ji tím pevněji.

Matka k ní z podlahy vztáhla ruku a malátně jí sevřela nohu, jako by sama nevěděla, jestli chce dceru prosit, nebo ji zadržet. Mág, který chvilku v křesle potřásal hlavou jako mokrý pes, se už vzpamatoval a pomalu se obrátil k nim. Když se mu podařilo zaostřit, oči měl plné zuřivosti. Vyslovil několik chraptivých slabik v podivném jazyce a tleskl. Kitty i rodiče přestali zápolit; do vzduchu se jakoby odnikud vřinul páchnoucí dým. V jeho srdci se objevila tmavá silueta: černomodrá bytost s tenkými růžky a kožnatými křídly, která si je s úšklebkem prohlížela.

Mág si masíroval zraněnou tvář a pak zkusmo pohnul čelistí. „Tu holku,“ nařídil. „Zadrž ji a nepouštěj. Za vlasy ji můžeš tahat, jak budeš chtít.“

Bytost v odpověď skřípavě zašvitořila, máchla křídly a vyletěla z oblaku dýmu. Kittyin otec tiše zasténal a jeho stisk ochabl. Matka se přitiskla k rohu skleníku a zakryla si obličej.

„Nic lepšího neumíte?“ ušklíbla se Kitty. „Moulák? *Prosím vás*.“ Natáhla ruku, a než k ní zaskočený démonek vůbec dorazil, popadla ho za krk, několikrát si s ním zatočila nad hlavou a hodila ho zpátky mágovi přímo do obličeje, kde obludka s pšouknutím vybuchla. Na Mandrakův oblek, plášť a okolní nábytek se snesla sprška trpce páchnoucích kapiček. Vykřikl leknutím; jednou rukou sáhl po kapesníku a druhou zároveň udělal nějaké mystické znamení. U ramene se mu okamžitě zjevil malý šotek s rudou tváří, vyskočil na skleník a otevřel tlamu. Z ní na Kitty vyšlehl oranžový plamen, zasáhl ji do hrudi a srazil ji na dveře. Matka zaječela, otec vykřikl. Šotek začal vítězně poskakovat –

– a uprostřed skoku znehybněl. Kitty se zvedla, oprášila si doutnající bundu a s neveselým úsměvem pohlédla na mága. Rychlým pohybem pak vytáhla vrhací hvězdici a rozmáchla se. Mandrake, který se k ní zuřivě rozběhl, se na místě zarazil. „Můžete

si nosit sebetěsnější kalhoty, pane Mandraku,“ řekla, „ale faktem zůstává, že jste namyšlený žabař. Jestli se mě pokusíte sledovat, zabiju vás. Sbohem. Jo, a mami, tati, nemějte strach“ – klidně se na ně oba podívala – „nebudu vám dál kazit pověst. Už mě neuvidíte.“

Po těch slovech, zatímco na ni rodiče, mág i šotek nechápavě hleděli, se obrátila, otevřela dveře a vyšla do předsíně. Úmyslně pomalu dokráčela ke vchodovým dveřím a pak ven do vlahého večera. Na ulici si namátkou zvolila směr a bez ohlédnutí vyrazila pryč. Teprve když zašla za nejbližší roh a dala se do běhu, rozplakala se.

Nathaniel

36

Nathaniel byl nad neúspěchem toho zásahu bez sebe vzteky. Vrátil se do Whitehallu v příšerné náladě, celou cestu pobízel řidiče k větší rychlosti a nad sebemenším zdržením bušil pěstí do koženého sedadla. Před Oddělením vnitřních záležitostí poslal vůz pryč a navzdory pozdní hodině přeběhl přes nádvoří ke své kanceláři. Rozsvítil, ztěžka dopadl na židli a zamyslel se.

Ošklivě se přepočítal a skutečnost, že už měl úspěch na dosah ruky, mu prohru ještě ztrpčovala. Udělal dobře, když se vydal do archivu, aby si vyhledal jméno Kathleen Jonesové: za necelou hodinu objevil přepis soudního jednání včetně dívčiny adresy. Taky udělal dobře, když zašel za jejími rodiči. Byli to naivní hlupáci, oba dva, takže jeho původní plán – přimět je, aby dívku zdrželi, pokud se vrátí domů, a potají ho o jejím návratu informovali – by skvěle vyšel, nebýt toho, že se Kitty vrátila dřív, než čekal.

Ani *to* by tolik nevadilo, kdyby se neukázalo, že dívka má nějakou osobní ochranu proti menším démonům. Zvláštní… Okamžitě si vzpomněl na zabijáka, kterého chránilo něco podobného; otázkou zůstávalo, zda mají tyto schopnosti vrozené, nebo je to důsledek nějakého kouzla. Ani na žoldákovi, ani na Kitty však jeho senzory nezaznamenaly žádné stopy magie.

Kdyby byl Bartimaeus s ním, možná by dokázal vysvětlit, kde dívka bere svou sílu, případně jí zabránit v útěku. Velká škoda, že džin právě plnil jiný úkol.

Nathaniel pohlédl na rukáv svého saka, nyní navždy poskvrněný ostatky mouláka. Zamumlal vzteklou kletbu. *Namyšlený žabař.*…

Bezděky musel obdivovat sílu jejího charakteru. Ale stejně, za tu urážku mu Kitty Jonesová draze zaplatí.

Byl nejen rozzlobený, ale také se necítil moc jistý v kramflecích. Mohl a měl požádat o policejní posily nebo říct Whitwellové, aby na dům těch rodičů nasadila pátrací koule. Jenomže on to neudělal. Chtěl shrábnout úspěch sám. Vrácení hole by nesmírně zlepšilo jeho postavení – předseda vlády by ho vychválil do nebes. Možná by ho dokonce povýšili a dovolili mu zkoumat moc té hole… Duvall a Whitwellová by se pak museli pořád ustrašeně ohlížet přes rameno.

Jenomže dívka mu unikla – a kdyby se o jeho selhání někdo dozvěděl, musel by se z toho zodpovídat. Po Tallowově smrti byli jeho kolegové naježení, nervózní a ještě podezřívavější než obvykle. Další neúspěch si nemůže dovolit. Musí to děvče najít, a rychle.

V tu chvíli mu zazvonilo v uchu – signál, že se blíží nějaká magie. Vstal, zbystřil pozornost a za okamžik už viděl, jak se Bartimaeus zhmotňuje uprostřed modrého obláčku. Byl v podobě chrliče. Nathaniel si protřel oči a trochu se sebral.

„No? Můžeš podat hlášení?“

„Taky tě rád vidím.“ Chrlič sáhl pod sebe, natřepal si obláček do tvaru polštáře a s povzdechem se na něj posadil. „Jo. *Veni, vidi, vici* a tak dál. Je po ifrítovi. Padám na hubu. I když nejspíš trochu míň než ty. Vypadáš děsně.“

„Tys toho démona zlikvidoval?“ Nathaniel trochu ožil. To byla dobrá zpráva. Na Devereauxe to udělá dojem.

„Jasnačka. Utopil jsem ho v Temži. Už se to docela rozneslo. A mimochodem, měls pravdu – hůl fakt šlohla ta holka Kitty. Už jsi ji chytil? Ne? No tak, měl bys přestat dělat obličeje a dát se do práce. Hele…“ Chrlič na něj zamžoural. „Ty máš moncla. Někdo se tu pral!“

„Ne, nepral. Nic to není.“

„Jasně, pomlátil se s někým jako uličník. Kvůli holce? Nebo to byla otázka cti? No tak, mně to přece můžeš říct!“

„Zapomeň na to. Poslouchej – tvůj úspěch mě potěšil. Teď musíme najít to děvče.“ Nathaniel se zlehka dotkl prstem modřiny na tváři. Bolela.

Chrlič si povzdechl. „To se lehko řekne. Kde mám podle tebe začít?“

„Já nevím. Musím si to rozmyslet. Prozatím jsi propuštěn. Povolám tě znovu ráno.“

„No jo.“ Chrlič i s obláčkem zajel pozadu do zdi a zmizel.

# # #

Když se všude zase rozhostilo ticho, Nathaniel zůstal stát u svého stolu, pohroužený v myšlenkách. Do okna kanceláře se dralа noc; z ulice k němu nedoléhaly žádné zvuky. Cítil se nesmírně unavený, celé tělo volalo po spánku. Ale hůl byla příliš důležitá, aby se mohla tak lehko ztratit. Musí ji vystopovat. Třeba by se v nějaké příručce dalo –

Z úvah ho vytrhlo náhlé zaklepání na venkovní dveře.

Naslouchal s rozbušeným srdcem. Další trojí zaklepání: tiché, ale důrazné.

Kdo by sem v tuhle hodinu chodil? Před očima se mu vynořil obraz hrozivého nájemného zabijáka; pokrčením ramen tu představu zahnal. Narovnal se a přistoupil ke dveřím.

Olízl si rty, stiskl kliku a otevřel –

Na prahu stál pomenší kulatý pán a v ostrém světle z kanceláře rychle mžikal. Byl oblečený v křiklavém zeleném sametovém obleku, bílých kamaších a levandulovém cestovním plášti zapnutém u krku. Na hlavě mu seděl malý semišový klobouček. Nathanielovy zjevné rozpaky kvitoval zářivým úsměvem.

„Zdravím, Mandraku, chlapče milý! Můžu dál? Venku je trochu sychravo.“

„Pan Makepeace? Ehm, ano. Prosím, pojďte dál.“

„Děkuji, hochu, děkuji.“ Quentin Makepeace s drobným poposkočením prošel dovnitř. Sundal si klobouk a hodil ho přes místnost tak, že přistál na Gladstoneově bustě. Pan Makepeace na Nathaniela mrkl. „Myslím, že *jeho* máme tak či onak dneska všichni po krk.“ Ještě se pochechtával svému žertu, když se snažil zaklínit obtloustlé tělo do křesla.

„To je nečekaná pocta, pane,“ podotkl Nathaniel a rozpačitě postával opodál. „Mohu vám něco nabídnout?“

„Ne, ne, Mandraku. Jen se posaďte. Chtěl jsem si s vámi trochu popovídat.“ Zeširoka se na Nathaniela usmál. „Doufám, že jsem vás nevyrušil při práci?“

„Rozhodně ne, pane. Právě jsem si říkal, že půjdu domů.“

„To je dobrý nápad. ‚Spánek je tak životodárný, a přitom se tak těžko získává,‘ jak říká sultán v té scéně v lázních – druhé dějství, třetí scéna mého dramatu *Mou láskou je dívka z východu*, samozřejmě. Viděl jste to?“

„Bohužel ne, pane. Byl jsem moc malý. Můj bývalý mistr, pan Underwood, nechodil moc často do divadla.“

„Velká škoda.“ Pan Makepeace smutně potřásl hlavou.

„S takovými mezerami ve vzdělání je velký div, že se z vás stal tak slibný chlapec.“

„Ale samozřejmě jsem viděl *Labutě z Arábie*, pane,“ ujistil ho chvatně Nathaniel. „Vynikající dílo. Velmi dojemné.“

„Hmmm. Několik kritiků je skutečně označilo za můj mistrovský kus, ale doufám, že svým dalším drobným pokusem je překonám. Dal jsem se inspirovat těmi nepokoji v Americe a obrátil jsem pozornost k Západu. K temnému světadílu, o němž toho víme tak málo, Mandraku. Pracovní název zní *Pušky a spodničky*; hlavní hrdinkou je mladá dívka z divočiny…“ Během hovoru pan Makepeace provedl rukama několik složitých gest; mezi dlaněmi mu vyletěla změť oranžových jiskřiček, které propluly vzduchem a rozmístily se v pravidelných intervalech po celé kanceláři. Jakmile znehybněly, dramatik skončil s výkladem v půlce věty a opět na Nathaniela mrkl. „Víte, co jsem udělal, chlapče?“

„Vytvořil jste senzorickou síť, pane. Upozornila by vás na jakékoli zvědavé oči a uši v okolí.“

„Přesně tak. A všude kolem je zatím klid. Takže, nepřišel jsem si popovídat o své tvorbě, jakkoli je fascinující. Chci se na vás – když jste takový slibný mládenec – obrátit s jistým návrhem.“

„Bude mi ctí si ho vyslechnout, pane.“

„Rozumí se samo sebou,“ dodal pan Makepeace, „že to, co si tady řekneme, je určeno pouze pro uši nás dvou. Nám oběma by mohlo velmi uškodit, kdyby se jediné slovo dostalo mimo tyto čtyři

stěny. Máte pověst nejen mladého a energického, ale také inteligentního mladíka; jsem si jistý, že mi rozumíte.“

„Samozřejmě, pane.“ Nathaniel nasadil výraz zdvořilého zájmu. Pod ním však cítil zmatek, byť trochu polichocený. Nechápal, proč se na něj spisovatel obrací a dělá s tím takové cavyky. Všichni věděli, že Makepeace je blízký přítel předsedy vlády, ale Nathaniel nevěřil, že by to byl zrovna vynikající mág – ani spisovatel. Popravdě řečeno, po shlédnutí několika jeho her to považoval za vyloučené: jeho osobní názor byl, že píše čistě na kšeft.

„Především vám musím poblahopřát,“ začal pan Makepeace. „Ten ničemný ifrít je zlikvidován – a mám dojem, že v jeho odstranění hrál jistou úlohu váš džin. Výborně, mládenče! Věřte mi, předsedovi vlády to neuniklo. Kvůli tomu jsem vlastně za vámi dneska přišel. Hledám totiž někoho tak výkonného, jako jste vy, aby mi pomohl s jistým nepříjemným problémem.“

Odmlčel se, ale Nathaniel neřekl nic. Při rozhovoru s cizím člověkem bylo vždycky lepší mít se na pozoru. Pořád mu nebylo jasné, o co Makepeaceovi jde.

„Dnes ráno jste byl v opatství,“ pokračoval pan Makepeace, „a vyslechl jste diskusi Rady. Jistě vám neuniklo, že si náš přítel, policejní náčelník pan Duvall, získal značný vliv.“

„Ano, pane.“

„Jako velitel Šedých hřbetů vládne velkou mocí a netají se touhou získat ještě větší. Už stihl využít nedávných nepokojů, aby upevnil svou pozici na úkor vaší nadřízené, paní Whitwellové.“

„Povšiml jsem si mezi nimi jisté řevnivosti,“ připustil Nathaniel, ale nezdálo se mu rozumné to příliš rozvádět zrovna před panem Makepeacem.

„Velmi opatrně řečeno, Mandraku. A jako osobní přítel Ruperta Devereauxe vám můžu prozradit, že sleduji Duvallovo chování s jistým znepokojením. Ctižádostiví lidé jsou nebezpeční, Mandraku. Narušují řád. Necivilizovaní hulváti jako Duvall – jen si představte, že nikdy v životě nenavštívil ani jednu moji premiéru – jsou z nich nejhorší, protože nemají žádnou úctu ke svým kolegům. Duvall si buduje mocenskou základnu už roky, drží se předsedy vlády a zároveň podrývá postavení ostatních význačnějších osobností. Jeho

ctižádost nezná hranic a on se s tím netají. Nedávné události, jako například nešťastný skon našeho přítele Tallowa, vyvolaly mezi ministry jisté znepokojení, což možná představuje pro Duvalla další příležitost. Zcela upřímně – a vám to můžu říct, Mandraku, protože jste mimořádně chytrý a loajální – když vezmu v úvahu moc, jakou Duvall nyní vládne, bojím se vzpoury.“

Snad kvůli své profesi hovořil pan Makepeace velice dramaticky: jeho hlas stoupal do závratných výšek, a hned vzápětí zněl bručivě a tlumeně. Nathaniel zůstával ve střehu, ale tohle ho fascinovalo; naklonil se blíž.

„Ano, chlapče milý, slyšel jste dobře: bojím se *vzpoury* a jako nejoddanější přítel pana Devereauxe jsem odhodlán jí zabránit. Právě za tím účelem hledám spojence. Jessica Whitwellová je samozřejmě vlivná, ale bohužel spolu příliš dobře nevycházíme. Nemá ráda divadlo. Ale vy, Mandraku, vy jste daleko spíš můj typ. Delší dobu, vlastně už od té neblahé Lovelaceovy aféry, sleduji vaši kariéru a myslím, že bychom si mohli výborně rozumět.“

„To je od vás velice laskavé, pane,“ odpověděl Nathaniel pomalu. V hlavě mu zběsile vířily myšlenky: přesně *tohle* potřeboval – přímý kontakt na předsedu vlády. Paní Whitwellová nebyla skutečný spojenec a už dala jasně najevo, že má v úmyslu Nathaniela obětovat. Jestli teď zvolí správnou strategii, mohlo by to znamenat rychlý postup. Možná její ochranu nakonec nebude potřebovat.

Ale pohyboval se na nebezpečné půdě. Musel se mít na pozoru. „Pan Duvall je silný protivník,“ odpověděl zpříma. „Jít proti němu je riskantní.“

Pan Makepeace se usmál. „Máte naprostou pravdu. Ale copak jste to už neudělal? Pokud se nemýlím, dnes odpoledne jste navštívil státní archiv a pak jste okamžitě vyrazil na jakousi adresu v Balhamu.“

Ta slova pronesl jakoby mimochodem, ale Nathaniel strnul leknutím. „Promiňte,“ vykoktal, „Jak víte –?“

„Já se dozvím spoustu věcí, chlapče. Jako přítel pana Devereauxe musím mít oči i uši otevřené. Netvařte se tak ustaraně! Nemám tušení, co jste to podnikal – jenom to vypadalo jako

soukromá iniciativa. Tažení proti Odboji nyní vede Duvall, ale pochybuju, že jste ho o svém záměru informoval…?“

Samozřejmě že ne. Nathanielovi se točila hlava; potřeboval získat čas. „Ehm, zmínil jste se o nějakém druhu spolupráce, pane,“ řekl. „Co přesně jste měl na mysli?“

Quentin Makepeace se na židli opřel. „Gladstoneovu hůl,“ odpověděl. „Jen a jen tohle. S ifrítem jsme se vypořádali, a jak se zdá, většina Odboje je po smrti. To je všechno moc hezké. Jenže hůl je silný talisman; propůjčuje svému nositeli velkou moc. Mohu vám říct, že zatímco tu spolu mluvíme, pan Duvall se ze všech sil snaží najít osobu, která ji odnesla. Jestli hůl získá on“ – mág upřel jasné modré oči přímo na Nathaniela – „možná se rozhodne použít ji *sám*, místo aby ji vrátil pod ochranu vlády. Ano, podle mě je situace až tak *vážná*. Velká část Londýna může být ohrožena.“

„Ano, pane,“ souhlasil Nathaniel. „Něco jsem si o holi přečetl a podle všeho lze její energii uvolnit několika prostými zaklínadly. Duvallovi by nic nebránilo ji použít.“

„Přesně tak. A já myslím, že *my* bychom mu v tom měli zabránit. Najdete-li hůl a vrátíte ji panu Devereauxovi osobně, vaše pozice se výrazně posílí a pan Duvall utrpí těžkou ránu. Já budu také spokojený, neboť předseda vlády bude moci nadále financovat inscenace mých her po celém světě. Co si o tom návrhu myslíte?“

Nathaniel měl v hlavě naprostý zmatek. „Ehm… zajímavý plán, pane.“

„Dobrá, dobrá. Takže jsme domluveni. Musíme jednat rychle.“ Pan Makepeace se předklonil a poplácal Nathaniela po rameni.

Nathaniel zamžikal. V tom bodrém nadšení Makepeace považoval za samozřejmé, že bude souhlasit. Návrh byl lákavý, samozřejmě, ale mladý mág si nebyl jistý. Připadal si zaskočený; potřeboval chvilku na rozmyšlenou. Jenže ji neměl. Fakt, že dramatik ví o jeho nedávných krocích, ho vyvedl z míry a on už neměl situaci pod kontrolou. Volky nevolky dospěl k rozhodnutí: pokud Makepeace ví o jeho návštěvě Balhamu, nemá smysl to tajit. „Už jsem jisté šetření podnikl,“ řekl suše, „a soudím, že hůl se možná nachází v rukou dívky jménem Kitty Jonesová.“

Mág pochvalně přikývl. „Je vidět, že moje dobré mínění o vás bylo oprávněné, Mandraku. Napadá vás, kde by ta dívka mohla být?“

„Já… Málem jsem ji dnes večer chytil v domě jejích rodičů, pane. Minul jsem ji o pár minut. Myslím však, že hůl s sebou neměla.“

„Hmmm…“ Pan Makepeace se podrbal na bradě, ale nepokusil se tahat z Nathaniela podrobnosti. „Takže uprchla. Bude těžké ji vystopovat…, pokud ji nějak nepřimějeme, aby vylezla z úkrytu. Zatkl jste ty rodiče? Trocha veřejně ohlášeného mučení by ji mohla vylákat ven.“

„Ne, pane. Uvažoval jsem o tom, ale nebyli si blízcí. Nevěřím, že by se kvůli nim dobrovolně vzdala.“

„Ale i tak, je to jistá možnost. Dostal jsem však jiný nápad, Mandraku. Mám informátora, který se jednou nohou pohybuje v temném londýnském podsvětí. Zná víc žebráků, zlodějů a kapsářů, než byste dokázal nacpat do divadelního sálu. Dneska večer si s ním promluvím; uvidíme, jestli nám o téhle Kitty Jonesové něco neprozradí. S trochou štěstí budeme mít zítra nějaké vodítko. Doporučuji vám, abyste se v mezičase šel domů vyspat. A mějte na paměti, že hrajeme o vysoké sázky, chlapče, a pan Duvall je nebezpečný protivník. O téhle naší malé dohodě nikomu ani slovo.“

Bartimaeus

37

Poledne, čas, kdy jsou stíny nejkratší. Obloha nade mnou měla matně modrou barvu a prohánělý se po ní hezké obláčky. Sluneční svit zaléval střechy předměstí. Celkem vzato, byla to vynikající hodina na poctivé podnikání a řádnou práci. Na důkaz toho prošlo po ulici pár činorodých prodejců, kteří táhli své dvoukoláky od domu k domu. Smekali čapky před starými dámami, hladili dětičky po hlavičkách, zdvořile se usmívali, když nabízeli zboží. Uzavíraly se dohody, věci a peníze měnily majitele; prodejci odcházeli a hvízdali si přitom náboženské nápěvy.

Těžko věřit, že by se schylovalo k něčemu zlému.

Hluboko ve změti větviček hustého bezu kousek od ulice pozorovalo celý výjev přikrčené černé stvoření. Mělo rozježené ucourané peří a zobák a paráty z něj trčely, jako by je tam někdo náhodně zapíchl. Vrána střední velikosti: zlověstné a značně neupravené znamení. Pták bez oddechu upíral krvavé zraky do oken v patře velkého chátrajícího domu na druhém konci přerostlé zahrady.

Zase jednou jsem se potuloval se zločinnými úmysly.

V celé té záležitosti s povoláváním musíte mít na paměti jednu věc: nic z toho, co děláte, není přísně vzato vaše vina. Když vám dá mág nějaký rozkaz, splníte ho – a fofrem –, jinak vás čeká Svrašťující oheň. A s takovou hrozbou nad hlavou rychle zapomenete na nějaké skrupule. Což znamená, že během těch asi tak pěti tisíc let, co jsem se s přestávkami vyskytoval na Zemi, jsem se

proti své vůli podílel na slušné řádce nekalých podniků.[*] Ne že bych měl svědomí, samozřejmě, ale i otrlý džin si někdy připadá pošpiněný tím, co musí dělat.

A tohle byla v malém měřítku jedna z těch situací.

Vrána sklesle posedávala na větvi a ostatní opeřence zaháněla drobnými závany Pachu. O společnost jsem v tu chvíli dvakrát nestál.

Rozčarovaně jsem potřásl zobákem. *Nathaniel.* Co k tomu dodat? Navzdory našim příležitostným neshodám[†] jsem kdysi doufal, že by se z něj mohl vyklubat někdo trochu jiný než mágové, na jaké obvykle narážím. V minulosti například projevil spoustu iniciativy a víc než jen špetku lásky k bližnímu. Existovala nepatrná možnost, že si najde v životě *vlastní* cestu a nevydá se po té staré prošlapané stezce moci/majetku/věhlasu, kterou zvolili všichni jeho kolegové.

Ale stalo se to? Ani omylem.

A teď je to s ním horší než kdy dřív. Když mě můj pán ráno povolával, byl, patrně pořád pod dojmem náhlého skonu svého kolegy Tallowa, strohý až hrubý. Byl také mimořádně bledý a zamlklý. Žádná přátelská slova, žádné dobromyslné žertování. Nedostalo se mi žádné další chvály za nedávnou likvidaci toho šíleného ifríta, a přestože jsem na sebe vzal několik lákavých ženských podob, nepodařilo se mi ho k ničemu vyprovokovat. Ale něco jsem přece jen obdržel – nový úkol, který dokonale pasuje do kolonky „zavrženíhodné, leč bohužel nezbytné“. To byla u Nathaniela novinka. Poprvé klesl tak hluboko a musím připustit, že mě to překvapilo.

Ale rozkaz je rozkaz. A právě proto jsem se o pár hodin později krčil mezi větvemi toho keře v Balhamu.

---

[*] Například ta smutná záležitost se svržením Achnatona. Nefertiti mi to nikdy neodpustila, ale co jsem mohl dělat? Mohli za to nejvyšší kněží boha Re. A pak ta nepříjemnost se Šalamounovým kouzelným prstenem, který mi jeden z jeho protivníků nařídil sebrat a hodit do moře. To si vyžádalo spoustu vysvětlování, věřte mi. A všechny ty další nesčetné úkladné vraždy, únosy, krádeže, pomluvy, intriky a pasti… Když o tom tak přemýšlím, úkoly, které by v nějakém ohledu *nebyly* nekalé, se naskytnou fakt málokdy.

[†] No tak dobrá: neustálým.

Součástí mých pokynů bylo udržet tu věc v maximální tajnosti, takže jsem se tam nemohl jednoduše probourat stropem.* Věděl jsem, že moje kořist je doma a nejspíš někde v patře, a tak jsem čekal a korálkové oči upíral do oken.

Tady nebydlel žádný mág. Omítka prýskala, okenní rámy práchnivěly, mezi dlaždicemi na verandě prorážela tráva. Nemovitost to byla sice rozlehlá, ale neudržovaná a vypadala trochu smutně. Ve vysoké trávě dokonce rezavělo pár dětských hraček.

Po asi tak hodině nehybnosti to už vrána nedokázala vydržet. Můj pán žádal nenápadnost, ale taky rychlost. Zanedlouho budu muset přestat s otálením a dát se do práce. Ale pokud to půjde, chtěl jsem počkat, až všichni odejdou a moje oběť zůstane doma sama.

Jako by tu prosbu někdo vyslyšel, hlavní dveře se otevřely a vyšla z nich mohutná hrozivá žena s plátěnou nákupní taškou v ruce. Prošla přímo pode mnou a vyrazila po ulici pryč. Nenamáhal jsem se s maskováním. Pro ni jsem byl prostě pták. Nepracovala tu žádná magie, necítil jsem magické bezpečnostní zařízení, nic, co by naznačovalo, že někdo dohlédne za první rovinu. Jinými slovy, na mé schopnosti to nekladlo žádné nároky. Od začátku do konce to bylo odporné.

Pak se v okně cosi pohnulo. Kdosi odhrnul zaprášenou našedlou záclonu, bledá ruka vyhákla pojistku a vysunula okenní tabuli. Takovou šanci jsem potřeboval. Vrána vzlétla a prosvištěla zahradou jako černé trenýrky zachycené větrem. Přistála na parapetu dotyčného okna a zvolna posunovala pářátky podél něj, dokud ve špinavé záclonì neobjevila malou kolmou trhlinu. Strčila do ní hlavu a rozhlédla se uvnitř.

Hlavní účel místnosti byl zřejmý z lůžka u protější zdi: zmuchlané pokrývky naznačovaly, že tam ještě nedávno někdo ležel. Celou postel však nyní napůl zakrývalo nesmírné množství dřevěných táců, každý z nichž byl rozdělený na malé mističky. V některých ležely polodrahokamy: acháty, topasy, opály, granáty, jadeity a jantar, všechny vybroušené, vyleštěné a srovnané podle velikosti. V jiných se nacházely kousky tenkého kovu, úlomky

* Tenhle postup jsem zavrhl i z estetických důvodů. Nerad po sobě nechávám binec.

vyřezávané slonoviny nebo trojúhelníkové ústřižky barevných látek. Podél celé jedné stěny se táhl hrubě přitesaný pracovní pult, na němž ležely další podnosy vedle stojanů plných tenkých, precizních nástrojů a kelímků páchnoucího lepidla. V jednom rohu se tyčila hromada knih v nových plátěných vazbách různých barev, všechny pečlivě srovnané a očíslované. Tužkou načrtnuté značky na vazbě naznačovaly, kam mají přijít ozdoby, a uprostřed ponku, v kuželu světla ze dvou stojacích lamp, proces zdobení zrovna probíhal. Přední stranu obálky tlustého foliantu vázaného v hnědé krokodýlí kůži někdo právě krášlil hvězdicovým vzorem z drobounkých červených granátů. Vrána se z parapetu dívala, jak se poslední kamínek, zespodu natřený lepidlem, usazuje v pinzetě přesně na správné místo.

Chlapec, kterého jsem hledal, byl plně zaujatý prací a zatím si mě vůbec nevšiml. Měl na sobě dost obnošený župan a pod ním vybledlé modré pyžamo. Nohy zkřížené pod pracovní stoličkou vězely v tlustých pruhovaných ponožkách. Černé vlasy měl dlouhé – padaly mu až na ramena – a v oblasti roztřepených konečků a všeobecné umaštěnosti překonávaly i Nathanielovu odpudivou kštici. Vzduch v pokoji byl nasáklý odérem kůže, lepidla a nevábného osobního pachu toho chlapce.

Tak to bychom měli. Co můžeš udělat dnes, a tak dále. Jde se na věc.

Vrána si povzdechla, sevřela záclonu v zobáku a jediným rychlým pohybem ji rozervala vedví.

Přeskočil jsem na vnitřní parapet okna, a právě když hoch vzhlédl od práce, přesunul jsem se na nejbližší hromadu knih.

Byl dost ošklivě z formy; ochable na něm visely špeky a oči měl zarudlé. Když si vrány všiml, roztržitě si vjel prsty do vlasů. Ve tváři se mu mihl úlek, který se vzápětí změnil v rezignaci. Odložil pinzetu.

„Co jsi za démona?“ zeptal se.

Tohle vránu zaskočilo. „Ty máš čočky nebo tak něco?“

Kluk unaveně pokrčil rameny. „Babička vždycky říkala, že démoni se zjevují v podobě vran. A normální ptáci se neprosekávají záclonami, ne?“

Ta poslední poznámka byla nepochybně pravdivá. „No, jestli to musíš vědět," řekl jsem, „jsem velmi starý a mocný džin. Rokoval jsem se Šalamounem a pronásledoval mořské národy ve společnosti králů. Momentálně jsem ovšem vrána. Ale přece se nebudeme bavit o mně." Nasadil jsem věcnější, obchodnický tón. „Mluvím s plebejcem Jakubem Hyrnekem?"

Přikývnutí.

„Dobrá. Takže se připrav –"

„Já vím, kdo tě poslal."

„Ehm… jak to?"

„Už dlouho jsem tušil, že se něco podobného stane."

Vrána zamrkala úžasem. „Panejo. A já to zjistil teprve dneska ráno."

„Dává to smysl. Rozhodl se, že dokončí, co začal." Kluk si zastrčil ruce hluboko do kapes županu a procítěně si povzdechl.

Dokonale mě zmátl. „Fakt? Jakou práci? Poslechni – přestaň vzdychat jako slečinka a vysvětli mi to."

„Chce mě dorazit, samozřejmě," odpověděl Hyrnek. „Předpokládám, že jsi výkonnější démon než ten předchozí. Ačkoli musím přiznat, že ten *vypadal* daleko děsivěji. Ty jsi trochu opelichaný a rozježený. A malý."

„Počkej chvilku." Vrána si protřela oči špičkou křídla. „To bude nějaký omyl. Můj pán se o tvé existenci dozvěděl teprve včera. Sám mi to řekl."

V tu chvíli byl se zmateným výrazem na řadě kluk. „Proč by Tallow říkal něco takového? Přeskočilo mu snad?"

„*Tallow?*" Vrána prakticky zašilhala ohromením. „Hele, brzdi. Co ten s tím má společnýho?"

„Poštval na mě tu zelenou opici, samozřejmě. Takže jsem přirozeně předpokládal –"

Zvedl jsem křídlo. „Víš co? Začneme znovu. Poslali mě, abych na téhle adrese našel Jakuba Hyrneka. Jakub Hyrnek jsi ty. Správně? Správně. Zatím to jde dobře. Tak poslechni, nevím nic o žádný zelený opici – a jen tak mimochodem, vzhled není všechno. Teď na tebe možná velký dojem nedělám, ale jsem daleko nebezpečnější, než vypadám."

Kluk smutně přikývl. „Říkal jsem si, že to asi tak bude.“

„Přesně, kámo. Jsem hrozivější než jakákoli opice, na kterou kdy narazíš, to si piš. Takže, kde jsem to přestal? Ztratil jsem nit… Jo, jasně – nevím nic o žádný opici a rozhodně mě nepovolal Tallow. To by ani nebylo možný.“

„Proč?“

„Protože ho včera večer sežral ifrít. Ale to všechno už dávno odvál čas –“

Pro kluka tedy ne. Při té zprávě se celý rozzářil: vykulil oči a ústa roztáhl v širokém potěšeném úsměvu. Celé jeho tělo, které se předtím válelo na stoličce jako pytel cementu, se najednou začalo napřimovat a ožívat. Chytil se okraje stolu tak pevně, až mu zapraskaly klouby.

„Je *mrtvý?* Víš to určitě?“

„Viděl jsem to těmahle očima. No – ne přesně těmahle. Zrovna jsem měl podobu hada.“

„Jak se to stalo?“ Téma ho pozoruhodně zaujalo.

„Zvoral povolávání. Ten pitomec špatně přečetl zaklínadlo nebo tak něco.“

Hyrnek se usmál ještě radostněji. „Předčítal ho z knihy?“

„Jo, jasně že z knihy – když potřebuješ zaklínadlo, obvykle se jdeš kouknout do knihy. Takže, mohli bychom prosím přejít k věci? Nemám na to celý den.“

„Tak jo, ale za tu informaci jsem ti moc vděčný.“ Kluk se usilovně pokoušel ovládnout, ale pořád se přihlouple usmíval a chvilkami se zachichotal. Fakt mě to dost vyvádělo z míry.

„Hele, já se tu snažím mluvit vážně. Střež se mého – sakra!“ Vrána výhružně popošla vpřed a šlápla do jednoho kelímku s lepidlem. Po několika pokusech se mi ho povedlo setřást a odkopnout na druhou stranu místnosti. Pak jsem si začal utírat spáry o okraj dřevěného podnosu. „Tak poslyš,“ houknul jsem přitom, „nepřišel jsem tě sem zabít, jak ses domníval, ale odvést tě pryč, a doporučuju ti, aby ses nepokoušel klást odpor.“

To ho přivedlo k rozumu. „Odvést mě? Kam?“

„Uvidíš. Nechceš se na to oblíknout? Trochu času si ještě vyšetřit můžu.“

„Ne, ne, to nejde!“ Najednou byl celý bez sebe, třel si obličej a škrábal se na rukou.

Snažil jsem se mluvit konejšivě. „Nechystám se ti ublížit –“

„Ale já nikdy nechodím ven! Nikdy!“

„Nemáš na vybranou, synku. Takže, co takhle nějaký kalhoty? To pyžamo mi připadá dost volný a já lítám rychle.“

„*Prosím.*“ Teď už zněl jeho hlas zoufale. „*Nikdy* nechodím ven. Už jsem nevyšel z domu tři roky. Podívej se na mě. Jen se na mě podívej. Vidíš?“

Nechápavě jsem na něj zíral. „Co? No tak jsi holt trochu při těle, no. Po ulicích už jsem viděl chodit horší případy a ten problém dost rychle vyřešíš, když si dopřeješ trochu pohybu, místo abys tu celý dny seděl na zadku. A taky by to prospělo tvým očím.“

„Ne – myslím svoji kůži! Ruce a obličej! Jen se na ně podívej! Vypadám příšerně!“ Teď už křičel, máchal mi rukama těsně před zobákem a odhazoval si vlasy z obličeje.

„Omlouvám se, ale fakt ne –“

„Ta barva, přece! Koukni se! Mám to všude.“ A opravdu, když se o tom zmínil, skutečně jsem postřehl svislé šedočerné pruhy, které mu brázdily obličej a hřbety rukou.

„Jo, *tohle*,“ řekl jsem. „No a co? Myslel jsem, že to je schválně.“

Hyrnek se pištivě zasmál a z toho smíchu jasně čišelo, že tenhle chlapec strávil zbytečně moc času dumáním o samotě. Nedal jsem mu čas promluvit. „Byl to Černý buben, ne?“ pokračoval jsem. „Muži z kmene Bandža ve Velkém Zimbabwe ho používali – mezi jinými kouzly –, aby zvýšili svou fyzickou přitažlivost. Považovalo se za velmi slušivé, když měl mladý ženich celé tělo před svatbou pruhované, a v některých oblastech si tu marnivost dopřávaly i ženy. Samozřejmě si to mohli dovolit jen boháči, protože kouzelníci žádali nehorázné částky. Každopádně, z jejich pohledu vypadáš mimořádně atraktivně.“ Odmlčel jsem se. „Až na ty vlasy, ty jsou fakt dost hrůza. Ale můj pán je na tom stejně, a přesto se nestydí chodit za bílýho dne po ulicích. Tak tedy“ – zdálo se mi, že jsem během naší debaty zaslechl někde v domě bouchnout dveře – „musíme jít. Na kalhoty bohužel není čas; budeš ty průvany muset nějak přetrpět.“

Vyskočil jsem na stůl. Kluk v náhlé panice sklouzl ze stoličky a začal couvat. „Ne! Nech mě být!“

„To bohužel nepůjde.“ Dělal moc velký rámus; slyšel jsem, jak se v místnosti pod námi někdo pohybuje. „Já za to nemůžu – taky nemám na vybranou.“

Vrána seskočila na podlahu a začala se měnit – narůstala do obrovských rozměrů. Chlapec zaječel, otočil se a vrhl se ke dveřím. Z druhé strany mu odpověděl jiný výkřik, který zněl dost mateřsky. Na schodech se ozvaly těžké kroky.

Jakub Hyrnek zápolil s klikou, ale nestihl ji stisknout. Límec županu mu sevřel zlatý zobák; ocelové spáry se zaryly do koberce a prořízly prkna pod ním. Kluk se zvedl do výšky a zakroužil jako slepé štěně v matčině tlamě. Mohutná křídla jedinkrát máchla, zpřevracela podnosy a drahé kameny se rozletěly do všech stran. Závan větru; chlapce to unášelo k oknu. Zahalilo ho křídlo se šarlatovým peřím; všude kolem se sypalo sklo, tělem mu zalomcoval chladný vzduch. Hoch vykřikl, bezmocně zamával rukama – a byl pryč.

Člověk, jenž by dorazil k otvoru ve zdi, který po nás zůstal, by neviděl a neslyšel nic, snad až na stín velkého ptáka míhající se přes trávník a vzdálený křik stoupající k obloze.

Kitty

38

To odpoledne Kitty třikrát prošla kolem Druidské kavárny. Při prvních dvou příležitostech tam neviděla nic a nikoho zajímavého, ale při třetím pokusu jí štěstí přálo. Za hloučkem hlučných turistů z Evropy, kteří zabrali několik stolků před kavárnou, rozeznala postavu pana Hopkinse – tiše a klidně seděl sám u stolku a míchal si espresso lžičkou. Zdálo se, že se ho ta činnost plně pohlcuje; roztržitě přidával do černé tekutiny jednu kostku cukru za druhou. Ale nevypil ani kapku.

Kitty ho dlouho pozorovala ze stínu sochy uprostřed náměstí. Obličej pana Hopkinse byl jako vždycky prázdný a téměř bezvýrazný; nedalo se odhadnout, o čem asi přemýšlí.

Teď, když ji zradili rodiče, byla zranitelnější než kdy předtím; zůstala bez přátel a sama a druhá noc o hladu ve sklepě ji přesvědčila, že si musí promluvit s jediným spojencem, jehož měla naději najít. Nick se určitě někde dobře schoval, ale pan Hopkins, který se od zbytku Odboje vždycky držel trochu stranou, neměl důvod přecházet do ilegality.

Skutečně čekal na domluveném místě, Kitty však pořád váhala, zda ho oslovit, zmítaná nejistotou.

Možná nebylo jen vinou pana Hopkinse, že vloupání do krypty vzalo tak špatný konec. Třeba se v žádném z dokumentů, které prozkoumal, o Gladstoneově sluhovi nepsalo. Přesto si však v duchu bezděčně spojovala jeho opatrné rady se strašlivou zkázou v kryptě a nedokázala si to vyhnat z hlavy. Právě pan Hopkins je seznámil s tím záhadným dobrodincem; on celou akci naplánoval. V nejlepším

případě měla jeho strategie obrovské trhliny; v tom nejhorším je vědomě vystavil nesmírnému nebezpečí.

Ale teď, když byli ostatní mrtví a mágové jí dýchali na paty, neměla příliš na vybranou. Nakonec vyklouzla zpoza sochy a vydala se přes dláždění k panu Hopkinsovi.

Bez pozdravu odtáhla od stolku židli a posadila se. Pan Hopkins vzhlédl; světle šedé oči se na ni zkoumavě zadívaly. Lžička při míchání tiše cinkala o okraj šálku. Kitty na něj bezvýrazně hleděla. Přiběhl k nim číšník; Kitty si stručně objednala a počkala, až muž odejde. Pak už neřekla nic.

Pan Hopkins vytáhl lžičku, oklepal ji o okraj šálku a opatrně ji odložil na stůl. „Slyšel jsem, co se stalo," řekl bez úvodu. „Od té doby tě hledám."

Kitty se nevesele zasmála. „Nejste jediný."

„Rád bych hned na začátku řekl –" Pan Hopkins se odmlčel, neboť mezitím se vrátil číšník, pečlivě před Kitty rozestavěl sklenici mléčného koktejlu a talíř s cukrovaným vdolkem a opět se vzdálil. „Rád bych řekl, jak… jak strašně mi to je líto. Taková děsivá tragédie." Odmlčel se; Kitty se na něj podívala. „Pokud ti to trochu pomůže, mého… informátora to velice rozrušilo."

„Děkuji," odpověděla Kitty. „Nepomůže."

„Informace, které jsme měli – a které jsme beze zbytku předali panu Pennyfeatherovi –, se o žádném strážci nezmiňovaly," pokračoval pan Hopkins nevzrušeně. „Věděli jsme o té Morové ráně, ano, ale o ničem jiném. Kdybychom to tušili, nikdy bychom se do ničeho podobného nepustili."

Kitty se upřeně dívala do svého koktejlu; nechtěla mluvit, protože měla strach z toho, co by mohla říct. Najednou se jí udělalo špatně.

Pan Hopkins se na ni chvilku díval. „Všichni ostatní –?" začal a pak se zarazil. „Ty jediná jsi –?"

„Myslela bych," řekla Kitty zahořkle, „že s tak dokonalou informační sítí, jakou máte, to už budete vědět." Povzdechla si. „Nick taky přežil."

„Ano? Opravdu? Dobře, dobře. A kde je?"

„Nemám tušení. A je mi to jedno. Utekl, zatímco ostatní bojovali.“

„Aha. Chápu.“ Pan Hopkins si zase začal pohrávat se lžičkou. Kitty sklopila oči do klína. Najednou si uvědomila, že neví, co by po něm mohla chtít, že je stejně zaskočený jako ona. On ji nezachrání; zůstala úplně sama.

„Teď už na tom samozřejmě nezáleží,“ začal pan Hopkins a něco v jeho tónu Kitty přimělo, aby se na něj podívala. „Vzhledem k povaze tragédie, která se odehrála, je to nepodstatné a bezvýznamné, pochopitelně, ale předpokládám správně – vezmeme-li v úvahu nečekaná nebezpečí, na něž jsi narazila, a neblahý osud mnoha tvých obdivuhodných společníků –, že se ti nepodařilo vynést z hrobky nic cenného?“

Ten výrok byl tak zamotaný a nesrozumitelný, že měl okamžitě přesně opačný účinek, než opatrný mluvčí zamýšlel. Kitty nevěřícně vykulila oči a zamračila se.

„Máte pravdu,“ odpověděla suše. „Už na tom nezáleží.“ Na dvě kousnutí zhltla vdolek a upila z koktejlu.

Pan Hopkins opět začal míchat kávu. „Takže jsi neodnesla *nic?*“ naléhal. „Nepodařilo se ti…?“ Nechal otázku viset ve vzduchu.

Když si Kitty sedala ke stolku, mlhavě předpokládala, že se v určitém bodě panu Hopkinsovi zmíní o té holi. Jí koneckonců k ničemu nebyla a možná by jí neznámý dobrodinec, který tu věc chtěl do své sbírky, vyplatil nějakou odměnu – aby si zajistila přežití, koneckonců teď nejvíc ze všeho potřebovala peníze. Předpokládala, že za daných okolností udělá pan Hopkins za celou věcí tlustou čáru; neočekávala, že bude tak okatě zjišťovat, jak to vypadá s kořistí. Pomyslela na Anne: jak si se smrtí v patách dělala starosti, že upustila batoh s poklady. Kitty stáhla rty do tenké linky.

„Vybrali jsme obsah krypty,“ řekla, „ale nepodařilo se nám ho odnést. Možná něco vynesl Nick; nevím.“

Pan Hopkins z ní nespouštěl bledé oči. „Ale ty sama jsi nic nevzala?“

„Upustila jsem ruksak.“

„Aha. Samozřejmě. Chápu.“

„Mimo jiné jsem v něm měla ten plášť. Budete muset svému informátorovi předat moje hluboké omluvy; patřil k předmětům, o které stál, že?“

Muž naproti ní pokrčil rameny. „Už si nevzpomínám. Ale asi nevíš, co se stalo s Gladstoneovou holí, že? Mám dojem, že ta ho skutečně zajímala.“

„Nejspíš tam zůstala.“

„Ano… Jenomže se neobjevila žádná zmínka o tom, že by byla v opatství nalezena, a kostra ji s sebou neměla, když putovala po Londýně.“

„Tak ji sebral Nick… Já vážně nevím. Záleží na tom? Nemá přece žádnou cenu, ne? To jste říkal.“ Kitty mluvila lehkým tónem, ale pozorně sledovala obličej svého společníka.

Zavrtěl hlavou.

„Ne. Máš pravdu. Náš mecenáš bude zklamaný, to je všechno. Opravdu po ní toužil a dobře by zaplatil, kdyby se mu dostala do rukou.“

„Všichni jsme zažili zklamání,“ opáčila Kitty. „A většina z nás je po smrti. On to přežije.“

„Ano.“ Pan Hopkins poklepal prsty o ubrus; zdálo se, že přemýšlí. „No dobrá,“ ožil po chvilce, „a co ty, Kitty? Jaké máš plány? Kam se uchýlíš?“

„Ještě nevím. Něco vymyslím.“

„Potřebuješ pomoc? Bezpečný úkryt?“

„Ne, děkuji. Bude lepší, když půjdeme jeden druhému z cesty. Mágové vystopovali mou rodinu; nechci vás – ani vašeho informátora – zbytečně ohrozit.“ A Kitty si také nepřála mít nadále s panem Hopkinsem cokoli společného. Jeho zjevná lhostejnost ke smrti jejích přátel ji zarazila; teď si jen přála dostat se od něj co nejdál. „Vlastně“ – odsunula se na židli od stolku – „bych asi měla už jít.“

„Ty ohledy na naše bezpečí tě ctí. Samozřejmě ti přeju hodně štěstí. Ale ještě než odejdeš,“ – pan Hopkins se podrbal na nose, jako by přemýšlel, jak jí co nejšetrněji sdělit velmi špatnou zprávu – „asi by sis měla vyslechnout, co jsem se dozvěděl od jednoho ze svých kontaktů. Hodně se tě to týká.“

Kitty se už zvedala, ale při těch slovech strnula. „Mě?“

„Bohužel ano. Doslechl jsem se to asi tak před hodinou. Je to maximálně utajené; neví o tom ani většina členů vlády. Jeden z mágů, kteří tě pronásledují – myslím, že se jmenuje John Mandrake – začal zkoumat tvou minulost. Dozvěděl se, že před několika lety stála jistá Kathleen Jonesová před soudem, obviněná z napadení.“

„Ano?“ Kitty si udržela nehybnou tvář, ale srdce se jí rozbušilo rychleji. „To už je dávno.“

„Pravda. Když procházel záznamy, zjistil, že jsi bezdůvodně napadla význačného mága a soud ti za to uložil pokutu. Považuje to za jeden z prvních útoků Odboje.“

„Pitomost!“ vybuchla Kitty. „Byla to nehoda. Neměli jsme tušení –“

„Také ví,“ pokračoval pan Hopkins, „že jsi ten útok neprovedla sama.“

Kitty na židli znehybněla. „Cože? Snad si nemyslí –“

„Pan Mandrake se domnívá – jestli právem, nebo nikoli, není důležité –, že tvůj přítel – jak že se to jmenoval? – nějaký Jakub…?“

„Hyrnek. Jakub Hyrnek.“

„To je ono. Ten mág se domnívá, že pan Hyrnek rovněž spolupracoval s Odbojem.“

„To je nesmysl!“

„Proto během dopoledne vyslal svého démona, aby tvého přítele předvedl k výslechu. Ach božíčku; *bál* jsem se, že tě to rozruší.“

Kitty trvalo pár vteřin, než se zase sebrala. Když promluvila, lámal se jí hlas. „Ale já jsem Jakuba neviděla už několik let. O ničem neví.“

„Což pan Mandrake nepochybně zjistí. Nakonec.“

Kitty se točila hlava. Myšlenky jí zběsile vířily hlavou. „Kam ho odvedli? Je… v Toweru?“

„Doufám, má milá, že se nechystáš provést nic zbrklého,“ zamumlal pan Hopkins. „Pan Mandrake je obecně považován za jednoho z nejmocnějších mladých mágů. Talentovaný chlapec, který patří k oblíbencům předsedy vlády. Nedoporučoval bych ti –“

Kitty spolkla zaječení, které se jí dralo na rty. Zatímco tu otálejí, Jakuba možná mučí; obklopují ho démoni horší než ten kostlivec,

zatínají do něj spáry… A on je přitom úplně nevinný; nemá s ní vůbec nic společného. Byla tak hloupá! Její nerozvážné činy v posledních několika letech ohrozily člověka, za kterého by kdysi dala život.

„Radím ti, abys na mladého Hyrneka zapomněla," říkal pan Hopkins. „Nemůžeš pro něj nic –"

„*Prosím,*" naléhala Kitty, „je v Toweru?"

„Popravdě řečeno nikoli. Za normálních okolností by samozřejmě skončil tam, ale mám dojem, že Mandrake pracuje na vlastní pěst, aby přetrumfl své rivaly ve vládě. Unesl tvého přítele potají a zavřel ho na bezpečném místě, kde ho chce vyslechnout. Nemyslím, že by ho dal nějak důkladně hlídat. Ale budou tam démoni –"

„S tím Mandrakem jsem se už setkala," přerušila ho Kitty zuřivě. Předklonila se tak prudce, že drcla do své skleničky a koktejl vyšplíchl na ubrus. „Potkala jsem ho, postavila jsem se mu a odešla jsem bez ohlížení. Jestli ten kluk ublíží Jakubovi," zavrčela, „jestli mu jakýmkoli způsobem ublíží, věřte mi, pane Hopkinsi, zabiju ho holýma rukama. Jeho i všechny démony, co se mi postaví do cesty."

Pan Hopkins zvedl dlaně z ubrusu a zase je položil. To gesto mohlo znamenat cokoli.

„Zeptám se ještě jednou," řekla Kitty. „Víte, kde Jakuba drží?"

Světle šedé oči na ni chvíli hleděly; pak zamrkaly. „Ano," odpověděl Hopkins, „znám tu adresu. Můžu ti ji dát."

39

Uvnitř tajného skladiště pana Pennyfeathera sice Kitty nikdy nebyla, ale věděla, jak se ovládá mechanismus dveří. Šlápla na kovovou páku skrytou mezi sutí na podlaze sklepa a zároveň zatlačila na cihly nad hromádkou dříví. Zeď se pomalu, ztěžka zhoupla dovnitř; otevřel se v ní otvor, z nějž se linul chemický pach.

Kitty se jím protáhla a dvířka za sebou nechala zapadnout.

Naprostá tma. Kitty stála jako zkamenělá. Pak vztáhla ruce a po obou stranách hmatala po nějakém vypínači. Nejdřív ke svému zhnusení narazila na něco studeného a chlupatého; když rukou ucukla, druhou zachytila visící provázek.

Zatáhla za něj: cvaknutí, zabzučení; rozsvítilo se matné žluté světlo.

Dost se jí ulevilo, když zjistila, že ta chlupatá věc byla jen kapuce starého kabátu pověšeného na háčku ve zdi. Vedle něj visely tři brašny. Vybrala si tu největší, hodila si ji na rameno a rozhlédla se kolem.

Stála v malé komoře, kde se kolem stěn od podlahy ke stropu táhly hrubě tesané dřevěné police. Na nich pak ležely zbytky Pennyfeatherovy sbírky: magické artefakty, které Kitty a ostatní během uplynulých let uloupili. Hodně si jich vzali na výpravu do opatství, ale ještě jich tu spousta zbyla. Vedle úhledně srovnaných výbušných zařízení a sklenic s mouláky leželo pár elementálních koulí, hůlky s Inferny, stříbrné vrhací hvězdice a další snadno ovladatelné zbraně. Když na ně dopadlo světlo, blýskaly se: pan Pennyfeather o ně podle všeho dobře pečoval. Kitty si představila, jak sem potají chodil a o samotě se kochal svou sbírkou. Z nějakého

důvodu ji ta představa znervóznila. Pustila se do práce a nacpala do brašny tolik artefaktů, kolik se tam vešlo.

Pak přešla ke stojanu s dýkami, noži a dalšími bodnými zbraněmi. Některé byly patrně magické; jiné pouze velmi ostré. Vybrala si dvě: stříbrnou si zastrčila do tajné pochvy uvnitř pravé boty a druhou za opasek. Když se postavila, bunda ji zakrývala docela dobře.

Na další polici stálo několik zaprášených lahví různých velikostí, většinou plných průzračné tekutiny. Uloupili je v mágských domech, ale jejich účel jim byl neznámý. Kitty na ně jenom pohlédla a zamířila dál.

Na poslední řadě polic se vršily věci, které nebyly panu Pennyfeatherovi k ničemu: šperky, ozdoby, oděvy a pláště, několik středoevropských maleb, asijské tretky, pestrobarevné mušle a kameny s podivnými rýhami a vzory. Stanley či Gladys na každé z nich odhalili nějakou magickou auru, ale Odboj je nedokázal uvést do provozu. Takové předměty pan Pennyfeather prostě uskladnil.

Kitty měla v úmyslu projít kolem nich bez povšimnutí, ale když se obrátila zpátky k tajným dveřím, zahlédla úplně vzadu, napůl zakrytý jinými krámy, malý matný kotouč opředený pavučinami.

Mandrakovo jasnovidecké zrcátko.

Kitty ani nevěděla proč, ale sehnula se pro ně a i s pavučinami si je zastrčila do vnitřní kapsy u bundy. Potom se otočila ke dveřím, které měly z téhle strany obyčejnou kliku. Stiskla ji a vyšla do vnější části sklepa.

Hůl ležela tam, kam ji ráno hodila. Z náhlého popudu ji zvedla a zanesla ji do tajné místnosti. Ta věc sice nebyla k ničemu, ale její přátelé zemřeli ve snaze ji získat, takže ji aspoň může pořádně uložit. Opřela ji do rohu, naposledy se po skladišti Odboje rozhlédla a zatáhla za provázek vypínače. Když za ní dvířka se žalostným zaskřípěním zaklapla, dívka už mířila přes sklep ke schodišti.

# # #

Bezpečné místo, kde Jakuba drželi, se nacházelo ve zpustlé části východního Londýna, půl míle severně od Temže. Kitty se tam docela vyznala: byla to oblast plná skladišť a zpustlých rozvalin, z

nichž mnohé tam zůstaly od bombardování za Velké války. Odboji ta čtvrť poskytovala slušnou základnu pro tajné operace: vyloupili několik skladišť a některé z chátrajících budov používali jako dočasná útočiště. Mágové se tu příliš nevyskytovali, a už vůbec ne po setmění. Jen tu a tam sem zamířilo pár pátracích koulí, kterým se ale dalo lehko vyhnout. Právě kvůli odlehlosti si to místo nejspíš vybral i Mandrake: přál si vyslýchat vězně nerušeně.

Plán, který si Kitty za pochodu vytvořila, byl dvojí. Pokud to půjde, dostane Jakuba z domu a pomocí svých zbraní a přirozené odolnosti zažene Mandraka i jeho démony. Pak se pokusí uprchnout i s Jakubem do doků a na loď mířící do Evropy. V Londýně pro ně teď bude nějaký čas moc horko. Kdyby se ukázalo, že záchrana a útěk nepřipadají v úvahu, zbývala jí druhá, méně příjemná možnost: vzdát se pod podmínkou, že Jakuba propustí. Věděla, co by ji čekalo potom, ale neváhala. Proti mágům bojovala příliš dlouho na to, aby si teď lámala hlavu s následky.

Postranními uličkami se pomalu propletla do východního Londýna. V devět hodin se z věží v City začalo linout známé teskné kvílení sirén: kvůli předvčerejšímu útoku na opatství byl vyhlášen všeobecný zákaz vycházení. Na obou stranách ulice se sklopenými hlavami chvátali domů poslední opozdilci. Kitty si jich příliš nevšímala; porušila už víc zákazů vycházení, než by dokázala spočítat. Přesto však víc než půl hodiny seděla na lavičce v prázdném parčíku a čekala, až zmatek utichne. Až se bude blížit k cíli, nepotřebuje kolem sebe zvědavé oči.

Pan Hopkins se jí nevyptával, co má v plánu, a sama od sebe se mu nesvěřila. Jakmile získala adresu, nechtěla s ním mít už nic společného. Jeho bezcitná lhostejnost v kavárně ji šokovala. Odteď se bude spoléhat jenom a jenom na sebe.

Minula desátá hodina a vysoko nad městem teď jasně zářil úplněk. Kitty v botách s měkkou podrážkou postupovala liduprázdnými ulicemi a brašna jí tvrdě narážela do boku. Za dvacet minut byla u cíle: v krátké slepé ulici lemované z obou stran nějakými výrobními halami. Vmáčkla se do stínu na rohu a začala zkoumat terén před sebou.

Ulička sama byla úzká, osvětlená pouze dvěma lampami – jedna stála pár metrů před Kittyiným koutkem, druhá pak skoro na konci. Spolu s bílou září měsíce matně osvětlovaly budovy v okolí, které byly většinou nízké, přízemní nebo jednopatrové. Některé byly zabedněné; v jiných po oknech a dveřích zůstaly jen prázdné díry. Kitty je dlouho pozorovala a vdechovala přitom klidný noční vzduch. Držela se zásady nikdy neprocházet ve tmě po neznámých otevřených prostranstvích. Neviděla ani neslyšela však nic podezřelého. Vládlo tu naprosté ticho.

Na konci ulice, za druhou lampou, se tyčil dvoupatrový dům, trochu vyšší než ostatní. V přízemí se zřejmě kdysi nacházel nějaký autoservis: budova měla široký průjezd, nyní chabě zakrytý potrhaným pletivem. Nad ním se táhla široká tmavá okna patřící zřejmě zrušeným kancelářím či opuštěnému bytu. Všechna byla tmavá a prázdná – až na jedno, v němž poblikávalo matné světélko.

Kitty netušila, který z domů si Mandrake zvolil za úkryt, avšak tenhle – s jediným osvětleným oknem široko daleko – okamžitě upoutal její pozornost. Chvilku na něj hleděla, ale nedokázala nic rozeznat. Okno zakrýval nějaký závěs nebo roleta. Nedostala se tak blízko, aby to mohla prozkoumat podrobněji.

Noc byla chladná; Kitty popotáhla a utřela si nos do rukávu. Srdce jí v hrudi bolestivě tlouklo, ale jeho protestů si nevšímala. Nastal čas jednat.

Přeběhla na chodník naproti první lampě a začala se krást blíž; jednou rukou se přidržovala zdi a druhou držela zlehka položenou na brašně. Pohledem neustále těkala kolem sebe a zkoumala temné budovy, černé otvory nad sebou, zakryté okno daleko před sebou. Každých pár kroků se zastavila a naslouchala, ale město bylo tiché, schoulené do sebe; po chvilce šla dál.

Zastavila se naproti jedněm vyraženým dveřím, a když je míjela, nespouštěla z otvoru oči; po zádech jí běhal mráz. Nikde se však nic nepohnulo.

Už se přiblížila natolik, aby viděla, že osvětlené okno skutečně zakrývá špinavé prostěradlo. Nebylo moc silné, protože nyní dokázala rozeznat, že se za ním míhá nějaký stín. Snažila se

odhadnout, co se tam může dít. Stín byl lidský, to poznala okamžitě, ale nic víc odhalit nedokázala.

Proplížila se po ulici ještě blíž. Těsně nalevo od sebe měla rozbité vchodové dveře, za nimiž se černal prázdný prostor. Znovu jí naskočila husí kůže, když po špičkách procházela kolem; znovu se zahleděla dovnitř; znovu nespatřila nic znepokojivého. Nakrčila nos nad slabým zvířecím pachem, který se z opuštěného domu linul. Zřejmě kočky nebo některý z těch toulavých psů, co se pořád hemží ve zpustlejších čtvrtích. Kitty vyrazila dál.

Dostala se k druhé pouliční lampě a v jejím světle si prohlížela dům na konci ulice. Těsně za vchodem do širokého průjezdu, za změtí potrhaného pletiva teď zahlédla v postranní zdi úzká dvířka. Zdálky se dokonce zdálo, že jsou pootevřená. Mohla by mít takové štěstí? Je to past? Možná. Během let se Kitty naučila přistupovat ke všemu, co se zdálo příliš snadné, s mimořádnou opatrností. Než se vydá k těm lákavým dveřím, prověří celé okolí.

Znovu vykročila a během následujících pěti vteřin spatřila dvě věci.

První z nich byla nahoře v osvětleném okně. Na kratičký okamžik se za závěsem znovu kmitl stín, a tentokrát byl jeho profil jasně zřetelný. Srdce jí klopýtlo; už to věděla s jistotou. Jakub je tady.

Druhá z těch věcí byla na zemi, kousíček před ní, na protější straně ulice. Světlo z pouliční lampy se tam rozlévalo zhruba do kruhu a osvětlovalo ulici i zeď budovy za lampou. V ní bylo úzké okno a kus za ním vyvrácené dveře. Když dívka popošla o něco blíž, všimla si, že světlo, které dovnitř padá oknem, je ve dveřích vidět a v šikmých pruzích osvětluje podlahu uvnitř. Také si všimla – a při tom zjištění se v půlce kroku zastavila –, že u jednoho okraje výseku světla se zřetelně rýsuje lidský profil.

Ten člověk stál patrně přitisknutý k vnitřní stěně domu, hned vedle okna, protože na siluetě se dala rozeznat jen linie čela a špička nosu. Obojí bylo dost nápadné – možná ty výstupky trčely dál, než jejich majitel předpokládal, neboť kromě téhle maličkosti mu šlo číhání v záloze skvěle.

Kitty skoro nedýchala a zacouvala o kousek zpátky. Drtivě na ni dolehlo vědomí, že už minula dva vchody – oba otevřené – a do konce ulice zbývají ještě nejméně dva. V každém z nich se pravděpodobně někdo skrývá. Jakmile dorazí k domu na konci, past sklapne.

Ale čí je to past? Nastražil to Mandrake? Nebo – nová, hrozivá myšlenka – pan Hopkins?

Kitty zuřivě zaskřípala zuby. Když bude pokračovat, skončí v obklíčení; když ustoupí, zanechá Jakuba osudu, který mu mág přichystal. První možnost byla možná sebevražedná, ale ta druhá za žádnou cenu nepadala v úvahu.

Kitty si posunula řemínek brašny a otevřela ji. Sáhla po nejbližší zbrani – hůlce s Infernem – a popošla vpřed s pohledem upřeným na postavu ve vchodu.

Ta se ani nehnula. Kitty se držela při zdi.

Z tmavého místa přímo před ní vykročil další muž.

Jeho šedočerná uniforma dokonale splývala s nocí: dokonce i když stál těsně před ní, jeho vysoká, mohutná postava se rozmazávala tak, že připomínal přízrak vyvolaný ze stínů. Ale jeho hlas, drsný a hluboký, byl naprosto skutečný.

„Tady Noční policie. Jste zatčena. Položte zavazadlo na zem a otočte se tváří ke zdi.“

Kitty neodpověděla. Pomalu couvla a uhnula doprostřed ulice, co nejdál od vchodů za sebou. Hůlku s Infernem zlehka svírala v prstech.

Policista se ji nepokusil pronásledovat. „Tohle je poslední výzva. Zůstaňte stát a odložte zbraně. Pokud to neuděláte, budete zlikvidována.“

Kitty ucouvla ještě o kousek. Pak se něco pohnulo napravo od ní – postava ve vchodu. Koutkem oka postřehla, že číhající člověk změnil pozici. Předklonil se a v tu chvíli se jeho rysy změnily. Trčící nos se znepokojivě protáhl ještě víc; brada ho následovala; vyboulené čelo ustoupilo; z lebky vyrostly špičaté uši, které sebou okamžitě začaly škubat. Na okamžik Kitty zahlédla v osvětleném okně špičku uhlově černé tlamy, ta však ihned klesla k zemi a zmizela jí z dohledu.

Lidská silueta byla pryč. Od podlahy se ozývalo funění a zvuk trhané látky.

Kitty vycenila zuby a sklouzla pohledem k policistovi na ulici. I on se proměňoval; ramena se nachylovala dolů a dopředu, oblečení odpadávalo od dlouhých šedých chlupů, které mu vyrašily podél páteře. Oči se v temnotě žlutě leskly; zuby zuřivě cvakly, když hlava klesala do stínů.

To Kitty úplně stačilo; otočila se a rozběhla se pryč.

Na konci ulice, ve tmě za lampou, přecházelo něco se čtyřma nohama. Spatřila planoucí oči a do nosu ji udeřil pach toho stvoření.

Zarazila se, na chvilku neschopná rozhodnout co dál. Ze dveří napravo se vyplížil další nízký tmavý stín. Zahlédl ji, zacvakal zuby a rozběhl se k ní.

Kitty hodila hůlku.

Dopadla na dláždění mezi přední nohy té bytosti, praskla a vyšlehl z ní vysoký plamen. Zakňučení a pak velmi lidský výkřik; vlk zabrzdil tak prudce, až předními nohama zahrabal do žhavého vzduchu jako boxer, dopadl zpátky na všechny čtyři a při ústupu se svíjel bolestí.

To už měla Kitty v ruce kouli – netušila, jakého typu. Rozběhla se k nejbližším zabedněným přízemním oknům a hodila ji proti nim. Výbuch jí málem podrazil nohy; sklo se roztříštilo, cihly padaly na ulici. Kitty udělala vzniklým otvorem salto a pořezala si přitom ruku o skleněný střep. Dopadla na nohy.

Zvenčí se ozvalo zavrčení a pak škrábání drápů na dlaždicích.

Místnost, v níž se Kitty ocitla, byla úplně holá, až na schodiště, které přímo před ní stoupalo do tmy nahoře. Vyrazila k němu a zraněnou ruku si přitiskla na bundu, aby ztlumila bolest z čerstvé rány.

Na prvním schodě se otočila zpátky.

Oknem za ní proskočil vlk s otevřenou tlamou. Koule ho zasáhla přímo mezi čelisti.

Místnost zalila voda, podrazila Kitty nohy a na okamžik ji oslepila. Když dokázala otevřít oči, záplava kolem jejích nohou už s chrčením a mlaskáním ustupovala. Vlk byl pryč.

Kitty vyběhla po schodech nahoru.

Okna v horní místnosti nebyla zatlučená a podlahu zaléval stříbřitý měsíční svit. Dole na ulici něco zavylo. Kitty se okamžitě rozhlédla po ústupových cestách; žádnou nenašla a vztekle zaklela. Horší bylo, že si nemohla krýt záda: schodiště ústilo přímo do patra a nezajišťovaly ho žádné padací dveře nebo jiná překážka, kterou by mohla pronásledovatelům odříznout cestu. Zdola k ní dolehlo hlasité šplouchání v mělké vodě.

Kitty ucouvla od schodiště a zamířila k nejbližšímu oknu. Bylo staré a popraskané, ztrouchnivělý rám se prohýbal kolem tabulky. Kitty do něj kopla. Dřevo a sklo se vysypaly do ulice. Ještě než trosky dopadly, se dívka vyhoupla do otvoru. Když zvedla hlavu a snažila se nad sebou nahmatat nějaký úchyt, měsíční světlo jí zalilo tvář.

Dole na ulici tmavý stín zavířil a zacvakal zuby, těžké tlapy drtily skleněné úlomky. Cítila, jak k ní ta bytost vzhlíží s nadějí, že spadne.

Něco se řítilo po schodišti nahoru tak nadlidskou rychlostí, že to málem vrazilo do protější zdi. Kitty zahlédla asi stopu nad oknem zdrsnělý překlad. Hodila přes místnost další kouli, natáhla ruce a vyhoupla se nahoru. Boty zaškrabaly na okenním rámu, svaly se bolestivě napjaly a palčivé škubání v pořezané ruce jí vystřelovalo do paže.

Pod ní se ozval výbuch. Z okna pod jejíma kopajícíma nohama vyšlehly zelenožluté plameny a ulici na okamžik zalilo nepřirozené světlo.

Pak odumřelo. Kitty visela na zdi a šmátrala po dalším úchytu. Jeden našla, vyzkoušela ho a zdál se jí bezpečný. Dala se do šplhání. Kousek nad sebou měla římsu a nad ní snad plochou střechu. Právě tam se chtěla dostat.

Byla zesláblá hladem a nevyspáním; ruce i nohy jako by měla nasáklé vodou. Po pár minutách se zastavila, aby se vydýchala.

Pod ní – překvapivě blízko – cosi šramotilo a hlasitě funělo. Opatrně, s prsty zaťatými do měkkých cihel, se Kitty ohlédla přes rameno dolů, na vzdálenou ulici osvětlenou měsícem. V půlce cesty mezi ní a chodníkem se pohyboval nějaký stín a rychle stoupal. Za účelem šplhání se částečně zbavil vlčí podoby: tlapy se změnily v

dlouhé prsty s drápy; zvířecí přední nohy získaly lidské lokty; svaly používané k lezení se vrátily na kostech na správná místa. Ale hlava zůstala nezměněná: otevřená tlama, zuby, které se ve stříbřitém světle blýskaly, jazyk, který visel ke straně a odkapávala z něj pěna. Žluté oči se upíraly přímo na ni.

Při tom pohledu Kitty málem ztratila rovnováhu a zřítila se do prázdna pod sebou. Místo toho se k cihlám přitiskla těsněji, přidržela se pouze jednou rukou a druhou zasunula do brašny.

Vytáhla první věc, kterou nahmátla – nějakou kouli – chvatně zamířila a upustila ji na pronásledovatele.

Koule se ve vzduchu pomalu otáčela a chlupatá záda minula jen o pár centimetrů; za okamžik už dopadla na chodník a vyšlehly z ní plameny, které vzápětí opět zhasly.

Vlkovi se hluboko z hrdla ozval jakýsi bublavý zvuk. Pokračoval ve šplhání.

Kitty se kousla do rtu a znovu vyrazila vzhůru. Nevšímala si bolesti v celém těle, zoufale se drala výš a téměř cítila, jak se jí kolem nohy svírají drápy. Slyšela, jak se zvíře vytrvale škrábe za ní.

Střecha… S výkřikem se na ni vytáhla, překulila se a upadla. Brašnu měla zkroucenou pod sebou; nemohla se dostat ke zbraním.

Otočila se na záda a přitom spatřila, jak se nad okrajem střechy vynořuje vlčí hlava a dychtivě očichává stopu, kterou za sebou nechala její krvácející ruka. Žluté oči zamžikaly a upřely se přímo do těch jejích.

Kitty zašmátrala v podšívce boty; vytáhla dýku.

Vyškrabala se na nohy.

Jediným náhlým plynulým skokem se vlk přenesl přes římsu, dopadl na střechu a na okamžik zůstal přikrčený na všech čtyřech, hlavu skloněnou, svaly napjaté. Prohlížel si Kitty úkosem, odhadoval její sílu, zvažoval, jestli skočit. Dívka před sebou výhružně zamávala zbraní.

„Vidíš to?“ vypravila ze sebe ztěžka. „Je to stříbrné, víš?“

Vlk se na ni zpříma podíval. Pomalu zvedl přední tlapy, nahrbený hřbet se narovnal a protáhl. Za chvíli už stál na zadních jako člověk, tyčil se nad ní a v přípravě na skok se mírně pohupoval sem a tam.

Kitty sáhla druhou rukou do brašny pro další zbraň. Věděla, že nemá moc –

Vlk vyskočil, natáhl drápovité prsty, otevřel rudou tlamu. Kitty uskočila, obrátila se a bodla dýkou vzhůru. Vlk vydal podivně vřeštivý zvuk, máchl paží a bolestivě Kitty zasáhl do ramene. Drápy přeťaly popruh brašny a ta spadla na zem. Dívka znovu bodla. Vlk uskočil. Kitty také ucouvla. V poškrábaném rameni jí cukalo. Vlk se držel za malou ránu v boku. Smutně potřásl hlavou, jako by mu způsobila jen drobnou nepříjemnost.

Pár vteřin kolem sebe v měsíčním světle kroužili. Kitty už měla stěží sílu zvednout zbraň.

Vlk natáhl nohu zakončenou drápy a přisunul si upuštěnou brašnu k sobě, daleko mimo dívčin dosah. Hluboce, chraptivě se zasmál.

Něco za ní zašramotilo a Kitty se odvážila pootočit hlavu. Na druhé straně ploché střechy se zvedal nízký štít. Na něm stáli obkročmo dva vlci; když se po nich ohlédla, rychle, s rachotem se rozběhli k nim.

Kitty vytáhla z opasku druhý nůž, ale levou ruku měla tak oslabenou od rány v rameni, že skoro nedokázala sevřít prsty kolem rukojeti. Mlhavě ji napadlo, že by se mohla vrhnout přes okraj střechy – rychlá smrt by možná byla milosrdnější než vlčí tesáky.

Ale to bylo řešení pro zbabělce. Ještě jim dokáže pěkně zatopit.

Vlci postupovali blíž, dva po čtyřech, jeden po dvou nohou jako člověk. Kitty si odhrnula vlasy z očí a naposledy zvedla obě dýky.

Bartimaeus

40

„Tohle je dost nuda,“ prohodil džin. „Nebude se nic dít.“

Nathaniel se při obchůzce místnosti zarazil. „Samozřejmě že bude. A mlč. Až budu chtít znát tvůj názor, zeptám se na něj.“ Věděl, že jeho hlas nezní nijak přesvědčivě. Pohlédl na hodinky, aby uklidnil sám sebe. „Noc je ještě mladá.“

„No jasně, vidím, že překypuješ sebejistotou. Skoro jsi tady vyšlapal do podlahy kruh. A vsadím se, že máš taky parádní hlad, protože jsi zapomněl na jídlo.“

„To vydržím. Holka se brzo objeví. A teď už zmlkni.“

Džin, usazený na starém šatníku ve své oblíbené podobě mladého Egypťana, se protáhl a okázale zazíval. „Všechny geniální plány mají slabé místo,“ řekl. „Nějakou chybičku, která je dokonale zhatí. Taková je holt lidská povaha: rodíte se nedokonalí. Holka nepřijde, budeš tu čekat marně. A protože jsi nekoupil jídlo, ty i tvůj zajatec zůstanete o hladu.“

Nathaniel se zamračil. „O něj si nedělej starosti. *Jemu* nic nechybí.“

„Vlastně mám docela hlad.“ Jakub Hyrnek seděl na rozviklané židli v rohu pokoje. Pod starým vojenským pláštěm, který džin objevil na půdě domu, neměl nic než pyžamo a ty tlusté pletené ponožky. „Vůbec jsem nesnídal,“ dodal a mechanicky se na rozeschlé židli zakýval dopředu a dozadu. „Něco na zub by mi přišlo vhod.“

„Vidíš, vidíš,“ ozval se džin. „Není spokojený.“

„Je spokojený, a jestli má trochu rozumu, bude taky zticha.“ Nathaniel začal opět přecházet po místnosti a přitom si zajatce koutkem oka prohlížel. Zdálo se, že hrůzu z letu už Hyrnek překonal, a protože ho pak okamžitě zavřeli v tomhle opuštěném domě, kde ho nikdo jiný vidět nemohl, paranoia ohledně zohyzděné tváře taky trochu ustoupila. Zdálo se, že s uvězněním se smířil celkem snadno, což Nathaniela poněkud mátlo: na druhé straně, Hyrnek koneckonců setrvával v dobrovolném vězení už léta.

Mág se zahleděl k oknu zakrytému prostěradlem. Potlačil touhu přejít k němu a vyhlédnout do noci. Trpělivost. Ta holka přijde; musí jí jenom dát čas.

„Co takhle si něco zahrát?“ Kluk na šatníku se na něj dolů ušklíbl. „Kdybys někde sehnal míč a koš na zeď, naučil bych vás dva jednu aztéckou míčovou hru. Je to zábava. Musíte míč dostat do koše pomocí loktů a kolen. To je jediný pravidlo. Jo, a poražený pak bude rituálně obětován bohům. Jak brzo zjistíte, já ji umím skvěle.“

Nathaniel unaveně mávl rukou. „Ne.“

„Tak co třeba slovní fotbal?“

Nathaniel prudce vydechl nosem. I bez džinova věčného popichování jen těžko zachovával klid. Hraje o vysoké sázky, a nechtěl ani pomyslet, co by ho čekalo, kdyby prohrál.

Pan Makepeace ho časně ráno potají navštívil s čerstvými zprávami. Jeho informátor z podsvětí soudil, že by mohl kontaktovat uprchlou Kitty Jonesovou a přimět ji, aby vylezla z úkrytu, pokud seženou dostatečně lákavou návnadu. V Nathanielově bystré a vynalézavé mysli se okamžitě vynořil její přítel z dětství, Jakub Hyrnek, o němž se psalo v jejím soudním spise a Kitty ho zjevně měla velmi ráda. Pokud mohl Nathaniel soudit – při tom pomyšlení si opatrně přejel prsty po fialové modřině na tváři – děvče určitě nebude váhat a přispěchá Hyrnekovi na pomoc, bude-li mu hrozit nebezpečí.

Zbytek byl snadný. Okamžitě nechal Hyrneka zajmout a Makepeace předal zprávu o jeho zadržení svému informátorovi. Nyní nezbývalo než čekat.

„Psst.“

Mág se podíval nahoru. Džin ho gestem lákal blíž, pokyvoval přitom hlavou a nápadně spiklenecky pomrkával. „Co je?“

„Pojď na chvíli sem. *Ať* nás neslyší.“ Trhl hlavou směrem k Hyrnekovi, který se opodál mlčky houpal na židli.

Nathaniel s povzdechem popošel blíž. „Tak co je?“

Džin se nahnul přes okraj šatníku. „Trochu jsem přemýšlel,“ zašeptal. „Co se s tebou stane, jestli se o tomhle dozví tvoje drahá paní Whitwellová? Protože ona nemá tušení, žes toho kluka unesl, viď? Nechápu, co tu hraješ za hru. Normálně se přece chováš jako dobře vycepovaný malý poskok, oblíbený mazlíček, který se může přetrhnout, aby paničce udělal radost.“

Svou poznámkou ťal do živého. Nathaniel vycenil zuby. „Ta doba minula,“ odsekl. „Nedozví se o tom, dokud nebudu mít tu holku i hůl bezpečně pod zámkem. Pak mi bude muset zatleskat společně s ostatními. Budu Devereauxovi příliš blízko na to, aby *kdokoli* z nich udělal něco jiného, než jásal.“

Kluk na šatníku se posadil do úhledného tureckého sedu, v němž připomínal nějakého dávného egyptského faraona. „Tohle nepodnikáš na vlastní pěst,“ řekl. „Někdo ti pomohl nastražit past. Někdo, kdo ví, jak holku najít a informovat ji, že jsme tady. Ty přece netušíš, kde se schovává, jinak bys ji dávno chytil sám.“

„Mám svoje kontakty.“

„Kontakty, který toho podle všeho o Odboji hodně vědí. Měl by sis dávat majzla, Natoušku. Takový věci bývají dvousečný. A ten chlupatý policejní náčelník by dal vlastní řezáky za to, aby tě mohl nějak spojit s těmi zrádci. Kdyby věděl, že s nimi uzavíráš dohody –“

„Já žádné dohody neuzavírám!“

„A jéje. To je křiku. Nějak tě to rozrušilo.“

„Nerozrušilo. Jenom mluvím důrazně. Snažím se ji přece chytit, ne? Ale chci to udělat po svém.“

„Dobrá, jenomže co ten tvůj kontakt? Jakto, že o holce tolik ví? Takhle by ses měl ptát.“

„To není podstatné. A už o tom nechci mluvit.“ Nathaniel se prudce odvrátil. Džin měl samozřejmě pravdu; lehkost, s jakou se Makepeace nořil do podsvětí, byla znepokojivá. Ale divadlo koneckonců nepatřilo k řádným profesím; Makepeace se musel

stýkat s nejrůznějšími podivnými plebejci – herci, tanečníky, autory –, kteří stáli jen stupínek nad zločinci. Přestože Nathaniela nové spojenectví zneklidňovalo, byl ochoten sklízet jeho plody, pokud všechno půjde hladce. Ale kdyby Duvall nebo Whitwellová zjistili, že jedná za jejich zády, ocitl by se v nebezpečném postavení. To bylo největší riziko. Oba ho ráno požádali, aby jim podal zprávu o svých posledních krocích; oběma zalhal. Z té myšlenky mu naskočila husí kůže.

Jakub Hyrnek nesměle zvedl ruku. „Promiňte, pane?“

„Co je?“

„Prosím, pane Mandraku, dává se do mě zima.“

„Tak vstaň a trochu se projdi. Ale dávej pozor, ať nevidím ty pitomé ponožky.“

Hyrnek si přitáhl plášť k tělu a začal se v pestrobarevných pruhovaných ponožkách, které měl navlečené pod pyžamem, šourat po místnosti.

„Těžko věřit, že by někdo riskoval život kvůli tomuhle týpkovi,“ prohodil džin. „I kdybych byl jeho matka, radši bych se díval na druhou stranu.“

„To neznáš Kitty,“ namítl Nathaniel. „Ta si pro něj přijde.“

„Ne, nepřijde.“ Hyrnek teď stál poblíž okna a poslední poznámku zaslechl. „Bývali jsme přátelé, ale to už dávno není pravda. Léta jsem ji neviděl.“

„Stejně,“ trval Nathaniel na svém. „Přijde.“

„Nepřišla od… od doby, co mi zohavili tvář,“ pokračoval chlapec. Hlas se mu roztřásl sebelítostí.

„Nech toho fňukání!“ Napětí se u Nathaniela projevovalo podrážděností. „S tvým obličejem nic není. Můžeš mluvit, ne?

Vidíš? Slyšíš? No tak. Přestaň si stěžovat. Už jsem viděl horší případy.“

„To jsem mu říkal taky.“ Džin se zvedl a nehlučně seskočil ze skříně. „Dělá z toho zbytečně velký dramo. Jen se koukni na svůj ksicht. Ten máš nejspíš taky nadosmrti, a přesto se nestydíš předvádět ho světu. Ne, u vás obou jsou fakt největší průšvih ty vlasy. Už jsem viděl lepší kreace na jezevčím zadku. Kdybyste mi dali pět minut a dobrý nůžky –“

Nathaniel zakroutil očima, a aby získal zpět aspoň část autority, popadl Hyrneka za límec a otočil ho k sobě. „Zpátky na židli," houkl. „Posaď se. A pokud jde o *tebe*," – otočil se k džinovi – „člověk, na kterého se můj zdroj obrátil, dívce předal tuhle adresu před pár hodinami. Právě teď je asi na cestě sem a hůl má skoro jistě s sebou, neboť je to její nejsilnější zbraň. Až vejde na schodiště, spustí se poplašné zařízení a upozorní nás. Musíš ji odzbrojit, jakmile projde dveřmi, předat mi hůl a zabránit jí v útěku. Jasné?"

„Naprosto, šéfe. Stejně jako když jsi mi to vysvětloval počtvrtý a popátý."

„Jen abys nezapomněl. Hlavně tu hůl. Ta je nejdůležitější."

„Copak to nevím? Já jsem přece byl u pádu Prahy, nevzpomínáš si?"

Nathaniel si jen odfrkl a znovu začal dupat kolem. V tu chvíli se však venku ozval nějaký hluk. Znepokojeně se obrátil k džinoví. „Co to bylo?"

„Hlas. Mužský."

„Neslyšels –? Teď znova!"

Džin ukázal k oknu. „Mám se podívat?"

„Hlavně ať tě nezahlídnou."

Egyptský chlapec popošel k oknu a zmizel. Pod prostěradlem zakrývajícím okno prolezl velký skarabeus. Někde venku vyšlehl záblesk oslepujícího světla. Nathaniel úzkostí skoro nadskakoval. „Tak co?"

„Myslím, že to tvoje děvče dorazilo." Džinův hlas zněl pisklavě a vzdáleně. „Proč se nekoukneš sám?"

Nathaniel odhrnul kus prostěradla a zadíval se ven právě v okamžiku, kdy uprostřed ulice vyšlehly plameny. Oheň vzápětí odumřel. Na původně liduprázdné ulici se teď hemžila spousta běžících stínů – některé na dvou nohách, některé na čtyřech a některé se očividně nedokázaly rozhodnout, ale přesto se vesele prohánějí v jasném svitu měsíce. Ozývalo se vrčení a vytí. Nathaniel zbledl jako křída.

„Sakra," vydechl. „Noční policie."

Další malá exploze; místnost se trochu otřásla. Drobný, hbitý dvounohý stín přeběhl ulici a proskočil do nově vzniklého otvoru ve

stěně protější budovy. Jeden z vlků za ním vyrazil, ale smetl ho další výbuch.

Skarabeus uznale hvízdl. „Dobrá práce s elementální koulí. Ta holka je šikovná. Ale i tak, před celým plukem asi neuteče.“

„Kolik jich tam je?“

„Tucet, možná víc. Koukni, berou to přes střechy.“

„Myslíš, že ji chytí?“

„No jasně – a sežerou ji. Už mají vztek. Vaří se jim krev.“

„Dobrá –“ Nathaniel odstoupil od okna. Dospěl k rozhodnutí. „Bartimae,“ řekl, „běž tam a odveď ji. Nemůžeme riskovat, že ji zabijí.“

Skarabeus znechuceně mávl krovkami. „Další bezva facha. Nemůžu se dočkat. Víš naprosto určitě, že to chceš? Znamená to, že se otevřeně postavíš proti policejnímu prezidentovi.“

„S trochou štěstí nepřijde na to, že jsem za tím já. Odveď ji…“ Nathaniel horečně přemýšlel a pak luskl prsty. „Do té staré knihovny – víš přece, do té, kde jsme se schovávali, když nás honili Lovelaceovi démoni. Já seberu vězně a sejdeme se tam s tebou později. Všichni odsud musíme vypadnout.“

„V tom s tebou souhlasím. Tak jo. Uhni.“ Brouk na parapetu zacouval od okna, zvedl se na zadní nohy a zamával tykadly na sklo. Záblesk jasného světla, okamžik prudkého žáru a uprostřed okenní tabulky zůstal vypálený nepravidelný otvor. Brouk rozevřel krovky a vyletěl do noci.

Když se Nathaniel otočil zpět do místnosti, udeřila ho do spánku židle.

Napůl omráčený se svezl na podlahu. Jedním okem rozmazaně zahlédl, jak Jakub Hyrnek odhazuje židli a žene se ke dveřím. Nathaniel ze sebe vypravil povel v aramejštině; vzápětí se mu u ramene zhmotnil malý šotek a vypustil na zadní část Hyrnekových pyžamových kalhot drobný blesk. Zaškvíření a pak výkřik bolesti. Jakmile šotek úkol splnil, opět zmizel. Hyrnek se na okamžik zastavil a popadl se za spálený zadek, ale pak klopýtavě pokračoval ke dveřím.

To už byl Nathaniel na nohou. Skočil po prchajícím protivníkovi, a když dopadl na zem, chytil ho za jednu nohu v ponožce. Trhl do

strany, Hyrnek upadl, Nathaniel se vyškrabal na něj a začal ho zuřivě bušit do hlavy. Hyrnek mu útok oplácel. Chvíli se váleli po podlaze.

„Jak nechutná podívaná.“

Nathaniel, který právě tahal Hyrneka za vlasy, strnul uprostřed pohybu a zvedl hlavu.

V otevřených dveřích stála mezi dvěma mohutnými důstojníky Noční policie Jane Farrarová. Na sobě měla naželenou uniformu a špičatou čapku Šedých hřbetů a v očích pohrdání. Jeden z důstojníků vedle ní vydal nějaký hluboký hrdelní zvuk.

Nathaniel se zoufale snažil přijít na nějaké vysvětlení, které by mohlo obstát, ale žádné ho nenapadalo. Jane Farrarová smutně zavrtěla hlavou. „Jak hluboko mohou mocní padnout, pane Mandraku,“ povzdechla si. „Odtrhněte se prosím, pokud to půjde, od toho nedostatečně oblečeného plebejce. Jste zatčen za velezradu.“

Bartimaeus

41

Vlkodlaci na ulici, Nathaniel uvnitř. Co byste si vybrali vy? Abych řekl pravdu, byl jsem rád, že můžu vypadnout na vzduch.

Klukovo chování mi dělalo čím dál větší starosti. Během let od našeho prvního setkání, bezpochyby pod vlivem výchovy, kterou procházel u Whitwellové, se z něj stal nafrněný ouřada, co si zakládá na pečlivém plnění příkazů a pořád jedním očkem pokukuje po povýšení. Teď ale vědomě lezl do horké kaše, pracoval na vlastní triko a riskoval tím všechno. To nemohl mít z vlastní hlavy. Někdo ho navedl; někdo tu tahal za drátky. Nathaniela jsem už nazýval mnoha jmény a většinu z nich by papír nesnesl, ale ještě nikdy se tolik nepodobal loutce.

A taky že se hned všechno zvrtlo.

Pod sebou jsem spatřil obraz zkázy. Po celé ulici ležely mezi hromadami rozbitých cihel a skla zraněné bytosti. Kroutily se, vrčely, chytaly se za boky a s každým pohybem se jejich tvar měnil. Člověk, vlk, člověk, vlk… To je hlavní problém s lykantropií: hrozně těžko se to udržuje pod kontrolou. Bolest a silné emoce vyvolávají spontánní proměny.*

* Právě tahle chronická nespolehlivost je jedním z důvodů, proč vlkodlaci mají tak špatnou pověst. A dalším je fakt, že jsou žraví, draví, krvelační a hrozně těžko se učí udržovat v domě čistotu. Lycaon z Arkádie dal dohromady první vlkodlačí jednotku a udělal z ní svou osobní gardu už někdy 2000 let před Kristem, a navzdory skutečnosti, že vlci okamžitě sežrali několik jeho hostů, lidé usoudili, že jde o užitečnou zastrašovací sílu. Od té doby je používalo mnoho tyranských vládců s přístupem k magii: vybrali si vhodně svalnaté lidi, které poté spoutali

Holka jich odrovnala asi pět, nepočítaje toho, kterého rozmetala na kusy elementální koule. Ale několik dalších se zbůhdarma couralo po ulici a jiní, kteří projevili krapet víc inteligence, právě lezli po okapových rourách nebo hledali požární žebříky.

Zbylo jich devět nebo deset. Na to by žádný člověk nestačil.

Ale dívka pořád bojovala: viděl jsem ji vířit nahoře na střeše. Něco lesklého se jí míhalo v obou rukou nahoru dolů, jak se rychlými zoufalými výpady snažila udržet si od těla tři vlky. Ale s každou otočkou se ty černé stíny přiblížily víc.

Takový skarabeus má sice spoustu skvělých vlastností, ale v boji zblízka se zrovna neuplatní. Navíc by mi zabralo asi tak hodinu, než bych k nim doletěl a mohl se přidat k zábavě. Takže jsem se proměnil, dvakrát máchl mohutnými rudými křídly a vzápětí se na ně snesl. Moje křídla zastínila měsíc a zahalila čtyři rváče tím nejhlubším stínem. Jen tak pro pořádek jsem vydal strašlivý skřek ptáka Rocha, který se snáší na stádo slonů, aby jim uloupil mladé.[*]

Kýžený efekt se dostavil. Jeden z vlků uskočil dobře o metr tak rychle, že naježená srst zavlála, a s teskným zavytím přepadl přes okraj střechy. Další se právě zvedal na zadní, když ho do hrudi zasáhly Rochovy zaťaté spáry: vyletěl do vzduchu jako chlupatý fotbalový míč a s rachotem zmizel za komínem.

Třetí, který stál vzpřímeně jako parodie člověka, byl hbitější a myslelo mu to rychleji. Rochův přílet vyvedl z míry i holku: ohromeně se zadívala na mé nádherné peří a svěsila nože. Vlk jí bez jediného zvuku skočil po krku.

Zuby cvakly naprázdno a do noci od nich odletěly zatrpklé jiskry.

---

složitými zaklínadly, drželi je v izolaci a občas používali chovné programy, aby posílili žádané vlastnosti. Mimochodem, londýnskou Noční policii založil právě Gladstone, který si byl dobře vědom strachu, jaký vlci v lidech vzbuzují.

[*] Většinou indických slonů. Rochové obývají odlehlé ostrovy v Indickém oceánu a při pátrání po kořisti často zalétají nad pevninu. Jejich hnízda měří celý akr, jejich vejce jsou velké bílé kupole viditelné daleko z moře. Dospělí jedinci představují hrozivé protivníky a potopili většinu lodí, které chtěly vyloupit jejich hnízda, tím, že na ně vrhali z velké výšky kamení. Za pera Rochů, vytržená kradmo a s nasazením života z hrudí spících ptáků, platili kalífové obrovské částky.

Holka už byla tou dobou několik metrů nad střechou a stále stoupala, zavěšená v mých drápech. Vlasy jí padaly do obličeje a nohama mrskala nad střechami, ulicí i jejich osazenstvem, které se rychle vzdalovalo. Výkřiky zuřivosti a zklamání zeslábly a náhle jsme byli sami vysoko nad nekonečnými světly města a pod ochranou mých mohutných křídel jsme stoupali vzhůru, do hájemství klidu a pokoje.

„Au! To je moje noha! Au! Jauvajs! Zatraceně, to je stříbro. Nech toho!“

Holka mě vytrvale bodala nožem do šupinatého masa těsně nad drápy. No věřili byste tomu? Když vezmete v úvahu, že právě tahle noha jí bránila zřítit se vstříc zkáze plné sazí mezi komíny východního Londýna? No vážně. Se svým typickým taktem jsem ji na to upozornil.

„Nemusíš mluvit sprostě, démone,“ ohradila se a na chvilku toho nechala. Její hlas zněl ve větru tence a slabě. „A kromě toho, mně je to jedno. Chci umřít.“

„Věř mi, že bych ti s radostí vyhověl… Přestaň už!“ Další zášleh bolesti, znovu se mi zatočila hlava. Tohle s vámi udělá stříbro; ještě chvíli, a sletíme oba. Zatřásl jsem s ní tak prudce, až jí zacvakaly zuby a nože jí vypadly z rukou. Ale nedala si pokoj; teď se kroutila a škubala sebou v zuřivé snaze vyprostit se z mého sevření. Roch ji popadl pevněji. „Nemůžeš sebou přestat mlít, holka? Neupustím tě, ale jestli se nebudeš chovat slušně, podržím tě hlavou dolů nad komínem koželužny.“

„Pro mě za mě!“

„Namočím tě do Temže!“

„Klidně!“

„Vezmu tě k rotherhitheské čističce odpadních vod a tam –“

„Je mi to fuk, je mi to fuk, je mi to fuk!“ Byla bez sebe vztekem a žalem a navzdory obrovské síle Rocha jsem měl co dělat, abych ji udržel.

„Kitty Jonesová,“ houkl jsem s očima upřenýma na světla severního Londýna – už jsme se blížili k cíli – „chceš, nebo nechceš ještě uvidět Jakuba Hyrneka?“

V tu chvíli ztichla, ochabla a zamyslela se, takže jsme chvíli letěli v blaženém tichu. Využil jsem té pauzy, abych si trochu zakroužil a ověřil si, jestli se kolem neflinkají pátrací koule. Ale nikde nic. Letěli jsme dál.

Přibližně od ostruhy na mém pařátku se ozval hlas. Zněl vyrovnaněji než předtím, ale bojovnost z něj nevyprchala. „Démone," oslovil mě, „proč jsi ty vlky nenechal, aby mě sežrali? Vím, že ty a tvoji pánové máte stejně v úmyslu mě zabít."

„Nejsem oprávněn se k tomu vyjadřovat," odpověděl Roch. „Ale klidně mi můžeš poděkovat, jestli chceš."

„Neseš mě teď za Jakubem?"

„Jo. Jestli všechno půjde podle plánu."

„A dál?"

Neřekl jsem nic. Měl jsem docela dobrou představu o tom, co bude dál.

„No? Jen to řekni. A po pravdě – jestli to dokážeš."

Ve snaze změnit téma Roch nasadil dotčený tón. „Na tvým místě bych si dával bacha na jazyk, poklade. Není moc chytrý trousit jedovatý poznámky, když visíš ve velký výšce."[*]

„Neupustíš mě. Říkals to."

„Aha. No jo. To je fakt." Roch si povzdechl. „Jestli chceš slyšet pravdu, vůbec netuším, co s tebou bude. A teď na chvíli zavři klapačku, jdu na přistání."

Klesali jsme temnotou nad oceánem oranžových světel dolů k ulici, kde jsme s klukem našli úkryt tu noc, co vyhořel Underwoodův dům. Opuštěná knihovna pořád stála: viděl jsem, jak se roztahuje mezi nižšími stavbami kolem. Během uplynulých let dost zchátrala a ve střeše v místě, kde se propadl jeden z vikýřů, zela poměrně rozměrná díra. Roch se při příletu zmenšil, opatrně si odměřil úhel a pak holku šoupnul nohama napřed do otvoru jako dopis do schránky.

[*] Jak dokazuje případ Ikara, průkopníka létání. Podle Faquarla, přestože ten zrovna nepatřil k nejspolehlivějším zdrojům informací, řecký mág Daidalos zhotovil pár magických křídel, z nichž každé obsahovalo jednoho popudlivého foliota. Zkušebním letem pověřil Ikara, zbrklého mladíka se zálibou v hloupých žertech, který si podle svého zvyku utahoval z foliotů několik tisíc stop nad Egejským mořem. V reakci na to začali nenápadně ztrácet jedno po druhém svá pera a poslali tak Ikara i s jeho fórky po hlavě do mokrého hrobu.

Snesli jsme se do rozlehlého podkroví, místy ozářeného měsícem. Teprve když jsem usoudil, že je to bezpečné, upustil jsem ji na špinavou podlahu.* Při pádu vypískla a chvilku se kutálela.

Snesl jsem se opodál a konečně si ji pořádně prohlédl. Byla to ona, jasně – ta, co se mi kdysi v temné uličce pokusila sebrat amulet. Vypadala teď starší, hubenější a otrlejší; obličej měla šedý a ztrhaný a oči ostražité. Posledních pár roků pro ni muselo být dost těžkých a posledních pár minut fakt děsných. Jedna paže jí bezvládně visela podél těla; na roztrženém rameni zasychala krev. Ale přesto z ní čišel vzdor: opatrně se zvedla, arogantně vystrčila bradu a zkoumavě si mě prohlížela přes jeden sloupec stříbrného světla.

„Tak *tohle* není zrovna na úrovni," prskla. „Nemůžete mě vyslýchat na nějakém čistším místě? Čekala jsem aspoň Tower."

„Tohle je lepší, věř mi." Roch si začal brousit dráp o zeď. Neměl jsem náladu na řeči.

„Tak do toho. Kde je Jakub? Kde jsou mágové?"

„Za chvíli dorazí."

„Za chvíli? Co to tu vedete za podnik?" Dala si ruce v bok. „Myslela jsem, že ta vaše parta má být úžasně výkonná. Zdá se mi, že celá ta věc pěkně smrdí."

Zvedl jsem mohutnou opeřenou hlavu. „Tak hele," houkl jsem na ni. „Nezapomínej, že jsem tě zachránil z čelistí Noční policie. Mírný projev vděčnosti by nezaškodil, mladá dámo." Roch významně zacvakal drápy o podlahu a upřel na ni pohled, pod jakým se perští námořníci vrhají přes palubu do hlubin.

Oplatila mi to pohledem, pod jakým kysne mléko. „Jdi do háje, démone! Budu čelit tobě i tvé zlovolnosti. Mě nevyděsíš."

„Ne?"

„Ne. Jsi jen bezcenný šotek. Peří máš opelichané a raší ti na něm plíseň."

„Cože?" Roch se spěšně prohlédl. „Nesmysl. To se jen tak leskne v měsíčním světle!"

„Div, že ti ještě nevypadalo. Už jsem viděla holuby s lepším porostem."

„Tak poslyš –"

* Asi dva metry nad zemí. Hele, byla mladá a zdravá.

„Já už zničila démony se *skutečnou* mocí!“ vykřikla. „Myslíš, že na mě udělá dojem přerostlé kuře?“

Taková drzost. „Tento vznešený Roch,“ řekl jsem hořce, ale důstojně, „není má jediná podoba. Je to pouze jeden ze stovky tvarů, které na sebe můžu vzít. Například…“ Roch trochu ucouvl a pak jsem se v rychlém sledu proměnil v krvelačného minotaura s rudýma očima a pěnou u tlamy, v žulový chrlič hýbající mohutnými čelistmi, v hada, který se svíjel a plival jed, v kvílející přízrak, v chodící mrtvolu, v aztéckou lebku, která plula vzduchem a leskla se do tmy. Musím říct, že to byla pěkně různorodá sbírka hnusob.[*] „No?“ zeptala se lebka významně. „Chceš k tomu něco říct?“

Holka slyšitelně polkla. „Nebylo to špatný,“ připustila, „ale tyhle převleky mi přijdou trochu moc na efekt. Vsadím se, že nic nenápadnýho nesvedeš.“

„Jasně že svedu!“

„Vsadím se, že nedokážeš nic hodně malýho – třeba tak malýho, aby… aby se to vešlo tamhle do tý lahve.“ Ukázala na hrdlo lahve od piva, které čouhalo z hromady jiného neřádstva, a sledovala mě přitom koutkem oka.

Starý trik. Když na mě něco zkusíte jednou, jako byste to zkusili stokrát. Lebka se pomalu zavrtěla ze strany na stranu a zašklebila se.[†] „Dobrý pokus, ale na tohle jsem neskákal ani v šerým dávnověku.[‡] Takže,“ pokračoval jsem, „co kdyby sis sedla a trochu si dáchla? Vypadáš uřvaně.“

Holka si odfrkla, nafrněla se a navzdory bolesti si založila paže na hrudi. Viděl jsem, jak se rozhlíží kolem a hledá únikové východy.

„A nic na mě nezkoušej,“ doporučil jsem jí. „Nebo tě vezmu po hlavě střešním trámem.“

---

[*] A ne dvakrát originální. Byl jsem utahaný a neměl jsem náladu.

[†] Vlastně se šklebila už předtím, protože šklebení patří k těm několika málo věcem, které jdou lebkám fakt výborně.

[‡] Znáte tu fintu, ne? Chytrý smrtelník přesvědčí hloupého džina, aby se vsoukal do lahve (nebo nějakého jiného stísněného prostoru), zašpuntuje ho tam, odmítne ho pustit, dokud mu džin nesplní tři přání, a tak dále a tak podobně. Pcha. I když, přestože to zní nepravděpodobně, jestliže džin vstoupí do lahve dobrovolně, je tento způsob spoutání poměrně účinný. Ale dneska by na ten fousatý trik neskočil ani ten nejmenší, nejpitomější šotek.

„A držet ho budeš v zubech, jo?“ Ztělesněné pohrdání.

Místo odpovědi lebka vybledla a změnila se v Ptolemaia. Proměnil jsem se bez přemýšlení – vždycky to byla moje oblíbená podoba[*] –, ale jakmile jsem to udělal, holka vyjekla leknutím a uskočila. „Ty! Ten démon z uličky!“

„Nemusíš se hned čílit. Tenkrát to nebyla moje vina. Vy jste si začali.“

„Pravda,“ připustila. „To mě taky málem chytila Noční policie.“

„Měli jste si dávat lepší pozor. Na co jste vůbec Amulet Samarkandu chtěli?“

Holka se zatvářila nechápavě. „Co? Jo, ten šperk. Byl magický, ne? Tenkrát jsme kradli magické artefakty. To byl celý smysl existence naší skupiny. Okrádat mágy a pokoušet se jejich věci používat po svém. Pitomost. Hrozná pitomost.“ Kopla do kusu cihly. „Au.“

„Chápu správně, že už se s touto politikou neztotožňuješ?“

„Leda by mi přeskočilo. Všechny nás to přece stálo život.“

„Až na tebe.“

Loupla po mně ve tmě očima. „Ty opravdu věříš, že přežiju dnešní noc?“

Na té poznámce něco bylo. „Nikdy nevíš, jaký to vezme obrat,“ odpověděl jsem povzbudivě. „Můj pán se tě možná pokusí zachránit. Už tě vyrval těm vlkům.“

Odfrkla si. „Tvůj pán. Má nějaký jméno?“

„Používá jméno John Mandrake.“ Přísaha mi bránila prozradit víc.

„Ten namyšlený pitomeček?“

„Takže ses s ním setkala?“

„Dvakrát. A při posledním setkání jsem mu dala pěstí.“

„Vážně? Není divu, že se o tom nezmínil.“ Holka se mi zamlouvala čím dál víc. Byla jako závan svěžího vzduchu. Za celá dlouhá staletí služby jsem strávil překvapivě málo času ve společnosti plebejců – mágové se nás instinktivně snaží držet pod pokličkou a co nejdál od obyčejných lidí. Plebejce, s nimiž jsem za tu dobu vedl opravdový rozhovor, bych spočítal na drápech jedné

[*] Můžete to brát jako výraz vděčnosti za všechno, co pro mě udělal.

tlapy. Samozřejmě, obvykle od toho nemůžete očekávat nic moc inspirativního – asi jako kdyby se delfín vybavoval s mořskou okurkou –, ale čas od času narazíte na výjimku. A Kitty Jonesová byla jednou z nich. Zamlouval se mi její styl.

Luskl jsem prsty a poslal nahoru do trámů malou Iluminaci, která prostor příjemně osvětlila. Z nedaleké hromady trosek jsem vytáhl pár prken a škvárobetonových tvárnic a vytvořil z nich provizorní sedátko. „Posaď se," vybídl jsem ji. „Udělej si pohodlí. To je ono. Tak… ty jsi dala Mandrakovi pěstí?"

Odpověděla s jistým ponurým uspokojením. „Jo. Zdá se, že tě to pobavilo."

Přestal jsem se pochechtávat. „Ehm, to je to tak znát?"

„Jen mě to překvapilo, když vezmu v úvahu, že se podílíš na jeho podlostech a spěcháš vyplnit každý jeho rozmar."

„Podílím se na jeho podlostech? Hej, jestli sis nevšimla, já tu jsem v podřízeným postavení. Zotročil mě! Nemám v tý věci na vybranou."

Ohrnula ret. „Jenom plníš rozkazy, co? Jasně. To je *skvělá* výmluva."

„Je skvělá, když neposlušnost znamená okamžitou likvidaci. Můžeš si Svrašťující oheň vyzkoušet na vlastních kostech a uvidíš, jak se ti to bude líbit."

Zamračila se. „Stejně mi připadá, že se jen vykrucuješ. Chceš říct, že všechny svoje zlovolnosti vykonáváte nedobrovolně?"

„*Přesně* tak bych to neřekl, ale vlastně jo. Od šotka po ifríta jsme všichni vázáni povinností vyhovět každému přání mágů. Nemůžeme s tím nic dělat. Mají nás na lopatě. V tuhle chvíli například musím pomáhat Mandrakovi a chránit ho, ať se mi to líbí, nebo ne."

„Ubohý," prohlásila rázně. „To je fakt ubohý."

A opravdu, když jsem se teď poslouchal, přišlo mi to taky ubohé. My otroci už neseme svoje okovy tak dlouho, že o nich mluvíme jen zřídka;[*] a když jsem ve vlastním hlase rozeznal rezignaci, udělalo se

[*] Jenom hrstka z nás, jako třeba takový Faquarl, otevřeně (a beznadějně) plánuje vzpouru. Ale melou o tom bez jakýchkoli výsledků tak dlouho, že už to nikoho nezajímá.

mi z toho zle od esence. Pokusil jsem se zahnat stud trochou spravedlivého rozhořčení.

„My se samozřejmě bráníme," obhajoval jsem se rychle. „Když si nedávají pozor, využijeme toho, a kdykoli to jen trochu jde, vykládáme si jejich příkazy nesprávně. Povzbuzujeme je, aby spolu soupeřili a šli si vzájemně po krku. Obklopujeme je přepychem, dokud jim těla nezměknou a mozky se neotupí natolik, že si ani nevšimnou vlastního pádu. Děláme, co je v našich silách. Což je víc, než obvykle dokážete vy lidi."

Po těch slovech se holka podivně sípavě zasmála. „A o co si myslíš, že se celé roky pokouším já? Sabotáže, podrývání vlády, krádeže artefaktů, narušování pořádku – od začátku to bylo beznadějné. Klidně jsem se mohla stát sekretářkou, jak si přála máma. Moji přátelé jsou mrtví nebo přešli na druhou stranu a zavinili to démoni jako ty. A nevykládej mi, že vás to nebaví. Ta bytost v kryptě si vychutnala každou vteřinu –" Prudce se otřásla, umlkla v půlce věty a promnula si oči.

„Jasně, najdou se výjimky," spustil jsem – a pak jsem se zarazil.

Najednou se protrhla hráz, holce se roztřásla ramena a ona se rozbulila, jako by ze sebe potřebovala vylít celé jezero nahromaděného žalu. Vzlykala tiše a pláč dusila pěstí, jako kdyby mi chtěla ušetřit rozpaky. Nevěděl jsem, co říct. Bylo to strašně trapné. Trvalo to dlouho. Složil jsem se do tureckého sedu na podlahu kousek od ní, diskrétně jsem se odvrátil a zahleděl se do stínů.

Kde ten kluk vězí? Dělej, dělej. Dával si na čas.

Ubohý. Fakt ubohý. Ať jsem se snažil sebevíc, na ta slova jsem nedokázal zapomenout a v tichu noci jsem se jimi užíral.

Kitty
42

Nakonec se Kitty ovládla. Zoufalství, které s ní lomcovalo, pomalu odeznělo. Ztěžka si povzdechla. Zchátralá budova byla temná, jenom pod střechou matně zářilo magické světélko. Jeho původně jasný svit už vybledl. Démon seděl nedaleko, pořád v podobě snědého chlapce oblečeného v zavinovací sukni. Díval se stranou a na tenký krk a schoulená nahá ramena mu dopadaly špičaté stíny. Vypadal podivně křehce.

„Jestli je to nějaká útěcha," vyhrkl náhle, „toho ifríta z krypty jsem zničil." Neotočil se.

Kitty si odkašlala, napřímila se a odhrnula si vlasy z očí. Neodpověděla hned. Zoufalá beznaděj, která ji zaplavila, když ji démon unášel vzduchem, už pominula, spláchnutá náhlým výbuchem žalu nad ztracenými přáteli. Teď se cítila prázdná, lehká a trochu se jí točila hlava. Nutila se k přemýšlení.

Útěk. Mohla by se pokusit uprchnout… Ne, musí myslet i na Jakuba – měla by na něj počkat. *Jestli* ho přivedou… Zamračila se: na to měla pouze démonovo slovo. Možná by bylo lepší uprchnout hned… Nakláněla hlavu ze strany na stranu a hledala inspiraci. „Tys ho zabil…?" zeptala se roztržitě. „Jak?" Schodiště v rohu vedlo dolů, jsou tedy v patrové budově. Většina oken byla zabedněná.

„Srazil jsem ho do Temže. Víš, vězel v té hrobce tak dlouho, že se z toho zbláznil. Připoutal svou esenci ke Gladstoneovým kostem. Nechtěl se – nebo nemohl – osvobodit. Smutná historie, ale tak už to chodí. Znamenal hrozbu pro všechny – džiny i lidi – a říční dno pod stovkami krychlových metrů vody je pro něj to nejlepší místo."

„Hmmm, to asi ano…“ Zdálo se, že kousek od ní je rozbité okno; možná by mohla vyskočit ven. Démon by se ji nejspíš pokusil zadržet magií, ale se svou odolností by to určitě vydržela. Jakmile se ocitne na ulici, vyhledá úkryt –

„Doufám, že se nechystáš udělat nějakou hloupost,“ ozval se náhle chlapec.

Provinile sebou trhla. „Ne.“

„*Něco* rozhodně chystáš; poznám ti to na hlase. Tak to prosím nedělej. Magickým útokem bych se neunavoval. Já tě totiž znám. Dobře vím, že magie se tě nedotkne. Už jsem takový věci viděl. Takže bych po tobě prostě hodil cihlu.“

Kitty se kousla do rtu. Neochotně a pouze dočasně odsunula myšlenky na útěk stranou. „Co myslíš tím, žes to už viděl?“ zeptala se. „Když jsme se srazili v té uličce?“

Kluk se na ni ohlédl přes rameno. „No, to samozřejmě taky – tvoji kámoši vydrželi Inferno dost slušný síly, a to dostali přímý zásah. Ale já to viděl daleko dřív, dávno předtím, než si londýnští kouzelníčci začali tak vyskakovat. Párkrát jsem to zažil. Dřív nebo později k tomu dojde vždycky. Hele, když se vezme v úvahu, co všechno je v sázce, jeden by si myslel, že sebou ten zatracený Mandrake trochu hodí, ne? Už tu trčíme hodinu.“

Kitty nakrčila čelo. „Chceš říct, žes už někdy viděl lidi jako já?“

„No jasně! Mockrát. Hmm, mágové vás asi nenechávají číst moc historický literatury, co? Není divu, že vůbec nic nevíš.“ Démon se pošoupl na zadku, aby k ní seděl čelem. „Jak myslíš, že padlo Kartágo? Nebo Persie? Nebo Řím? Jasně, tlačily se na ně nepřátelský státy připravený využít sebemenší slabiny říše, ale smrtící ránou byly ve skutečnosti *vnitřní* rozpory. Například takový Romulus Augustulus strávil polovinu svý vlády pokusy udržet pod kontrolou vlastní lidi, zatímco mu po celý Itálii dupali zarostlí Ostrogóti. Jeho džinové už plebejce neděsili, víš? A proč? Protože spousta z nich začala být jako ty – vypěstovala si na magii imunitu. Detonace, Fluxy nebo Inferna jim stěží ožehly plnovousy. A lidi to samozřejmě *věděli*, takže se dožadovali svých práv a chtěli mágy konečně svrhnout. Nastala taková mela, že si barbarských hord nikdo skoro nevšiml, dokud nezačaly plenit Řím.“ Kluk se podrbal na nose.

„Jistým způsobem to myslím byla úleva. Nový začátek a tak. Dlouhou, hodně dlouhou dobu se pak ve Věčným městě neobjevili žádní mágové.“

Kitty zamrkala. O dějinách měla jen mlhavé povědomí a ta divná jména a místní názvy jí nic moc neříkaly, ale to, co z toho vyplývalo, bylo překvapivě jasné. „Chceš říct, že většina Římanů byla vůči magii odolná?“

„Houby většina. Podle mýho odhadu tak zhruba třicet procent. A do různý míry, samozřejmě. Jenže na pořádný státní převrat nic víc nepotřebuješ.“

„Ale nás nikdy nebylo víc než jedenáct! A Londýn je přece obrovský!“

„Jedenáct procent? To není tak zlý.“

„Ne. Jedenáct lidí. Dohromady.“

Kluk povytáhl obočí. „Páni, vaše náborový metody měly asi nějakou chybku. Ale na druhou stranu je ještě brzo. Kdy to tady Gladstone rozjel ve velkým? Před sto padesáti lety? Jo, tím se ledacos vysvětluje. Nějakou dobu trvá, než se mezi obyvatelstvem rozšíří imunita proti magii. Před převratem vládli mágové Římu pět set let. To znamená, že město nasáklo strašnou hromadou magie. Postupně se to začne projevovat: víc a víc dětí se rodí s různými zvláštními vlohami. Co například ještě dokážeš ty? Vidíš nás?“

„Ne.“ Kitty udělala obličej. „To uměli Anne a Fred. Mně se jen… daří přežívat.“

Kluk se usmál. „To není tak málo. Neříkej ‚jen’.“

„Stanley dokázal poznat magii i ve věcech – tak jsme taky zjistili, že máš ten náhrdelník.“

„Co? Aha, amulet. Jo, tenhle druh vidění je další z těch dovedností. Vsadil bych se, že podobný talenty bublají v Londýně těsně pod povrchem. Musejí je mít stovky lidí. Ale nezapomínej, že spousta z nich si je asi vůbec neuvědomuje. Nějakou dobu trvá, než tyhle věci vejdou v obecnou známost. Jak jsi to zjistila ty?“

Kitty málem zapomněla, že tenhle drobný, zdvořilý a dobře informovaný chlapec je ve skutečnosti démon, který by se jí měl hnusit a děsit ji. Otevřela ústa, ale zaváhala. Kluk podrážděně zakroutil očima a zvedl ruce. „Hele, já to nikomu nevykecám, a už

vůbec ne svýmu pánovi. Nic mu nedlužím. Ale násilím to z tebe páčit nebudu. Nejsem mág.“ Znělo to dost dotčeně.

„Jeden démon na mě vypustil Černý buben.“ Samotnou ji překvapilo, že se mu s tím svěřila; vyklouzlo jí to z úst bez přemýšlení.

„No jo. Ta Tallowova opice. Už si vzpomínám.“ Kluk se líně protáhl. „V tom případě tě asi potěší, že Tallow je po smrti. Dostal ho jeden ifrít. A docela stylově. Ne – podrobnosti ti neprozradím. Aspoň dokud mi neřekneš něco víc o sobě. Co se stalo po tom Bubnu?“ A Kitty navzdory svým výhradám začala vyprávět celý příběh.

Když skončila, démon jen sklesle pokrčil rameny. „Problém toho Pennyfeathera byl v tom, že se až moc podobal mágům, ne? Byl chamtivý, tajnůstkářský a majetnický. Držel všechno pěkně pod pokličkou, chtěl to jen pro sebe. Není divu, že jste nedali dohromady víc než jedenáct členů. Když potřebuješ rozjet revoluci, hlavní je přetáhnout na svoji stranu lidi. Všechny ty výbuchy a loupeže by vás nikdy nikam nedostaly.“

Kitty se zamračila. Démonova lehkovážná sebejistota v té věci ji dráždila. „Asi ne.“

„Určitě ne. Hlavní je osvěta. Je třeba poznat minulost. Proto se mágové starají, abyste nedostali moc dobrý vzdělání. Vsadím se, že ve škole do tebe donekonečna cpali historky o tom, proč je Británie tak slavná a velká.“ Zasmál se. „Legrační na tom je, že sílící odolnost vůči magii mezi běžnou populací vždycky zaskočí i mágy. Každá říše si totiž myslí, že je jiná, že jim se to stát nemůže. Zapomínají na lekce z minulosti, dokonce i na ty úplně nedávný. Gladstone proniknul do Prahy tak rychle jen proto, že polovina český armády tou dobou stávkovala. Říši to výrazně oslabilo. Ale můj pán a jeho přátelé na to už zapomněli. Mandrake vůbec nechápe, jak jsi onehdy unikla tomu moulákovi. Mimochodem, vážně mu trvá věčnost sem toho Hyrneka dopravit. Začínám si myslet, že se mu něco stalo. Bohužel nic definitivního, jinak bych tady už nebyl.“

Jakub. Kitty natolik uchvátila démonova slova, že na přítele skoro zapomněla. Zrudla. Ona se tu vybavuje s *nepřítelem* – se zabijákem, únoscem, nelidskou zrůdou. Jak mohla zapomenout?

„Víš,“ pokračoval démon kamarádsky, „něco mě překvapilo. Proč jsi vlastně přišla pro toho Hyrneka? Muselas vědět, že je to past. Říkal, že jste se několik let neviděli.“

„To je pravda. Ale já zavinila, že se dostal do tohohle maléru, ne?“ procedila Kitty mezi zuby.

„Hmmmmmm…“ Démon udělal obličej. „Akorát mi to připadá zvláštní, to je všechno.“

„Co *ty* o tom můžeš vědět, démone?“ Kitty zbledla zuřivostí. „Jsi monstrum! Jak se odvažuješ vůbec pomyslet, že bys mohl tušit, co cítím?“ Zuřila tolik, že se po něm málem rozmáchla.

Kluk nesouhlasně zamlaskal. „Rád bych ti dal malou, dobře míněnou radu,“ prohodil. „Asi by se ti nelíbilo, kdyby tě někdo oslovoval ‚pozemský červe‘, co? No, a podobně, když říkáš nadpřirozené bytosti, jako jsem já, ‚démone‘, vyznívá to upřímně řečeno trochu urážlivě. Správný termín je ‚džin‘, ačkoli k tomu můžeš podle svýho uvážení připojit něco jako ‚vznešený‘ nebo ‚ctihodný‘. Jde o základní zdvořilost. Abychom se k sobě i nadále chovali přátelsky.“

Kitty se drsně zasmála. „*Nikdo* se nepřátelí s démony!“

„Souhlasím, obvykle ne. Rozdíly v intelektuálních schopnostech jsou na to moc velký. Ale stalo se to –“ Zamyšleně se odmlčel.

„Jo?“

„Mně můžeš věřit.“

„A to jako kdy?“

„Už dávno… Na tom nesejde.“ Mladý Egypťan pokrčil rameny.

„Vymýšlíš si.“

Kitty čekala, ale kluk si soustředěně prohlížel vlastní nehty a nic nedodal.

Po dlouhé pauze přerušila ticho jako první. „Takže proč mě Mandrake zachránil před vlky? Nedává to smysl.“

Kluk si odfrkl. „Chce hůl. Pochopitelně.“

„Tu hůl? Proč?“

„Proč asi? Touží po moci. Proto se k tý holi chce dostat dřív než ostatní.“ Chlapcův tón byl strohý. Zdálo se, že má špatnou náladu.

Kitty to konečně došlo. „Chceš říct, že ta hůl je důležitá?“

„Jasně. Je přece Gladstoneova. Ale to jste věděli, ne? Proč byste jinak do tý hrobky lezli?“

Kitty před sebou v duchu zase spatřila divadelní lóži a zlatý klíček, který před ni kdosi hodil. Slyšela hlas jejich mecenáše, který hůl zmínil jen mimochodem. Vzpomněla si, jak se na ni upíraly Hopkinsovy světle šedé oči, slyšela, jak se v šumu kavárny vyptává na hůl. Žaludek se jí zvedl vědomím zrady.

„Ach. Vy jste to *nevěděli*.“ Džin se na ni díval jasnýma očima. „Nastražili to na vás. Kdo? Ten Hopkins?“

Kitty odpověděla roztřeseným hlasem: „Ano. A ještě někdo jiný – nikdy jsem neviděla jeho tvář.“

„Škoda. Skoro určitě to byl někdo z významných vládních mágů. Výběr máš prakticky neomezený. Všichni jsou stejní. A vždycky se postarají, aby za ně špinavou práci odvedl někdo jiný, ať už džin, nebo člověk.“ Zamrkal, jako by ho náhle něco napadlo. „Takže asi nevíš nic ani o tom golemovi, co?“

To slovo pro Kitty nic neznamenalo; zavrtěla hlavou. „Co je to golem?“

„Velká, nesympatická magická bytost, která poslední dobou dělá v Londýně pěknou paseku. *Někdo* ji ovládá a já bych moc rád věděl kdo. Už kvůli tomu, že mě málem zabila.“

Kluk se přitom tvářil tak rozhořčeně, že se Kitty téměř ušklíbla. „Myslela jsem, že jsi vznešený džin ohromující síly,“ prohodila. „Jak to přijde, že tě tenhle golem porazil?“

„Je imunní vůči magii, v tom to vězí. Odsává mi energii, když se k němu dostanu moc blízko. Dokonce i *ty* bys měla větší šanci ho zastavit než já.“

Kitty se naježila. „Díky.“

„Myslím to vážně. Golem čerpá sílu ze svýho šému, rukopisu, který má uložený v ústech. Kdyby ses dostala dost blízko, abys to lejstro vytáhla, golem by se vrátil ke svýmu pánovi a proměnil se v hromádku jílu. Jednou jsem to viděl, ještě v Praze.“

Kitty roztržitě přikývla. „To se mi nezdá moc těžký.“

„Samozřejmě bys musela proniknout dusivou černou mlhou, která se kolem toho stvoření vznáší…“

„A-a-aha.“

„A vyhnout se jeho máchajícím pěstem, které dokážou projít betonem…“

„Och.“

„Ale jinak je to brnkačka.“

„Když je to tak lehký,“ namítla Kitty rozhořčeně, „proč mágové toho golema nezarazili?“

Džin se chladně usmál. „Protože by to vyžadovalo osobní statečnost. Oni nikdy nedělají nic sami. Spoléhají na nás. Mandrake mi dá příkaz, já poslechnu. On sedí doma, já musím do psoty a sloty. Takhle to funguje.“

Chlapcův hlas zněl náhle staře a unaveně. Kitty přikývla. „To nezní moc dobře.“

Démon pokrčil rameny. „Prostě to tak je. Nemám na vybranou. Proto mě zajímalo, proč jsi přišla Hyrneka zachránit. Přiznej to – bylo to hloupý rozhodnutí a nemuselas to dělat. *Tebe* nikdo k ničemu nenutí. Udělalas blbost, ale z obdivuhodných důvodů. Věř mi, když se člověk moc dlouho motá kolem mágů, je tohle příjemná změna.“

„Já žádnou blbost neudělala,“ ohradila se Kitty. „A jak dlouho je moc dlouho?“

„Plus minus pět tisíc let. S přestávkama. Několikrát za pár staletí si jeden může dáchnout, ale jak jedna říše padne, hned ji nahradí nová. Británie je jenom ta poslední.“

Kitty se zadívala do stínů. „A Británie taky za čas padne.“

„Tutovka. Trhliny už začínají být znát. Měla bys víc číst, bylo by ti jasný, co se děje. Vida… někdo je dole. No konečně…“

Kluk vstal. Kitty ho napodobila. Uslyšela šramot a několik tlumených kleteb, které se po schodišti donesly až nahoru. Srdce se jí rozbušilo prudčeji. Znovu ji napadlo, jestli by se neměla pokusit o útěk; znovu ten instinkt potlačila.

Džin se na ni s úšklebkem podíval a blýskl po ní nápadně bílými zuby. „Moc fajn jsem si s tebou popovídal,“ řekl. „Doufám, že mi nenařídí, abych tě zabil.“

Dívka i démon stáli ve tmě bok po boku a čekali, zatímco po schodech kdosi stoupal.

Nathaniel

43

Nathaniela odvezli do Whitehallu pancéřovanou limuzínou v doprovodu Jane Farrarové a tří nemluvných důstojníků Noční policie. Nalevo od něj seděl Jakub Hyrnek, napravo policista. Nathaniel si všiml, že policista má kalhoty od uniformy na několika místech roztržené a nehty na velkých mozolnatých rukou polámané. Vzduch byl cítit pižmem. Podíval se na Jane Farrarovou, která nehybně seděla na předním sedadle, a zauvažoval, jestli je ta žena taky vlkodlak. Dost o tom pochyboval: moc dobře se ovládala a měla příliš drobnou postavu. Ale na druhé straně, něco takového jste nikdy nemohli tvrdit s jistotou.

Ve Westminsteru Nathaniela a Jakuba okamžitě odvedli do hlavní audienční síně, kde byl strop posetý pátracími koulemi a předseda vlády se svými pobočníky tam seděli kolem naleštěného stolu. Kupodivu se na něm nenacházelo žádné vybrané jídlo, což jen zdůrazňovalo vážnost situace. Každý ministr měl před sebou pouze obyčejnou láhev minerálky a sklenici. Policejní prezident se nyní rozvaloval na čestném místě vedle pana Devereauxe a po tváři se mu rozléval samolibý úsměv. Paní Whitwellovou odsunuli až na kraj. Nathaniel se na ni nepodíval. Upíral zrak na předsedu vlády a snažil se z náznaků odhadnout situaci, ale pan Devereaux měl sklopenou hlavu.

Byli tu pouze představitelé nejvýznamnějších ministerstev. Pan Makepeace se nedostavil.

Důstojníci, kteří Nathaniela eskortovali, uctivě zasalutovali policejnímu prezidentovi Duvallovi a na jeho pokyn opustili místnost. Jane Farrarová popošla vpřed a diskrétně si odkašlala.

Pan Devereaux vzhlédl. Povzdechl si jako člověk, kterého čeká nepříjemný úkol. „Ano, slečno Farrarová? Chcete podat hlášení?“

„Ano, pane. Sdělil vám pan Duvall nějaké podrobnosti?“

„Zmínil se o té záležitosti. Prosím, buďte stručná.“

„Ano, pane. Několik dní jsme sledovali Johna Mandraka. Upozornily nás na něj jisté drobné nesrovnalosti v jeho krocích z nedávné doby a o tom, co podniká, se vyjadřoval pouze mlhavě a neurčitě.“

„Protestuju!“ skočil jí Nathaniel do řeči tak klidným tónem, na jaký se zmohl. „Můj démon zničil šíleného ifríta – na tom není nic mlhavého ani neurčitého.“

Pan Devereaux zvedl ruku. „Jistě, jistě, Mandraku. Dostanete možnost se hájit. Prozatím prosím mlčte.“

Jane Farrarová si odkašlala. „Pokud to mohu vylíčit podrobně, pane: v posledních dnech se Mandrake několikrát vydal na osamělé výpravy přes Londýn, a to v kritické situaci, kdy se od všech mágů očekávalo, že zůstanou ve Westminsteru a vyčkají dalších rozkazů. Dnes odpoledne, když opět záhadně zmizel, jsme za ním poslali pátrací koule. Vystopovali jsme ho v jednom domě ve východním Londýně, kde se setkal se svým démonem a s tímto zbědovaným mladíkem. Zůstali tam a zjevně na někoho čekali. Rozhodli jsme se rozmístit v okolí členy Noční policie. Později téhož večera se k domu přiblížila jistá dívka, a když ji zastavily naše hlídky, bránila se zatčení. Byla ozbrojená: dva naši muži přišli v následné šarvátce o život a čtyři byli zraněni. Nicméně přesto se naši důstojníci chystali provést zatčení, když tu se zjevil démon pana Mandraka a pomohl podezřelé uprchnout. V tu chvíli jsem cítila, že je mou povinností pana Mandraka zatknout.“

Předseda vlády nepatrně usrkl ze své sklenice. „Ta dívka? Co je zač?“

„Jsme přesvědčeni, že jde o členku Odboje, pane, která přežila útok na opatství. Zdá se zjevné, že Mandrake je s ní už nějaký čas ve

styku. Zcela určitě jí pomohl uniknout spravedlnosti. Pokládala jsem za nutné upozornit vás na tu věc.“

„Dobrá.“ Černé oči pana Devereauxe se na Nathaniela chvíli upíraly. „Když se s ní střetly vaše jednotky, měla ta dívka při sobě Gladstoneovu hůl?“

Jane Farrarová stiskla rty. „Ne, pane, neměla.“

„Prosím, pane, pokud mohu –“

„Nemůžete, Mandraku. Henry, chcete to nějak komentovat?“

Policejní prezident se na židli neklidně vrtěl; teď se předklonil a přitiskl velké ruce dlaněmi na stůl. Pomalu obrátil hlavu ze strany na stranu a prohlížel si ostatní ministry jednoho po druhém. „Pochyboval jsem o tom chlapci už nějaký čas, Ruperte,“ začal. „Když jsem ho viděl poprvé, řekl jsem si: ‚Tenhle Mandrake je nadaný, to se musí nechat, navenek se projevuje jako schopný člověk, ale má skryté hlubiny, nedá se přesně odhadnout.‘ No, teď už víme všechno o jeho ambicích, o tom, jak se vetřel do přízně nebohé Jessiky a získal významné postavení na ministerstvu vnitra v pozoruhodně mladém věku. Co tam měl za úkol? Vystopovat Odboj, zničit ho, pokud to bude možné, a zajistit, aby ulice byly pro nás všechny opět bezpečné. A co se v uplynulých několika měsících stalo? Odboj šel od úspěchu k úspěchu a jeho politika teroru vyvrcholila znesvěcením Zakladatelovy hrobky. Dopustili se nevýslovného vandalství: Britské muzeum, obchody na Piccadilly, Národní galerie – a ze žádného z těchto útoků nebyl nikdo obviněn.“

Nathaniel vztekle popošel kupředu. „Jak jsem již upozorňoval mnohokrát, tohle nemělo nic společného s –“ Ve vzduchu před ním se zhmotnil olivově hnědý pruh želatinové hmoty, pevně se mu obtočil kolem hlavy a ucpal mu ústa. Pan Mortensen svěsil ruku. „Pokračujte, Duvalle.“

„Děkuji vám.“ Policejní prezident se široce rozmáchl. „Tak tedy. Nejprve jsme se slečnou Farrarovou přisuzovali tento pozoruhodný řetězec neúspěchů čistě jen Mandrakově neschopnosti. Pak jsme začali pochybovat: co když je na tom něco víc? Mohl by se tento talentovaný a ctižádostivý mladík podílet na něčem nekalém? Začali jsme ho sledovat. Po zkáze v muzeu velmi tajně odjel do Prahy, kde – přestože o jeho pohybech tam nemáme přesné informace – se podle

nás sešel s místními mágy. Ano, ohromené zděšení je zcela na místě, paní Malbindiová! Kdo ví, jakou škodu ten hoch způsobil, jaká státní tajemství možná vyzradil. Každopádně jeden z našich nejlepších pražských agentů – muž, který nám věrně sloužil mnoho let – přišel během Mandrakovy návštěvy o život.“

Po těch slovech si několik ministrů začalo mezi sebou tlumeně mumlat. Pan Duvall poklepal na stůl svými špalkovitými prsty. „Mandrake přišel s neuvěřitelnou historkou o těch londýnských útocích a začal hlásat, že by za nimi mohl být gólem – ano, slyšela jste správně, paní Malbindiová, *golem.* Ačkoli je to naprosto směšná představa, zdá se, že se mu lehko podařilo oklamat tím nebohou Jessiku a historka o golemovi se stala zástěrkou pro jeho cestu do Prahy. Vrátil se bez jakéhokoli důkazu pro svá neuvěřitelná tvrzení a – jak jsme právě slyšeli – poté se stýkal se členy Odboje a bránil naší policii ve výkonu jejích úkolů. Je zcela jasné, že chce získat Gladstoneovu hůl; možná dokonce nasměroval zrádce do hrobky právě za tímto účelem. Navrhuji, abychom pana Mandraka okamžitě přepravili do Toweru k řádnému výslechu. Rád se toho úkolu osobně ujmu.“

Ministři začali mumlat na souhlas. Pan Devereaux pokrčil rameny. Paní Whitwellová seděla mlčky, s naprosto nehybnou tváří. Ozval se zavalitý ministr zahraničních věcí Fry: „Dobrá. Nikdy jsem neměl toho kluka rád. Má moc dlouhé vlasy a drzý výraz. Napadají vás nějaké metody, Duvalle?“

„Co takhle Studnice žalu? Doporučoval bych ponořit ho do ní až po nos a nechat ho tam přes noc. To obvykle zrádcům rozváže jazyky – když jim je úhoři nechají.“

Fry přikývl. „Úhoři. To mi něco připomíná – co takhle dát si druhou večeři?“

Pan Mortensen se na židli předklonil. „A co třeba Naviják, Duvalle? S tím míváme často úspěchy.“

„Nejprověřenější a nejlepší metoda je podle mě Prstenec utrpení.“

„A co třeba pár hodin v každém z nich?“

„Možná. Mohu toho ničemu odvést, Ruperte?“

Předseda vlády hlasitě vydechl a pak se na židli opřel. Váhavě řekl: „Asi ano, Henry. Asi ano.“

Pan Duvall luskl prsty; ze stínů vystoupili čtyři členové Noční policie, jeden svalnatější než druhý. Pochodovali přes místnost k věžni a jejich vůdce si už odepínal od opasku tenká stříbrná pouta. V tu chvíli Nathaniel, který se už nějakou dobu kroutil a zuřivě gestikuloval, začal protestovat tak zuřivě, že zpoza roubíku uniklo přiškrcené vyjeknutí.

Předseda vlády jako by si na něco vzpomněl; zvedl ruku.

„Ještě okamžíček, Henry. Musíme tomu chlapci umožnit, aby se hájil.“

Policejní prezident se netrpělivě zamračil. „*Musíme*, Ruperte? Buďte opatrný. Je to velmi výmluvný mladý zločinec.“

„O tom, když dovolíte, rozhodnu sám.“ Pan Devereaux pohlédl na pana Mortensena, a ten neochotně mávl rukou. Želatinový roubík kolem Nathanielových úst se rozpustil a zůstala po něm jen nahořklá pachuť. Mladý mág vytáhl z kapsy kapesník a otřel si z obličeje pot.

„Tak rychle,“ štěkl na něj Duvall. „A žádné lži.“

Nathaniel se narovnal a přejel si jazykem po zubech. V očích starších mágů neviděl nic než nepřátelství, snad až – a to nyní byla jeho jediná naděje – na pana Devereauxe samotného. U něj rozeznal cosi, co mohla být nejistota smíšená s mimořádnou podrážděností. Nathaniel si odkašlal. Dlouho byl hrdý na svůj důvěrný vztah s předsedou vlády a nyní nastal čas prověřit pevnost toho vztahu.

„Děkuji vám, že jste mi dal možnost promluvit, pane,“ začal. Snažil se hovořit s lehkou, klidnou sebejistotou, ale hlas se mu strachy měnil v zajíkavé pištění. Stačilo mu pomyslet na Dům přesvědčování – část londýnského Toweru, kde probíhaly výslechy vězňů – a už se celý třásl. Bartimaeus měl pravdu: tím, co udělal, se stal zranitelným a jeho nepřátelé využili příležitosti, aby ho ohrozili. Nyní prostě musí být přesvědčivější než oni. „Obvinění pana Duvalla jsou zcela nepodložená,“ prohlásil, „a slečna Farrarová se zachovala mírně řečeno ukvapeně. Jenom doufám, že je stále ještě čas napravit škody, které napáchali.“

Zaslechl, jak si Jane Farrarová někde vedle něj tlumeně odfrkla. Také Duvall chraptivě zaprotestoval, ale předseda vlády jeho

námitky uťal jediným pohledem. To Nathaniela povzbudilo a hovořil dál: „Moje cesta do Prahy a záležitost s tou dívkou jsou dvě zcela nesouvisející věci, pane. Pravdou je, že skutečně věřím, že mnohé z londýnských útoků jsou dílem golema; vyšetřování v této věci jsem dosud neukončil. Mezitím jsem chtěl využít tohoto mladíka“ – kývl hlavou k Hyrnekovi – „aby vylákal zrádkyni Kitty Jonesovou z úkrytu. Je to její starý kumpán a já doufal, že se ho pokusí zachránit. Jakmile by se ocitla v mé moci, rychle by mi sdělila, kde se nachází hůl, kterou bych poté mohl předat do vašich rukou. Vlci slečny Farrarové můj plán dokonale zhatili. Doufám, že bude důrazně napomenuta.“

Jane Farrarová zlobně vykřikla. „Moji muži měli tu dívku v obklíčení. To váš démon ji odnesl pryč.“

„Samozřejmě,“ opáčil Nathaniel hladce. „Protože by ji roztrhali na kusy. Čišela z nich touha po krvi. A jak bychom pak zjistili, kde hůl je?“

„Byli to příslušníci imperiální policie, podléhající přímo zde panu Duvallovi –“

„Přesně tak, a nedokonalejší a mizerněji řízenou organizaci aby pohledal,“ pokračoval Nathaniel v protiútoku. „Připouštím, že jsem jednal v utajení, pane,“ obrátil se sladce k panu Duvallovi, „ale bylo mi jasné, že jde o velmi citlivou operaci. Ta dívka je umíněná a vzpurná. Abych zjistil, kde se hůl nachází, musel jsem postupovat opatrně: chtěl jsem jí výměnou za hůl nabídnout bezpečí tohoto hocha. Obával jsem se, že pověstná těžkopádnost přístupu pana Duvalla všechno ohrozí. Což se bohužel stalo.“

Zuřivost policejního prezidenta byla pozoruhodná. Jeho snědý obličej zrudl dokrvava, žíly na krku a rukou vystoupily jako kotevní lana a jeho nehty – které se náhle zdály o něco delší než před chvílí – se zaryly hluboko do stolní desky. Vzteky ze sebe stěží dokázal vypravit slovo. „Hlídka! Odveďte toho prolhaného mizeru. Za okamžik se mu budu osobně věnovat.“

„Zapomínáte se, Henry,“ řekl pan Devereaux tiše, ale hrozba v jeho hlase se nedala přeslechnout. „Já jsem v této vládě soudcem i porotou; já rozhodnu o Mandrakově osudu. A rozhodně jste mě

nepřesvědčil, že je zrádce. Johne," obrátil se k Nathanielovi, „váš démon má to děvče, tuhle Kitty Jonesovou, ve své péči?"

„Ano, pane." Nathaniel byl očekáváním napjatý jako struna. Ještě neměl vyhráno; stále se nad ním vznášel temný stín Studnice žalu. Musel postupovat opatrně. „Poslal jsem ji na odlehlé místo, kde ještě můžu provést svůj plán. Doufám, že toto dlouhé zdržení všechno nezhatilo."

„A měl jste v úmyslu předat hůl mně?" Devereaux ho koutkem oka sledoval.

„Samozřejmě, pane! Doufal jsem, že ji jednoho dne uvidím vedle Amuletu Samarkandu ve sklepeních ministerstva, pane." Kousl se do rtu a čekal. Tohle byl samozřejmě jeho hlavní trumf – když získal amulet, zachránil Devereauxovi život, a nechtěl, aby na to předseda vlády teď zapomněl. „Pořád ještě to můžu dokázat, pane. Když odvedu Hyrneka k té dívce a slíbím oběma beztrestnost, myslím, že mi do hodiny Gladstoneovu hůl vydá."

„A pak tu dívku necháte jít?"

Nathaniel se ušklíbl. „Kdepak, pane. Jakmile získám hůl, Jonesová i Hyrnek budou moci být důkladně vyslechnuti." Jeho úsměv zmizel, když ho Jakub Hyrnek tvrdě nakopl do holeně.

„Ten kluk je rozený lhář." Pan Duvall se trochu uklidnil. „Ruperte, prosím vás, přece se nenecháte zmást takovým –"

„Už jsem se rozhodl." Předseda vlády se předklonil a sepjal před sebou špičky prstů. „Mandrake v minulosti dokázal svou cenu a věrnost; musíme mu dát ještě šanci. Vezmeme ho za slovo. Ať pro hůl jde. Pokud ji získá, jeho tajnůstkářství v té věci mu bude odpuštěno. Pokud ne, přijmu Henryho verzi událostí a pošlu ho do Toweru. Slušný kompromis? Jsou všichni spokojení?" S úsměvem přehlédl Duvallovo zklamané mračení i Nathanielův úzkostí zsinalý obličej. „Výborně. Mandrake může odejít. A teď, neříkal někdo něco o jídle? Pro začátek by se hodila kapka byzantského vína."

Pokojem provál vlahý vánek. Neviditelní otroci popošli kupředu s křišťálovými sklenicemi a karafami plnými meruňkově zbarveného vína. Jane Farrarová uskočila, když kolem ní proplul podnos telecích párků. „Ale pane, přece Mandraka nenecháme jít samotného!"

„Ano – musíme s ním poslat celý pluk!“ Duvall netrpělivě odmávl nabízenou sklenici. „Bylo by pošetilé mu důvěřovat.“

Nathaniel už byl na půl cestě ke dveřím. Pospíšil si zpátky. „Pane, je to velmi citlivá situace. Spolek vlčích hlav všechno zničí.“

Pan Devereaux ochutnával víno. „Vynikající. Esence Marmary… Dobrá, tak ještě jeden kompromis. Přidělíme Mandrakovi několik pátracích koulí, abychom měli průběžné zprávy o jeho pohybech. A teď, ten kuskus vypadá lákavě. Může mi ho někdo podat?“

# # #

Nathaniel k sobě přivázal Jakuba Hyrneka neviditelným poutem a odvedl ho za loket ze síně. Necítil úlevu ani radost. Pro tuto chvíli Duvalla zadržel, ale jestli nezíská hůl, vypadá to s ním bledě. Věděl, že vyčerpal veškerou zásobu dobré vůle, kterou pro něj předseda vlády měl, a nechuť všech ostatních ministrů byla téměř hmatatelná. Jeho kariéra i život visely na vlásku.

Když přecházeli předpokojem, postavila se jim do cesty paní Whitwellová. Nathaniel na ni klidně hleděl, ale nepromluvil. Její dravčí oči se do něj zabodly.

„Možná jsi našeho drahého premiéra přesvědčil a možná ne,“ zašeptala chraptivě. „Možná hůl získáš a možná ne. Já ale vím, že jsi jednal za mými zády, snažil ses dosáhnout povýšení na můj úkor, a to ti neodpustím. Naše spolupráce skončila a já ti úspěch nepřeju. Pro mě za mě si můžeš shnít v Duvallově Toweru.“

Odkráčela pryč a šaty na ní šustily jako suché listí. Nathaniel se za ní dlouho díval; potom, když si všiml, že ho Hyrnek pozoruje s trpkým pobavením v očích, se vzchopil a zagestikuloval přes halu na hlouček čekajících šoférů.

Jakmile se vůz rozjel k severu, před vchodem do budovy se zhmotnily čtyři pátrací koule a nehlučně se rozletěly za ním.

Bartimaeus

44

Situaci jsem pochopil ve chvíli, kdy se vynořili nad schodištěm. Vyčetl jsem to z nuceného úsměvu toho chlapce Hyrneka a z neochoty, s jakou stoupal ze schodu na schod. Viděl jsem to v chladném, ocelovém pohledu svého pána a v tom, že se držel hrozivě blízko u svého věžně. Jasně, Nathaniel se snažil dělat, že je všechno v nejlepším pořádku, klídek a pohoda, aby dívku ukolébal. Můžete tomu říkat intuice, ale vsadil bych se, že věci nevypadaly zdaleka tak růžově, jak jí chtěl namluvit. Samozřejmě, neviditelný foliot, který Hyrnekovi seděl na ramenou a pevně svíral jeho krk v tlapách s dlouhými drápy, ledacos naznačoval. Ruce chlapci tiskl k bokům tenkým šupinatým ocasem, takže Hyrnek nemohl promluvit, vykřiknout ani udělat nějaké gesto. Dva drápy se mu zarývaly do tváří a roztahovaly je do křečovitého úsměvu. Foliot mu taky v jednom kuse něco šeptal do ucha a asi to nebyla něžná slovíčka.[*]

Ale dívka nic z toho neviděla. Tiše vykřikla, když se Hyrnek objevil nad schodištěm, a bezděčně popošla blíž. Můj pán na ni varovně houkl: „Ustupte prosím, slečno Jonesová!“

Zastavila se, ale nespouštěla z přítele oči. „Ahoj, Jakube,“ pozdravila.

Foliot nepatrně uvolnil sevření, aby chlapec mohl zachraptět: „Ahoj, Kitty.“

[*] Nižší bytosti podobného druhu jsou často malicherné a mstivé a využijí každé příležitosti, aby znervózňovaly smrtelníka, kterého mají ve své moci, vyprávěním o mučení a jiných hrůzách. Jiné zase mají nekonečnou zásobu košilatých vtipů. Těžko říct, co je horší.

„Ublížili ti?“

Odmlka. Foliot varovně pošimral Hyrneka na tváři. „Ne.“

Slabě se na něj usmála. „J-já… Přišla jsem tě zachránit.“

Tentokrát se jí místo odpovědi dostalo jen křečovitého přikývnutí. Foliotovy drápy se opět sevřely. Hyrnekovi se do obličeje vrátil falešný úsměv, ale já viděl zoufalé varování v jeho očích.

„Neboj se, Jakube,“ pronesla dívka pevně. „Dostanu nás z toho.“

Bylo to fakt dojemné a srdceryvné a dalo se poznat, že Kitty na tom klukovi záleží přesně tak, jak si můj pán přál.[*] Sledoval jejich setkání s vypočítavou dychtivostí.

„Přišel jsem s dobrými úmysly, slečno Jonesová,“ zalhal nestydatě. Foliot zavěšený kolem Hyrnekova krku obrátil oči v sloup a naznačil uchechtnutí.

I kdybych *chtěl* holku upozornit na foliotovu přítomnost, nemohl jsem s ní promluvit, když můj pán stál přímo přede mnou.[†] Navíc to nebyl jediný problém. Právě jsem si všiml, že se mezi trámy vznáší pár rudých koulí. Zdálky nás pozorovali mágové. Nemělo smysl koledovat si o malér. Takže jako vždycky – poslušně jsem přihlížel a čekal na rozkazy.

„Přišel jsem v dobrém,“ opakoval se můj pán. Ruce měl vztažené před sebou ve smířlivém gestu, prázdné dlaně obrácené vzhůru.[‡] „Nikdo jiný neví, že jsi tady. Jsme sami.“

Další lež. Pátrací koule do sebe za trámem stydlivě ťukly, jako by to bylo trapné i jim. Foliot nasadil výraz spravedlivého rozhořčení. Hyrnek dívku zapřísahal očima, ale ona si ničeho nevšimla. „Co ti vlci?“ zeptala se suše.

„Jsou daleko – pokud vím, pořád vás hledají.“ Jeho ústa se zvlnila v úsměvu. „Stěží byste mohla chtít další důkazy, že s vámi

[*] I když jsem nechápal proč. Mně připadal jako pěkný ubulenec.

[†] Ne že bych to měl v úmyslu, samozřejmě. Záležitosti smrtelníků jdou mimo mě. Kdybych měl na vybranou mezi pomocí té holce a okamžitou dematerializací, nejspíš bych zmizel s jásavým smíchem a vyfoukl jí na rozloučenou do očí oblak síry. Byla sice okouzlující, ale džinům se nevyplácí příliš se sbližovat s lidmi. Nikdy. Věřte mi, mám s tím zkušenosti.

[‡] Tedy aspoň tu jejich část, která byla pod obrovskými krajkovými manžetami vidět.

nemám špatné úmysly," řekl. „Nebýt mě, touhle dobou by z vás bylo jen pár ohlodaných kostí v zastrčené uličce."

„Když jsme se viděli naposledy, nebyl jste zdaleka tak ohleduplný."

„Pravda." Nathaniel rozhodil rukama v něčem, co očividně pokládal za okouzlující gesto; vlasy i krajkové manžety mu přitom zavlály, jako by vrávoral. „Omlouvám se za svůj tehdejší nemírný spěch."

„Pořád mě hodláte zatknout? Předpokládám, že právě proto jste unesl Jakuba."

„Očekával jsem, že vás to ke mně přivede, připouštím. Ale zatýkání? Upřímně řečeno, to záleží jen na vás. Možná bychom se mohli dohodnout."

„Pokračujte."

„Ale nejdřív – nepotřebujete nějaké občerstvení nebo ošetření? Vidím, že jste zraněná, a nepochybně také vyčerpaná. Mohl bych poslat svého otroka" – při těch slovech luskl prsty mým směrem –, „aby vám sehnal, cokoli si budete přát: jídlo, horké víno, posilující léky… Stačí říct, a vaše přání bude splněno."

Zavrtěla hlavou. „Nestojím o žádné vaše magické svinstvo."

„Vážně nic nepotřebujete? Obvazy? Léčivé byliny? Whisky? Bartimaeus vám to může obstarat v okamžiku."[*]

„Ne." Výraz měla stále tvrdý, jeho úlisnost s ní nepohnula. „Jak zní váš návrh? Předpokládám, že chcete tu hůl."

Nathanielova pleť při posledním slově trochu změnila barvu; možná ho zaskočila její věcnost, neboť mágové bývají jen málokdy takhle přímočaří. Zvolna přikývl. „Máte ji?" Všechny svaly v těle se mu napjaly; na okamžik zadržel dech.

„Mám."

„Můžete ji rychle doručit?"

---

[*] Zase trochu přeháněl – tohle by platilo, leda byste měli mimořádně ulepené, revmatické oko, které se fakt špatně otvírá. Kdybych dostal přesný příkaz a dočasně by se zrušily mé předchozí pokyny, mohl jsem se samozřejmě odhmotnit, zhmotnit se někde jinde, najít žádané předměty a vrátit se, ale trvalo by to dobrých pár vteřin – i víc, pokud by šlo o zboží, které se špatně shání. Nevytahuju věci jen tak ze vzduchu. To je nesmyslná představa.

„Můžu.“

Opět vydechl. „Výborně. Výborně. Takže navrhuji následující: dole na mě čeká vůz. Doveďte mě na místo, kde se hůl nachází, a předejte mi ji. Jakmile bude v mých rukou, zařídím vám i Hyrnekovi bezpečný odchod, kam si budete přát. Dostanete čtyřiadvacet hodin na opuštění Anglie – tolik času by vám mělo stačit. Dobře moje slova zvažte. Pro bezectnou zrádkyni, jako jste vy, je to slušná nabídka. Jak jste viděla, ostatní členové vlády by tak velkorysí nebyli.“

Nepřesvědčil ji. „Jakou mám záruku, že dodržíte slovo?“

Usmál se a smetl si z rukávu smítko. „Žádnou. Budete mi muset důvěřovat.“

„Tomu sám nevěříte.“

„Máte snad jinou možnost, slečno Jonesová? Už jste, dá-li se to tak říct, zahnaná do kouta. Střeží vás krvelačný démon –“

Zmateně se rozhlédla kolem. Odkašlal jsem si. „To mám být jako já,“ upozornil jsem ji.

„– a také musíte čelit mně,“ pokračoval můj pán. „Podruhé vás už nepodcením. Vlastně,“ dodal, jako by ho to právě napadlo, „rád bych věděl, jak jste přišla k těm ochranám proti magii. Nic podobného jsem ještě neviděl. Kde jste je sehnala? Kdo vám je opatřil?“ Dívka neřekla nic. „Pokud mi to prozradíte,“ naléhal Nathaniel, „a pravdivě mi vylíčíte své působení v Odboji, nejenže vás propustím, ale udělám mnohem víc.“ Popošel o kousek blíž a položil jí dlaň na rameno. Cukla sebou, ale neodtáhla se. „Můžu vám nabídnout i majetek,“ vemlouval se. „Ano, a také postavení, o jakém se vám ani nesnilo. Plebejci jako vy – kteří mají inteligence, odvahy a schopností na rozdávání – se mohou prosadit v samém srdci vlády, přímo u zdroje moci. Není to žádné tajemství. Denně se budete stýkat se špičkami společnosti a dozvíte se toho tolik, že vám z toho půjde hlava kolem. Zbavíte se šedi svého života, získáte příležitost nahlédnout do slavné minulosti, kdy mágové na trůnech vládli celému světu. Stanete se součástí velkolepého příběhu našeho impéria. Například až vyhrajeme současné války, ustavíme v Americe opět Úřad pro kolonie a budeme potřebovat schopné muže a ženy, kteří by tam prosazovali naše zájmy. Říká se, že tam lze získat nesmírná panství, slečno Jonesová, nekonečné lány půdy, na nichž

nežije nic než zvířata a pár divochů. Jen si to představte – stala byste se významnou osobností impéria…“

Trochu ustoupila a nechala si jeho ruku sklouznout z ramene. „Děkuji vám, ale myslím, že to by mi asi nevyhovovalo.“

Zamračil se. „Škoda. Co tedy ten první návrh? Přijímáte?“

„Chci si promluvit s Jakubem.“

„Prosím, támhle stojí.“ Mág jakoby bezmyšlenkovitě popošel o kus dál. Také jsem ustoupil. Dívka se postavila těsně před Hyrneka.

„Vážně ti nic neudělal?“ zašeptala. „Pořád mlčíš.“

Foliot pustil jeho hrdlo, ale začal mu pomalu mávat drápy před obličejem, aby ho varoval. Chlapec chabě zavrtěl hlavou. „Nic mi není. Nic.“

„Přijmu nabídku pana Mandraka. Chceš k tomu něco říct?“

Velmi mdle se na ni usmál. „Ne, ne, Kathleen. Můžeš mu důvěřovat.“

Zaváhala, přikývla, odvrátila se. „Dobrá. Pane Mandraku, předpokládám, že to nechcete odkládat. Kde máte vůz? Odvedu vás k té holi.“

# # #

Během jízdy se v Nathanielovi nepochybně svářily různorodé emoce. V obličeji se mu výrazy nadšení, neklidu a zjevných obav mísily s dost odpudivým výsledkem; nevydržel klidně sedět, mlel sebou na sedadle a pořád se otáčel, aby se zadním okénkem podíval na světla města za námi. V jeho chování k dívce se matoucím způsobem střídala přepjatá zdvořilost se stěží zakrývaným pohrdáním – v jednu chvíli kladl dychtivé otázky, vzápětí pronášel neurčité hrozby. My ostatní jsme zachmuřeně mlčeli. Hyrnek a Kitty se dívali přímo před sebe (Hyrnekovi pořád seděl za krkem foliot připravený škrtit) a řidič za skleněnou přepážkou povznášel tupou lhostejnost na umění.[*] Já – přestože jsem na sebe vzhledem k nedostatku místa vzal podobu morčete přikrčeného mezi botou té holky a přihrádkou na rukavice – jsem si uchovával svou charakteristickou důstojnost.

[*] I dřevěný špalek ve špičaté čepici by projevoval větší elán a osobnost.

Rychle jsme ujížděli londýnskou nocí. Na ulicích se nic nehýbalo. Hvězdy nad střechami začínaly pohasínat: blížilo se svítání. Motor tiše vrčel. Mimo Nathanielovo zorné pole, přímo nad střechou automobilu, se pohupovaly čtyři rudé koule.

Na rozdíl od mého pána dívka působila velmi vyrovnaně. Napadlo mě, že možná tuší zradu – upřímně řečeno, nemuseli jste zrovna mít mozek džina, abyste na to přišli –, ale přesto klidně mířila vstříc své zkáze. Morče lítostivě pokývlo hlavou. Víc než kdy dřív jsem obdivoval její odhodlanost – a styl, s jakým ji prosazovala. To je holt ta svobodná vůle. Já na takový luxus nemám na tomhle světě nárok.

Podle jejích pokynů jsme projeli středem města k jihu a přes řeku pronikli do oblasti lehkého průmyslu a obchodu, kde se chátrající chudinské činžáky zvedaly až do výše tří pater. V ulicích se už vynořilo pár shrbených chodců chvátajících na ranní směnu. Kolem se prohnala dvojice znuděných demi-ifrítů a zavalitý kurýrní šotek, který se prohýbal pod rozměrným balíkem. Nakonec jsme odbočili do úzké dlážděné uličky a klenutým průjezdem na jejím konci jsme vjeli do dvora nějakých zrušených stájí.

„Tady.“ Dívka zaklepala na skleněnou přepážku. Ten špalek za volantem zastavil, zůstal nehybně sedět a očekával další rozkazy. My ostatní jsme vystoupili, ztuhlí a promrzlí v prvních paprscích svítání. Morče protáhlo svou esenci a vrátilo se do Ptolemaiovy podoby. Rozhlédl jsem se kolem a opodál jsem zahlédl ty pátrací koule.

Po všech stranách se táhly úzké, bíle natřené řadové domky adaptované z bývalých stájí, ale nyní také sešlé a opuštěné. Dívka beze slova zamířila k jedněm schůdkům do suterénu. Nathaniel postrčil Hyrneka před sebe a zařadil se za něj. Já celý průvod uzavíral.

Můj pán se po mně přes rameno ohlédl. „Jestli se pokusí o nějaký trik, zab ji.“

„Musíš se vyjádřit přesněji,“ upozornil jsem ho. „Jaký trik? Karetní, s mincemi, s provázky – co přesně myslíš?“

Otráveně se na mě podíval. „Cokoli, čím by porušovala dohodu, kterou jsem s ní uzavřel, s úmyslem uškodit mi nebo si dopomoci k útěku. Je to na tebe dost jasné?“

„Křišťálově.“

Dívka zašramotila v šeru u dveří a z nějaké škvíry vytáhla klíč. O chvilku později se dveře ztěžka otevřely. Beze slova vešla dovnitř; my tři jsme se šourali za ní.

Proplétali jsme se úzkými chodbami z jednoho sklepa do dalšího, pěkně za sebou, Kitty, Hyrnek, Nathaniel a já, jako bychom se pokoušeli o nějaký pomalý a únavný řadový tanec. Zdálo se, že dívka cestu dobře zná; čas od času rozsvěcela světla a shýbala se pod nízkými oblouky, o které jsme si my ostatní otloukali čela. Ani jednou se neohlédla. Prováděla nás takovým labyrintem, až jsem si říkal, jestli by se sem víc nehodila moje minotauří podoba.

Kdykoli jsem se podíval za sebe, zahlédl jsem v dálce záři přinejmenším jedné pátrací koule. Pořád nás zpovzdálí sledovaly.

Kitty se nakonec zastavila v malé místnůstce, kam se vstupovalo z hlavního, prostornějšího sklepa. Rozsvítila slabou žárovku u stropu. Místnost byla prázdná, až na hromadu dříví v nejzazším rohu. Ze stropu odkapávala voda a v tenkých čůrcích křižovala podlahu. Nathaniel nakrčil nos. „No?“ vyštěkl. „Nic nevidím.“

Dívka popošla ke srovnanému dřevu; natáhla nohu kamsi mezi polínka. Zaskřípání; ve zdi nad dřívím se otevřel otvor a zazívaly z něj stíny.

„Ani hnout. Vy dovnitř nepůjdete.“ Můj pán poprvé nechal Hyrneka samotného a rychle se postavil mezi Kitty a tajná dvířka. „Bartimae – běž dovnitř a přijď mi oznámit, co tam je. Jestli najdeš hůl, přines mi ji.“

Mnohem povolněji, než je mým zvykem, jsem přešel ke dveřím a vztyčil kolem sebe Štít pro případ nějakých pastí. Když jsem se blížil, ucítil jsem varovné škubnutí na všech sedmi rovinách; náznak, že někde přede mnou leží zdroj mocné magie. Váhavě jsem strčil do otvoru hlavu a rozhlédl se kolem.

Bylo to stěží víc než komora, zaprášená špeluňka napůl zavalená lacinými tretkami, které holka a její kámoši v průběhu let uloupili mágům. Ležely tu skleněné koule i kovové nádoby – všechno bezcenné hračičky.*

* Stejně jako nakládaná zelenina není nikdy tak dobrá a výživná jako čerstvá, elementální sféry, hůlky s Inferny a další zbraně vytvořené tím, že se šotek nebo

Výjimkou byl předmět ledabyle opřený až vzadu v koutě, kde soupeřil o místo s několika výbušnými kopími.

Když jsem viděl hůl zdálky přes hořící střechy Prahy, praskala v ní energie bouře. Z rozervané, raněné oblohy se do ní sbíhaly blesky, její stín dopadal na mraky. Velké město se sklonilo před jejím hněvem. Teď byla tichá, zaprášená a nějaký pavouk si nevinně tkal pavučinu mezi její vyřezávanou hlavicí a prasklinou ve zdi.

Ale přesto z ní čišela potlačená energie. Její aura silně pulsovala a naplňovala místnůstku (na vyšších rovinách) světlem. S takovými předměty nejsou žádné žerty, a tak jsem Gladstoneovu hůl vynesl z komory a předal ji svému pánovi velmi opatrně, mezi palcem a ukazováčkem, jako někdo, kdo s odporem tahá červa z jablka.

Nathaniel byl v sedmém nebi. Viditelně se mu ulevilo. Vzal si ode mě hůl, zadíval se na ni a aura té věci zalila obrysy jeho tváře matnou září.

„Pane Mandraku!“ To se ozvala ta dívka. Stála teď vedle Hyrneka a jednou rukou ho ochranitelsky objímala. Neviditelný foliot svíral jeho druhé rameno a pozoroval ji s hlubokou nedůvěrou. Možná vycítil její vrozenou odolnost. „Pane Mandraku,“ řekla, „svůj díl dohody jsem splnila. Teď nás musíte nechat jít.“

„Ano, ano.“ Můj pán stěží vzhlédl od hole. „Samozřejmě. Hned to zařídím. Zajistím vám doprovod. Ale nejdřív bychom měli tohle ponuré místo opustit.“

# # #

V době, kdy jsme se vynořili ven, už ranní světlo zalévalo dláždění a slabě se lesklo na chromu limuzíny zaparkované na druhé straně dvora. Řidič bez hnutí seděl na předním sedadle a hleděl před sebe; zdálo se, že se během naší nepřítomnosti vůbec nepohnul. V tu chvíli to dívka zkusila znovu. Byla nesmírně unavená; v hlase jí nezaznívala moc velká naděje. „Nemusíte nás odsud nikam doprovázet, pane Mandraku,“ řekla. „Najdeme cestu sami.“ Můj pán

jiný duch uvězní v kouli či nádobě, nejsou nikdy tak účinné jako dlouhodobá kouzla vytvořená spontánně nadpřirozenými bytostmi. Ale mágové je stejně používají, kdykoli to jde – je to totiž mnohem snazší než se dřít s povoláváním.

se právě vynořil s holí nad schodištěm. Zpočátku se zdálo, že ji vůbec neslyšel. Duchem byl nepřítomný, myslel na něco úplně jiného. Zamrkal, na místě se zarazil a zadíval se na ni, jako by ji viděl poprvé.

„Slíbil jste to," řekla dívka.

„Slíbil…" Roztržitě se zamračil.

„Že nás pustíte." Všiml jsem si, že za řeči nenápadně přenáší váhu na špičky nohou a chystá se k útoku. S jistým zájmem jsem se snažil uhodnout, co má asi v plánu.

„Ale ano." Bývaly doby, tak před jedním nebo dvěma lety, kdy by Nathaniel dodržel každou dohodu. Považoval by za nedůstojné porušit slovo, byť dané někomu, koho považoval za nepřítele. Možná se mu to i teď trochu příčilo. Rozhodně na okamžik zaváhal, jako by ho přepadly pochybnosti. Pak se zadíval na červené koule, které vypluly ze sklepa a zase se pohupovaly nad námi. Oči mu potemněly. Upíraly se na něj zraky jeho nadřízených, a to rozhodlo.

Zatahal se za manžetu, ale nyní se ostatním mágům podobal v mnohem hlubším smyslu než jen oděvem a způsoby. „Sliby dané teroristům nejsou v žádném případě závazné, slečno Jonesová," prohlásil. „Naše dohoda není platná. Budete vyslechnuta a souzena za velezradu a osobně vás dopravím do Toweru. O nic se nepokoušejte!" Varovně zvýšil hlas, neboť dívka strčila ruku do kapsy bundy. „Život vašeho přítele visí na vlásku. Sofokle, zjev se!" Rozšklebený foliot na Hyrnekově rameni se zviditelnil na první rovině, drze na dívku mrkl a zacvakal zuby vedle zajatcova ucha.

Kitty trochu poklesla ramena; vypadala zdrceně. „Dobrá."

„Vaši zbraň – tu, co máte v kapse. Vytáhněte ji. Pomalu."

Zaváhala. „To není zbraň."

Nathanielovi zdrsněl hlas. „Na tohle nemám čas. Ukažte mi to, nebo váš přítel přijde o ucho."

„Není to zbraň. Je to dárek." Při těch slovech vytáhla ruku. V prstech držela něco malého a kulatého, co se ve slunečním světle lesklo. Bronzový kotouč.

Nathaniel vytřeštil oči. „To je moje! Moje zrcátko!"*

* Což se dalo lehko poznat podle mizerného řemeslného zpracování. Drzý líný šotek uvnitř byl ještě horší.

Dívka přikývla. „Vezměte si ho zpátky.“ Pohnula zápěstím. Kotouč vyletěl vysoko do vzduchu. Instinktivně jsme se za ním všichni zadívali: Nathaniel, foliot i já. Holka mezitím jednala. Natáhla ruce, chytila foliota za hubený krk a strhla ho z Hyrnekových ramenou. Zaskočila ho tak, že se pustil a drápy zaškrabal naprázdno ve vzduchu. Tenký ocas však stihl otočit Hyrnekovi kolem čela, rychle jako bič, a začal ho stahovat. Chlapec vykřikl a snažil se strhnout si škrtící ocas z hlavy.

Nathaniel couval po trajektorii padajícího kotouče. Pořád držel hůl, ale volnou ruku natahoval, aby zrcátko chytil.

Dívka zaryla prsty do foliotova krku; démonek vypoulil oči a zfialověl v obličeji.

Ocas se kolem Hyrnekova obličeje stáhl pevněji.

Sledoval jsem to celé docela zaujatě. Kitty spoléhala na svou odolnost a věřila, že dokáže vzdorovat foliotově magii. Teď záleželo jen na tom, jak silná ta odolnost je. Bylo docela možné, že se foliot rychle vzchopí, rozdrtí Hyrnekovi lebku a pak si to vyřídí s ní. Ale holka byla silná a měla vztek. Foliotova hlava se začala nafukovat; vydala žalostný zvuk. Pak dosáhla kritického bodu. Jako když praskne nafukovací balonek, foliot se rozpadl, od hlavy k ocasu se proměnil v páru a rozplynul se ve vzduchu. Kitty i Hyrnek ztratili rovnováhu a spadli na zem.

Nathaniel chytil zrcátko do dlaně. Vzhlédl a konečně si uvědomil situaci. Jeho zajatci se už ztěžka zvedali na nohy. Rozhořčeně vykřikl: „Bartimae!“

Právě jsem se pohodlně uveleboval na úvazním sloupku zasazeném v dláždění. Obrátil jsem se k němu. „Ano?“

„Proč jsi je nezarazil? Dal jsem ti přesné pokyny.“

„To je fakt, to je fakt.“ Podrbal jsem se na hlavě.

„Nařídil jsem ti, abys ji zabil, jestli si něco zkusí.“

„K autu! Rychle!“ Holka se už dala do běhu a Hyrneka táhla za sebou. Řítili se přes dláždění k limuzíně. Byla to lepší podívaná než aztécký fotbal. Škoda že jsem neměl kornout popcornu.

„Tak proč jsi to neudělal?!“ Byl bez sebe vzteky. „Nařídil jsi mi, abych ji zabil, pokud poruší podmínky vaší dohody.“

„Ano! Útěkem – což právě dělá. Tak se do toho dej! Svrašťující oheň –“

Vesele jsem se na něj usmál. „Jenže ta dohoda je neplatná, jak jsi sám řekl. Porušil jsi ji jako první, ani ne přede dvěma minutami – a musím říct, že obzvlášť odporným způsobem. Takže ji těžko může porušit ona, ne? Hele, když položíš tu hůl, budeš si moct rvát vlasy mnohem pohodlněji.“

„Áááááh! Ruším všechny svoje předchozí rozkazy a vydávám nový, který si nemůžeš špatně vyložit! Zabraň jim, aby odjeli v tom voze!“

„No tak jo.“ Musel jsem poslechnout. Líně jsem sklouzl ze sloupku a neochotně začal Kitty a Hyrneka volným krokem pronásledovat.

Během celé debaty jsme s Nathanielem sledovali, jak se naši přátelé ženou na druhou stranu dvora. Holka byla v čele; právě doběhla k limuzíně a otevřela dvířka u řidiče, patrně s úmyslem donutit ho, aby je odvezl pryč. Řidič, který během celého dění neprojevil o naše počínání sebemenší zájem, se dál díval před sebe. Kitty na něj už křičela, vydávala příkaz za příkazem. Zatahala ho za rameno. Šofér se ochable zakymácel; svezl se bokem ze sedadla, vrazil do zaskočené dívky a pak se zhroutil tváří dolů na chodník. Nohy zůstaly ve voze a jedna paže se bezvládně pohupovala.

Na pár vteřin jsme se nad jeho počínáním všichni zarazili. Holka stála jako přimražená, patrně ohromená vlastní silou. Já žasl nad pozoruhodnou pracovní morálkou průměrného britského pracujícího. Dokonce i můj pán na chvilku údivem přestal prskat vzteky. Všichni jsme popošli blíž.

„Překvápko!“ Zpoza automobilu se vynořila usměvavá tvář. No, vlastně spíš rozšklebená – lebky, jak všichni víme, se totiž usmívají málokdy. Nicméně z ní sálalo jakési nepotlačitelné veselí, které ostře kontrastovalo se zplihlými bílými vlasy pokrytými říčním slizem, s promočenými černými cáry, které kostru halily, a hřbitovním pachem rozkladu, který ji obklopoval.

„A jéje.“ To jsem celý já – za každých okolností najdu vhodná slova.

Kosti zacvakaly a ifrít Honorius s radostným výkřikem vyskočil na kapotu vozu, stehenní kosti pěkně do stran, ruce opřené o boky, lebku nakloněnou v odvážném úhlu. Z téhle pozice, zalitý časně ranním sluncem, si nás jednoho po druhém prohlížel.

Kitty
45

Na několik vteřin se Kitty z dlážděného nádvoříčka, kde vdechovala svěží ranní vzduch, přenesla zpátky pod zem a znovu byla uvězněná v temné kryptě, kde cítila ve tváři pach smrti a před očima jí umírali přátelé. Zalila ji stejná hrůza a bezmoc; její síla a odhodlání se rozplývaly a mizely jako útržky papíru stravované ohněm.

Nejdřív ze všeho dostala vztek na toho démona Bartimaea. Tvrdil, že kostlivce zničil, a teď se ukázalo, že to byla jen další lež. Její druhá myšlenka patřila Jakubovi, který se třásl vedle ní: to kvůli ní teď zemře – věděla to s naprostou jistotou a nenáviděla se za to.

Od chvíle, kdy kostlivce viděla naposledy, přišel o většinu oblečení a roztrhané cáry mu ochable visely na žlutobílých kostech. Zlatá maska byla pryč; v temných očních důlcích plápolaly malé rudé ohníčky. O něco níž prosvítalo mezi žebry a cáry saka slunce. Kalhoty a boty byly úplně pryč, ale energie té bytosti se nezmenšila. Poskakovala z nohy na nohu, sice trochu trhaně, ale s děsivou obratností.

„No to je ale příjemné překvapení.“ Veselý hlas zněl zpoza vyviklaných zubů jasně a čistě. „Co víc bych si mohl přát? Přiběhl jsem, šťastný jako blecha, i když mám trochu vlhko v chrupavkách, ale zase v pilné práci. A co asi tak chci? Jenom vystopovat svůj ztracený majetek, získat ho zpátky a jít si po svém. A co tu najdu? Svou hůl – báječné! Je jako nová, ale co víc… Další *dvě* malá jehňátka, s kterými si můžu pohrát – jehňátka, na která jsem dlouho a hodně myslel, když jsem se převaloval v ústí Temže v té studené,

ledové vodě a moje krásné šaty se mi na kostech rozpadaly. Netvař se tak nevinně, drahoušku,“ – pisklavý hlas se proměnil v hluboké zavrčení; lebka se zhoupla dolů směrem ke Kitty – „ty jsi jedna z nich. Ta malá myška, která narušila spánek mého pána, sebrala jeho hůl a myslí si, že je pro dámu vhodné nosit v kabelce nebezpečné stříbro. *Tebe* si nechám na konec.“

Kostlivec se napřímil, povyskočil, zacvakal o kapotu patními kůstkami a ukázal prstem na Bartimaea, který pořád zůstával v podobě chlapce se snědou kůží. „A pak jsi tady ty,“ řekl. „Ten, který mi ukradl tvář. Ten, který mě utopil v Temži. Moc a moc se na tebe zlobím.“

Jestli démon dostal strach, rozhodně to dobře skrýval. „To chápu,“ řekl suše. „Po pravdě řečeno jsem taky trochu zklamaný. Nechtěl bys mi prozradit, jak ses odtamtud dostal?“

Lebka vztekle zaskřípala zuby. „Pouhopouhá náhoda mě zachránila před věčným zapomněním,“ zašeptala. „Když jsem bezmocně uplýval s proudem v té studené, ledové temnotě, ohbím lokte jsem se zachytil za zrezivělý řetěz vedoucí ke kotvě v říčním dně. Okamžitě jsem ho sevřel do prstů a čelistí; vzdoroval jsem mocnému tahu oceánu a šplhal po řetěze nahoru ke světlu. Kde jsem se vynořil? Na staré bárce ukotvené na noc. Když mi ta krutá voda odkapávala z kostí, síla se mi vrátila. Co jsem si přál? Pomstu! Ale nejdřív ze všeho hůl, která by mi vrátila mou moc. Plížil jsem se po pobřeží noc a den, větřil její auru jako pes… A dneska“ – hlas se zvedl ve výbuchu nepotlačitelné radosti – „jsem ji našel, vystopoval jsem ji do tohoto dvora a počkal si tu pěkně v pohodlí s tím chlapíkem na zemi.“ Lhostejně ukázal palcem u nohy na šoférovu mrtvolu. „Bohužel s ním žádná velká zábava nebyla.“

Bartimaeus přikývl. „Ovšem, lidé nejsou právě vyhlášení jiskřivou konverzací. Velmi nudní společníci.“

„Vážně?“

„Příšerní.“

„Hmmm. Hej!“ Kostlivec se vzpamatoval. „Ty se snažíš změnit téma!“

„Ale vůbec ne. Říkals, že se na mě moc zlobíš.“

„Přesně tak. Kde jsem to skončil…? Moc se zlobím… Dvě malá jehňátka, holka a džin…“ Zdálo se, že kostlivec ztratil nit.

Kitty ukázala palcem na toho mága Mandraka. „A co on?“

Mandrake sebou trhnul. „Nikdy v životě jsem tohoto vznešeného ifríta nespatřil! Nemůže ke mně chovat žádnou zášť.“

Plamínky v očích lebky vyšlehly výš. „Až na to, že držíš mou hůl. To nemůžu přehlédnout. A co víc… chystáš se ji použít! Nesnaž se zapírat – jsi mág!“

Tohle rozhořčení stálo za to udržovat. Kitty si odkašlala. „To *on* mě donutil hůl ukrást,“ řekla. „Všechno je to jeho vina. Všechno. A taky donutil Bartimaea, aby tě napadl.“

„Že by…?“ Kostlivec si Mandraka zkoumavě prohlížel. „Vskutku zajímavé…“ Opět se naklonil k Bartimaeovi. „Není to pravda, že ne? Tenhle hejsek s holí je *opravdu* tvůj pán?“

Ve tváři mladého Egypťana se odrazily upřímné rozpaky. „…Bohužel jo.“

„Tsk. Božíčku. No, nelámej si s tím hlavu. Zabiju ho – hned potom, co zabiju tebe.“

Ještě než kostra domluvila, zvedla prst. V místě, kde démon před chvilkou stál, vyšlehl zelený plamen, ale kluk už byl pryč, saltem se přenesl přes dláždění a úhledně přistál na popelnici před nejbližším domkem. Kitty, Jakub a John Mandrake se jako jeden muž otočili a rozběhli se k průjezdu, který vedl ze dvorku na ulici. Kitty byla nejrychlejší a právě ona si jako první všimla, že obloha znenadání potemněla a ranní světlo kolem nich se vytratilo, jako by ho vytlačila nějaká mocná síla. Zpomalila a pak se zastavila úplně. Z průjezdu před nimi vybíhala temná vlákna a chapadélka a za ním se roztahoval černý mrak. Naprosto zahradil celý vjezd a odřízl dvůr stájí od okolního světa.

Co teď? Kitty si s Jakubem vyměnila bezradný pohled a ohlédla se přes rameno. Egypťánek si nechal narůst křídla a tancoval po dvoře sem a tam, těsně mimo dosah skákajícího kostlivce.

„Držte se od toho oblaku dál.“ To byl hlas Johna Mandraka; tichý, trochu zajíkavý. Stál vedle nich s vytřeštěnýma očima a zvolna ustupoval. „Myslím, že je nebezpečný.“

Kitty se na něj ušklíbla. „Vám je přece jedno, co se s námi stane.“ Přesto taky ucouvla.

Mrak se roztahoval směrem k nim. Čišelo z něj strašlivé ticho a dusivý pach mokré hlíny.

Jakub se dotkl jejího lokte. „Slyšíš…?“

„Ano.“ Z hloubi temnoty se ozývaly těžké kroky; cosi se blížilo.

„Dostaneme se z toho,“ řekla. „Zpátky do sklepa.“

Otočili se a rozběhli se ke schodům do podzemního skladiště pana Pennyfeathera. Z druhé strany dvorku je zahlédl kostlivec, který dosud marně vysílal proudy magie na hbitého démona, a tleskl. Zachvění, dlažební kostky se zatřásly. Překladový trám nad vchodem do sklepení se zlomil vedví a schodiště rázem zasypala tuna cihel. Když se prach usadil, dveře byly pryč.

Hop a skok – kostlivec byl u nich. „Ten zatrachtilý démon je trochu moc čiperný,“ prohlásil. „Změnil jsem názor. Vy dva půjdete jako první.“

„Proč já?“ zalapal Jakub po dechu. „Nic jsem neudělal.“

„Já vím, drahý hochu.“ Oční důlky se zaleskly. „Ale jsi plný života. A po tom výletu pod hladinu vážně potřebuju načerpat energii.“ Natáhl ruku, a přitom si konečně všiml černého oblaku, který se kradl přes dvorek a odsával ze vzduchu světlo. Kostlivec se do té temnoty zadíval, spodní čelist nerozhodně svěšenou.

„Vida, vida,“ zamumlal tiše. „Co to je?“

Kitty s Jakubem couvali podél zdi pryč. Ifrít si jich nevšímal. Zahoupal pánví, obrátil se čelem k oblaku a cizím jazykem na něj něco zakřičel. Jakub sebou vedle Kitty škubl překvapením.

„To bylo česky,“ zašeptal. „Znamenalo to něco jako: ‚Budu ti čelit!‘“

Lebka se otočila o sto osmdesát stupňů a zahleděla se na ně. „Omluvte mě na momentíček, děti. Musím se tu postarat o jednu nedokončenou práci. Hnedlinko jsem u vás. Nikam nechoďte.“

Kostlivec se zapraskáním kostí poodskočil a začal kroužit uprostřed dvorku s očima upřenýma na šířící se oblak. Kitty se snažila vzít rozum do hrsti. Rozhlédla se kolem sebe. Dvůr halily stíny, slunce se změnilo v zastřený kotouč, slabě poblikávající na obloze. Průjezd zahradila ta hrozivá temnota; ze všech ostatních stran

na ně shlížely holé zdi a zabedněná okna. Kitty zaklela. Kdyby s sebou měla jedinou kouli, prorazila by jim cestu ven; takhle však byli bezmocní. Myši v pasti.

Vedle ní se rozvířil vzduch a kdosi se tam zlehka snesl. Démon Bartimaeus složil průsvitná křídla na zádech a zdvořile na ni kývl. Kitty sebou trhla.

„Klídek," řekl chlapec. „Měl jsem rozkaz zabránit vám, abyste odjeli v tom autě. Když se k němu přiblížíš, zastavím tě. Jinak si dělej, co chceš."

Kitty se zamračila. „Co se děje? Co je to za tmu?"

Chlapec si smutně povzdechl. „Vzpomínáš, jak jsem ti říkal o tom golemovi? Tak ten se právě dostavil. *Někdo* se rozhodl zasáhnout do hry. A je celkem hračka uhodnout proč. Zdrojem všech našich problémů je ta zatracená hůl." Démon zamžoural do černé mlhy. „Což mi připomíná… Co to dě –? *Ne.* To ne. Řekni mi, že nechce… No jo, už to tak bude. Ten pitomec."

„Co?"

„Můj drahý pán. Snaží se aktivovat hůl."

Těsně u zdi na druhé straně dvora, nedaleko limuzíny stál John Mandrake. Počínání kostlivce, který si teď pyšně vykračoval sem a tam po dláždění a chrlil na postupující oblak urážky, si vůbec nevšímal. Opíral se o hůl, hlavu měl sklopenou a oči podle všeho zavřené, jako by spal. Kitty se zdálo, že hýbe rty a neslyšně pronáší nějaká slova.

„To nedopadne dobře," lamentoval démon. „Jestli se pokouší o nějakou jednoduchou aktivaci bez Posily nebo Utlumovačů, říká si o malér. Nemá potuchy, kolik síly ta věc obsahuje. Vyrovná se nejmíň dvěma máridům. Přehnaná ctižádost, to byla vždycky jeho slabá stránka." Démon smutně zavrtěl hlavou.

Kitty tomu moc nerozuměla a vlastně ji to ani nezajímalo. „Prosím… Bartimae – tak se jmenuješ? Jak se odsud můžeme dostat? Pomůžeš nám? Ty by ses dokázal probourat zdí."

Egypťanovy tmavé oči si ji zkoumavě prohlížely. „A proč bych to měl dělat?"

„Ehm… ty… nám nechceš ublížit. Říkals to. Jenom plníš příkazy…" Nezdálo se, že by si tím byla moc jistá.

Chlapec se zamračil. „Jsem zlovolný démon. Říkalas to. A každopádně, i kdybych vám chtěl pomoct, teď bychom na sebe radši neměli moc upozorňovat. Kámoš ifrít na nás momentálně zapomněl. Vzpomíná na obléhání Prahy, kde právě takovíhle golemové rozsévali zkázu mezi Gladstoneovými jednotkami.“

„Něco to dělá,“ zašeptal Jakub. „Ten kostlivec…“

„Jo. K zemi!“ Na pár chvil se oblak temnoty v postupu zarazil, jako by zkoumal chování poskakující kostry před sebou. Pak se zdálo, že se rozhodl. Zhruba ve směru Mandraka a hole začala vystřelovat tenká černá vlákénka. V tu chvíli se do toho vložil kostlivec: zvedl ruku. Vystřelil z ní zářivý proud bledého světla a narazil do oblaku. Ozvala se zdušená rána, jako by za bytelnými dveřmi něco vybuchlo; útržky černi se rozletěly všemi směry, kroutily se a rozplývaly v teple náhle opět zářícího ranního slunce.

Bartimaeus tiše uznale hvízdl. „To není špatný, vůbec to není špatný. Ale stejně mu to nepomůže.“

Jakub a Kitty zadrželi dech. Uprostřed nádvoříčka byla nyní vidět mohutná postava zhruba lidského tvaru, ale mnohem větší, masivnější, s hrubými údy a obrovskou plochou hlavou posazenou přímo na ramena. Zdálo se, že ji zničení jejího mraku rozhořčilo; naprázdno kolem sebe máchala pažemi, jako by si temnotu chtěla zase přitáhnout blíž. Když se jí to nepodařilo, vyrazila dlouhými hřmotnými kroky přes dvůr a naprosto přitom ignorovala kostlivcův vítězný pokřik.

„Hmmm, Mandrake by si měl s tím zaklínáním radši pospíšit…,“ poznamenal Bartimaeus. „Jejda, Honorius zase útočí.“

„Ustup!“ Kostlivcův jekot se rozléhal po dvoře. „Hůl je mým majetkem! Postavím se ti! Nestřežil jsem ji víc než sto let, abych si ji pak nechal ukrást nějakým zbabělcem. Vidím, jak na mě tím okem zíráš! Seberu ho a rozdrtím v pěsti!“ S těmi slovy vypálil na golema několik magických výbojů, které masivní tělo vstřebalo bez zjevných následků.

Kamenná postava postupovala dál. Kitty teď viděla hlavu zřetelněji: dvě nevýrazné oči a nad nimi větší, daleko lépe vypracované třetí oko, usazené přímo uprostřed čela. Otáčelo se sem a tam a lesklo se přitom jako bílý plamen. Ústa tvořila spíše jen díra s

hrbolatými okraji, nefunkční a nepoužitelná. Vzpomněla si na démonova slova – někde v té hrozné tlamě je magická listina, která obludě propůjčuje moc.

Bojový výkřik plný vzdoru. Ifrít Honorius, bez sebe vzteky nad selháním své magie, se vrhl postupujícímu golemovi přímo do cesty. Kostlivec, který proti mohutné hliněné postavě vypadal jako trpaslík, pokrčil kolena a vyskočil; při tom pohybu mu z úst i z rukou vyšlehly magické výboje. Přistál přímo uprostřed golemovy hrudi, kostnatými prsty ho popadl za krk a nohy mu ovinul kolem těla. V místech, kde se ho dotýkal, vyšlehávaly modré plamínky. Golem se na místě zastavil, zvedl jednu kyjovitou ruku a uchopil kostlivce za lopatku.

Oba protivníci na chvíli znehybněli ve vzájemném sevření, v naprostém tichu. Plameny vyšlehly výš. Pach spáleniny; z dvojice sálal ten nejhlubší chlad.

A pak se náhle ozvalo temné zahučení, modrý plamen se zamihotal…

Kostra se rozpadla.

Úlomky kostí zabubnovaly po dláždění jako kroupy.

„Zvláštní…“ Bartimaeus seděl se zkříženýma nohama na dlažbě a ve tváři měl výraz fascinovaného diváka. „Fakt zvláštní. Víš, Honorius tohle vůbec nemusel dělat. Byl to naprosto šílený, sebevražedný čin – i když samozřejmě velice statečný. Byl to sice blázen, ale stejně musel vědět, že ho golem zničí, nemyslíš? Golemové potlačují naši magii, drtí naši esenci na prach, i když je uzavřená v kostech. Velice zvláštní. Možná ho už svět přece jen unavoval. Ty to snad chápeš, Kitty Jonesová?“

„Kitty…“ Jakub ji naléhavě tahal za rukáv. „Cesta je volná. Můžeme odsud vyklouznout.“

„Ano…“ Znovu pohlédla směrem k Mandrakovi. Oči měl zavřené a pořád odříkával slova nějakého zaklínadla.

„No tak pojď…“

Golem po zničení kostlivce zůstal chvíli nehybně stát. Teď se opět pohnul. Jeho skutečné oko se zalesklo, protočilo a zaostřilo na Mandraka a hůl.

„Vypadá to, že s Mandrakem je amen,“ prohodil Bartimaeus lhostejným, věcným tónem.

Kitty pokrčila rameny a začala se za Jakubem zvolna šinout podél zdi pryč.

V tu chvíli Mandrake vzhlédl. Zpočátku se zdálo, že blížící se nebezpečí vůbec nevnímá; pak jeho zrak padl na postupujícího golema. Obličej se mu roztáhl v úsměvu. Zvedl hůl do výše před sebe a pronesl jediné slovo. Kolem hole se utvořil mlhavý oblak v odstínech růžové a fialové a začal stoupat k její špičce. Kitty se zarazila. Tlumené zachvění, zabzučení – jako by bzučelo tisíc včel uvězněných pod zemí – vzduch se zachvěl, země se nepatrně zatřásla.

„Vyloučeno," prohlásil Bartimaeus. „Nemohl ji zvládnout. Ne napoprvý."

Chlapcův úsměv se ještě rozšířil. Namířil Gladstoneovou holí na golema, který se váhavě zastavil. Po rytinách na povrchu hole přebíhala pestrobarevná světélka; míhala se po chlapcově obličeji a zdůrazňovala závratnou radost, která se v něm zračila. Hlubokým, panovačným hlasem pronesl složité zaklínadlo. Oblak kolem hole vzplál. Kitty pevně semkla víčka, napůl se odvrátila; golem se zhoupl na patách. Proud energie se zakomíhal, zaprskal, sjel zpět do hole a z ní do mágovy paže. Chlapec zvrátil hlavu dozadu; vznesl se do vzduchu a zpětný ráz energie s ním mrštil o zeď. S truchlivým zaduněním se svezl na zem.

Zůstal bezvládně ležet; jazyk mu visel z úst a hůl mu vypadla z ruky.

„Vida." Bartimaeus vědoucně pokýval hlavou. „Nezvládnul ji. Já si to hned myslel."

„Kitty!" Jakub už popostoupil o pořádný kus dál a zuřivě na ni mával. „Pojď, dokud je čas."

Obrovská hliněná postava se opět rozvážnými, pravidelnými kroky vydala směrem k nehybnému mágovi. Kitty nerozhodně vykročila za Jakubem, ale pak se obrátila zpátky k Bartimaeovi.

„Co přijde teď?"

„Teď? Po tý chybce, kterou můj pán udělal? To je jednoduchý. Vy utečete. Golem Mandraka zabije, sebere hůl a odnese ji mágovi, který číhá za tím okem."

„A ty? Ty mu nepomůžeš?"

„Proti golemovi jsem bezmocný. Už jsem to jednou zkoušel. A kromě toho, když jste před chvílí prchali, můj pán zrušil všechny svoje dřívější rozkazy – který čistě náhodou zahrnovaly moji povinnost ho chránit. Jestli Mandrake zemře, budu volný. Rozhodně není v mým zájmu tomu pitomci pomáhat.“

Golem už dorazil k limuzíně a blížil se k řidičově mrtvole. Kitty se zase podívala na Mandraka, ležícího v bezvědomí u zdi. Kousla se do rtu a odvrátila se.

„Víš, já většinu času nemám žádnou svobodnou vůli,“ dodal démon za ní hlasitě. „Takže když už ji jednou mám, stěží ode mě můžeš čekat, že budu jednat tak, aby mi to uškodilo. Proto jsem taky nadřazený zmateným, nelogickým smrtelníkům jako ty. Týhle vlastnosti se říká zdravý rozum. A vůbec, zmizte už,“ dodal. „Tvoje odolnost vůbec nemusí proti golemovi fungovat. Je osvěžující vidět, že pro jednou děláš přesně to, co bych udělal já, a koukáš se ztratit, dokud je čas.“

Kitty prudce vydechla a udělala ještě pár kroků. Znovu se otočila přes rameno. „Mandrake by mi nepomohl,“ řekla.

„Přesně tak. Jsi chytrá holka. Vypadni a nech ho umřít.“

Podívala se na golema. „Je moc velký. Nikdy bych ho nedokázala porazit.“

„Zvlášť potom, co se dostane za tu limuzínu.“

„K čertu s tím.“ Kitty se rozběhla – ne však k ohromenému Jakubovi, ale přes dláždění k dusajícímu obrovi. Nevnímala bolest a strnulost v rameni, nevnímala zoufalé volání svého přítele a nejvíc ze všeho se snažila nevnímat hlásky ve vlastní hlavě, které se jí posmívaly a křičely, že její počínání je úplně marné a strašně nebezpečné. Sklopila hlavu a zvýšila rychlost. Nebyla démon ani mág – byla lepší než oni. *Ji* nepoháněla pouze hamižnost a vlastní zájem. Oběhla golema zezadu, tak blízko, že viděla hrubé šmouhy od špachtle na jeho povrchu a cítila ten hrozný odér mokré zeminy, který se za ním táhl. Vyskočila na kapotu limuzíny, rozběhla se po ní a zastavila se vedle trupu monstra.

Nevidoucí oči zíraly přímo před sebe jako oči leklé ryby; třetí oko nad nimi blýskalo zlovolnou inteligencí. Upíralo se pevně na

Mandrakovo nehybné tělo; nevidělo Kitty, která z boku vyskočila co nejvýš a přistála golemovi na zádech.

Jeho povrch byl tak ledově chladný, že sykla bolestí: i při její odolnosti to bylo jako spadnout do napůl zamrzlého horského potoka. Lapala po dechu, každý nerv ji pálil. Hlava se jí točila tím podzemním pachem, zvedal se jí žaludek. Zdravou ruku přehodila golemovi přes rameno a držela se veškerou silou, která jí zbyla. Při každém dunivém kroku hrozilo, že spadne.

Očekávala, že golem sáhne dozadu a strhne ji, ale neudělal to. Oko ji nevidělo a ten, kdo je ovládal, nemohl cítit její váhu na těle svého stvoření.

Zraněnou rukou sáhla Kitty dopředu; v rameni jí zacukalo tak, že vyjekla bolestí. Ohnula ruku v lokti, zašmátrala před golemovou tváří a hmatala po těch velkých zejících ústech. Tam mělo být to, o čem démon mluvil: šém, listina zastrčená dovnitř. Když se její prsty dotkly mrazivého povrchu golemova obličeje, málem omdlela.

Není to k ničemu. Nedosáhne mu na ústa –

Golem se zastavil. S překvapivou hbitostí se začal ohýbat. Kitty to hodilo dopředu a málem obrovi přeletěla přes ramena. Nakrátko se kolem ní mihla neforemná ruka, která sahala směrem k bezvědomému chlapci: popadne ho za krk a zlomí ho jako větvičku.

Golemova záda pořád klesala. Kitty se po nich smekala; ztrácela rovnováhu. Zoufale hmatala po rozlehlé ploché tváři a náhle prsty přejela po otvoru úst; sáhla dovnitř. Drsný studený kámen… rozeklané výběžky, které by téměř mohly být zuby… a něco dalšího, měkkého a zároveň drsného. Popadla to a v té chvíli ztratila rovnováhu definitivně. Překulila se golemovi přes ramena a ztěžka dopadla na chlapcovo nehybné tělo.

Zůstala ležet na zádech, a když otevřela oči, zaječela.

Golemova tvář se skláněla přímo nad ní: zející ústa, nevidoucí oči a to třetí, upřené na ni, blýskající vztekem. Ale pod jejím pohledem se hněv náhle vytratil. Jiskra v oku zhasla a nezůstalo z něj nic než hliněný ovál, pečlivě vyřezaný, ale matný a bez života.

Kitty s námahou zvedla hlavu a zahleděla se na svou levou ruku.

Mezi palcem a ukazováčkem svírala zažloutlý pergamen.

S bolestí se zvedla na lokty. Golem znehybněl uprostřed pohybu, s pěstí jen pár centimetrů od tváře Johna Mandraka. Jeho kamenný povrch popraskal a objevily se v něm důlky; stejně dobře to mohla být nějaká socha. Už z něj nečišel ten vražedný chlad.

„Bláznivá. Naprosto bláznivá.“ Mladý Egypťan stál vedle ní s rukama v bok a pomalu vrtěl hlavou. „Jsi stejně potrhlá, jako byl ten ifrít. No“ – dodal a ukázal na mágovo tělo – „aspoň jsi přistála do měkkého.“

Za démonem zahlédla Jakuba, který se k ní opatrně blížil, naplněný hlubokou úctou. Kitty zasténala. Zraněné rameno zase začalo krvácet a měla pocit, že ji bolí každičký sval v těle. S nesmírnou opatrností se zvedla, a když se chtěla vytáhnou do stoje, opřela se o golemovu nataženou ruku.

Jakub se díval dolů na Johna Mandraka. Gladstoneova hůl mu ležela na hrudi. „Je mrtvý?“ Z hlasu mu čišela naděje.

„Bohužel ještě dýchá,“ odpověděl démon. Povzdechl si a úkosem pohlédl na Kitty. „Svými nerozvážnými činy jsi mě odsoudila k další dřině.“ Pohlédl k obloze. „Rád bych si to s tebou vyřídil, ale před chvílí se tu plácaly nějaký pátrací koule. Mám dojem, že je ten golemův oblak zahnal, ale vrátí se – a brzo. Bylo by nejlepší, kdybyste se fofrem vypařili.“

„Ano.“ Kitty udělala pár kroků a pak si vzpomněla na pergamen ve své dlani. S náhlým odporem rozevřela prsty; listina se snesla na dláždění.

„Co ta hůl?“ zeptal se Bartimaeus. „Mohla bys ji sebrat, víš? Není tu nikdo, kdo by ti v tom mohl zabránit.“

Kitty se zamračila a ještě jednou se na hůl podívala. Teď jí bylo jasné, že jde o mocný magický artefakt. Pan Pennyfeather by ji určitě sebral. Stejně jako Hopkins, záhadný mecenáš, ifrít Honorius, Mandrake sám… Mnozí jiní kvůli ní zemřeli. „Radši ne,“ odmítla. „Nebyla by mi k ničemu.“

Odvrátila se a kulhavě vyrazila za Jakubem k východu. Napůl čekala, že na ni démon znovu zavolá, ale neudělal to. Za necelou minutu dorazila do průjezdu. Když jím prošla, ohlédla se a viděla, že snědý chlapec se za ní pořád přes dvorek dívá. Za okamžik jí zmizel z dohledu.

Nathaniel

46

Probral ho prudký, ledově chladný šok; Nathaniel zalapal po dechu, rozkašlal se, otevřel oči. Stál nad ním Egypťan a ve svěšené ruce držel mokrý hrnec. Studená voda natekla Nathanielovi do uší, do nosu i otevřených úst; pokusil se promluvit, znovu se rozkašlal, chvilku dávil, kuckal a pak se překulil na bok. Uvědomil si hlodavou bolest v břiše a tupé brnění v každém svalu. Zasténal.

„Chutě skoč a vyskoč.“ Džinův hlas zněl nechutně vesele.

Nathaniel si přitiskl roztřesenou ruku ke spánku. „Co se stalo? Cítím se… příšerně.“

„Taky tak vypadáš, věř mi. Dostal jsi slušný magický zásah zpětným nárazem z té hole. Nějaký čas budeš na těle i na duchu ještě otupělejší než obvykle, ale můžeš si gratulovat, žes to přežil.“

Nathaniel se pokusil zvednout do sedu. „Hůl…“

„Magická energie v tvém organismu ustupovala jen zvolna,“ pokračoval džin. „Z kůže se ti slabě kouřilo a koneček každého vlásku na tvé hlavě jemně zářil. Byl to pozoruhodný pohled. Taky se ti úplně zbláznila aura. Zbavit se takového náboje je velmi náročný proces. Chtěl jsem tě vzkřísit hned, ale věděl jsem, že musím počkat pár hodin, než se vzpamatuješ natolik, aby bylo bezpečný tě budit.“

„Cože? Jak dlouho tu takhle ležím?“

„Pět minut. Přestalo mě to bavit.“

Nathanielovu mysl zaplavily nedávné vzpomínky. „Ten golem! Snažil jsem se –“

„Porazit golema? To je pro každýho džina i mága téměř nemožný, zejména když na to chce použít tak složitý a mocný

nástroj, jako je ta hůl. Můžeš pokládat za úspěch, že se ti vůbec podařilo ji aktivovat, a buď rád, že nebyla dost nabitá, aby tě zabila.“

„Ale co golem? A hůl? Ach ne –“ S náhlým zděšením si Nathaniel uvědomil, co to znamená. Jestli golem i hůl zmizeli, naprosto ve svém úkolu selhal, bude před svými nepřáteli zcela bezmocný. S nesmírnou únavou položil hlavu do dlaní a ani se nesnažil potlačit bezděčný vzlyk.

Do nohy se mu tvrdě zaryl něčí palec. „Kdybys měl dost rozumu, aby ses rozhlídnul kolem,“ řekl džin, „možná bys viděl něco, co tě rozveselí.“

Nathaniel otevřel oči a pomalu odtrhl prsty od obličeje. Zadíval se kolem: a vzápětí málem vyskočil leknutím. Ani ne půl metru od místa, kde seděl, se proti obloze tyčil golem; nakláněl se k němu a ruku měl vztaženou tak blízko, že se jí Nathaniel skoro mohl dotknout. Hlava se skláněla v útoku, ale z golema vyprchal veškerý život. Nebylo v něm víc energie než v soše nebo pouliční lampě.

A o jednu jeho nohu stála ledabyle opřená, jako nějaká obyčejná špacírka, Gladstoneova hůl.

Nathaniel se zamračil, rozhlédl se, zamračil se znovu, ale řešení hádanky mu pořád unikalo.

„Na tvým místě bych zavřel pusu,“ doporučil mu džin, „nebo si v ní nějaký pták postaví hnízdo.“

S námahou, jako by se mu roztekly všechny svaly, se Nathaniel zvedl. „Ale jak…?“

„Záhada, co?“ šklebil se Egypťan. „Jak myslíš, že se to asi stalo?“

„Musel jsem to udělat já, těsně předtím, než se mi to vymklo.“ Nathaniel pomalu pokývl hlavou; ano, to bylo jediné možné vysvětlení. „Snažil jsem se golema znehybnit, a očividně se mi to podařilo přesně ve chvíli, kdy došlo k tomu zpětnému nárazu.“ Jakmile dospěl k tomuto závěru, hned se cítil o něco méně mizerně.

Džin si dlouze a hlasitě odfrkl. „Pokus číslo dvě, panáčku. Co to děvče?“

„Kitty Jonesová?“ Nathaniel se rozhlédl po dvoře. Úplně na ni zapomněl. „Asi utekla.“

„Zase špatně. Tak já ti prozradím tajenku, jo?“ Džin na něj upřel pronikavé černé oči. „Nechal ses omráčit jako pitomec, což je u tebe normální. Golem se blížil a nepochybně měl úmyslu sebrat hůl a rozmáčknout ti hlavu jako meloun. Zabránila mu v tom –“

„Tvoje pohotová akce?“ skočil mu Nathaniel do řeči. „Pokud ano, tak jsem ti vděčný, Bartimae.“

„*Já* že bych zachraňoval *tebe?* Prosím tě, neříkej to – mohl by nás poslouchat někdo, koho znám. Ne. Golemova magie tu moji potlačuje, vzpomínáš? Seděl jsem a celé představení v pohodě sledoval. Byla to ta holka se svým přítelem. *Oni* tě zachránili. Počkej – nepošklebuj se! Nelžu. Kluk odvedl golemovu pozornost, holka mu vylezla na záda, vytrhla mu šém z úst a hodila ho na zem. Golem ji ale ještě stihnul popadnout – i s tím klukem – a na místě je zpopelnil. Pak z něj vyprchala životní síla a nakonec znehybněl, jen kousek od tvýho mizernýho krku.“

Nathaniel pochybovačně přimhouřil oči. „To je pitomost! Nedává to smysl.“

„Já vím, já vím. Proč by tě měla zachraňovat? Sice to nechápu, Natoušku, ale přesně to udělala. A jestli myslíš, že to není pravda, přesvědč se sám.“ Džin natáhl ruku, kterou dosud držel za zády, směrem k Nathanielovi. „Tohle mu vyndala z tlamy.“ Nathaniel listinu okamžitě poznal; byla stejná jako ta, kterou viděl v Praze, ale tentokrát svinutá a zapečetěná kapkou hustého černého vosku. Pomalu ji vzal a zatěkal pohledem od ní k zejícímu otvoru golemových úst a zase zpátky.

„Ta dívka…“ Nedokázal se s tou myšlenkou smířit. „Ale já jsem ji chtěl odvést do Toweru; honil jsem ji, dopadl ji. Ne, radši by mě zabila, neměla důvod zachraňovat mi život. Nevěřím ti, džine. Lžeš. Je naživu. Utekla odsud.“

Bartimaeus pokrčil rameny. „Když myslíš. A jen tak ti tady nechala tu hůl, když jsi byl úplně bezmocný.“

„Och…“ Na tom něco bylo. Nathaniel se zamračil. Po té holi Odboj přece toužil ze všeho nejvíc. Dívka by se jí nikdy dobrovolně nevzdala. Možná je opravdu mrtvá. Opět se zadíval na pergamen a náhle ho něco napadlo.

„Podle Kavky by mělo být na pergamenu napsáno jméno našeho nepřítele,“ řekl. „Podíváme se a zjistíme, kdo za tím golemem byl.“

„Pochybuju, že na to budeš mít čas,“ upozornil ho džin. „Pozor – už je to tady!“

S teskným zasyčením vyšlehl z pergamenu žlutý plamen. Nathaniel vykřikl a chvatně doutnající svitek odhodil na dláždění, kde šém vzápětí shořel na prach.

„Zaklínadlo je tak silný, že stráví samo sebe, jakmile se jednou vyndá z golemových úst,“ vysvětlil Bartimaeus. „No, to je fuk. Víš, co se bude dít teď?“

„Golem se rozpadne?“

„Jo – ale nejdřív se vrátí ke svýmu pánovi.“

Nathaniel pohlédl na démona s náhlým pochopením. Bartimaeus pobaveně povytáhl obočí. „Mohlo by to být zajímavý, nemyslíš?“

„To rozhodně.“ Nathaniel pocítil záchvěv nadšení smíšeného s očekáváním. „Víš to určitě?“

„Už jsem to viděl, kdysi dávno v Praze.“

„Tak teda…“ Mág překročil doutnající zbytky pergamenu a odkulhal ke golemovi; při každém kroku ho v boku zabolelo tak, že sebou trhl. „Au, vážně mě hrozně bolí břicho. Jako by na mě něco spadlo.“

„Zvláštní.“

„To je jedno.“ Nathaniel sáhl po holi a zvedl ji. „Tak,“ řekl a pro jistotu poodstoupil od masy golemova těla, „se na to podíváme.“

Plameny už odumřely; z pergamenu zbyl jen popel poletující ve vánku. Ve vzduchu se vznášel podivný temný pach.

„Kavkova životní síla a krev,“ poznamenal Bartimaeus. „Teď už je všechna pryč.“ Nathaniel udělal obličej.

Jakmile se rozplynul poslední útržek pergamenu, golemovo strnulé tělo se náhle otřáslo; paže se zachvěly, hlava sebou křečovitě zaškubala, hruď se zvedla a opět klesla. Ozval se tichý vzdech, jako poslední výdech umírajícího. Okamžik ticha; kamenný obr znehybněl. Pak se mohutná záda se strašlivým skřípěním narovnala, jako když se starý strom kymácí ve vichřici, natažená paže se svěsila k boku a golem se opět postavil zpříma. Hlavu naklonil ke straně, jako ztracený v myšlenkách. Hluboko v čele bylo jeho skutečné oko

mrtvé a slepé: inteligence, která ho ovládala, dávno zmizela. Tělo se však stále hýbalo.

Nathaniel i džin ustoupili, když se stvoření otočilo a znaveným krokem se začalo šourat přes dvůr. Vůbec si jich nevšímalo. Pohybovalo se se stejnou neúprosnou vytrvalostí jako předtím; zdálky to vypadalo, že je jako dřív plné energie. Ale rozklad se už dal do pohybu: po povrchu těla se rozbíhaly praskliny. Začínaly uprostřed trupu, kde byla vypálená hlína dosud hladká a pevná, a šířily se do údů. Z golemova povrchu se odlupovaly kousky jílu a pršely v jeho stopách na dláždění.

Nathaniel s džinem se zařadili za něj. Nathaniela bolelo celé tělo a při chůzi používal Gladstoneovu hůl místo berle.

Golem prošel průjezdem ven na ulici. Zahnul doleva a bez ohledu na pravidla silničního provozu vyrazil pryč středem vozovky. První člověk, který se mu připletl do cesty, zavalitý plešatý trhovec s potetovanými pažemi a vozíkem naloženým kořenovou zeleninou, zapištěl při spatření té obludy hrůzou a jal se bezhlavě prchat do vedlejší uličky. Golem mu nevěnoval pozornost a Nathaniel s Bartimaem také ne. Malé procesí mašírovalo dál.

„Za předpokladu, že golemovým pánem je někdo z význačnějších mágů," prohodil Bartimaeus, „i když upozorňuju, že to je jenom taková moje hypotéza – možná míříme do Westminsteru. To je v centru města. A tam by tohle mohlo vyvolat pořádný rozruch."

„To je dobře," opáčil Nathaniel. „Přesně to chci." S každou minutou se mu lepšila nálada a úzkost i strach, které se v něm hromadily v uplynulých několika týdnech, se vytrácely. Pořád mu sice nebylo úplně jasné, jak unikl před golemem, ale na tom teď nezáleželo; poprvé od toho nejhoršího okamžiku uplynulé noci, kdy se proti němu postavili všichni nejmocnější mágové a nad hlavou mu visela hrozba Toweru, věděl, že vyvázl a je zase v bezpečí. Získal hůl – kvůli ní mu Devereaux padne k nohám – a co víc, má golema. Nikdo jeho vyprávění o golemovi nevěřil; teď se budou moct přetrhnout s omluvami – Duvall, Mortensen i ostatní. Konečně ho přijmou mezi sebe a už vlastně nesešlo na tom, jestli se mu paní

Whitwellová rozhodne odpustit. Nathaniel se spokojeně usmíval, když kulhal Southwarkem v golemových šlépějích.

Osud Kitty Jonesové byl sice nejasný, ale i tady všechno dopadlo, jak nejlépe mohlo. Navzdory všem praktickým a logickým ohledům Nathanielovi vůbec nebylo příjemné, že porušil slib, který jí dal. Samozřejmě nemohl dělat nic jiného – sledovaly je pátrací koule, takže ji stěží mohl nechat jít –, ale celá ta věc mu skutečně maličko tížila svědomí. Teď si s tím nemusel dál lámat hlavu. Ať už při pokusu zachránit mu život (tomu pořád nedokázal tak úplně uvěřit), nebo ve snaze uniknout (to už se zdálo pravděpodobnější) přišla dívka o život, takže na ni může zapomenout. Vlastně to byla jistým způsobem škoda… Z toho, co viděl, se zdálo, že Kitty Jonesová má mimořádnou energii, talent a sílu vůle – mnohem větší než všichni význační mágové se svým věčným handrkováním a hloupými slabůstkami. Celkem vzato Nathanielovi připomínala jeho samotného a skoro ho mrzelo, že zahynula.

Džin mlčky šlapal vedle něj a tvářil se zadumaně. Vypadalo to, že mu není příliš do řeči. Nathaniel pokrčil rameny. Kdo může vědět, jak podivnými démonickými úvahami se džinové ve volném čase zabývají? Radši nad tím nehloubat.

Cestou pod nohama drtili kousky vlhkého jílu. Odpadával z golema stále rychleji; v povrchu těla vznikaly stále větší otvory a končetiny měl plné dolíčků. Postupoval svým obvyklým krokem, ale s poněkud nahrbenými zády, jako by byl starý a křehký.

Bartimaeova předpověď, že golem vyvolá pozdvižení, se potvrzovala každým okamžikem víc a víc. Nyní postupovali po hlavní dopravní tepně Southwarku, kde mezi stánky trhovců a obchody s látkami vládl dělný duch drobného, nepříliš výnosného podnikání. Plebejci s křikem prchali na všechny strany a utíkali před kráčejícím obrem v přemrštěné panice jako dobytek. Vrhali se do obchodů a domů, rozbíjeli dveře a okna v zoufalé snaze uniknout; pár jich vylezlo na pouliční lampy; několik hubenějších naskákalo do kanálů. Nathaniel se nenápadně uchechtl. Ten zmatek nebyl tak úplně na škodu. Plebejcům jen prospěje, když dostanou trochu nahnáno, aby se zbavili té své spokojené samolibosti. Měli by *vidět*, před jakým nebezpečím je jejich vláda chrání, a pochopit zákeřnou

magii, která je ohrožuje ze všech stran. V budoucnu pak nebudou tak ochotně dopřávat sluchu fanatickým vzbouřencům, jako byli členové Odboje.

Nad střechami se vynořil velký počet červených koulí – zůstaly tiše viset nad ulicí a sledovaly je. Nathaniel nasadil střízlivý, vážný výraz a rozhlédl se po zpřevracených stáncích a vyděšených tvářích pohledem, o němž doufal, že odráží shovívavý soucit.

„Tvoji přátelé nás sledují," poznamenal džin. „Myslíš, že mají radost?"

„Spíš závidí."

Když minuli nádraží v Lambethu a zamířili na západ, golemova silueta se stále výrazněji hroutila, jako by se rozpadal už cestou. Odlepil se od ní velký kus jílu, možná prst, a rozpleskl se na zemi.

Před sebou měli Westminsterský most. Teď už se sotva dalo pochybovat, že míří do Whitehallu. Nathaniel se zamyslel nad střetnutím, které ho čeká. Golemovým pánem bude nepochybně některý z poměrně význačných mágů – ten, který odhalil jeho tajnou výpravu do Prahy a poslal na něj toho zabijáka. Ale víc se odhadnout nedalo. Brzy se to ukáže.

Gladstoneova hůl mu dobře seděla v ruce; ztěžka se o ni opíral, protože ho pořád bodalo v boku. Při chůzi si ji téměř zamilovaně prohlížel. Pro Duvalla i pro ostatní to bude velká rána. A Makepeace ten obrat událostí jistě potěší.

Najednou se zamračil. Co se s holí stane teď? Patrně na ni bude padat prach v některém z vládních trezorů, dokud ji nebude někdo potřebovat. Ale kdo z nich ji dokáže používat – kromě něho? Pouze s pomocí improvizovaného zaklínadla ji téměř zprovoznil na první pokus! Jistě by to hravě zvládl, kdyby k tomu dostal příležitost. A potom…

Povzdechl si. Hrozná škoda, že si ji nemůže nechat.

Ale stejně, jakmile znovu získá Devereauxovu přízeň, nic nebude nemožné. Hlavní je trpělivost. Když si počká, jeho čas přijde.

Konečně vystoupali po mírném svahu na Westminsterský most. Za ním se táhly budovy parlamentu. Hladina Temže v ranním slunci jiskřila; v přílivu se pohupovaly loďky. Několik turistů při pohledu na polorozpadlého golema přeskočilo zábradlí a vrhlo se do vody.

Golem pochodoval dál s nachýlenými rameny; z paží a nohou už zbyly jen pahýly, z nichž padaly stále větší kusy hlíny. Jeho krok byl čím dál nejistější a obr se při chůzi viditelně kymácel. Jako by si uvědomoval, že se jeho čas krátí, zrychlil a Nathaniel s džinem za ním museli přejít do mírného poklusu.

Od chvíle, kdy dosáhli mostu, se cesta před nimi téměř vylidnila a teď Nathaniel zjistil proč. V polovině mostu malá skupinka očividně nervózních členů Noční policie vybudovala zátarasy. Skládaly se z betonových sloupků, ostnatého drátu a značného počtu divokých šotků, kteří na druhé rovině kroužili kolem, ježili ostny a cenili žraločí zuby. Když však postřehli postupujícího golema, zatáhli jak ostny, tak zuby a s pronikavým jekotem začali ustupovat. Jeden policejní důstojník popošel vpřed, zatímco zbytek jeho mužů rozpačitě postával ve stínu zátarasu.

„Stát!“ zavrčel. „Vstupujete na území pod kontrolou vlády. Nepovolené magické projevy jsou zde přísně zakázány pod hrozbou rychlého a strašlivého tres –“ Vykvikl jako štěně a uskočil stranou, golemovi z cesty. Bytost zvedla paži, smetla jeden betonový sloup do Temže, a když si prorazila cestu zátarasem, zanechala na potrhaném drátu kusy jílu. Nathaniel a Bartimaeus prošli za ní a vesele přitom na přikrčené strážné mrkli.

Za most, kolem věží Westminsterského opatství a na rozlehlý trávník před ním. Šarvátka na mostě upoutala pozornost celého davu méně významných mágů – bledých úředníčků z ministerstev na Whitehallu –, kteří se zvědavě vyhrnuli ze svých doupat na denní světlo. Užasle stáli na chodnících, když vrávorající obr, teď už výrazně menší než dřív, zůstal na chvilku stát na rohu Whitehallu, než se obrátil doleva, směrem k Westminsterskému sálu. Několik lidí na Nathaniela zavolalo, když je míjel. Královským gestem na ně mávl. „Tohle rozsévalo po městě zkázu,“ vykřikl. „Vracím to jeho pánovi.“

To vzbudilo značný zájem; po jednom či po dvou a pak všichni dohromady se diváci zařadili za něj – byť v bezpečné vzdálenosti.

Masivní dveře Westminsterského sálu byly pootevřené – strážní uprchli, hned jak poprvé spatřili blížící se postavu a dav za ní. Golem se protáhl dovnitř; když procházel klenutým vchodem, musel se

trochu přikrčit. Jeho hlava už naprosto ztratila tvar a roztekla se jako svíčka po ránu. Ústa se slila s trupem, vyřezávané oválné oko bylo nakřivo a opilecky se svezlo do poloviny tváře.

Nathaniel s džinem vešli do vstupní haly. Z pentagramu na podlaze se výhružně vynořili dva žlutí ifríti s fialovými chocholkami. Změřili si golema pohledem a slyšitelně polkli.

„Správně, vykašlete se na to," doporučil jim džin, když je míjel. „Jenom byste si ublížili. Ale hlídejte si záda – jde za náma půlka města."

Chvíle zúčtování se blížila. Nathanielovi prudce tlouklo srdce. Už mu bylo jasné, kam mají namířeno: golem procházel chodbou k audienční síni, kam měli přístup jen elitní mágové. Hlava se mu točila nad možným významem toho faktu.

Z boční chodby se vynořila štíhlá postava v šedé uniformě a jasně zelenýma očima plnýma úzkosti. „Mandraku! Nezbláznil jste se? Co to vyvádíte?"

Zdvořile se usmál. „Dobré ráno, slečno Farrarová. Připadáte mi nějak rozrušená."

Kousla se do rtu. „Členové rady celou noc téměř nezamhouřili oka, teď se sešli znovu a sledují všechno prostřednictvím pátracích koulí. A co vidí? V Londýně vypukla panika! V Southwarku zuří peklo – výtržnosti, demonstrace, hromadné ničení majetku!"

„Jsem si jistý, že nejde o nic, co by vaši udatní policisté nezvládli. A kromě toho dělám jen to, o co mě včera v noci požádali. Získal jsem hůl" – zvedl ji, aby ji dobře viděla – „a kromě toho teď vracím jistý předmět jeho právoplatnému majiteli, ať už je to kdokoli. Ale ne – to bylo asi poměrně cenné, že?" Golem, který se před nimi dostal do užší části chodby, právě smetl na zem vázu z čínského porcelánu.

„Zavřou vás do vězení… Pan Devereaux –"

„Bude nadšený, až odhalí totožnost zrádce. Stejně jako ti lidé za mnou…" Nemusel se ohlížet přes rameno. Hluk postupujícího davu byl ohlušující. „A teď, pokud nás chcete doprovodit…"

Před sebou měli dvoukřídlé dveře. Klopýtající, vrávorající golem, který se už téměř úplně proměnil v beztvarou hroudu jílu, si

prorazil cestu dovnitř. Bartimaeus, Nathaniel a Jane Farrarová, v nepatrném odstupu následovaní prvními zvědavci, vstoupili za ním.

Ministři britské vlády se jako jeden muž zvedli od stolu. Před sebou měli prostřenou bohatou snídani, jídlo však odstrčili stranou, aby uvolnili prostor několika kroužícím pátracím koulím. V jedné Nathaniel rozpoznal letecký pohled na southwarskou hlavní ulici, kde lidé bezcílně pobíhali v troskách tržiště; další zabírala dav shromážděný před Westminsterem a třetí nabízela pohled přímo na síň, v níž se nacházeli.

Golem zůstal stát uprostřed místnosti. Vyrážení dveří ho vyčerpalo a zdálo se, že mu už zbývá jen velmi málo sil. Rozpadlý obr na místě vrávoral. Ruce už byly úplně pryč a nohy se slily dohromady. Chvilku se kymácel, jako by se měl zřítit na zem.

Nathaniel si pozorně prohlížel tváře ministrů kolem stolu: Devereaux, šedivý únavou a šokem; Duvall, brunátný vzteky; Whitwellová s tvrdou, zachmuřenou tváří; Mortensen, jehož zplihlé vlasy byly pro jednou rozcuchané a bez pomády; Fry, který pořád zvesela ohlodával zbytky pečeného střízlíka; Malbindiová s očima jako tenisáky. Ke svému překvapení v hloučku méně významných členů vlády, který postával opodál, spatřil i Quentina Makepeace a Šolta Pinna. Ranní události do této místnosti zjevně přivedly každého, kdo měl jen stopu vlivu.

Těkal očima z jednoho obličeje na druhý, ale nevyčetl z nich nic než hněv a znepokojení. Na okamžik dostal strach, že se zmýlil, že golem se na místě zhroutí a nic neprokáže.

Předseda vlády si odkašlal. „Mandraku," začal, „žádám vysvětlení této –"

Odmlčel se. Golem sebou škubl. Jako opilec se zapotácel doleva, směrem k Helen Malbindiové, ministryni informací. Všechny oči ho sledovaly.

„Může být pořád nebezpečný!" Zdálo se, že policejní prezident Duvall je méně otřesený než ostatní. Poklepal Devereauxe po paži. „Pane, musíme místnost okamžitě opustit."

„Nesmysl," ozvala se suše Jessica Whitwellová. „Všichni přece víme, co se děje. Golem se vrací ke svému pánovi! Stačí zůstat v klidu a počkat si."

V hlubokém tichu se všichni dívali, jak se polorozpadlá postava šourá k Helen Malbindiové, která zděšeně ustupovala; golem náhle přenesl váhu, naklonil se ke straně, doprava a přes stůl k místům Jessiky Whitwellové a Marmeduka Frye. Whitwellová se nepohnula ani o píď, zato Fry zděšeně zaskučel, ucouvl a v krku mu zaskočila ptačí kůstka. S těžkým zalapáním po dechu se zhroutil zpět na židli a vyvalil oči, ve tváři celý rudý.

Golem zavrávoral k paní Whitwellové; chvilku se nad ní tyčil a na parkety z něj odpadávaly velké pláty jílu.

Pan Duvall zvolal: „Máme svou odpověď. Už nesmíme otálet. Jessica Whitwellová řídila to stvoření. Slečno Farrarová – povolejte své muže a odveďte ji do Toweru!“

Hromada hlíny se podivně otřásla. Znenadání se začala přesouvat – pryč od paní Whitwellové a směrem ke středu stolu, kde stáli Devereaux, Duvall a Mortensen. Všichni tři o krok ustoupili. Golem byl teď jen o málo vyšší než průměrný člověk a vypadal jako napůl rozdrolený hliněný sloup. Přesunul se k okraji stolu a tam se znovu zastavil, oddělený od mágů jen metrem vkusně upravených jídel.

Jíl odpadával na ubrus. Pak se golem s děsivou rozhodností pohnul, jako v bolestivé křeči sebou chvíli škubal, trup bez údů se kroutil. Vrhl se mezi trosky snídaně, převracel talíře, rozhazoval kosti a strčil do nejbližší pátrací koule, která okamžitě zablikala a zhasla. Pomalu, ale jistě se prodíral k nehybné postavě policejního prezidenta Henryho Duvalla.

V místnosti teď panovalo naprosté ticho, až na zdušené zalykavé steny linoucí se z hrdla Marmeduka Frye.

Pan Duvall s popelavou tváří couval od stolu. Opíral se přitom o svou židli a odstrkoval ji, dokud nenarazila na stěnu.

Golem zanechal dobře polovinu své zbývající hmoty mezi rozházenými talíři a příbory. Doplazil se na druhý konec stolu, vzepjal se, zasvíjel se jako žížala a sesunul se na podlahu. Náhle nabral rychlost a začal se plazit vpřed.

Pan Duvall se pokusil uskočit, ztratil rovnováhu a spadl pozadu na židli. Naprázdno otvíral ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

Beztvará hromada jílu se mu už doplazila k vysokým koženým botám. Sebrala veškeré zbytky sil, vztyčila se do tvaru vysokého

kymácejícího se sloupu a chvilku se viklala nad hlavou policejního prezidenta. Pak se na něj zřítila a přitom uvolnila poslední zbytky Kavkovy magie. Jíl se rozpadl na spršku drobounkých částeček, které zasypaly Duvalla i stěnu za ním, a po hrudi se mu skutálel malý oválný předmět.

V místnosti se rozhostilo ticho. Henry Duvall sklopil zrak, zamrkal přes lepivý jílový povlak. Z klína mu pohled mrtvě oplácelo golemovo oko.

Bartimaeus

47

Poté, co můj pán odhalil Henryho Duvalla, vypukla taková vřava, že by bylo únavné ji popisovat. Dlouho panoval naprostý chaos; zpráva o totožnosti zrádce se šířila ve vlnách z mágské zasedací síně a srdcem Whitehallu až do nejzapadlejších koutů města, kde nad ní žasli i poslední z plebejců. Pád velikána je vždycky přijímán s jistým vzrušením a toto nebyla žádná výjimka. Ještě ten večer proběhlo v ulicích pár improvizovaných oslav, a když se příslušníci Noční policie odvážili v následujících týdnech náhodou vystrčit čumák, dostávalo se jim nezastíraného opovržení.

Těsně po golemově posledním výstupu však byl rozhodně heslem dne zmatek nad zmatek. Trvalo věčnost, než se podařilo Duvalla zatknout – což rozhodně nebyla jeho vina, protože obrat situace ho ochromil natolik, že se ani nepokusil klást odpor nebo uprchnout. Ale ti nemožní mágové se okamžitě začali rvát o jeho místo a o právo ujmout se vedení policie se přetahovali jako supi o mršinu. Můj pán se hádky neúčastnil; nechával za sebe mluvit své činy.

Nakonec poskoci předsedy vlády povolali tlustého ifríta, který se předtím při pohledu na golema plaše choulil v hale, a s jeho pomocí nastolili pořádek. Ministři byli propuštěni, Duvall a Jane Farrarová zatčeni a dychtiví čumilové vytlačeni z budovy.[*] Jessica

[*] Drtivá většina z nich šla rychle a bez odporu. Několika loudalům pomohla zrychlit krok Inferna pod zadkem. Pár novinářů z *Timesů*, které přistihli, jak si dělají poznámky o panice mezi mágy, odvedli tiše stranou, kde jim pomohli zprávy vhodným způsobem přeformulovat.

Whitwellová otálela s odchodem a hlasitě upozorňovala na svůj podíl na Nathanielově úspěchu, ale nakonec se také neochotně vzdálila. Předseda vlády a můj pán osaměli.

Co přesně se mezi nimi odehrálo, to nevím, protože mě poslali, abych pomohl ifrítovi obnovit pořádek v ulicích. Když jsem se o několik hodin později vrátil, můj pán seděl sám v jedné z menších místností a snídal. Hůl už u sebe neměl.

Vzal jsem na sebe opět podobu minotaura, posadil se do křesla naproti němu a začal líně ťukat kopytem o podlahu. Můj pán se na mě podíval, ale neřekl nic.

„Takže," začal jsem, „jak to jde?" Zabručení. „Už jsme zase v přízni mocných?"

Krátké přikývnutí.

„A jakou máš teď funkci?"

„Vedoucí Oddělení vnitřních záležitostí. Nejmladší mág, který byl do této funkce kdy jmenován."

Minotaurus uznale hvízdl. „No, nejsme my hlavička?"

„Myslím, že je to dobrý začátek. Aspoň už nejsem závislý na Whitwellové, díky bohu."

„A co hůl? Dovolili ti, aby sis ji nechal?"

Kyselý obličej. Vztekle šťouchl vidličkou do nákypu před sebou. „Ne. Uložili ji do skladu. Prý aby byla ‚v bezpečí'. Nikdo na ni nesmí sáhnout." Pak se mu obličej rozjasnil. „Ale během války by na ni mohlo dojít. Říkal jsem si, že v pozdějších fázích amerického tažení…" Napil se kávy. „Nevyvíjí se to tam prý moc dobře. Uvidíme. A každopádně potřebuju čas, abych si důkladněji prověřil, jak hůl funguje."

„Jo, například abys zjistil, jestli ji dokážeš zprovoznit."

Zamračil se. „Jasně že dokážu. Prostě jsem jen vynechal pár omezovacích příkazů a směrové zaklínadlo, to je všechno."

„Jednoduše řečeno jsi to zvoral, kámo. Co se vlastně stalo s Duvallem?"

Můj pán zamyšleně žvýkal. „Odvezli ho do Toweru. Paní Whitwellová je už zase ředitelkou Bezpečnosti. Povede jeho výslech. Podej mi sůl."

Minotaurus mu ji podal.

# # #

Můj pán byl spokojený a já měl taky důvod k radosti. Nathaniel přísahal, že mě propustí, jakmile se vyřeší záhada toho tajemného útočníka, a ta se nepochybně vyřešila, ačkoli jsem měl pocit, že zůstalo pár věcí, které se nedaly vysvětlit tak úplně jednoduše. Ale do toho mi nic nebylo. Klidně a sebejistě jsem čekal na propuštění.

Čekal jsem a čekal.

Uplynulo několik dní, během nichž měl kluk tolik práce, že nestíhal vyslechnout moje požadavky. Převzal řízení svého oddělení; účastnil se schůzek na nejvyšší úrovni, kde se projednávala ta záležitost s Duvallem; vystěhoval se z bytu své bývalé učitelky a použil svůj nový plat plus dar od vděčného předsedy vlády, aby si koupil elegantní dům na náměstí plném stromů nedaleko od Westminsteru. Kvůli tomu poslednímu jsem musel splnit spoustu pochybných úkolů, které tu nemám čas rozebírat.[*] Účastnil se večírků v sídle předsedy vlády v Richmondu, pořádal společenské akce pro své nové zaměstnance a večery trávil v divadle sledováním příšerných dramatických kusů, v nichž z nějakého záhadného důvodu našel zalíbení. Byl to hektický životní styl.

Kdykoli to šlo, připomínal jsem mu jeho závazek.

„No jo, no jo," odpovídal roztržitě, když ráno běžel do kanceláře. „Vypořádám se s tebou, jak jen to půjde. A teď, pokud jde o závěsy do přijímacího pokoje, chci ústřicově šedé hedvábí – kup ho u Fieldingových, a když už tam budeš, pořiď ještě pár polštářů navíc. A taky bych potřeboval nějaký ten taškentský smalt do koupelny."[†]

---

[*] Zahrnovaly malířské barvy, tapety a spoustu čisticích prostředků. Víc se o tom šířit nebudu.

[†] V tomhle se vůbec nelišil od devadesáti procent dalších mágů. Když se zrovna nepokoušejí bodnout jeden druhého do zad, obklopují se luxusními maličkosti. Nóbl kvartýry jsou na seznamu jejich tajných přání hodně vysoko a nejhorší práci vždycky oddřou chudáci džini. Asi nejvýstřednější bývali perští mágové: museli jsme přes noc přenášet paláce z jedné země do druhé, stavět je v oblacích, a dokonce pod vodou. Našel se i jeden, který si přál palác celý ze skla. Nemluvě o nedostatku soukromí to byl od počátku podnik odsouzený k nezdaru. Jasně, jednou večer jsme mu ho postavili a on se v něm celý nadšený ubytoval. Druhý den ráno vyšlo slunce: zdi fungovaly jako obrovské čočky a paprsky jimi pronikaly skrz. Do oběda byl mág s celou svou domácností vypečený do křupava.

„Tvých šest týdnů,“ upozornil jsem ho, „už skoro vypršelo.“

„Jistě, jistě. Ale teď už fakt musím běžet.“

Jednou večer se vrátil domů brzy. Právě jsem v přízemí dohlížel na pokládání dlažby v kuchyni,* ale podařilo se mi odtrhnout se od práce, abych mu opět předložil svůj případ. Našel jsem ho v jídelně, okázalé místnosti, momentálně zcela prosté nábytku. Díval se do prázdného krbu a na holé studené zdi.

„Sem by se hodil nějaký veselý vzorek,“ podotkl jsem. „Tapeta, která by odpovídala tvému věku. Co třeba něco s autíčky? Nebo s mašinkami?“

Odloudal se k oknu; netrpělivě poklepal nohou na dutě znějící parkety. „Duvall se dneska přiznal,“ vypadlo z něj nakonec.

„To je dobře,“ poznamenal jsem. „Nebo ne?“

Díval se na stromy na náměstí. „Asi ano…“

„Protože moje mocná magická intuice mi prozrazuje, že nejsi bez sebe nadšením.“

„No… ano.“ S nuceným úsměvem se k mně obrátil. „Hodně se tím vyjasnilo, ale většinu těch věcí jsme už věděli. Ve sklepě Duvallova domu jsme našli dílnu – místo, kde golema vyrobil, a křišťálovou kouli, kterou ovládal oko. Není pochyb o tom, že kroky té bytosti řídil on.“

„No, takže je vymalováno.“

„Dneska to přiznal. Říkal, že už dlouho chtěl získat větší moc, omezit pravomoci paní Whitwellové a ostatních. K tomu mu měl právě posloužit golem: vytvářel chaos a podrýval pozice ostatních členů vlády. Po pár útocích, které se nedařilo objasnit a všichni kvůli nim zmatkovali, mu Devereaux ochotně propůjčil větší autoritu. Policie získala rozsáhlejší pravomoci a pod Duvalla přešla Bezpečnost. Taková pozice by mu umožňovala ve vhodnou chvíli Devereauxe svrhnout.“

„To zní dost jednoznačně,“ připustil jsem.

---

* Abych mohl lépe plnit svůj úkol, dal mi k dispozici dva folioty v podobě opuštěných dětí. Vypadali tak nešťastně a uboze, že by dojali i to nejotrlejší srdce. Taky však měli sklony k lenosti. Když jsem je opekl nad mírným plamenem, rychle jsem získal jejich bezvýhradnou poslušnost.

„Já nevím…“ Kluk stáhl koutky úst dolů. „Všichni jsou spokojení: Whitwellová má zpátky svoji starou práci, Devereaux a další ministři se můžou vrátit ke svým hloupým večírkům. Pinn už začal s rekonstrukcí obchodu. Dokonce i Jane Farrarovou propustili z vězení, protože se neobjevil žádný důkaz, že by věděla o zradě svého mistra. Jsou víc než ochotní na to všechno zapomenout. Ale já nevím. Pár věcí mi na tom prostě nesedí.“

„Například?“

„Duvall tvrdil, že v tom nejel sám. Prý ho k tomu někdo navedl, nějaký učenec jménem Hopkins. Říká, že tenhle Hopkins mu prý přinesl golemovo oko a naučil ho s ním zacházet. Říká, že ten Hopkins mu dal taky kontakt na toho vousatého žoldáka a doporučil Duvallovi, aby ho poslal do Prahy vyhledat mága Kavku. Když jsem zahájil vyšetřování, Duvall se spojil se svým člověkem v Praze a nařídil mu, aby mě zastavil. Mozkem podniku byl ale Hopkins. Tomu bych i věřil – Duvall není dost chytrý, aby takový plán vymyslel sám. Byl to jen vůdce smečky vlkodlaků, žádný velký mág. Ale dá se ten Hopkins najít? Ne. Nikdo neví, kdo to je nebo kde bydlí. Nikdo ho nikdy neviděl. Jako by ani neexistoval.“

„Třeba neexistuje.“

„To si myslí ostatní. Jsou přesvědčení, že se Duvall jen pokoušel svalit vinu na někoho jiného. A všichni předpokládají, že se podílel už na Lovelaceově spiknutí. Prý to dokazuje přítomnost toho žoldáka. Ale já nevím…“

„To těžko,“ podotkl jsem. „Duvall přece trčel spolu s ostatními v tom velkým pentagramu na Heddleham Hall, ne? O spiknutí nic nevěděl. Zato tenhle Hopkins možná ano. On by mohl být pojítkem mezi těmi dvěma akcemi – jestli se ti ho podaří vypátrat.“

Povzdechl si. „Jestli.“

„Možná ví Duvall víc, než říká. Třeba z něj ještě něco vymáčknete.“

„Teď už těžko.“ Klukovi poklesla brada a najednou vypadal unaveně a staře. „Když ho dneska odpoledne odváděli po výslechu zpátky do cely, proměnil se ve vlka, vytrhl se strážným a proskočil zavřeným oknem.“

„Unikl?“

„Tak bych to zrovna neřekl. Bylo to v pátém poschodí.“

„Aha.“

„Jo.“ Kluk teď stál u prázdného krbu a přejížděl prstem po mramorové římse. „Další otázkou je vloupání do Westminsterského opatství a ta věc s Gladstoneovou holí. Duvall přiznal, že tehdy poslal golema, aby mi ji sebral – takovou příležitost si nemohl nechat ujít, říkal. Ale přísahal, že s Odbojem ani s vykradením Gladstoneovy hrobky neměl nic společného.“ Poklepal na kámen. „Asi by mi to mělo stačit, když to stačí jim. Velká škoda, že ta holka umřela. Mohla nám prozradit víc…“

Něco jsem nezávazně zabručel, ale nekomentoval jsem to. Skutečnost, že Kitty přežila, byla nepodstatná – nestála za zmínku. Stejně jako fakt, že mi o vloupání prozradila celkem dost a že v tom hrál roli jistý pan Hopkins. Proč bych to Nathanielovi vykládal? Jsem jen obyčejný otrok. Dělám, co se mi nařídí. A navíc si to nezasloužil.

„Ty jsi s ní byl chvíli sám,“ řekl znenadání. „Nemluvila s tebou?“ Rychle na mě pohlédl a pak se odvrátil.

„Ne.“

„Asi byla moc vyděšená.“

„Přesně naopak. Nestál jsem jí za slovo.“

Zase něco zabručel. „Škoda že byla tak paličatá. Měla jisté… obdivuhodné vlastnosti.“

„Takže sis toho všimnul? Myslel jsem, že máš moc práce s porušováním danýho slova, abys jí věnoval nějakou myšlenku.“

Tváře mu zrudly dokrvava. „Neměl jsem možnost volby, Bartimae –“

„Mně vykládej něco o možnosti volby,“ odsekl jsem. „Ona se mohla rozhodnout, že tě nechá umřít.“

Dupl nohou. „Nebudu tady poslouchat, jak kritizuješ moje činy –“

„Tvoje činy mi jsou šumafuk. Mám výhrady k tvojí morálce.“

„A už vůbec ne moji morálku! Ty jsi démon, vzpomínáš? Proč by tobě mělo záležet na takových věcech?“

„Nezáleží mi na nich!“ Teď už jsem měl ruce v bok. „Jsou mi ukradený. Není mi nic do toho, že obyčejná plebejka jednala daleko ušlechtilejc a statečnějc než ty. Ale dělej si, co chceš.“

„To taky budu!“

„Fajn!“

„Fajn!“

Chvíli jsme se oba propracovávali k výbuchu vzteku, připravení upustit páru, ale nějak jsme do toho nedávali srdce.

Kluk ještě chvíli zadumaně koukal do krbu a já si prohlížel prasklinu ve stropě. Pak Nathaniel porušil ticho. „Jestli tě to zajímá,“ zavrčel, „promluvil jsem s Devereauxem a nechal propustit z vězení Kavkovy děti. Už jsou zpátky v Praze. Stálo mě to pár úsluh, ale udělal jsem to.“

„Fakt velkorysý.“ Neměl jsem náladu poplácávat ho za to po zádech.

Zamračil se. „Byli to stejně jen bezvýznamní vyzvědači. Nestálo za to si je nechávat.“

„Samozřejmě.“ Další mlčení. „Takže,“ ozval jsem se po chvíli, „konec dobrý, všechno dobrý. Teď máš všechno, cos chtěl.“ Ukázal jsem na prázdný pokoj. „Podívej, jak je to tu velký. Můžeš si sem nacpat stříbra a hedvábí, co hrdlo ráčí. A nejen to, jsi taky mocnější než dřív, předseda vlády je ti zase zavázaný a už tě nemá pod palcem Whitwellová.“

Trochu se rozveselil. „To je fakt.“

„Samozřejmě jsi taky úplně bez přátel a sám,“ pokračoval jsem, „a všichni kolegové se tě bojí a budou ti chtít uškodit. A když získáš příliš velkou moc, předseda vlády se začne bát o svůj post a najde si záminku, aby tě odstranil. Ale co, všichni máme nějaký starosti.“

Otráveně se na mě podíval. „Jak podivuhodně milá poznámka.“

„Takových mám v zásobě spoustu. A jestli už nechceš žádnou z nich slyšet, doporučuju ti, abys mě propustil, a to neprodleně. Tvých šest týdnů vypršelo, což znamená konec mojí služby. Bolí mě celá esence a bílá podkladová barva mi leze krkem.“

Kupodivu bez váhání přikývl. „Dobrá,“ řekl. „Dodržím naši dohodu.“

„Ehm? Aha. Tak jo.“ Trochu mě zaskočil. Upřímně řečeno, očekával jsem, že se bude jako obvykle chvíli hádat, než na to přistoupí. Je to jako nakupovat na orientálním bazaru: smlouvání se nevyhnete. Ale možná ho pořád užíralo, že zradil tu holku.

Ať už ho k tomu vedlo cokoli, vydal se se mnou do své dílny v patře. Už v ní byly základní pentagramy a nezbytné pomůcky.

V hrobovém tichu jsme provedli úvodní přípravy.

„Pro tvoji informaci," prohodil trochu hádavě, když jsem se postavil do pentagramu, „nezůstanu úplně sám. Dneska večer jdu do divadla. Můj dobrý přítel Quentin Makepeace mě pozval na gala premiéru své nové hry."

„Neuvěřitelně vzrušující."

„To ano." Snažil se tvářit nadšeně, ale moc se mu to nedařilo. „Takže, jsi připravený?"

„Jo." Formálně jsem se uklonil. „Loučím se s mágem Johnem Mandrakem. Nechť je mu dopřán dlouhý život a již nikdy mě nepovolá… Mimochodem – všimnul sis něčeho?"

Kluk se zarazil se zvednutými pažemi a zaklínadlem na jazyku. „Čeho?"

„Neřekl jsem ‚Nathanielem'. To proto, že tě teď vnímám víc jako Mandraka. Ten kluk, který se jmenoval Nathaniel, vybledl a už se skoro rozplynul."

„To je dobře," odpověděl stroze. „Jsem rád, že jsi konečně přišel k rozumu." Odkašlal si. „Tak tedy sbohem, Bartimae."

„Sbohem." Pronesl propouštěcí formuli. Už jsem mu nestihl vysvětlit, že zrovna takhle jsem tu poznámku nemyslel.

Kitty

48

Paní Hyrneková se rozloučila za celnicí a Kitty s Jakubem šli dál po nábřeží sami. Trajekt se chystal k odjezdu; z komínů stoupal dým a plachtami zmítal svěží vánek. Poslední cestující nastupovali po můstku s pestrobarevnou stříškou na zádi a o kus dál skupina mužů nakládala zavazadla. Po obloze s křikem poletovali racci.

Jakub měl na hlavě bílý klobouk se širokou krempou, stažený hluboko do čela, a oblékl si tmavohnědý cestovní oblek. V jedné ruce zakryté rukavicí držel kožený kufřík.

„Dokumenty máš?“ zeptala se Kitty.

„Podesátý, ano.“ Pořád byl ještě dojatý po rozloučení s matkou, a to u něj vyvolávalo podrážděnost.

„Není to dlouhá cesta,“ prohodila smířlivě. „Zítra budeš na místě.“

„Já vím.“ Popotáhl se za krempu klobouku. „Myslíš, že projdu?“

„Ale jistě. Oni nás přece nehledají. Ten pas je jenom bezpečnostní opatření.“

„Hmmm. Ale s mým obličejem –“

„Nebudeš jim stát za druhý pohled. Věř mi.“

„No dobrá. A jsi pevně rozhodnutá, že…?“

„Vždycky můžu přijet později. Nedáš tomu člověku svůj kufr?“

„Asi bych měl.“

„Tak to udělej. Počkám.“ S kratičkým zaváháním poodešel. Kitty se dívala, jak se zvolna proplétá čekajícími davy, a potěšilo ji, že se na něj opravdu nikdo nedívá. Ozvala se lodní píšťala a kdesi zazvonil zvonec. Na nábřeží teď bylo rušno; námořníci, přístavní dělníci a

kupci spěchali kolem, vydávali poslední pokyny, přijímali a předávali dopisy či balíčky. Na palubě trajektu postávalo hodně cestujících u zábradlí s obličeji lesklými vzrušením a vesele mezi sebou rozmlouvali tuctem jazyků. Muži a ženy z dalekých zemí – z Evropy, Afriky, Byzance a Východu… Při té myšlence se Kitty rozbušilo srdce a povzdechla si. Zatoužila se k nim připojit. No, možná to jednou udělá. Teď má ale na práci jiné věci.

# # #

To strašné ráno uprchli oba dva do Hyrnekovy tiskárny, kde je Jakubovi bratři ukryli v nepoužívané místnůstce za jedním z tiskařských lisů. Tady, v hluku, špíně a pachu kůže, mohli nabrat síly a postarat se o Kittyina zranění. Mezitím se Hyrnekova rodina připravovala na nevyhnutelnou odvetu, na domovní prohlídky a pokuty. Uplynul den. Policie se neobjevila. Doslechli se o golemově pochodu Londýnem, o Duvallově pádu, o povýšení toho chlapce Mandraka. Ale o sobě – o uprchlících – ani slovo. Nedošlo k žádnému pátrání, k žádné pomstě. Objednávky mágů přicházely do tiskárny každé ráno jako obvykle. Bylo to nesmírně podivné. Zdálo se, že na Kitty a Jakuba všichni zapomněli.

Na konci druhého dne uspořádali v tajné místnosti poradu. Navzdory zdánlivému nezájmu úřadů považovala rodina za mimořádně nebezpečné, aby Jakub a Kitty zůstali v Londýně. Především Jakub byl s tím nápadným postižením zranitelný. Nemohl se v tiskárně schovávat věčně a dřív nebo později ho Madrake nebo někdo z jeho společníků či démonů najde. Musel se uklidit do bezpečí. Paní Hyrneková ten názor vyjádřila hlasitě a důrazně.

Když konečně ztichla, zvedl se její manžel; zamyšleně zabafal z dýmky z jeřabinového dřeva a pronesl klidný návrh. Jejich tiskařské umění, řekl, jim už umožnilo pomstít se Tallowovi, když upravili jeho knihy tak, že mu zkázu přineslo jedno z vlastních zaklínadel. Byla by pro ně hračka padělat dokumenty, průkazy totožnosti či pasy, které by oběma dětem umožnily vyklouznout ze země. Kitty a Jakub by se mohli vydat do Evropy, kde by je určitě přijali příbuzní z Hyrnekovic rozvětvené rodiny, usazení v Bruggách, Ostende či Basileji.

Návrh se setkal se všeobecným souhlasem a Jakub ho okamžitě přijal: rozhodně si nepřál dostat se ještě někdy do konfliktu s mágy. Kitty byla trochu zdrženlivější. „To je od vás moc, moc laskavé," zamumlala.

Zatímco bratři pracovali na dokumentech a paní Hyrneková s Jakubem začali připravovat zásoby na cestu, Kitty zůstávala v úkrytu, pohroužená v myšlenkách. Po dvou dnech osamělého přemítání oznámila své rozhodnutí: ona do Evropy neodjede.

# # #

Bílý klobouk se širokou krempou se k ní mezi lidmi rychle blížil; Jakub se teď usmíval a kráčel lehčím krokem. „Dal jsi mu ten kufr?" zeptala se.

„Jo. A mělas pravdu – ani se na mě podruhé nepodíval."

Pohlédl k lodní lávce. „Zbývá mi jenom pět minut. Měl bych už nejspíš nastoupit."

„Ano. Takže… měj se."

„Měj se… Poslyš, Kitty –"

„Ano?"

„Dobře víš, že jsem vděčný za to, co jsi udělala, zachránila mě a tak. Ale upřímně řečeno… taky si myslím, že jsi pitomá."

„Díky."

„Proč tu zůstáváš? Městskou radu v Bruggách tvoří plebejci; magie tam nehraje skoro žádnou roli. Bratránek říká, že si vůbec nedokážeš představit tu svobodu – jsou tam knihovny, debatní kroužky, všechno volně dostupné. Žádné zákazy vycházení – jen si to představ! Impérium se většinu času do ničeho neplete. Je to dobré místo pro obchod. A kdybys chtěla pokračovat s tím svým…" Opatrně se rozhlédl kolem. „S tím svým *víš čím*, bratránek říká, že i tam se dají najít pevné vazby na podzemní hnutí. Bylo by daleko bezpečnější –"

„Já vím." Kitty zastrčila ruce do kapes a prudce vydechla. „Máš úplnou pravdu. Všichni máte úplnou pravdu. Ale o to právě jde. Myslím, že bych měla zůstat tady, kde je magie, kde jsou démoni."

„Ale proč –?"

„Nechápej to špatně. Za tu novou totožnost jsem moc vděčná.“ Popleskala se po náprsní kapse a ucítila, jak v ní zašustily papíry. „No, prostě, pár věcí, které říkal ten démon Bartimaeus…, mě přimělo k zamyšlení.“

Potřásl hlavou. „Právě tohle vůbec nedokážu pochopit,“ přiznal. „Spoléháš na slovo démona – démona, který mě unesl, ohrožoval tě – “

„Já vím! Jenomže on vůbec nebyl takový, jak jsem si ho představovala. Mluvil o minulosti, o tom, že se věci opakují, o vzestupech a pádech mágů během dějin. Děje se to, Jakube, pořád a pořád dokola. Nikdo se z toho kruhu nevymaní – ani plebejci, ani démoni, ani mágové. Všichni v něm trčíme, lapení v bludném kruhu nenávisti a strachu –“

„Já ne,“ odpověděl pevně. „Já mizím.“

„Myslíš si snad, že Bruggy jsou bezpečné? Vzpamatuj se. ‚Impérium se většinu času do ničeho neplete,‘ tak jsi to říkal. Pořád budeš jeho součástí, ať se ti to líbí, nebo ne. Proto chci zůstat tady, v Londýně, u zdroje informací. Jsou tu velké knihovny, Jakube, kam mágové ukládají záznamy o minulosti. Pennyfeather mi o nich vyprávěl. Kdybych se tam dostala, třeba tam sehnala práci…, mohla bych se něco dozvědět – hlavně o démonech.“ Pokrčila rameny. „Zatím toho vím moc málo.“

Odfrkl si. „Samozřejmě. Protože nepatříš k těm prokletým mágům.“

„Jenže podle toho, co říkal Bartimaues, mágové toho taky moc nevědí. O démonech. Jenom je využívají. O to právě jde. My – Odboj – jsme se nikam nedostali. Byli jsme stejní jako mágové, používali jsme magii, aniž jsme jí rozuměli. To jsem tušila a Bartimaeus mi to víceméně potvrdil. Měls ho slyšet, Jakube –“

„Jak jsem říkal, jsi pitomá. Hele, už musím jít.“ Někde z hloubi lodě zazněl hluboký tón sirény; racci zakroužili výš. Předklonil se a rychle ji objal. Políbila ho na tvář. „Nenech se zabít,“ nařídil jí. „A napiš mi. Adresu máš.“

„Jasně.“

„Uvidíme se v Bruggách. Do konce měsíce.“

Usmála se. „To se ještě neví.“

Dívala se, jak odchází po lávce, ukazuje celníkovi dokumenty, dostává do pasu razítko a odchází na palubu. Látkovou stříšku srolovali, lávku zvedli. Jakub se postavil k zábradlí. Když loď odplouvala, mával jí. Jeho obličej, stejně jako tváře ostatních, se leskl dychtivostí. Kitty se usmála, zahrabala v kapse a vytáhla z ní špinavý kapesník. Mávala s ním, dokud se trajekt nepootočil a nezmizel za ohybem Temže.

Pak Kitty zastrčila kapesník zpět do kapsy, otočila se a vyrazila po nábřeží pryč. Vzápětí splynula s davem.

Jonathan Stroud
GOLEMOVO OKO

Z anglického originálu The Golem's Eye,
vydaného nakladatelstvím
Doubleday – Random House
v Londýně v roce 2004,
přeložila Petra Diestlerová
Redigovala Jana Jašová
Obálku navrhl Miloslav Disman
Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub
v Praze roku 2005 jako svou 3219. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 496
Sazbu zhotovil SF SOFT, Praha
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první
Pro čtenáře od 10 let
www.euromedia.cz
www.knizniweb.cz